

ம்

ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி

எ ன் கி ரு

சடகோபரந்தாதி.

சடகோபரது அந்தாதி என விரியும்; சடகோபர்விஷயமாக அந்த. தித் தொடையாற் பாடப்பட்ட தொரு பிரபந்தம் என்பது பொருள்: இத்தொடர் மொழியில் தொக்குநின்ற ஆறும்வேற்று மையுருபின்பொருளாகிய சம்பந்தம், விஷயமாகவுடைமை; விஷ்ணு புராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற்போல, சடகோபரைப் பற்றிய அந்தாதி என விரித்தால், இரண்டாம் வேற்றுமையுருபம் பொருளும் உடன்தொக்க தொகையாம்.

'சடகோபர்' என்பது - ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்த மெய்யடியாரென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிரு வரில் ஐந்தாமவரான நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களி லொன்று. பாண்டியநாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிதீரத்தி லுள்ளதான திருக்குருகூரில் வேளாள வருணத்தவராகிய திருவழுதிவளநாடரென்பவரது சந்ததியிலே காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையார் திருவயிற்றில் திருவவதரித்த இவர், பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அமுதல் பால்குடித்தல் முதலிய குழந்தைச்செய்கையொன்றையுங் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராய் வளர்ந்துவருகிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்தந்தையர் கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலிற் கொண்டுபோய் விட, இவர் அங்கு இருந்த ஒருபுளியமரத்தின்கீழ்ச்சென்றுவீற்றிருந்து பதினாறு பிராயமளவும் கண்டிறவாமல் மௌனமாக எழுந்தருளியிருந்த பின்பு, மதுரகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமையையறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைத்தொழில் செய்துவருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசர் அதர்வணம் சாமம் என்ற நான்குவேதங்களின் காரார்த்தங்கள் முறையே அமையத் திருவிருத்தம் திருவ ரீரியம் பரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியென்னும் நான்கு பிரபந்தங்களை நுளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தன ரென்று வரலாற்றின் டக்கம் அறிக. கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞானமுடையன இருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தஉடனே தனதுஸ்பரிசுத்தால் உள்ளாக்கி அமுதல் அரற்றுதல் முதலியன விடுந் தன்மையதான சடமென்னும் வாயு, தபொழுது இவரையும் தொடுதற்கு வர, னை உங்காரத்தால் ஒறுத்துட்டி யொழித் என்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று; எம் கள குணகணங்களாகிய அமுத

வெள்ளத்திலே முழுதி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடு பவராதல்பற்றி 'ஆழ்வார்கள்' என்று பெயர்பெற்ற பரமபாகவதர்களில் இவர் பிரதானராதலால், 'ஆழ்வார்' என்பது இவர்க்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்கும். மாறன், பராங்குசன், வகுளாபரணன், திருநாவீறுடையபிரான், திருக்குருகூர்நம்பி, குருகைப்பிரான் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது, அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது-முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்த வருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாவெது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றுத் தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல், நூற்றந்தாதி யாம்; அதாவது நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறு கட்டளைக் கதையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல்-அந்தாதித்தொடையா லமைந்த நூறுகட்டளைக்கவித்துறை யுடையது. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது, சொற்றொடர்நிலை; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே" என்றார் தண்டியலங் காரத்தும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "வீருந்தேதானும், புதுவதுகிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்பதனால், "வீருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந்தொடர்நிலைமேலது" என்று கூறினமையின், இந்நூல், அங்கனங் கூறிய வீருந்தாமென்று உணர்க. அக்குத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங் காட்டப் பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரருபமானது.

சிறப்புப்பாயிரம்.

1. தேவீற்சிறந்ததிருமாற்குத்தக்கதெய்வக்கவிஞன்
பாவீற்சிறந்ததிருவாய்மொழிபகர்பண்டிதனே
நானீற்சிறந்தவம்மாறற்குத்தக்கநன்னுவலவன்
பூவீற்சிறந்தவாழ்வான்கம்பநாட்டுப்புகழைமாரா.

(இதன்பொருள்.) தேவில் - (பிரமன் முதலிய) தேவர்களனைவருள்ளும், சி, திருமாற்கு-ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு, தக்க கவிஞன்-தெய்வத்தன்மையுள்ள கவிபர, சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டி.

மேம்பட்ட திருவாய்மொழியென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானபண்டிதரான நம்ஆழ்வாரேயல்லது வேறில்லை; (அவ்வாறே), நாவின்கிறந்த அமாறற்கு தக்கநல் நாவலவன் - (அங்ஙனம்பாடவல்ல) நாவினாற்சிறந்த அச்சடகோ பர்க்குத் தக்க கவிபாடவல்ல சிறந்தபுலவன், பூவில் சிறந்த ஆழ்வான் கம்பநாட்டுப் புலமையனே - இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வாரென்னும் வித்துவானேயல்லது வேறில்லை; (என்றவாறு.)

தேவாதிதேவனான திருமாவின் வைபவத்துக்கு ஏற்றபடி கவி பாடவல்லவர் சடகோபரே; அச்சடகோபருடைய வைபவத்திற்கு ஏற்றபடி கவிபாட வல்லவர் கம்பநாட்டாழ்வாரே என்பது கருத்து. ஏகாரமிரண்டும் - பிரிநிலையோடு, தேற்றம். இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியை உபமானமாகவும், பின்னிரண்டடியை உபமேயமாகவுங் கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவமையணி யென்னலாம். திருமால் - திருமகள்கொழுநனை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. தேவற் சிறந்த திருமால் - “பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்பு நதம், ஆவிற்கு அருமுனியா யானைக்கு அமரரும்பல், தேவில் திருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே” என்றார் கவிசாகரப்பெருந் தேவனாரும். தெய்வக்கவிஞன் - எல்லாப் பொருளையும் உள்ளபடி உணர்ந்து அங்ஙனமே உரைக்குந் திவ்வியஞானத்தையுடைய கவி; பரதேவதையான திருமாவின் திருக்கல்யாண குணங்களையே பாடுங் கவி.

ஆழ்வாரை “தெய்வக்கவிஞன்” என்றற்கும் திருவாய் மொழியை ‘பாவிற் சிறந்தது’ என்றற்கும் ஏற்றதொரு வரலாறு வருமாறு:—நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியாழ்வார், அச்சடகோபர் திருநாட்டையலங்கரித்த பின்பு, அந்த ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிக இரங்கி அரிதில் தேறி, அர்ச்சாருபமான ஆழ்வார் விக்கிரகத்தை ஏறியருளப்பண்ணி ஆழ்வாரவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூரென்னுந் திருநகரியிலே பிரதிஷ்டை செய்து, அந்தத் திவ்விய மூர்த்திக்கு நித்திய நைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக் கொண்டு வந்தார். அத்திருவிழாக்களில், ‘வேதந்தமிழ்செய்தமாநர் வந்தார்,’ ‘திருமாலுக்கு உரிய தெய்வப் புலவர் வந்தார்,’ ‘அளவிலாஞானத்து ஆரியர் வந்தார்’ என இவை முதலாக அநேகவிருதுகளைக் கூறித் திருச்சின்னம் ஒலிமுழங்கு தலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச் சங்கத்தாரது தூண்டுதலால் அவர்கள் மாணுக்கர்கள் வந்து எதிரிட்டு ‘உங்கள் ஆழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே: அவர் சங்கமேறிய புலவரோ? அவர் பாடிய திருவாய்மொழி முதலியன சங்கமேறிய செய்யுளல்லவே: அவரை வேதந்தமிழ்செய்தவ ரென்று சிலாகிப்பது தகுதியோ?’ என்று பல குதர்க்கம் பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர்; அதற்கு மதுரகவிகள் மனம்பொருது வருந்தி ‘இவர்கட்டுக்குக் கர்வபங்கமாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டும்’ என்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு கிழப்பிராமணவுடிவத்தோடு வந்து திருவாய்மொழியில், “கண்ணன்கழலினை, நன்

ஊம்மனமுடையீர், என்னுந் திருநாமம், தின்னம்நாரணமே" என்ற பாசுரத்தின் முதலடியை ஒரு சிற்றேட்டில் எழுதிக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப்பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும் என்று கூறியருளினார்; அந்நியமனத்தின் படியே சடகோபபக்தர், கண்ணன்கழலிணையை யெழுதிய ஏட்டையெடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் ஏறியிருந்த பலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன் மேலிருந்த புலவர்களையெல்லாம் நீரில்விழ்த்தி உடனே எழுந்து தன்மீதுவைத்த சிறுமுறியை மாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதந்தது; அப்பொழுது நீரில்விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறி எழுந்து மெல்ல நீந்திக்கரை சேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், சகலவேதசாஸ்திரங்களை யும் பிறர்கற்பியாமல் தாமேயுணர்ந்த பகவதம்சமான ஆழ்வாருடைய தெய்விகபாண்டித்தியத்தை யுணர்ந்து இறுமாப்பு ஒழிந்து, தாம் முன்பு அபசாரப்பட்டதற்கு அநுதாபமுற்று, அதனைக்ஷமிக்கும்பொருட்டு அவரது மகிமைதங்கியபிரபாவத்தைக்குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொருபாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள்; அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்கள் யாவும் "சேமங் குருகையே செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ—தாமம், துளவோ வகுளமோ தோளி ரண்டோ நான்கு, முளவோ பெருமானுனக்கு" என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கக் கண்டு அவர்களனைவரும் "இதுஎன்ன அற்புதம்! இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத்திருவருளே" என்று அதிசயப்பட்டு, "சயாடுவதோ கருடற்கெதிரே இரவிக்கெதிர் மின்மினி யாடுவதோ, நாயோடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரி முன் நடையாடுவதோ, பேயாடுவதோ வழகூர்வகிமுன் பெருமான்வகுளாபரணன்னருள் கூர், தோவாதுரையாயிரமாமறையின் நெருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே" என்பது முதலாகச் சிற்சிலகவிகள் பாடிப் புகழ்ந்து அன்று முதல் ஆழ்வார்க்கு விருதுகூறல் முதலிய சகல வைபவங்களையும் முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்து வந்தார்கள் என்பதாம்.

ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அமுதல் பால்குடித் தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு 'மாதன்' என்று திருநாமமாயிற்று; வலியவினைக்கு மாறாக இருத்தலாலும், அந்நியமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத்தோன்றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலு முண்டு. கம்பநாட்டுப்புலமையன் - கம்பநாட்டில் தோன்றிய புலவன்; "கம்பநாட்டாழ்வான்கவி," "தெய்வப்புலமைக்கம்பநாட்டாழ்வார்," "கம்பநாடன்," "கம்பநாடுடையவள்ளல்" என்பனவுங் காண்க. இவர், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரி லொருவரல்லராயினும், அவர்கள்போலப் பத்தியிற் சிறந்தவரென்பது பற்றி, ஆழ்வார் என்று வழங்கப்பட்டனர். இப்பெயரால் மற்றுஞ்சிலபக்தர்களை வழங்குவதை, பரதாழ்வான் சத்துருக்கநாழ்வான் பிரகலாதாழ்வான் கஜேந்திராழ்வான் சுதரிசநாழ்வான் கூரத்தாழ்வான் வில்லி

புத்தூராழ்வார் முதலிய பெயர்களிலுங் காண்க. அன்றியும், நம்மாழ்வார்விஷயமாக 'கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு' என்ற பதிற் றந்தாதியைப் பாடிய மதுரகவிகளை 'மதுரகவியாழ்வார்' என்றல் போல, நம்மாழ்வார்விஷயமாக 'சடகோபரந்தாதி' என்னும் நூற் றந்தாதியைப் பாடிய கம்பநாடரையும் 'கம்பநாட்டாழ்வார்' என்று சொல்லத்தகும்; "மன்றேபுகமுந்திருவழுந்தூர்வள்ளல்மாறனை முன், சென்றேமதுரகவிப்பெருமாள் தென்தமிழ்த்தொடையில், ஒன்றேபதிகமுரைத்தவன்பொன்னடியுற்றுநின்றான், என்றே பதிகம்பதிகமதாக விசைத்தனனே" என இந்நூலினிறுதியில் வருஞ் சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள்கொண்டும், மதுரகவியாழ்வாரும் கம்பநாட்டாழ்வாரும் ஒருபுடையொப்புமையுடையராதலுணர்க. மற்றும், ஸ்ரீராமபக்தியை மிகுதியாகவுடையபற்றிப் பரதன் 'பரதாழ்வான்' என்று வழங்கப்படுதல்போல, ஸ்ரீராமபக்தியை மிகுதியாகவுடைய கம்பநாடரும் 'கம்பநாட்டாழ்வார்' என்று வழங்கப்படுதற்கு ஏற்றவராவர். இனி, வாழ்வான் என்று எழுத்து, நிலவுலகத்துச் சிறந்த வாழ்வையுடையவ ரென்றலும் ஒன்று.

'தேவ' என்ற வடமொழி, தமிழில் 'தே' என்று சிதைத்து வழங்கும்; இதனைத் தமிழ்மொழியே யென்பாரு முளர். 'தே' என்ற ஓரெழுத்தொருமொழியின்மேல், 'இல்' என்ற ஏழனுருபு சேரும்போது, இடையில் வகரவுடம்படு மெய்பெற்று 'தேவில்' என்று நின்றது; "ஏழுன் இவ்விருமையும்" என்றார் நன்னூலார். திருவாய்மொழி - மேன்மையான வாய்மொழிகளினாலாகிய பிரபந்தம்; அடையடுத்த கருவியாகுபெயர். நாவிற்கிறந்தமாறன் - 'திருநாவிறுடையபிரான்' என்று ஆழ்வார்க்கு ஒரு திருநாழ்விருத் தலுங் காண்க. நாவலவன் - கவிபாடுதல் பிரசங்கஞ்செய்ததே முதலிய நாவின்வல்லமை யுடையவன். புலமை - கல்வித்தேர்ச்சி. அதாவது - பலவேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே கொண்ட பேரறிவுடைமை; பாண்டித்தியம்: அதனை யுடையவன், புலமையன்.

இக்கவி, அபியுக்தரி லொருவர் செய்தது. இது, வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் 'தனியன்' எனப்படும். (நூலினுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நின்றல்பற்றியது, அப்பெயர்: 'அன்' விருதி - உயர்வுப்பொருளது.) அடுத்த மூன்றசெய்யுள்களும் இவ் வாறே. (1)

2. ஆரணத்தின்சிரமீதுறைசோதியையந்தமிழாற்
பாரணஞ்செய்தவனைக்குருகூரனைப்பற்பலவா
நாரணனாமெனவேத்தித்தொழக்கவிநல்குகொடைக்
காரணனைக்கம்பனைநினைவாமுட்களிப்புறவே.

(இ - ள்.) ஆரணத்தின் சிரமீது - வேதமுடிவிலே, உறை - பொருந்திய, சோதியை - பரஞ்சோதில்வருபியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை, அம் தமிழால்-அழகிய தமிழ்ப்பாசுரங்களினால், பாரணம் செய்தவனை - பாடியனுபவித்தவரான, குருகூரனை - திருக்குரு

கூரில் அவதரித்தவராகிய நம்மாழ்வாரை, பல் - பல ஆ - பலபல வகையாக, நாரணன் ஆம் என ஏத்தி தொழ - அந்த நாராயண மூர்த்தியே யாவரென்று துதித்து (அனைவரும்) வணங்கும்படி, கவி நல்கு - கவிபாடிய, கொடை கார் அணனை - அருட்கொடையி னால் மேகத்தைப்போல்பவராகிய, கம்பனை - கம்பநாட்டாழ்வாரை, உள் களிப்பு உற - மனத்தில் ஆனந்தம் உண்டாகி மிகு மாறு, நினைவாம் - (எப்பொழுதும்) சிந்திக்கக்கடவோம், (யாம்);

வேதத்தின்பிரிவு இரண்டனுள், யாகம்முதலிய கிரியைகளைக் குறிப்பதான கர்மகாண்ட மெனப்படுகிற பூர்வபாகம் தவிர, பகவானைக்குறித்ததாய் உபரிஷத் என்றும் வேதாந்தம் என்றும் பெயர்சொல்லப்படுகிற பிரமகாண்டமாகிய உத்தரபாகம், 'ஆரணத் திந்திரம்' எனப்பட்டது. அவ்வுபரிஷத்துக்களில் நன்குபிரதி பாதிக்கப்படுகிறவனும், சூரியன் முதலிய சடர்களின் ஒளி யெல்லா வற்றினும் மேம்பட்ட ஒளிவடிவமா யுள்ளவனுமான கடவுளென் பார் 'ஆரணத்தின் சிரமிதுறைசோதி' என்றார்; "வேதாந்தவிழுப் பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்றார் பெரியாழ்வாரும்; 'தமிழ்' என்பது-இங்கு, அப்பாஷையிலாகிய செய்யுள்கட்கு ஆகுபெயர். அவற்றிற்கு அழகு - சுருங்கச் சொல்லல் முதலியன. "உண்ணுஞ் சோறு பருகூர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம், கண்ணெனம் பெருமான்" என்றும்படி, ஆழ்வார்எம்பெருமானைத்தியானித்துக் கவிபாடித்துதித்து ஆனந்தமனுபவித்தலையே தமக்குத் தாரகபோ ஷக போக்கியங்களாகக் கொண்டு வளர்த்தவராதலால், "சோதியை யந்தமிழாற் பாரணஞ்செய்தவன்" என்றார். இத்தொடர்க்கு - எம் பெருமானைத் தாம்பாடும் இனியபாடல்களாகிய அமிருதத்தைக் காண்டு திருப்தி செய்வித்தவரென்றும் பொருள் கொள்ள லாம். குருகூரன் - திருவவதார ஸ்தலத்தினால் வந்தபெயர்; தருகூர் - நூற்றெட்டுத்திருமால் திருப்பதிகளுட் பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்று. செய்தவனை, குருகூரனை என்று விசேஷணம் விசேஷ்யம் என்ற இரண்டிலும் வேற்றுமையுருபு விரித்தது, வடமொழிநடை: காரணனை, கம்பனை என்றவிடத்தும் இது காண்க. பற்பலவா - ஆழ்வாரைச் சிறப்பித்தும், திருவாய் மொழியைச் சிறப்பித்தும், அது கற்றோரைச் சிறப்பித்தும், தலை வன்கூற்றுகச் சிறப்பித்தும், தலைவிகூற்றுகச்சிறப்பித்தும், தாய் கூற்றுகச்சிறப்பித்தும், தோழிகூற்றுகச் சிறப்பித்தும் பிறவகை களாற் சிறப்பித்தும் இப்படி பலபடிகளாக என்க.

ஆழ்வாரைப் பகவானுடைய அம்சமென்று பாத்மபுராணம் கூறுகின்றதற்கு ஏற்ப, 'நாரணனும்' எனப்பட்டது; "நாராயண வடியேனுடுத்தமிழ்வேதபாராயண சடகோபா" என்பர் பிள்ளைப் பெருமானையங்காரும். 'அணவுபவன்' என்றது, 'அணன்' என்று விகாரப்பட்டு நின்றது; 'அந்தணர்' என்பதற்கு - ஆசிரியர் நச்சி னார்க்கினியர் 'அந்தத்தை அணவுபவர்' என்று விரித்துக் காரணப் பொருளுரைத்தது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. கொடைக்கார ணன் - "கைம்மாறுவேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னுற்றுங் கொல்லோவுலகு" என்றபடி மேகம்போலப் பிரதியுபகாரத்தை

விரும்பாமல் வரையாது கொடுக்கும் ஞானவண்மையை யுடையவனென்க; “காரணக்கொடையான் கம்பன்” என்ற கம்பராமாயணச் சிறப்புப்பாயிரமுங் காண்க: இனி, கொடைக்காரணன் என்பதற்கு-கொடைக்குக் காரணமானவன் [அதாவது - கொடையைச் செய்பவன்] என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. ‘நினைவாம்’ என்ற தன்மைப்பன்மை, உலகத்தாரை உளப்படுத்தியது. ‘கம்பனை நினைவாம்’ என விரித்தல்விகாரம்பெற்ற பாடமும் உண்டு; அது, ஓசையத்துக்குச் சிறக்கும். (2)

3. நஞ்சடகோபனைப்பாடினயோவென்று நம்பெருமான் விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்பக்கம்பன்விரைந்துரைத்த செஞ்சொலந்தாதிகலித்துறை நூறுந்தேரியும்வண்ண நெஞ்சடியேற்கருள்வேதந்தமிழ்செய்தநின்மலனே.

(இ - ள்.) வேதம் தமிழ் செய்த நின்மலனே - வேதங்களைத் தமிழ்த்தில்வியப்பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்த குற்றமற்ற ஸ்வாமி!—நம் சடகோபனை பாடினயோ என்று -‘நம்ஆழ்வாரைத் துதித்துப் பிரபந்தம் பாடினயோ?’ என்று, நம் பெருமாள் விஞ்சிய ஆதரத்தால் கேட்ப - ஸ்ரீரங்கநாதன் மிக்க அன்புகொண்டு வினாவியருள், (அதனை யறுசரித்து), கம்பன் விரைந்து உரைத்த - கம்பர் விரைவாகப்பாடின, செம் சொல் அந்தாதி கலித்துறை நூறும் - செந்தமிழ்ச் சொற்களாலான அந்தாதிப்பிரபந்தத்திலுள்ள நூறுகட்டளைக் கலித்துறைகளையும், தெரியும் வண்ணம் - அறிந்து கொள்ளும்படி, அடியேற்கு நெஞ்ச அருள் - தாசனான எனக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்தருள்வாயாக; (எ - று.)

என்று அபியுத்த ரொருவர் ஆழ்வாரைப் பிரார்த்திக்கிற வகையாக இந்நூற்குப் பாயிரம்பாடின ரென்க; அடுத்தசெய்யுளும் இத்தன்மைத்தே: “எங்கள்கடையே இராமாநுசமுனியே, சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா - பொங்குபுகழ், மங்கையர்கோ ளீந்த மறையாயிரமனைத்தூர், தங்குமனம் நீ எனக்குத்தா” என்ற பெரிய திருமொழித்தனியனும் இவ்வகை வாய்பாடு அமைய இருத்தல் காண்க.

நம்சடகோபனைப்பாடினயோ வென்று நம்பெருமாள் விஞ்சிய ஆதரத்தாற்கேட்ட விரைம், கம்பர்வரலாற்றிற் கூறப்பட்டது. சடகோபர் நம்பெருமானால் ‘நம்ஆழ்வார்’ என்று அபிமானித்து விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்யப்பட்டு மற்றையாழ்வார்களனைவரினும் உயர்வுபெற்றதனால், ‘நம்மாழ்வார்’ என்று பெயர்பெற்றனர்; ‘நம்பெருமாள்’ என்ற பெயரும் உயர்ச்சியை விளக்கும்; “நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சியர் நம்பின்னை, யென்பரவரவர்தம் ஏற்றத்தால்” என்ற உபதேசரத்தினமாலையைக் காண்க. பெருமாள் = பெருமான்: பெருமையுடையவன்; இதில், பெருமையென்ற பகுதி ஈற்று ஐகாரம் மாத்திரம் கெட்டு ‘பெரும்’ என நின்றது; ‘ஆன்’ என்ற ஆண்பால்விசுதி ‘ஆள்’ என ஈறுதிரிந்தது: ‘ஆள்’ என்ற பெண்பால் விசுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்ததென்றலு மொன்று: அன்றி, ‘பெருமையை ஆள்பவனெனக் கொண்டால்,

‘ஆள்’ என்ற வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள்விருதி புணர்ந்து கெட்ட தென வேண்டும். ‘வேதம்’ என்பது - (அறியவேண்டுமவைகளையெல்லாம்) அறிவிப்பது என்று காரணப்பொருள்படும். ‘விரைந்துஉரைத்த’ என்றதனால், இவ்வந்தாதி ஆசகவியாகப் பாடப்பட்டதென்பது போதரும். அடியேன் - அடிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த தன்மையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

இப்பொழுதைக்குச் சற்றுஏறக்குறைய 460 - வருடங்கட்கு முன்பு இருந்த ஸ்ரீபிள்ளைலோகாரியசீயர் தாமியற்றிய உபதேசரத் தின்மாலையாக்யானத்தில் மேற்காட்டிய “நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார்” என்றதொடக்கத்துப்பாசரத்தின்பேரே இச்செய்யுட்பகுதியையெடுத்து மேற்கோள்காட்டியுள்ளதனால், இத்தனியன் அக்காலத்திலேயேபிரசித்தமாக இருந்ததென்று அறியலாம். (3)

4. நாதனரங்கனயந்துரையென்ன நற்கம்பனுன்றன்
பாதம்பரவியபைந்தமிழ்நூறும்பரிவுடனே
யோதும்படியெனக்குள்ளந்தனையருளோதரிய
வேதந்தமிழ்செய்தமெய்ப்பொருளேயிதென்னிண்ணப்பமே,

(இ - ள்.) ஒது அரிய-ஒதியுணர்தற்கு அரியனவான, வேதம்-வேதங்களின் ஸாரார்த்தங்களை, தமிழ்செய்த - தமிழ்த் திவ்வியப் பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்த, மெப்பொருளே - உண்மையான பரம்பொருளே!—நாதன் அரங்கள் - ஸ்ரீரங்கநாதன், நயந்து - விரும்பி, உரை என்ன - “(நம்சடகோபனைப்)பாடு” என்று நியமித்தருள, நல் கம்பன் - சிறந்த கம்பநாட்டாழ்வார், உன்தன் பாதம் பரவிய-உன்னுடையதிருவடிகளைத் துதித்த, பைந் தமிழ் நூறும் - பசுந்தமிழ்ச்சொற்களால் தொடுத்த நூறுபாசரங்களையும், பரிவுடனே ஒதும்படி - அன்போடு கற்றுஉணரும்படி, எனக்கு உள் ளந்தனை அருள் - அடியேனுக்கு மனப்பரிபாகத்தை அளித்தருள் வாய்: இது எண் விண்ணப்பமே - இதுவே (உண்பக்கல்) அடியேன் செய்யும் விஜ்ஞாபநம்; (எ - று.)

“சொல்லிந்தொகைகொண் டுனதடிப்போதுக்குத் தொண்டு செய்யும், நல்லன்பரேத்துமுன்நாமமெல்லா மென்றன்நாவினுள்ளே, அல்லும் பகலு மமருமபடிநல்கு அறுசமயம், வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென்விண்ணப்பமே” என்ற இராமாநுசநூற்றந்தாதித்தனியன் இவ்வகைவாய்பாடு அமைய இருத்தல் காண்க.

நாதன்அரங்கள்-யாவர்க்குந்தலைவனும் ஸ்ரீரங்கத்திற்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவனுமான நம்பெருமாள், நற்கம்பன்-ஞானத்திலும் குணஞ்செயல்களிலுஞ் சிறந்த கம்பன். செந்தமிழை ‘பைந்தமிழ்’ என்றல், ஒருவகைக்கவிமரபு. தமிழுக்குப் பசுவை - இனிமையுமாம். ஆழ்வார் பகவானது அம்சமாதலால், அவரை ‘மெய்ப்பொருளே’ என்று விளித்தார். விண்ணப்பம் - விஜ்ஞாபநம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (4)

சடகோபரந்தாதி.

நூல்.

1. வேதத்தின்முன்செல்கமெய்யுணர்ந்தோர்விரிஞ்சன்முதலோர்
கோதற்றஞானக்கொழுந்தின்முன்செல்ககுணங்கடந்த
போதக்கடலெங்கடென்குருகூர்ப்புனிதன்கவியோர்
பாதத்தின்முன்செல்லுமேதொல்லைமூலப்பரஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) தொல்லை - பழமையானதாயும், மூலம் - (எல்லா வற்றிற்கும்)மூலகாரணமாயும், பரம்-(எல்லாவற்றிற்கும்)மேலான தாயுமுள்ள, சுடர் - ஐயோதிஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ஸ்ரீமந் நாராயணன்,—வேதத்தின் முன் செல்க - வேதங்களைக்கடந்து சென்றாலுஞ் செல்லட்டும்; மெய் உணர்ந்தோர் - தத்துவங்களை யாராய்ந்து அறிபவர்களான முனிவர்களும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரமன்முதலான தேவர்களாகிய அனைவருடைய, கோது அற்ற ஞானம் கொழுந்தின் முன் - குற்றமற்ற ஞானத்தின்முடிவைக் கடந்து, செல்க-சென்றாலுஞ்செல்லட்டும்; குணம் கடந்த போதம் கடல் - எண்ணளவுகடந்த ஞானம் நிறைந்த கடலாகிய, எங்கள் தென் குருகூர் புனிதன் - அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த பரி சுத்தமூர்த்தியான நம்ஆழ்வார் அருளிச் செய்த, கவி - பாசுரத் தினது, ஓர் பாதத்தின் முன் - ஓர் அடியைக் கடந்து, செல்லுமே - செல்லமாட்டுவனோ? [செல்லமாட்டான் என்றபடி]; (எ - று.)

ஸ்ரீமந்நாராயணன் சடகோபருடைய கவியின் ஒருபாதத்தைக் கடக்கமாட்டான் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, கீழ் “தேவிற சிறந்த” என்ற பாயிரச்செய்யுளி னுரையிற் காட்டிய “கண்ணன் கழலினை” என்ற அடியைப்பற்றிய வரலாற்றைக் கூறுவர். ஆழ் வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி முதலிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களி லுள்ள ஒவ்வொருசெய்யுளின் ஒவ்வொர் அடியும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய திவ்யஸ்வரூபத்தை ஐயந்திரிபற நன்குஉணர்ந்து தெளி வாக வெளியிடுதலால், அப்பரமன் அதனைக்கடந்துசெல்லமாட் டாது அதனுள்ளே அடங்கிற்பன் என்பதாம். பரமாத்மஸ்வரூ பத்தைமுற்றுமுணர்ந்து தெரிவித்தலில் ஆழ்வார்க்கு உள்ள ஞானா திசயத்தை விளக்கியபடியாம். அந்தத் திவ்வியஞானத்தின் வரம் பின்மை விளங்கவே, ‘குணங்கடந்த போதம்’ என்றார். எண்ணி லாக்காட்சி [அந்தஞானம்] என்றபடி. குணம்-எண்கூட்டிப் பெருக்குதல். போதக்கடல் - நீர்நிறைந்த கடல்போல ஞானம் நிறைந்த கடல் என்க. இனி, ‘குணம்கடந்த’ என்பதற்கு - கருணை முதலிய சாத்துவிககுணங்களின் முடிவெல்லையிலின்ற வென்று உரைப்பினும் அமையும்; “குணமென்னுங்குன்றேறி நின்றார்” என்றிற்போல. அருள், ஐம்பொறியடக்கல், தவம், பொறுமை, மெய்யுணர்வு, மேன்மை, மௌனம், வாய்மை என்ற எட்டும்

சாத்துவிககுண மெனப்படும். இனி, 'குணங்கடந்த' என்பதற்கு - காமம் கோபம் முதலிய இழிகுணங்க ளில்லாத என்று உரைப்பாரு முளர்; பரமாத்மாவை 'சிரிக்குணன்' என்றும்போல. குணங்கள் தந்த என்று பதம்பிரித்து, (எம்பெருமானுடைய அடியவர்க்கெளிமைமுதலிய) திருக்கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லிவெளியிட்டுதலிய என்றலும் ஒன்று. 'புனிதன்கவியோர்பாதம்' என்றது, திருவாய்மொழியின் முதற்பாகசுரத்தின் முதலடியான "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்" என்றதை என்பர் ஒருசாரார்; அதிலே பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபம் அடங்கியிருத்தல் காண்க.

பரமாத்மானுடைய ஸ்வரூபத்தை நாடிச்சொல்லிக்கொண்டே சென்றவேதம் அதன்முடிவு தனக்கு எட்டாமையால் மீண்டதென்பது, அவ்வேதஞ்சொல்வதனுலேயே தெரிகிறது; ஆகவே, 'வேதத்தின்முன்செல்க' என்றது அமையும்; கோயில்களில் உத்ஸவங்கண்டருங்கிறபொழுது எம்பெருமான் நடுவேஎழுந்தருள, வடமொழிவேதம் அவனை எட்டமாட்டாது நாடித்தொடர்ந்து செல்லுதற்கு அறிகுறியாக எம்பெருமானுக்குப்பின்னே பாராயணஞ்செய்யப்பட்டுவருதலும், தமிழ்வேதமாகிய திவ்வியப்பிரபந்தம் அவனதுசொருபத்தை யுணர்ந்து முன்செல்லுதல் தோன்றமுன்னே ஓதப்படுதலுங்காண்க; "தொடர்ந்தாரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூதுநடந்தான்" என்ற சிலப்பதிகாரத்தையும், "கடந்த ஞானியர் கடவுளர் காண்கலாக்கழலினை சிலப்பேறத், தொடர்ந்த நான்மறை பின்செல்ப் பன்னகதுவசன்மாநகர்க்குது, நடந்த நாயகன், "உரலும் வேதமுந் தொடர," "சுரநுடனே, முனிவர்களுஞ் சூருதிநாண்கும், தேடுகின்றபதஞ்சிலப்பத் திருநாடுபெறத் தூதுசெல்ல" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும் நோக்குக. முன் - இடமுன். இனி, வேதத்தின்முன்செல்க என்பதற்கு - வேதத்தினது முதன்மை கழிக என்று உரைப்பாரு முளர்; பிறவற்றிற்கும் இவ்வாறே. மெய்யுணர்ந்தோர் - பிறப்புவிடுகையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஜயங்களாலன்றி உண்மையால் ஆர்ந்து உணர்பவர். திருமாலின் திருநாடுக்கமலமலரினின்று தோன்றியவன் படைத்தற்கடவுளாதலால், விரிஞ்சனை முதலாகக் கூறினார். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" ஆதலாலும், "தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான்" ஆதலாலும், மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர் கோதற்றஞானக்கொழுந்தின்முன் செல்வன்; "ஆரேயறிவா ரனைத்துலகுமுண்டு மிழ்ந்த, பேராழியான்தன் பெருமையைக்-கார்செறித்தகண்டத்தானென்கண்ணன் காணன்" என்று திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்தமையுங்காண்க. "ஓதியோதியுணருந்தொறுமுனர்ச்சிபுதவும், வேதம்வேதியர் விரிஞ்சன்முதலோர்தெரிகிலா, ஆதிதேவரவரெம் மறிவினுக்கறிவரோ" என்றார் இராமாயணத்திலும். மெய்யுணர்ந்தோர் என்பதை விரிஞ்சன்முதலோர்க்கு அடைமொழியாக்கிலும் அமையும். தொல்லை - அநாதி. தொல்லை மூலம் - ஆதிமூலம்.

தென்குருகூர் - தென்னாடாகிய பாண்டியநாட்டிலுள்ள குருகூர் எனினுமாம். செல்லுமே, ஏ - எதிர்மறை. 'செல்லுமோர்' என்றும் பாடமுண்டு.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூறவேண்டு வது மரபாதலால், 'வேதம்' என்று தொடங்கினார். (1)

2. சுடரிரண்டேபண்டுமூன்றாயினதுகடர்ந்துகத் திடரிரண்டாய்வரும்பேரிருள்சீப்பனவெம்பிறப்பை யடரிரண்டாமலர்த்தாளுடையான்குருகைக்கரசன் படரிருங்கீர்த்திப்பிரான்றிருவாய்மொழிப்பாவொடுமே.

(இ - ள்.) சுடர் - ஓளிகள், பண்டு - முன்பு, இரண்டே - இரண்டேயிருந்தன; (பின்பு), - துகள் தீர்த்து - துற்றமில்லாமல், உலகத்து இடர் இரண்டு ஆய்வரும் பேர் இருள் சீப்பன - உல கத்தில் இருவகைப்பட்ட துன்பங்களாய்வருகிற பெரியஇருளை நீக்குபவையான, எம் பிறப்பை அடர் இரண்டு ஆம் மலர் தாள் உடையான் குருகைக்கு அரசன் படர் இருங் கீர்த்தி பிரான் திரு வாய்மொழி பாவொடும் - எமது பிறவித்துன்பங்களையழிக்கின்ற தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடிகளை யுடையவரும் திருக் குருகூர்க்குத்தலைவரும் பரவிய மிக்ககீர்த்தியையுடைய பொருமானு மாகிய நம் ஆற்றாருடைய திருவாய்மொழிப்பிரபத்தத்தின் பாசரங் களோடு (கூடி), மூன்று ஆயின - மூன்றாய்விட்டன; (எ -று.)

சுடர் பண்டுஇரண்டே: (பின்பு) பேரிருள் சீப்பனவான திருவாய்மொழிப்பாவொடும் மூன்றாயின என்க. சூரியன் சத்திரன் என்ற இரண்டு சோத்களையும் 'இருசுடர்' என்றும், அவற்றோடு அக்கினியையுங்கூட்டி 'மூச்சுடர்' என்றும் உலகத்திற் சாதாரண மாக வழங்குவார்கள்; அங்ஙனம் ஸாமாய்மமாகக்கூறப்படும் பொருளன்று, இங்குக் குறிக்கப்பட்டது. இங்கு, விசேஷமாக 'சுடர் இரண்டே பண்டு' என்றது - இராமபிரானையுங் கண்ண பிரானையும் குறித்தது. "பல்லாயிரமிருள்கிறிய பகலோனென வொளிரும், வில்லாளன்" என்பதுமுதலிய இடங்களில் இராமனைச் சூரியனென்றமை காண்க. 'உலகங்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் மலரும்பொருட்டுத் தேவகியாகிய கிழக்குச்சூரியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய சூரியன் உதித்தருளினான்' என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலியவற்றில் கிருஷ்ணன் சூரியனெனப்பட்டுள்ளான். இவர்களை மூலையே 'ராமதிவாகரன்' என்றும், 'அச்யுதபாது' என்றுங் கூறுதல், பெருவழக்கு. இவர்களைச் சூரியனென்றற்குக் காரணம் - உலகத்திற் பயங்கரமாய்ப்பரவிய கரிய பெரியவடிவமுடைய இராக் கடர் முதலிய துஷ்டர்களாகிய இருளை அறத்தொலைத்துச் சிஷ்டர் களுடைய முகமலங்களை மலர்த்தி விளங்குதல். 'பண்டு' என்றது - திரேதாயுக துவாபரயுகங்களி லென்றபடி. 'பண்டு' என்றதற்கு எதிராக, 'பின்பு' என்று வருவித்தது, கலியுகத்தைக் குறிக்கும். துவாபரயுகாந்தத்திலே கண்ணன் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளியவுடன் கலியுகம்பிறந்த நாற்பத்துமூன்று நாளில் ஆழ்வார் அவதரித்து மும்பத்தைத்து வருஷம் இவ்வுலகத் தில் வாழ்ந்திருந்தன ரென்று உணர்க. திருவாய்மொழிப் பாடல் களை மூன்றாவதுசுடராகச் சேர்த்ததற்குக் காரணம், 'உலகத் திடரிரண்டாய்வரும் பேரிருள் சீப்பன' என்ற அடைமொழியி

னல் வினங்கும். ("வாய்ந்தவளவயல்குழ் தண்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன், நேர்த் ஓராயிரத்திப்பத்து அருவினை நீறுசெய்யுமே," "வல்வினை தீர்க்குங்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன், ரொல் வினையாற் சொன்னபாட லாயிரத்துள்ளிவைபத்தும், நல்வினையென்றுகற்பார்கள் நலவிடைவைதூத்தம் நண்ணித், தொல்வினை தீர வெல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே," "காரிமாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால், வேரிமாறாது மேலிருப்பான்வினை தீர்க்குமே," "சடகோபன்சொல்லாயிரத்துளிப்பத்தும், கண்டுபாடவல்லார் வினைபோம்" என்று பதிகங்களிற் பயன்கூறிய படி) திருவாய்மொழிப்பாசுரங்கள் தம்மை ஒதியவரதுவினைகளைத் தீர்ப்பனவாதல் காண்க. அச்சந்தருதலால், வினை 'இருள்' எனப்பட்டது.

'இடிரண்டு' என்றது - நல்வினை தீவினைகளை; நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், அதனையும் தீவினையோடுஒப்ப 'இடர்' என்றே கூறினார். இங்கு 'நல்வினை' என்றது, அழியுந்தன்மையனவான சுவர்க்கவின்பம் முதலிய காமியங்களைத் தருவனவாயிய யாகம்முதலியவற்றின் பயனை. இவை முக்திக்கு நேரேகாரணமாகிய தத்துவஞானத்தை யுண்டாக்காமலாத்திரமேயன்றித் தீவினைபோல அது நிகழ்வொட்டாமல் தடைசெய்து கீற்றலு முடையனவார், ஆதலால், இந்நல்வினை தீவினை இரண்டும் ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத்தடுத்துப் பந்தமுறுத்துவதிற்பொன்விலங்கும் இருபுவிவங்கும்போலத் தம்முள் ஒப்பனவா மென்க. ஆனது பற்றியே, பிறரும், "இருள்சேரிருவினையுள் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்பாட்டு" என்றார். இங்கு "சடிரண்டேபண்டு" என்று அடைமொழியொன்றும்கொடாமற்கூறி மூன்றுவதுசடரெனப்படுகிற திருவாய்மொழிப்பாவிற் கு 'துகள் தீர்ந்து உலகத்து இடர் இரண்டாய்வரும் பேரிருள் சிப்பன்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அச்சடிரண்டினும் இச்சுடர்க்கு விசேடங் கூறியவாரும். 'ஆதித்யராமதிவாகர அச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி, சோஷியாத பிறவிக் கடல் வற்றி, விக்ஷியாத போதிர்கமலம் மலர்ந்தது வகுளபூஷண ாள்கரோதயத்திலே" என்னும் ஆசார்யதற்கு தயவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது. சூரியன் முதலிய முச்சுடர்கள் நீக்கமாட்டாத இருள் என்றற்கு, 'பேரிருள்' என்றார்; அங்ஙனங் கூறியது, ராமதிவாகர அச்யுதபாநுக்களுக்கும் நீக்குதற்கு அரியது என்றவாறுமாம். ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துதலிற் பயன்பட்டவிதம் போதாதென்று அதன்மீன் எம்பெருமான் பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறவிப்பெருங்கடலினின்று கரையேற்றிக் கைப்பற்றுதற்கு ஆழ்வார்களை அவதரிப்பித்தான் என்பது, ஐதிக்யம். தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய கருமங்களைத் தொலைத்துப் பிறப்பையொழித்து அவர்களை முத்தியிற் சேர்க்குத் திருவடிகளை யுடையா நென்பார், 'எம்பிறப்பைஅடர் இரண்டாம் மலர்த்தாளுடையான்' என்றார். 'வெம்பிறப்பு' என்று பதம் பிரித்தல் மோனைத்தொடைக்குச் சிறுவாது. இரண்டாம் மலர்த்தான் - உபயதிரவுடித்தாமரை. திரு

வாய்மொழிப்பிரபந்தமாகிய குரியனுக்கு அதன் பாடல்கள் ஆயிரத் தையும் ஆயிரங்கிரணமாகக்கருதுக.

‘பா’ என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயர் இங்குப் பன்மைப் பொருளதாதலால், அதனை ‘சிப்பன்’ என்ற பலவீனப்பால் வினையாலணையும் பெயர் கொடுத்து விசேடித்தனர். திருவடிக்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மை மென்மை அழகுக்கு. மலர் என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பற்றி, தாமரைமேல் நின்றது. படர்தல் - எங்கும் பரவுதல். (2)

3. பாவொடுக்குந் துண்ணிசையொடுக்கும் பலவும் பறையு
நாவொடுக்குந் நல்லறிவொடுக்கும் மற்ற நாட்டப்பட்ட
தேவொடுக்கும் பரவாதச் செகுவொடுக்குவகுருகூர்
பூவொடுக்கும் மமுதத்திருவாயிரம்போந்தனவே.

(இ-ள்.) குருகூர் பூ ஒடுக்கும் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினுள்ளே (எம்பெருமானால்) நிறைத்துவைக்கப்பட்ட, அழகம் திரு ஆயிரம் - அமி நதம்போலினிய திருவாய்மொழி ஆயிரஞ்செய்யுள்கள், போந்தன - (அங்கு நின்று) வெளிப்பட்டன; (அவை), பா ஒடுக்கும் - இயற்றமிழ்ச்செய்யுளிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; துண் இசை ஒடுக்கும் - துட்பமான இசைத்தமிழினிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; பலவும் பறையும் நா ஒடுக்கும் - பலவிஷயங்களையுங் கூறுவிற நாடகத்தமிழினிலக்கணங்களைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; நல் அறிவு ஒடுக்கும் - நல்ல அறிவுகளைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டுள்ளன; மற்றும் நாட்டப்பட்ட தே ஒடுக்கும் - உலகத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மற்றைத் தெய்வங்களையெல்லாம் ஒடுங்கச்செய்வன; பரவாதம் செரு ஒடுக்கும் - அந்ரியமதஸ்தர்களின் வாதப்போர்களை அடங்கச்செய்து விடுவன; (எ - று.)

பா ஒடுக்கும் - “எழுத்துப்பதினமூன்று இரண்டுஅசை சீர் முப்பது ஏழ்தனை ஐந்து, இழக்கெடி தொடை நாற்பதின்மூன்று ஐந்துபா இனம்மூன்று, ஒழக்கிப்பன்னாக்கள் நூறு ஒன்பதுஒண் பொருள்கோள் இருமூ, வழக்கில் விகாரம் வனப்புஎட்டு யாப்புள் வகுத்தனவே” என்று தொகுத்து உணர்த்தப்படும் இயற்றமிழ்ப்பாவிலிலக்கணங்கள் பலவற்றையும் தம்முள்ளே சுருங்கக்கொண்டுகாட்டும் என்றபடி. துண் இசை ஒடுக்கும் - குறிஞ்சி, செருந்தி, இர்தளம், கொல்லி, காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம், காந்தாரம், பாலையாழ் முதலிய பண்களாறியவற்றைத் தம்முள்ளே கொண்டு காட்டு மென்றபடி; “பண்ணிற் பண்ணிருநாமப்பாட்டு” என்று திருவாய்மொழியில் வருதலுங் காண்க. ‘பலவும் பறையும் நாவொடுக்கும்’ என்பதற்கும் இங்ஙனமே கண்டு கொள்க. “எழுத்து அசை சீர் பந்தம் அடி தொடை கிரகிசிறை ஒசை தனை இனம்யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூறு ஆயிரம் முதலானசெய்கோலம் இதுக்கும் உண்டு” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய வாக்கியமுங்காண்க. செவிகருவியாக துண்ணிதிள் உணரப்படு

தலால், இசைக்கு 'நுண்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தனர். 'இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவாதல்பற்றி நாடகம் 'நா' எனப்பட்டது; நா = நடு.

'நல்லறிவு ஒடுக்கும்' என்பதற்கு - நல்லஅறிவை அடங்கியிருக்கச்செய்யும் என்று உரைப்பாரு முளர். ("நாட்டினுன் தெய்வமெங்கும் நல்லதோருள்தன்னாலே", "இறுக்குரிதறாறுத் துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூத்தி, நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே", "வணங்குத்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பார், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி அவையவை தோறு, அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூத்தி பரப்பிவைத்தாய்" என்றபடி) எம்பெருமான் தானே, எவ்வருணம் மிக்கவராய்த் தன்னைப் பற்றுமளவுடையரன்றியே யிருக்கும் ரஜோகுணத்தோடு அணங்களால் மிக்கவர்க்கு ஏற்றபடி பலதேவதைகளை நியமித்து வைத்துள்ளானாதலால், 'நாட்டப்பட்ட தே' என்றார். தன்னரசு நாடாக ஸ்வதந்திரராய்ச் கண்டபடி திரிநிறவர்களுக்கு அவரவர் குணத்துக்கு ஏற்ப ஒவ்வொருதேவதையை அமைத்துக்காட்டி அதனை வழிபடும்படிசெய்து அவர்களை அடக்கிவைத்தால் அங்ஙனம் ஒருப்பட்டசேதனர்கள் பின்புநாளடைவிலே வேதமுதலிய நூல்களைக்கொண்டு அச்சிறுதேய்வங்களுக்கும் பரதேவதையான தனக்குமுள்ள வாசியை யறித்து தன்பக்கல்வந்துஉய்வார்கள் என்பது, ஸர்வேசுவரனது திருவுள்ளமென்க. 'நாட்டப்பட்ட' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்தாராயணன் அத்தேவதாதரங்களுக்கு அத்தராத்மாவாக நில்லாவிடின் அவர்கள் கொள்கொம்பு பெறுத கொடிகள்போல அலைத்து நிலைகுலைவ ரென்பது போதரும். ("பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்குப் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றும் மற்றும் மற்றுமாவவாறு") திருவாரீமொழிப்பாசுரங்கள் நாராயணனுடைய பெருமையையும் மற்றைக்கடவுளரின் சிறுமையையும் நன்கு வெளியிட்டு, கொடி கொள்கொம்பை மூடிப்பட்டர் திடாதபடி செய்தலால், 'மற்றுநாட்டப்பட்ட தே' வொடுக்கும்' எனப்பட்டது. ("இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும், வலித்து வாதுசெய்வீர்களும் மற்றும் நுத்தெய்வமுமாகி நின் னுன், மலித்து செந்நெல் கவரிவீசும் திருக்கு நூரதனுட்பொலித்து நின்ற பிரான் கண்ட ரொன்றும்பொய்யில்லை போற்றுமினே" என்றும் மற்றும் பலவாறு) தமது பிரபந்தங்களிற் கூறியதத்துவார்த்தங்களைக்கொண்டு பிறமதங்களாகிய யானைகளைச் செருக்கடக்கி அவற்றிற்கு ஆழ்வார் மாவெட்டியென்னுங்கருவிபோன்றவராய்ப் பராங்குசரென்று ஒருதிருநாமம் பெறுதல் தோன்ற, 'பரவாதச் செருவொடுக்கும்' என்றார்.

இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால் 'பூ' என்பதை 'பூ' எனவடமொழியாகவும், 'பூ' எனத் தென்மொழியாகவும் வைத்து இருபொருளும் ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டது. 'குருகூர்ப்பூ' என்றது - திருக்குருகூரில் தோன்றிய ஆழ்வாரைக்குறித்தது; 'ஸ்வயம்பூ' என்ற பிரமன்பெயரும், 'ஆதம்பூ' என்ற மன்மதன்பெயரும்,

‘அக்ரிபு’ என்ற முருகன்பெயருங் காண்க. ‘பூ’ என்ற தமிழ்ச்சொல் - அதுபோன்ற வாயையுணர்த்தும்போது உவமையாகுடையாராம். வடமொழி வேதங்கள் போலவே தமிழ்வேதமாகிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களுங் அபௌநுஷேயமும் நித்தியமுமாமென்பதும், செய்யாமொழியாகிய அவற்றை எம்பெருமான் தானே ஆழ்வார்கள் நாவிலிருந்து பாடிப் பிரகாசிப்பித்தானென்பதுமாகிய ஆன்றோர்கொள்கைகள், ‘குருகூர்ப்பூவொடுக்கும் அமுதத்திருவாயிரம் போந்தன’ என்பதில் தோன்றும், “தொண்டர்க்கமுதுணைச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றபடி அமிருதம்போலினிய ஆயிரம் பாசுரங்க ளென்பார், ‘அமுதத்திருவாயிரம்’ என்றார்; உவமத்தொகை; திரு என்ற அடைமொழி, மென்மையைக் குறிக்கும். ஆயிரம் - ஆயிரஞ்செய்யுள்களுக்கு எண்ணவளவாகுபெயர்.

ஒடுக்குந் துண் ஒடுக்குந்நல், ஒடுக்கும்மற்று, ஒடுக்கும்மமுதம் என்றவற்றின் இடையிலுள்ள நகரமகரவொற்றுக்கள் - விரித்தல் விகாரம். வாதச்செரு-சொற்போர். ‘பலவும் பறையும் நா வொடுக்கும்’ என்பதற்கு-பலவற்றையும் பிதற்றுவதான (பிறசமயவாதிகளின்) நாக்கை ஒடுங்கச்செய்யு மென்று உரைத்தலும் ஒன்று; ‘திருநாவீறுடையிரான்’ என ஒருதிருநாமம் ஆழ்வார்க்கு வழங்குதல் காண்க: வீறு - ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பு. நுண்இசை ஒடுக்கும் என்பதற்கு - “முன்னல்பாழ்பாயி னூனரம்பின் முதிர்சுவையே,” “நுடங்குகேள்வியிசையென்கோ” என்றபடி நுண்ணிதினுணரத்தக்க கீதம்போலினிய பரம்பொருளைத் தம்முள்ளே கொண்டு காட்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். ‘மற்று’ நாட்டப் பட்டதே வொடுக்கும்’ என்பதற்கு - பிறதெய்வங்களையும் தம்முள் அமையவைத்திருக்குமென்று உரைப்பினும் இழுக்காது; (“சக்கிரானோடையனு மிந்திரனும் முதலாக, ஒக்கவுத்தோற்றிய வீசன்மாயன்”, “கள்வா எம்மையும் ஏழலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவனென்று, வெள்ளேறன் நான்முக னின்றிரன் வானவர், புள்ளூர்திகழல்பணிந்தேத்துவரே,” “நளிர்மதிச்சடைய னென்கொ நான்முகக்கடவுளென்கோ,” “ரீராய் நிலனாப்த் தியாய் காலாய் நெடுவானாப்த், சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனா யனானாம்,” “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்பவை முதலியன காண்க.

‘பாவொடுக்கும்’ என்றதை, “எழுத்தசைசேரடிசொற்பொருள் யாப்பு, வழுக்கில்வனப்பணிவண்ணம்—இழுக்கின்றி, என்றெவர் செய்தன வெல்லா மியம்பின, இன்றிவ ரின்குறள்வெண்பா” என்றாற்போலக் கொள்க. (3)

4. தனமாஞ்சிலர்க்குத்தவமாஞ்சிலர்க்குத்தருமநிறை
கனமாஞ்சிலர்க்கதற்காரணமாஞ்சிலர்க்காரணத்தி
னினமாஞ்சிலர்க்கதற்கெல்லையுமாந்தொல்லையேர்வகுள
வனமாலையெம்பெருமான்குருகூர்மன்னன்வாய்மொழியே.

(இ - ள்.) தொல்லை - பழமையான, ஏர் - அழகிய, வகுளம் வனம் மாலை எம்பெருமான் குருகூர் மன்னன் வாய்மொழி - மகிழ

மலர்களினாலாகிய அழகிய மாலையையுடையவரும் எமக்கு இறைவரும் திருக்குருகூர்க்குத் தலைவருமான ஆழ்வாருடைய திருவாய் மலரிலின்று வெளிப்பட்ட சொற்களாகிய திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்கள், —சிலர்க்கு—, தனம் ஆம் - செல்வமாம்; சிலர்க்கு, —தவம் ஆம்—; சிலர்க்கு—, தருமம் நிறை கனம் ஆம் - தருமம் நிறைந்த சிறந்தகாமபுருஷர்த்தமாம்; சிலர்க்கு—, அதற்கு ஆரணம் ஆம் - அத்தக்காமலின்பத்திற்கு உரிய வேதமாம்; சிலர்க்கு—, ஆரணத்தின் இனம் ஆம் - வேதத்தின்வருக்கமாம்; (சிலர்க்கு—), அதற்கு எல்லையும் ஆம் - அவ்வேதத்தின் முடிவாகிய வேதாந்தமுமாம்; (எ - று.)

சிலர்க்கு - ஒவ்வொன்றை வேண்டுகிற அத்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்படுவன. (“அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல் நூற்பயனே,” “அறம் பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல்விசையு நாட்டும் - உறுக்கவெலான்று, உற்றுழியுங்கைகொடுக்குங் கல்விபினாங் கில்கை, சிறுயிர்க்குற்றதனை” என்ற வாறு) கல்வி நிரவிய சம்பாதனத்துக்குக் காரணமாகிற வரையில் திருவாய்மொழிமுதலிய பிரபந்தங்களும் பொருளிட்டத்திற்கு ஏதுவாதலால், (“பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்,” “பொருளுடையான் கண்ணதேபோகம்,” என்பவற்றை மேற்கொண்டு) பொருட்செல்வத்தை வேண்டுகிற சிலர்க்கு, அப்புருஷார்த்தத்தை விளைக்குமென்பார், ‘தனமாம் சிலர்க்கு’ என்றன ரென்பர்; காரணம், காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. (“செல்வரை யெல்லாருஞ்செய்வா சிறப்பு,” “தங்கைத்த உடையார்க்கும் எவ்வரும் ஊர்” என்ற படி) செல்வமுடையார்க்கு என்கும் உபசாரங்கள் நடத்தல் போலவே, (“கற்றோர்க்குச் சென்றவிடெல்லாஞ் சிறப்பு,” “யாதானு நாடாமா ஓராமா வென்னெருவன்,” “சாத்தினையுங்கல்வாதவாறு” என்றபடி) திருவாய்மொழி ஓதினார்க்கு என்கும் உபசாரங்கள் நிகழ்தல்பற்றி, பொருட்செல்வம்போலு மென்றபொருளில் ‘தனமாம்’ என்றனரெனினும் அமையும். செல்வம்போல மிக விரும்பிப் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாமென்பது கருத்து. (“அறனீறு மின்பமு மீறுந் திறனறித்து, தீதின் திவந்தபொருள்” என்ற படி) பொருள் அறத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகிற சிறப்புடைமைபற்றி முதலிற் கூறப்பட்டது. (“வேண்டிய வேண்டியாங்குளவ்தலாற் செத்தனம், ஈண்டுமுயலப்படும்” என்றபடி), தன்னைப் பின்புறவர்க்கு விடுபெறுமுதலாக வேண்டிய பயன்களை வேண்டியபடியே பெறுவிக்கின்ற தவம்போல, இத்திவ்வியப்பிரபந்தமும் தன்னை ஓதினவர்க்கு இம்மைமறுமைவீடுகளில் வேண்டியபயன்களை உண்டாக்குதலால், ‘தவமாம் சிலர்க்கு’ எனப்பட்டது: (அதனை, “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக், தோதில்புகழ்க் கண்ணன்தன்னடிமேல் வுண்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, தீநிலந்தாதி ஓராயிரத்துள் எவையுமோர் பத்தியையோடும் வல்லார், ஆதுமோர் தீதிலராகி இங்கு மங்கு பேல்லாமமைவொர்கள் தாமே” எனக் காண்க.) (“விளக்குப்புக் இருள்மாய்த்தாங்கு ஒருவன், தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்” என்றபடி) தவம் பாபஷய ஹேதுவாதல்போல, அருளிச்

செயலும் ஒதுவாரது தீவினை தீர்த்தற்கு மூலமாம் என்பதுபற்றி, 'தவமாம்சிலாக்கு' என்றனரென்றுங்கொள்க. சதுர்வித புருஷார்த் தங்களுள் தர்மபுருஷார்த்தமாம் என்பது 'தவமாம்' என்றதன் தாற்பரியம்.

நான்கு உறுதிப்பொருள்களுள் மூன்றாவதற்கு உள்ள சிறப்புப்பற்றி, அது, 'கனம்' என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டது; ('சேமநல்விடும் பொருளுந் தருமமுந் சீரியநந், காமமு மென்றிவவ நான் கென்பர்' என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் 'சீரிய நற்காமம்' என்றதையும், அதன்வியாக்கியானத்தில் 'சாஸ்திரங்களிலே சிலாக்கிக்கப்பட்டதாப்ப் போக்பமாய் விஹிதமாய் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான காமம்' என்றதையும் காண்க.) இங்கு இன்பமென்றது, ('காதலிருவர் கருத்துஒருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்' எனப்படுகிறது) உலகவாழ்க்கைச் சிட்டுநின்பத்தை யன்று; 'நான்வினுங் கண்ணனுக்கே, ஆமதுகாமம் அறம்பொருள் விடிதற்கென்றுரைத்தான், வாமனன் சில னிராமாநுச னிர்தமண மிசையோ' என்றுபடி.) எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன் பக்கவிலே உண்டாயின்ற அபேகையையே கூறியது. 'கோவீர்தா, எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்றோடு, உற்றோமே யாலோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றி' என்றதற்காண்க. லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேகைக்கின்ற பேரீன்பக் காதல், வேதாந்த நிரணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டிய இடத்தில் அன்பைச் செலுத்தியதாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போலன்றி, சகலபாபசிவ்ருத்திக்கும் வீடுபெற்றுக்குமே காரணமாகதல்பற்றி, 'தருமம்நிறைகனம்' எனப்பட்டது. பரமாத்மாவின் தலைமையும், ஜீவாத்மாவின் அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனுக்கே எம்பெருமானது பேரண்மைக்குமுன் உலகம் முழுவதும் பெண்தன்மையாததலும், ஜீவாத்மாவின்து ஸ்வாதம் திரியின்மையும், பாரதத்திரியமுந், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையும் அடைதலும், அவனைப் போதாம் கரணங்களெல்லாவற்றாலும் அநாவதித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால் ஆழ்வார் தம்மைத் தலைமகளாகவும் எம்பெருமானைத் தலைமகனுக்கவுங்கொண்டு அருளிச்செய்த இன்பச்சுவைமிக்க பாடல்களைக் கருதி, 'தருமநிறை கனமாஞ் சிலாக்கு' என்றார். 'கண்ணிற் காண்பிரேல், ஆடவா பெண்மையை அவரவுந் தோளினாய்,' 'வாராகவாமனனே அரங்கா வட்டநேரி வலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்' என்ப வாதலாலும், தண்டகாரணிய வாசிகளான முனிவர்கள் இராமாநானது செளந்திரியாதியத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் பெண்தன்மையைப் பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப்பில் ஆயர்மங்கையராபக் கண்ணனைக் கூடினரென்பது ஐதிகியமாதலாலும், எம்பெருமானது திவ்விய செளந்திரியத்தில் ஈடுபட்டு அவனது உத்தமபுருஷத் தன்மையைக் கருதியதனால் அப்பொழுதே அவனைக் கிட்ட வேண்டும்படியான ஆசையைப் பெற்ற ஆழ்வார் அங்ஙனம் அவனைக் கிட்டப்பெருமையாலே ஆற்றுமைமீதுநின்றது

தளர்ந்து அத்தளர்ச்சியினாலே தாமானதன்மை குலைந்து ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி ஒருபிராட்டிலையை அடைதல் அமையும். அங்ஙனம் நாயகியாகிய நம்மாழ்வார் தலைமகள் வார்த்தை தாய்வார்த்தை தோழிவார்த்தைகளால் தூது விடுதல் இரங்குதல் வெறிவிலக்குதல் காலமயக்கு நலம்பாராட்டு மருவெளிப்பாடு முதலிய பல அகப்பொருளிலக்கணத் துறைகள மையுமாறு பாடிய பாசுரங்கள் காமசாஸ்திரமாதல்பற்றி, 'அதற்கு ஆரணமாம்' என்றார். சிறுங்காரரசப்பிரதானமான அகப்பொருட் கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப்பிரபத்தங்களிற் கூறுதற்குக்காரணம் - கடுத்தின்றுதானைக் கட்டிபுசிச் கடுத்தின் பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங் கூறும்வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்பர். இங்ஙனம் அந்யாபதேசமாகக் கூறிய சிற்றின்பத்துறைச் செய்யுள்கட்டுகெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற்படுத்தும் உள்ளுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க.

'ஆரணத்தின் இனமாம்' என்றது - ஆழ்வார் அருளிய நான்குபிரபத்தங்களும் நான்குவேதமாதலால், அவ்வேதங்களின் சித்தாந்தமான உபரிஷத்துக்களின்சாரமான அர்த்தங்கள் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களிற் பொதிந்திருத்தல்பற்றி, 'அதற்கு எல்லையுமாம்' எனப்பட்டது; என்றது, "கூறுதல்வல்லாருளரேற் கூடுவா வைகுந்தமே" என்றபடி திவ்வியபிரபத்தங்கள் மோகசுராதனமாம் என்றவாறு. எனவே, நூற்பயனாகிய நான்கையும் ஆழ்வார் பிரபத்தங்களால் அடையலாமென்பது இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்ட தென்க.

"ஆரணங்கானென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின், காரணங்கானென்பர் காடநர் காமநன்னூலதென்பர், ஏரணங்கானென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர், சீரணங்காய சிற்றம்பலக்கோவையைச்செப்பிடினே" என்ற திருக்கோவையார்ச் சிறப்புப்பாயிரத்தோடு இதனை ஒப்பிடுக.

தொல்லை, ஏர் என்ற இரண்டும்-வாய்மொழிக்கு அடைமொழி. ஆழ்வார் திருவாரமலர்வின்று வெளிப்பட்ட தமிழ் வேதங்கள் சமஸ்கிருதவேதங்கள் போலவே அநாநியாமென்ற கருத்து அமைய 'தொல்லைவாய்மொழி' எனப்பட்ட தென்க. தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப் பொலிந்து நின்றபிரான் பிரசாதித்த மகிழ்மலர்மாலையைத் தரித்ததனால், ஆழ்வார்க்கு, 'வகுளபரணர்' என்று ஒருதிருநாமம் வழங்கும். "வண்குருகூர் நகரான், நாட்கமழ்மகிழ்மலை மாப்பினன் மாறன் சடகோபன்" என்று ஆழ்வார் தாமே தம்மைக் கூறியிருத்தலுங்காண்க. "தாமம் துளவோ வகுளமோ" என்றபடி ஆழ்வார் பூமீம்நாராயணனது அவதாரமே யென்ற ஒற்றுமை விளங்க, மகிழ்மலர்மாலையாகிய திருத்துழாட்மாலையையுடைய எம்பெருமான் என்றதாகவும் கொள்ளலாம். அன்றியும், வநமலை என்றதொரு திவ்வியமலை திருமாலுக்கு உரியதாதலை 'வநமாலி' என்ற அவனது திருநாமத்தினால் உணர்க.

‘வாய்மொழி’ என்று திருவாய்மொழியைக் குறித்தது, மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கும் உபலக்ஷணம். (4)

5. மொழிபலவாயினசெப்பம்பிறந்ததுமுத்தியெய்தும்
வழிபலவாயவிட்டோன்றாயதுவழுவாநரகக்
குழிபலவாயினபாழ்பட்டதுகுளிர்நீர்ப்பொருதை
சுழிபலவாயொழுங்குங்குசுரெந்தைதோன்றலினே.

(இ - ள்.) குளிர் நீர் - குளிர்ந்த நீரையுடைய, பொருதை - பொருளை யென்னும் மறுபெயருள்ள தாமிரப் பண்ணிநதி, சுழி பல ஆய் ஒழுகும் - அநேக நீர்ச்சுழிகளோடு கூடிப் பாயப்பெற்ற, குருசூர் - திருக்குருசூரிலே, எந்தை - நம்ஆழ்வார், தோன்றலின் - திருவவதரித்ததலுலே, —மொழி பல ஆயின - பலபாஷைக ளுள்ளே, செப்பம் பிறந்தது - (ஆழ்வார் பாடலும் அருளிச்செய்த பாஷையாகிய தமிழ்ஒன்றுக்கே ‘செத்தமிழ்மொழி’ என்னும்படி) செவ்வை தோன்றிற்று; முத்தி எய்தும் வழி பல ஆய விட்டு ஒன்று ஆயது - விடுபெறுவதற்கு உரியவழிகள் பலவானவை நீங்க ஒன்றே முத்திமார்க்கமாகப் பின்றது; வழுவா நரகம் குழி பல ஆயின பாழ்பட்டது - தவறாத நரகக்குழிகள் பலவாயிருந்தவை பாழாய் விட்டன; (எ - று.)

‘மொழிபலவாயின’ என்றது சிங்களம் முதலிய பதினெட்டுத் தேசபாஷைகளாகியவற்றை; அவற்றுள்ளே எம்பெருமானால் திருவுள்ளமுலந்து கொண்டாடப்பட்டு அவனுக்குமுன்னே பராயணஞ்செய்யப் பெறுபவை தமிழ்த்தில்வியப்பிரபந்தங்களே யாதலால், ‘இத்தப் பாஷைக்கே செவ்வி உண்டாயிற்று’ என்றார். இத்தகையமேம்பாட்டுக்குக் காரணம் மற்றையாழ்வார்களுமாயினும், அவர்களில் அவயவியாகிய நம்மாழ்வாரைக்கூறியதில் அவயவமாகிய மற்றையாழ்வார்களும் அடங்குவர்; (இங்ஙனம் அங்கியும் அங்கமுமாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, நம்மாழ்வார்க்கு, பூதத் தாழ்வாரை முடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும் திருமய்கை யாழ்வாரை நாடியாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைப் பாதமாகவும் உரைப்பது மரபு: இதன்விவரணம் விரிப்பிற் பெருகும். இப்படி உறுப்பியும் உறுப்புமாக சிறுபித்தற்கு ஏற்ற காரணம், நம்மாழ்வாரது தலைமை; அது எங்ஙன மெனின்:—மற்றையாழ்வார்கள்போல இவ்வுலக வுணர்ச்சி கடையாடாநிற்க எம்பிரானருளால் ஒருகால விசேடத்திலே தத்துவஞானம்முதலியன தோன்றப்பெற்று அநுபவித்தவரன்றி, இவர், திருத்துழாய் பரிமளத்துடனே அங்குரிக்குமாறுபோல அவதரிக்கும் பொழுதே இயற்கையில் ஞானபுத்திகளை யுடையராய் அந்நிலை என்றும் மாறுநிறுத்தது லென்க.)

வெவ்வேறு மதங்களில் அத்தந்த மதத்துக்கு உரிய தெய்வத்தை வணங்குதல் முதலாகக் கூறப்பட்ட முத்தி மார்க்கங்க

எல்லாம் பூர்வபக்யமாய் மறுக்கப்பட்டுத் தலைகாட்டாது ஒழிய, திருமாலை வழிபடுதலொன்றே முத்திமார்க்கமென்று ஆழ்வார் சித் தாந்தஞ்செய்து நிலைநிறுத்தியிருத்தல்பற்றி, 'முத்தியெய்தும்வழி பலவாய விட்டு ஒன்றாயது' என்றார்; அன்றி, விடுபெற்றுக்குச் சாதனமாக ஒதப்படுகிற கர்மம் ஞானம் முதலியவற்றை மறுத்து எம்பெருமானைச் சரணமடைதலான பிரபத்தியொன்றே முத்திக்கு நேரான உபாயமென்று நிலைநாட்டியதனால் 'முத்தியெய்தும்வழி பலவாயவிட்டு ஒன்றாயது' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தீவினை செய்தவர் அடைதல் தவறுதனவும் அங்ஙனங் கொடுவினைசெய்து புக்குஅழந்தியவர் மீளுதற்கு அரியனவுமான நரகதேதங்க ளென் பார், 'வழுவாநரசக்குழி பலவாயின்' என்றார். அந்நரகவகைகள் அநேகம்ஆயிரக்க ளென்று புராணம் கூறும். 'ஆழ்வாரருளிச் செய்தலைக் கைப்பற்றி உலகத்தய் பலருட் திருமாலடிபார்களாயித் தீவினைதவிர்த்து உய்தலால், 'வழுவாநரசக்குழிபலவாயின் பாழ பட்டது' எனப்பட்டது; "அறிவல்லாமலிசரெல்லாம் அடங்கொண் றழைப்பராகில், பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே," "காவலிற் புலனைவைத்துக்கலிதன்னைக்கடங்கப் பாய்த்து, நாவலிட்டுழிதருவின்றோம் நமன்தமர் தலைகன்மீதே, மூவுலகுண்டுமீழ்த் முதல்வ நின்நாமம்கற்ற, ஆவலிப்புலம கண்டாட் அரங்கமாநகருளானே," "பொலிக் பொலிக் பொலிக் போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கு இங்கு யாதொன்றுமில்லை, கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல், மலையப்புத் திசைபாடியாடி யுழிதரக் கண்டோம்" எனக் காண்க. வெள்ளத்தின்மிகுதியால், சுழி பலவாய் ஒழுகும். 'குருகூர் எந்தை தோன்றலின்' - நிருக்குரு கூரிலே எம்பெருமானான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆழ்வாராக அவதரித் ததனால் எனினுமாம்.

'முத்தி' என்ற வடசொல் - பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிட மென்று காரணப் பொருள்படும்; விடு என்ற தமிழ்ச்சொல்லும் இப்பொருளதே. எந்தை - எம்தந்தை: எமது ஆசிரியன், எமது தலைவன், எமது கடவுள். (5)

8. தோன்றவுபநிடதப்பொருடோன்ற னுற்றார்தமக்குந்
சான்றுமியையென்ற போதும் நென்பலகா னுந்தம்மின்
மூன்றுயினவுநினைந்தாரணத்திந்மும்மதத்தமிழை
யின்றுன்குருகைப்பிரானெம்பிரான் னிசைக்கவியே.

(இ - ள்.) பல காலும் தம்மில் மூன்று ஆயினவும் நினைத்து - பல இடங்களிலும் ஒருங்குகூறப்பட்டுத் தமக்குத் தோன்றுள்ளன வான ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றையும் (யாவருமறியவேண்டியவை யென்று) திருவுள்ளத்திற்கொண்டு (அவற்றை வெளியிட்டு), ஆரணத்தின் மும்மை தமிழைச் சான்று - வேதங்களின் ஸாரார்த்தம் அமைத்தனவும் "இயல் இசை நாடக மென்னும் மூன்றுவகைத் தமிழிலக்களங்க ளமைத்தனவுமான இவ்வியப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர் தருளியவரும், குருகை

பிரான்-திருக்குருகூரில் அவதரித்த பரமோபகாரியும், எம்பிரான் தன்-எமக்குத்தலைவருமான நம்மூழ்வாருடைய, இசைகவி இவை-பண்ணிசையோடு கூடிய இத்தத்தருவாய்மொழி முதலிய பாசுரங் கள், தோன்றா உபகீடதம் பொருள் தோன்றும் உற்றுத்தங்கும் சான்று ஆம்-புலப்படுத்தி அரிய உபகீடதங்கடின் மகாவாக் கியார்த்தங்கள் புலப்படப் பெற்றவர்களாக (மூழ்துரகவி பூழிம் நாதமுனி முதலிய) மகான்களுக்கும் பொப்பொருளின் உண்மை விளங்குதற்கு ஏற்ற சாட்சியாம்: என்று போது - இவ்வளவாகிய போது, மற்று என் - இன்னம் இவற்றிற்கு என்ன சிறப்பு வேண்டும்! [மற்றொன்றும் வேண்டா என்படி]; (எ - று.)

கடல்கடைத்து அமுதமெடுப்பாபோல, அளவிற்றத வேதங் களின் அத்தமாய் உணர்த்தி அறிபனவா யுள்ள உபகீடத்துக் களைப் பலபடியால் ஆடாது உணர்த்து பரவஸ்துதிரையன் செய்யப் புகுவார்க்கு, ஆர்வார நுளிச்செயல்கள் “கண்ணன் ஸ்ரீதேவ யில்லை”, “அத்தெய்வமாய்கள்தானே” என்று ஸுபாந்திரபறத் தெளி யச்சொல்லப் பரம்பொருளைப் பிடித்தக்காட்டிக் கொடுத்தலால், ‘தோன்றாவிடா தப்பொருள் தோன்றாத தந்திரங்குஞ் சான்று மிவை’ எனப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீதேவாராணத்திலும் முலப்த மாணமான சுந்திகவரினும் மேம்பாடு கூறியபின், இதற்கும் மேலாக அருளிச்செயலுத்த யாதொருநிற்பும் சொல்லவேண்டு வதில்லை யென்பார், ‘என்றபோது மற்றென்’ என்றார். ‘பலகா லுத் தம்மில்முன்னுயின்’ என்பது, சித் அதித்சுந்தரன் என்ற தத்து வத்திரயத்தையெனினுமாம். ஆர்வாரநுளிச்செயல் மும்மைத் தமிறாதல், கீழ்மூன்று கவியில் விளக்கப் பட்டது. ஆரணத்தின் மும்மைத்தமிறா யினுள்—“வான்தகமஞ்சொலை மதனரங்கர் வண்புகழ்மேல், ஆன்றத மிழ்மறைகள் ஆயிரம் - சுன்ற, முதல் தாய் சடிகோபன்” எனப் பின்புள்ளார் அருளிச்செய்ததுங்காண்க. இசைக்கவி—“இசை, கூட்டி வண்சடிகோபன் சொல்லமை, பாட் டோராயிரம்”, “பண்ணிற் பன்னி நாயப்பாட்டு”, “பண்டலையிற் சொன்ன தமிழாயிரம்”, “மேயில் மீடாக்கிசை மாலையாயிரம்”, “பண்கொளாயிரம்” என்பன, திருவாய்மொழி.

‘மும்மை’ என்பது - மூன்றின் தன்மையை யுணர்த்தாமல், மூன்று என்னும் எண்ணையே உணர்த்திற்று; இதில், மைவிதுதி - தன்மையை யுணர்த்தாமல், தன்மையை யுடைய பொருளையே உணர்த்தியதனால், பகுதிப்பொருள் விதுதி யென்னும் எவ்வர்த்த பாவதத்தித்பரத்யயம்: “தேரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்,” இருமையகை தெரித்து” என்பவற்றிலும் இது. (8)

7. கனிப்பாவமுதமிசையின்கறிபோடுகண்ணனுண்ணக் குளிப்பான்குருகைப்பிரான்சடிகோபன்முமிகொண்கள் புனிப்பாவலர்தம்பிரான்றிருவாய்மொழிபுசுரநஞ் சேவிப்பானுழைத்துபுக்குள்ளத்துநோதின்றுநித்திக்குமே.

(இ - ள்.) கவி பா அமுதம் - (கான்பாட்டு) பாசுரங்களாகிய பரவிய இனிய உணவை, இசையின் கறியோடு - பண்ணிசை

களாகிற கறிவருக்கத்துடனே, கண்ணன் உண்ண குவிப்பான் - திருமால் அமுதுசெய்தருளும்படி மிகுதியாகச் சேர்த்துப் பரிமாறு பவரும், குருக்க பிரான் - திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரும், சட்கோபன் - சட்கோபனென்னுந் திருமமுடையவரும், குமரி கொண்கன் - குமரியாற்றுக்குத் தலைவரும், புவி பாவலர்தம்பிரான் - உலகத்திலுள்ள கவிசனங்கட்கெல்லாம் தலைவருமான நம் ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலான, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழியென்னுந் துவ்வியபிரபந்தமானது, —பூசுராதம் செவிப்பால் நுழைந்து - அந்தணர்களுடைய காதுகளிலே (குருமுகமாகச்) சென்று, உள்ளத்துளே புக்கு - (அவர்களுடைய) மனத்திலே புகுந்து, சின்று - (அங்கு) நிலைபெற்று, நித்திக்கும் - இனிமை யினைக்கும்; (எ - று.)—சுற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

‘கவிப்பாவமுதம் இசையின்கறியொடு கண்ணனுண்ணக் குவிப்பான்’ என்றது, உருவகம்; எம்பெருமான் அன்புடன் திருச்செவியார்த்தித் திருப்பதியையுமாறு இனிய இசைக்கவிபாடுபவனென்றவாறு. “அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் செய்அளறும்” என்புற்போல, ‘பாவமுதம்’ எனப்பட்டது. உணவு உண்பார்க்குக் கறி இன்றியமையாத் துணையாயிருந்து சுவைவிரித்தல்போலக் கவியமுதுக்கு இசை கறியென்க. அடியவர்க்கு எளியவனுன மூர்த்தியென்பார், கண்ணன் என்ற பெயராத் கூறினார். திருவாய்மொழி ஆயிரத்திற்குமேலும் உள்ளதுபற்றி, ‘குவிப்பான்’ என்றது. குமரியென்னும் உதையுடைய பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்று விளங்குகிறவரென்பது, ‘குமரிகொண்கன்’ என்பதன் கருத்து. நாவில் மாத்நிரமே நித்தித்து வாய்வழியாய் வயிற்றினுட் புகுந்து ஐர்ணிக்கிற தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதும் போலன்றி, திருவாய்மொழியமுதம் செவியாயிராக நுழைந்து உள்ளத்துள்ளே புக்குகின்ற நித்திக்குமென்க; இதில் வேற்றுமையணி தொனித்தல் காண்க; இதனை, “சிறைக்கினிய செவிக்கினிய வாப்க்கினிய” என்றற்போலக் கொள்க.

இசை இன் கறி என்றுபிரித்து, இசையாகிய இனியகறியெனிலுமாம். கறிக்கப்படுவது கறி பொனக் காரணக்குறி; செயப்படுபொருள் விஞ்சி புணர்த்துகெட்டது: கறித்தல் - கடித்துத் தின்னுதல். கண்ணன் - ‘க்ருஷ்ணன்’ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அது கருநிறமுடையவனென்றும், பிறவாறும்பொருள் படும்: இது - திருமாவின் ஓர் அவதாரப்பெயரன்றி, பொதுப்பெயருமாம். பாவலர் - பாடல்பாடவல்லவர்; பா - செய்யுள். பூசுரர் - பூமியில் தேவர்போலச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குபவர்; “நிலத்தேவர்” என்றார் ஆழ்வாரும். தலைமைபற்றி, முதல் வருணத்தவர் எடுத்துக் கூறப்பட்டனர்.

“மறைப்பாற்கடலைத் திருகாவின் மந்தரத்தாற் கடைத்து, துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமுதம், கறைப்பாம் பனைப்பள்ளியானன்பிட்டல் கனித்தருத்த, நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே” என்ற பிள்ளைப்பெருமானை யங்கார்பாடல் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

8. தித்திக்குமூலத்தெனியமுதேயுண்டுதெய்வமென்பார்
பத்திக்குமூலம்பனுவற்குமூலம்பவமறுப்பார்
முத்திக்குமூலமுளரிக்கைவாணகைமொய்குமுலா
ரத்திக்குமூலங்குருகைப்பிரான்சொன்னவாயிரமே.

(இ - ள்.) குருகை பிரான் சொன்ன ஆயிரம் - திருக்குருகூர்க்கு இறைவரான நம் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாட்மொழி ஆயிரம் பாசரங்கள், - தித்திக்கும் மூலம் தெனி அமுதே - இனிமை விளைக்கின்ற பழமையான தெனியுகொண்ட - அம்ருதமென்பது மாத்திரமோ? தெய்வம் உண்டு என்பார் பத்திக்கு மூலம் - தெய்வம் உள்ளது என்கிற ஆஸ்திக்களுடைய பத்திக்குக் காரணமும், பனுவற்கு மூலம் - மற்றைய பிரபந்தங்கள் பலவற்றிற்கும் முதனாலும், பவம் அறுப்பார் முத்திக்கு மூலம் - பிறப்பைப்பொழிக்க விரும்புபவர்களான முமுக்ஷுக்கள் முத்தியடைவதற்கு முக்கிய சாதனமும், முளரி கை வாள் நகை மொய் குமுலார் அத்திக்கு மூலம் - செந்தாமரைமலர் போன்ற கைகளையும் ஓளியுள்ளபற்களையும் அடர்ந்தகூந்தலையுமுடைய மாதர்களின் விஷயமான ஆசையை அறக்கெடுப்பதற்கு ஏதுவுமாம்; (எ - று.)

ஆழ்வாரருளிச்செயலாகிய தென்மொழிவேதம் வடமொழி வேதம்போலவே அநாதியான முதனூலென்பதுபற்றி, அந்தஅமுதுக்கு 'மூலம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. "பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்" "அளவுக்குமிஞ்சினால் அம்ருதமும் விஷமாம்" என்ற குற்றங்கள் இத்த ஆராவமுதுக்கு இல்லையென்பது தோன்ற, 'தித்திக்குமூலத் தெனியமுது' என்றன ரென்னலாம். அமுதே, ஏ - வினா. பரபக்தி பரஜ்ஞாகம் பரமபக்தி என்பவை மொல்லாம் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் விளங்க உரைக்கப் பட்டிருத்தலால், 'உண்டுதெய்வமென்பார் பத்திக்குமூலம்' என்றார். 'பனுவற்கு மூலம்' என்றது, பிற்பாடு ஆழ்வாராதிபர்களூடைய பிரபந்தங்கள் நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களைச் சொற்பொருட்கருத்துக்களில் அடியொற்றியிருத்தல்கொண்டு; (இதற்கு உதாரணமாக, நம்மாழ்வார் "விளரிக்குரலன்றில் மென்பெடைமேகின்ற முன்றிற் பெண்ணை, முளரிக்குரம்பை" என்றதைத் திரும்ங்கையாழ்வார், "முன்றிற் பெண்ணைமேல் முளரிக்கட்டகத்து, அன்றிலின்குரல்" என்றதும், நம்மாழ்வார் "மணியே முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே" என்றதைத் திரும்ங்கையாழ்வார் "முத்தினை மணியை மணிமாணிக்கவித்தினை" என்றதும் முதலியன காண்க.) 'பவமறுப்பார் முத்திக்கு மூலம்' என்றதற்குக் காரணம் - வீடுதேற்றிற்கு நல்ல உபாயமான சரணாகதியை விவரித்திருத்தல். (கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும், கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதலமற்றி யாதுமில்லை, என்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவும் உண்டிரான், தொண்டரோமாய்யலல்லாலில்லைகண்டிர் துணையே", "துணையும் சார்வு மாகுவார்போற் சுற்றத்தவர் பிறரும், அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள்டோரல் ஈனவார்ப், கணையொன்றிலே மேழ்மரமுமெய்த எம்கார்முகிலைப், புணையென்றுய்யப் போகிலல்லா வில்லை

கண்டிர் பொருளே" என்று உறுத்திக்கூறி), தேகபந்துக்களும்ஸம் பத்துக்களும் ஐவக பத்துக்களுமான மனைவி முதலிய ஆபாஸ பத்துக்களின் பாசத்தை விட்டு ஆத்மபந்துவும் ஆபாஸபந்துவுடனாவ தேச ஸ்டெகாலபந்துமான எம்பெருமானைப் பற்றும்படி உணர் த்றியதனால், 'மொய்குழலார்'தற்கு மூலம்' எனப்பட்டது. திருவாய் மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு செய்யுள்களாயினும், சொச்சத் தொகையைக் குறிக்காது பெருந்தொகையையாத் தாமே குறித்து 'ஆயிரம்' என்று; எம்பெருமாறுவாய் ஆயிரத்திட்டுத் திருநா மங்களை 'எஹஸ்தாநாமம்' என்றும்பொல: நூறுபதக்கத்திலு முள்ள நூறுதி நூறாய்ப்பாட்டுகளையும் ஒதுக்கும்படித்து ஆயிரத்திரண்டே யாகு மன்றோ.

பனுவல் - நூல். முளரி-முட்களையுடைய அரியையுடைய தேனக் காரணப்பொருள்படும். அரி=அரை: தண்டிள் சுற்றுப் புறம். 'மொய்குழலார்' என்றது, இலக்கணையால், அவர்கள்மீது கொள்ளும் அவாவையுணர்த்திற்று. கையமுது, டல்வரிசையினமுது, கூத்தலமுது முதலியவற்றைநீக்கிண்டு பென்படிச் சூடுபடுத்த ஆட வர் அவற்றில் சூடுபடுத்தம் இயல்பென்பது தோன்ற, அவர்களை 'முளரிக்கை வானகை மொய்குழலார்' என்று வருணித்தனர். 'மூலம்' என்றிரால் ஒருபொருளிலேயே பலமுறைவந்ததனால், சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. (8)

9. ஆயிரமாமறைக்கும்மனங்காரமருந்தமிழ்க்குப்
பாயிரநாற்கவிக்குப்படிச்சத்தம்பனுவற்கெல்லாந்
தாயிருநாற்றிசைக்குத்தனித்தீபந்தண்ணங்கருகூர்ச்
சேயிருமாமரபுஞ்செவ்வியான்செய்தசெய்யுட்களே.

(இ - ள்.) தண் அம் குருகூர் - குளிர்ச்சியான அழகிய திருக் குருகூரில் அநாதிரீத்த, சேய் - குமாரரும், இரு மாமரபும் செவ்வியான் - (சாடம்மரபு தந்தம்மரபு என்ற) இரண்டு சிறித்தவம்சங் களிலும் மேன்மையையுடையவருமான ஆழ்வார், செய்த - அருளிச் செய்த, செய்யுட்கள் - பாசரங்கள், - ஆயிரம் மா மறைக்கும் அலங்காரம் - மிகப்பலவாகவுள்ள சிறித்தவேதங்கட்கெல்லாம் அழகுசெய்தவளாம்; அருத் தமிழ்க்கு பாயிரம்-(இன்சுவையினால்) அருமையிர்க தமிழ்ப்பாசரங்கு முடிவுரையுமாம்; நால் கவிக்கு படிச் சத்தம் - நால்வகைக்கவிஞ்சுத்தம் மாதிரிக்காப்பிடமுமாம்; பனுவற்கு எல்லாம் தாய் - எல்லாநூல்களுக்குத் தாயுமாம்; இரு நால்திசைக்கு தனி தீபம்-எட்டுத்திக்குக்கும் ஒப்பற்ற விளக்கு மாம்; (எ - று.)

ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள், அளவிற்ற வேதங்களிலே எளிதிற் காண வொண்ணாதபடி மறைத்துவிட்ட தத்துவப்பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துத்தெளிவுபடச் சொல்லி விளக்கு அவ்வேதங் களின்சிறப்பைப் பரகாசிப்பித்தலால், 'ஆயிரமாமறைக்கும் அலங் காரம்' எனப்பட்டன. ஆயிரம் சாசைகளாகவுள்ள பெரிய ஸாம வேதமாயி விந்நவும் முடிவறுக்கும் அழகுசெய்வன வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; திருவாய்மொழி ஸாமவேதத்தின் ஸாரமாத

லால். பாயிரம் - முகவுரை, நான்முகம். ("மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குத் தோற்றமும், "அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலத்" திருவாய்மொழி எல்லா நூல்கட்கும் தலைப்பாகவைத்து முதலில் கூறப்பட்டு விளங்குதலால், "அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்" என்றார். "ஆயிரமுகத்தானகன்றதாய்மும், பாயிரமில்லது பணுவலன்றே" என்றபடி நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினை தான பாயிரம்போலத் திருவாய்மொழி தாழிழ்கல் விகேள்விகட்கெல்லாம் இன்றியமையாச் சிறப்பினை தென்பதும், 'பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங்கேட்டார்க்கு, நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிதுவிளங்கும்' என்றபடி ஒருதாழிப்பாயிரம் ஒதினார்க்கு அந்நூல் இனிது விளங்குதல் போலத் திருவாய்மொழியோதினார்க்கு எல்லாநூல்களும் இனிது விளங்குதல் மென்பதுபற்றியும் 'அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்' என்றதாகவுங்கொள்ளலாம்.

நாற்கவி-ஆசுவலி, மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரகவி என்பன. ஆசுவலியாவது - ("மூச்சுவிடுமுன்னே முந்நாறு நானூறும், ஆச்சென்ற லாயிரம்பாட்டாகாதோ, " இம்மென்னு முன்னே எழுநூறு மென்னூறும், அம்மென்ற லாயிரம்பாட்டாகாதோ, " "எழுந்தஞாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடின தெழுநூறே", 'நிமிஷக்கவிராயா' என்னும்படி) விரைவிற்பாடுங்கவி. மதுரகவி-சொற்பொருள்களின் இனிமையமைப்பாடுங்கவி. சித்திரகவி-பலவகை மிறைக்கவி விசித்திரங்களமைப்பாடுங்கவி. விஸ்தாரகவி - ஒரு பொருளையே விரித்துப் பாடுங்கவி. படிச்சுத்தம் - மாற்றிக்குக்காட்டும் அழகியவடிவம்; (சிறுக்கோவையாரில் "கடிச்சுத்தயாழ்கற்ற மென்மொழிக்கன்வயனகடைக்குப், படிச்சுத்தமாக்கும் படமுளவொ நும்பரிசுத்திதே" என்றவிடத்து, பேராசிரியர், 'படிச்சுத்தமென்பது - ஒன்றன்வடிவையுடைத்தாய் அது வென்றே கருதப்படும் இயல்புடையது; படிச்சுத்தமென்பது - பரிசுத்தமென்றும் வடமொழிச்சிதைவு' என்று உரைப்பர்.) திருவாய்மொழி முதலியன, மதுரகவியாழ்வார் கேட்டுக்கொண்டேவர கம்மாழ்வார் தட்டுத்தடையின்றிச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவையும் எம்பெருமானைய நம்பவித்ததனால் ஆனந்தம் உள்ளடங்காமல் மேல்வழித்து பிரபந்தரூபமாக வெளிவந்தவையு மாதலால் ஆசுவலிக்கு எடுத்துக்காட்டும், ஆதிதொடங்கி அந்தம்வரையிலும் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லாய்த் தெளியமுதாதலால் மதுரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டும், கர்த்துறைசெய்யுளென்னுஞ் சொல்லணியின் இலக்கணவகையால் பிரணவமகாமந்திரத்தின் மூன்றுஎழுத்துக்களும் திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டின் முதல்மூன்றுபுகளிலே அமைப்பும்படி "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்யவனவன், மயர்வற மறிவ மருளினன் யவனவன், அயர்வறு மமரர்க ளாதிபது யவனவன், துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்று அருளிச் செய்தது முதலியவற்றால் சித்திரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டும், பதினாறுபாடல்களையுடைய நூறுபதிகங்களின் வடிவமாகப் பகவதவிஷயம் ஒன்றையே குறித்து ஆயிரங்கவிகளுக்கு மேலாய்ப்

பாடியுள்ளதனால் விஸ்தாரகவிக்கு எடுத்துக்காட்டு மாதல் காண்க.

பிற்பட்ட மற்றையாழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் முதனூலாதலாலும், யார்வகையோமை செல்வநிலையாமை முதலிய வற்றை எடுத்து விளக்கி அந்நூலுக்கும், “நும்மெய்வருத்திக் கை செய்துயம்மினே” என்று பொருள்தேடுமுபாயங்க றிப் பொருள் நூலுக்கும், களவும் கற்புமாகிய அகப்பொருள் துறைகளைப் பல வாற்றுகாட்டி இன்பநூலுக்கும், முக்திபெறுமுபாயத்தை யுணர்த்தி வீட்டுநூலுக்கும் ஆதாரமாதலாலும், ‘பாவவற்கெல் லாம் தாய்’ என்றனர். தாய் - தாய் போலத் தன்னுட்கொண்டு தரு மென்றபடி. ‘நாற்றிசைத் தத்தனித்திபம்’ என்றது “உலகத்து இடிரிசன் டாப்பவரும் பேரிருள் சிப்பன்” என்றபடி. குரியசுத்திர அக்கிரிய ரென்றும் முச்சுடர்க்கும் நீக்கலாகத் அஃகுநாமாகிற அகவிருளை அனைவர்க்கும் நீக்குதலா லென்க. ‘தனித்திபம்’ என்றது - வெளிபிருளை நீக்குகிற சாதாரணமான தீபத்தினும் உள்ளிருளைநீக்குகிற இந்தத் திவ்வியபிரபந்ததீபத்திற்கு உள்ள சிறப்பை உணர்த்துவதோடு, ‘புறத்திருளை யொழித்தற்குப் பல சுடர்க ளுள்ளன: அகத்திருளையழித்தற்கோ இஃதொன்றே உள் ளது’ என்ற ஏற்றத்தையுங் காட்டும்; இதனை ‘வெள்ளி வியாழம் விளங்கிரவி வெண்டிங்கள், பொள்ளென நீக்கும் புறவிருளைத்- தெள்ளிய, வள்ளுவரின் குறள்வென்பா வகிலத்தோ, நுள்ளிரு ணைக்கு மொளி,” “வையத்துவாழ்வார்க, ளுள்ளிருணைக்குமொளி” என்றாற்போலக் கொள்க.

தண், அம் என்ற அடைமொழிகள் - முறையே குருகூரின் நீர்வள நிலவளங்களை யுணர்த்தும். சேய் - செல்மையுடையவன்; செம்மை - ஞானச்செல்வி: ‘செய்வவனென்பது சேய்என விகாரத் தால் நீண்ட தென்றமாம்’ என்பர் நச்சினர்க்குனிவர். இருமாமரபு- இருமுதுகுரவாமரபு. இருமாமரபும் செல்வியான் - இருகுலத்தி லும் கோடாத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையவன்; இவருடைய திருத்தல்வையாரான காரியாரும் திருத்தாயாரான உடைய நங்கை யாரும் ஆகிய இருவரும் வம்சபரம்பரையாகத் திருமாலடிக்கே தொண்டபூண்டொழுகுஞ் சிறந்தகுலத்தவராதலை யறிக; (இவ் வாழ்வார்தாமே “எந்தைத்தந்தைத்தந்தைத்தந்தைக்கும்முந்தை” என்று அருளிச் செய்கையாலே ஏழாட்காலும் புறந்தொழாமே குடிசுடியாட்செய்யுந் தொண்டக்குலத்திலே பிறந்து ஏழாட் காலும் பழிப்பிலராயிருப்பர்; எங்கனேயென்னில்:—திருவழுதி வளநாடரென்றொருவா; அவர்பிள்ளை அறந்தாங்கியார்; அவர் பிள்ளை சக்கரபாணியார்; அவர் பிள்ளை அச்சுதர்; அவர் பிள்ளை செந்தாமரைக்கண்ணர்; அவர்பிள்ளை செங்கண்ணர்; அவர் பிள்ளை பொற்காரியார்; அவர்பிள்ளை காரியார்; அவர்பிள்ளை மாறன். இவர்கள் தாம் இக்கிரமத்திலே ஸந்தாநபரம்பரையாகக் குடியடியராய்ப் பழவடிமையாய் வழிவழிவந்து ஆட்செய்யுந் தொண்டரான இத்திருவம்சத்திலே, பொற்காரியார் என்கிறவர், உலகெல்லாம் வாழும்படி தம்முடையபுத்தரான காரியாருக்கு விவாஹம்பண்ணுவிப்பதாகத் திருவண்பரிசாரத்திலே காரியாரைக்

கொண்டுபோய்த் தமக்குஸமாந ஸம்பந்தயோக்கியராய் வைஷ்ணவஸ்தானிகரான திருவாழ்மார்பர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி அவரைப்பார்த்து “உம்முடைய புத்ரியாரான உடைய நங்கையாரை நம்முடைய புத்ரரான காரியாருக்கு விவாஹம்பண்ணித்தரவேணும்” என்று தமரும் பிறரு மறியப்ரஸங்கித்துக்கேட்க, திருவாழ்மார்பரும் மகவும்ஸத்துஷ்டராய்க் கொண்டு ஸம்மதித்து, கலியாணம்கோடித்து’ என்ற குருபரம்பராப்ரபாவவாக்கிரம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “கேசவன் தமர்கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப். டும், மாசநிரதுபெற்று நம்முடையவாழ்வு வாட்க்கின்றவா” என்றார் திருவாய்மொழியிலும்.)

செய்யுட்களென்ற ஒரு பொருளினிடத்து, ‘மறைக்குஅலங்காரம்’ முதலாகப் பலபொருள்களின் தன்மையை ஆரோபித்துக் கூறியது, பலபடப்புனைவணி; கீழ்வந்த “தனமாஞ்சிலாக்கு” என்ற செய்யுளும் இவ்வணியின்பாற்படும்; இதனை வடநூலார் உல்லேகாலங்காரமென்பர். “நெஞ்சுக்கிடுள் கடிதீபம் அடங்காநெடும் பிறவி, நஞ்சுக்குநல்லவமுதம் தமிழ் நன்னூற்றறைக, எஞ்சுக் கிலக்கியம் ஆரணசாரம் பரசமயப், பஞ்சுக்கனலின் பொறி பரகாலன்பனுவல்களே” என்ற பெரியதிருமொழித் தனியனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக.

ஆயிரம்ஆம் மறை என்று பதம்பிரிப்பினுமாம். ‘செய்யுட்களாயிரம்’ என்று கூட்டுதலும் ஒன்று.

இச்செய்யுளில் ‘பனுவற்கெல்லாம்தாய்’ என்றும், கீழ்ச்செய்யுளில் ‘பனுவற்குமுலம்’ என்றும் கூறியவற்றிற்கு நிதரிசனமாக வினோதரசமஞ்சரியில் வருவதொரு விஷயம்:—“திருவள்ளுவர் குறள்செய்தகாலத்தில், அவரும் ஔவையும் இடைக்காடரும் சந்தித்த சமயத்தில், வள்ளுவரை நோக்கி மற்றை இருவரும் ‘நீர் செய்த நூல் எத்தன்மைத்தாகியது?’ என்று வினாவ, அவர் ‘அகஸ்தியராற் பிரசித்தம் பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறத்ததாகிய தமிழும், என்னுற்செய்யப்பட்ட குறளும், உடையநங்கையின் திருக்குமாரராகிய சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்ரஸ்தானமாகிய வழிநூலாம்’ என்னுங்கருத்தை உள்ளமைத்து “குறுமுனிவன் முத்தமிழும் என்குறளும் நங்கை, சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்” என்று சொன்னதையும்; அதுகேட்டு, ஔவை, ‘அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்விதபுருஷார்த்தத்தையும் அறப்பால்முதலிய நுப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்பொருளாகிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்குஞ் சம்மதமான மேலானபொருளை, குளிர்ச்சிதங்கிய தாமிரபருணிதீரத்தி லிருக்கு’ திருக்குருகூறிற் காரிமுதலியார்புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய திரவிடவேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்; நான், அவர்கள் சொல்லை மறுத்து, அக்குறளை, இந்த உலகத்திற்குத் தாயாகிய பூமிய்நாராயணனுற் பிரமனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுவந்த கீர்வானவேதமென்றே சொல்லுவேன்’ என்னுங்கருத்தை உள்ளிட்டு “ஐம் பொருளும் நார்பொருளும் முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த, செம்

பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் - தண்குருகூர்ச்,
சேட்பொழிய தென்பர் சிலரி யானிவ்வுலகின், தாய்மொழிய தென்
பேன் தகைத்து" என்று சொன்னதையும்; இடைக்காடர் 'திரவிட
வேதமாகிய சேய்மொழியையுட் கீவாணவேதமாகிய தாய்மொழி
யையும் ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்தில், இரண்டும் ஒன்றாயாம்.
திருவாய்மொழியை உடாவரும் சங்கையின்றி வேதமென்றே சொல்லு
வார்கள். திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்தநூல்கள் அநேகம்
உண்டு என்று சிலர் குதிர்க்குஞ் செய்தாலும், நான், அவர்களை
மறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும் அத்திருவாய்மொழியினது
சாயையா யிருப்பவைக ளென்றே சொல்லவேன்' என்னுங்
கருத்தை யடக்கி, "சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி
லிரண்டு மொன்றவ், வாய்மொழியை யாரு மறைபென்ப - வாய்
மொழியோ, லாய்மொழிகள் சாலவுளவேனிலு மம்மொழியின்,
சாய்மொழி யென்பெய்யான் தகைத்து" என்று சொன்னதையும்
நீனையாமற்போனோமே" என்பது. (9)

10. செய்யோடருவிக்குருகைப்பிரான்றிருமாலைநங்கன்
கையோர்கனியெனக்காட்டித்தந்தான்கழற்கேகமலம்
பெய்யோமவன்புகழேத்திப்பிதற்றிப்பித்தாய்த்நிரியோ
மையோவறிதுமென்றேயுபகாரத்தினுற்றலையே.

(இ-ள்.) செய் - வயல்களில், ஓடு-விரைத்துபாய்கின்ற, அருவி
- கீர்ப்பெருக்கையுடைய, குருகை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த,
பிரான் - தலைவரானஆழ்வார், திருமாலை-ஸ்ரீமந்தரராமனை,
நங்கன் கை ஓர்கனி என காட்டி தந்தான் - நம்புடைய கையிற்
கிடைத்ததொரு பழத்தைப்போல (ஸ்வரூபம் நன்குவிளங்கும்படி)
காட்டி உபகரித்தருளினர்; (அவன்) கழற்கை - அங்ஙனம் மகோப
காரஞ்செய்தவருடைய திருவடிகளிலே, கமலம் பெய்யோம் - தாம
ரைமலர்களை இட்டு அருச்சிக்கின்றோமில்லை! அவன் புகழ் ஏத்தி
பிதற்றி பித்து ஆய் திரியோம்-அந்தஆழ்வாருடைய கீர்த்தியை
எடுத்துத் துதித்துப் பலகாலஞ்சொல்லி (அவ்விஷயத்திலே நம்
மைப்) பித்தரென்றே (பிறர்சொல்லும்படி) பரவசமாய்த் தரி
தலுஞ் செய்திலோம்!! ஐயோ-அத்தோ! உபகாரத்தின் ஆற்றலை
என்றே அறியும் - (ஆழ்வார்செய்தருளிய) உதவியின்றொருவரையே
என்றைக்குத்தான் அறிவோம்! (எ - று.)

என்றஇது, எவ்வாற்றாலும் உணர்தற்கு அரிய பகவானுடைய
சொருபத்தை ஆழ்வார் தெளிவாக உணர்த்திவிளக்கி எளிதிற்
காட்டி யருளினமையாகிய பேருதவிக்கு உலகத்தவரனைவரும் கட
மைப்பட்டிருக்கவும் பெரும்பாலார் அதனை உணர்ந்து அவர்
திருத்தில் வழிபாடுசெய்தவின்றிப் பழுதேபலபகலும் போக்கு
தலைக்குறித்துச் சுழிவிரக்கமாகக் கூறியவாடும். அவருடைய திரு
வடிகளில் மலர்களைக்கொண்டு அருச்சனைசெய்தும் அவர்புக
ழையே எப்பொழுதும் எடுத்துச்சொல்லும் உத்தல் தவிர, அவர்
செய்த பேருதவிக்கு ஏற்றாடி பிரத்யுபகாரஞ்செய்யக்கூடிய
தொன்று மில்லை யென்பதும் இதற் பொதரும். கையோர்கனி

யெனக் காட்டித்தருதல் - கைவச்மாம்படி காட்டிக் கொடுத்தல்; ("கையிற்கையென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரிலும்," "கையிலங்கு நெல்லிக்கனி," "கரதலாமலகம்," "உயரத்திலேயிருக்கிற மகா பலமானது அடியிலேயிருக்க மடியிலேவிழும்படி கைகண்ட பலமாயிருக்கும்," "கையுறைநெல்லித்தன்னை பசி நெல்லாங்கரைகண்டாம்" என்பன காண்க.)

வபிலை 'செய்' என்பது - கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுட்பன்றி நாட்டில் வழங்குந் திசைச்சொல். 'நன்செய்,' 'புன்செய்' என்ற வழக்குங் காண்க. அருவி - மலைநீர்ப்பெருக்கு; இங்கு, பொதியமலையிலின்று வரும் பொருளையாற்றின்வெள்ளம். 'நங்கன்' என்ற தன்மைப்பன்மை - பிறரையும் உள்பாடுத்தியது. கழற்கு = கழலில்; உருபுமயக்கம்; ஏ-பிரிநிலை. பிதற்றுதல் - பேசுதல்; "இசைத்த லிறுத்த லியம்பல் புகறல், பிதற்ற லென்றிவை பேசுதலாகும்" என்பது, 19ங்கலத்தை. அவரது புகழின்பெருமைக்கு ஏற்றபடி அதனை ஒழுங்காக எடுத்துக்கூறுந் திறமைதானும் எங்கட்கு அரிதென்பது, 'பிதற்றி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் தோன்றும். பித்துஆய்த்திரிதல் - காண்பவர் பேப்பிடித்தவரென்னும்படி பரவசப்பட்டுப் பலவிடத்துஞ் செல்லுதல். "நேசனைக் காணவிடத்து நெஞ்சாரவே துறித்தல், ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படிடே," "குரும் ப்ரகாசயேத் தீதம்" என்றபடி ஆசார்யருடைய பெருமைகளை ஊரும் நாளும் உலகமும் எல்லாம் அறியும்படி வெளியிடுதல் தகுதியாதல் காண்க; "என்டிசையுமறிய இயம்புகேன், ஓண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே" என்று பரிமதரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்ததும் உணர்க. "அரங்கனுக்கடியார்களாகிய வருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றும்பித்தரே" என்றபடி பாகவதவிஷயத்திலே பக்தி காரியமான பித்து ஏறித் திரிதல் உரியாததலால், அது வேண்டப்பட்டது; உரியவிஷயத்திற் பித்துக்கொண்டவர் பித்தராகார், உரியனவல்லாதவிஷயங்களிற் பெருவிருப்புக்கொண்டவரே பித்தராவ ரென்க.

நம்மாழ்வார் செய்தருளின உபகாரத்தின் வைபவத்தைப் பாராட்டி ஸ்ரீமதுரகவிகள் "அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற, அருளிணைவவருமறையின்பொருள், அருள்கொண்டாயிர மின் தரிழ் பாடினான், அருள்கண்டரிவ்வுலகினில் மிக்ககீதே" என்று அருளிச்செய்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. (10)

11. ஆற்றிற்பொதிந்தமணவின்றொகையருமாமறைகள்
வேற்றிற்பொதிந்தபொருள்கொல்லாம்விழாமாக்கமலஞ்
சேற்றிற்பொதியவிழ்க்குங்குருகூர்ச்செஞ்சொற்பதிக
துற்றிற்பொதிந்தபொருளொருகூறுதுவல்கிலவே.

(இ - ள்.) ஆற்றில் பொதிந்த மணவின்றொகை - ஒருநதியிலேபொருந்தின மணல்க னெத்தனையோ அத்தனையாகவுள்ள [அநந்தங்களென்னும்படி அளவிடத்தனவான], அரு மா மறைகள் வேற்றில் - (ஓதியுணர்த்தற்) அரியனவும் சிறந்தனவும் பல வேறு வகைப்பட்டனவுமாகிய வேதங்களனைத்திலும், பொதிந்த -

உள்ளடங்கிய, பொருள்கள் எல்லாம் - சகல அர்த்தங்களும், — விழு மா கமலம் - சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்கள், சேற்றில் பொதி அவிழ்க்கும் - சேறுள்ளவிடங்களிலெல்லாம் கட்டவிழ்த்து மலரப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குகூரிலவதரித்தவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, செம் சொல் பதிகம் நூற்றில் - செந்தமிழ்ச்சொற்களாலாகிய நூறுதிருப்பதிகங்களில், பொதிந்த - சீரம்ப அமைந்த, பொருள் - அருத்தத்தின், ஒரு கூறும் - ஒருபகுதியையடாபினும், அல்லவெ - சொல்லமாட்டிற்றில்; (எ - று.) — ச - தேற்றம்.

அளவிறந்த அரிய பெரிய பல வேதங்களிலுள்ள பொருள்களெல்லாங்கூடி, திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாகுரத்திற்கூறிய ஸாரார்த்தத்தின் ஒருபகுதியளவுஞ் சொல்லினவல்ல வென்பதாம்; என்றது, கருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகு களோடு தத்துவப்பொருள்களின் ஸாரங்களை எடுத்துச் சொல்லி விளக்குதன்மையில் வடமொழிவேதங்களினும் இத்தென்மொழி வேதம் மிகச்சிறந்ததென்று இதன்வைபவத்தைக் கொண்டாடிக்கூறியவாறு; நுதிவகையாகிய இது 'உறுவிர்தாப்பாய்த் தால் வேதத்தைப் பழித்ததாகாதென்க. 'ஓர்ஆத்கமாவதற்கு ஹிதாம்சத்துக்கு ஒருபாட்டே அமைப்படியிறே இவ் பாடிற்று' என்பர் பூர்பெரியவாச்சார்பிள்ளை. எண்ணலளவைக்கு உட்படாதென்றற்கு, 'ஆற்றிற் பொதிந்த மணலின் தொகை' என்றார். 'மறைகள்வேறு' என்றது - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற கால்வகை வேதங்களை. தாமரைக்குச் சிறப்பு - திருமகளுக்கு வாஸஸ்தாப்யதல். அது பங்கஜமாதலால், 'சேற்றிற்பொநாவிழ்க்கும்' எனப்பட்டது. இவ்வாறானை, மருத நிலமாகிய குருகூரின் நீர்வளத்தை யுணர்த்தும்; 'செய்யதாமரைப் பழனத் தென்னங்குருகூர் சடகோபன்' என்ற, திருவாய்மொழியையுங்காண்க. பதிகம் - பத்து அல்லது பதினொரு செய்யுள் கொண்டது; 'தசகம்' எனப்படும்; இதனை 'திருமொழி' என்றல், வைபவ வசம்பிரதாயம். (11)

[இயலிடங்கூறல்.]

12. இலவேயிதமுளவேமுல்சையுள்ளியம்பும்மொழியுஞ்

சிலவேயவைசெழுந்தேனோக்குமேதமிழ்ச்செஞ்சொற்களார்

பலவேத மமொழிந்தான்குருகூர்ப்பதுமத்திரண்டு

சலவேல்களுமுளவேயதுகாணென்றனியுயிரே.

(இ - ள்.) தமிழ் செம் சொற்களால் பல வேதமும் மொழிந்தான் - செவ்விய தமிழ்மொழிகளானும் பலவகை வேதங்களின் பொருளையெல்லாம் அருளிச்செய்தவரான ஆழ்வாருடைய (திருவாஸ்தலமாகிய), குருகூர் - திருக்குகூரிலே, பதுமத்து - ஒரு தாமரைமலரிலே, இதழ் - இதழ்கள், இலவே - இலவமலரே போலும்; (அவ்விதழ்களினுள்ளே), முல்லை உளவே - முல்லைப் பரும்புகள் உள்ளனவே, உள இயம்பும் மொழியும் சிலவே - அவம்

றுள்ளே பேசப்படும் பேச்சுக்களும் சிலவே (உண்டு): அவை - அந்தச் சிள்மொழிகள்தாம், செழுந்தேன் ஓர்குமே - சுவையிக்க தேனையே போலும்; (மற்றும் அத்தாமரைமலரில்), இரண்டுசலம் வேல்களும் உளவே - அசைகின்ற இரண்டு வேலாயுதங்களும் உள்ளனவே; அது காண் என் தனி உயிரே - (இவை யனைத்தையு முடைய) அவ்வுருவத்தான் எனது தனிப்பட்ட உயிர்போன்ற காதலி யென்று (ரீ) உணர்வாய்; (எ - ந.)

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனுப் ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொரு வியாஜத்தால் தோழியர் பிரிய அக் கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்தில், ஒவ்வொருவியாஜத் தாற் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவனும் அப்புருஷன் அங்கு வந்துசேர, இருவரும் ஊழ்வினைவசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கொண்டு கார்தர்வவிவாக கிரமத்தாற் கூடி உடனே பிரிவர்; இச்சேர்க்கை, இடற்கைப்புணர்ச்சியென்றும், தேய்வப்புணர்ச்சியென்றும், முன்னுறுப்புணர்ச்சி யென்றும் பொருளிலக்கணத்திற் கூறப்படும். இங்ஙனங் கலந்து பிரிந்த தலைமகள் பின்பு தனதுதோழனைத் துணையாகக்கொண்டு மீண்டும் அத்தலைமகளைச் சந்தித்தல், முறைமை; அது, பாங்கற்கூட்ட மெனப்படும். அதற்கு உரிய துறைகள் பல வற்றில், 'இயலிடங்கூறல்' என்ற துறை, இச்செய்யுளிற் கூறியது; அதாவது - முதலிற் கலந்து பிரிந்த தலைமகள், பின்பு தன்னை யடுத்துத் தன்மெலிவைக் கண்டு 'ரீ இவ்வாறு ஆதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று வினாவிய பாங்கனுக்கு, 'யான் ஒருத்திவலையிலே அகப்பட்டேன்' என்று உற்றதுகூற, அதுகேட்ட பாங்கன் 'நினை ஒழக்கம் தக்கதன்று' என்று சிலகூறியபின்பும், தலைமகள் தெளிவுபெறுது வருந்தவே, பாங்கன் இரக்கங்கொண்டு 'நின்னாற் காணப்பட்ட வடிவம் எத்தன்மைத்து? அதனை நீ கண்ட இடம் எது?' என்று இயலும் இடமும் வினாவ, அதுகேட்ட தலைமகள் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'என்னாற்காணப்பட்ட வடிவுக்கு இயலிவை இடமிது' என்று கூறுதல்.

'இதழ்' என்றது - இங்கு, வாயிதழ்களை. அவற்றிற்கு இலவம்பு உவமை - செம்மைக்கும், மென்மைக்கும். 'முல்லை' என்றது - அவ்வரும்புகள்போல் வெண்ணிறமான வடிவையுடைய பற்களின் வரிசையை. மொழிக்குத்தேன் உவமை - இனிமையில். கண்டவர் கண்களைக் களிப்பிக்குங் கட்டழகுபற்றி முகம் 'பதுமம்' என்றும், கூர்யவடிவும் ஆடவர்க்குஞ்சிறப்பாய்து அதன்வலிமையைக் கெடுத்து அதனை வருத்துத்திறமும் பற்றிக் கண் 'வேல்' என்றுங் கூறப்பட்டன. இன்றியமையாமையும் மிக்கஅன்புக்குஇடமாக லும் தோன்ற, 'உயிர்' என்றது. தனியிர - ஒப்பற்ற உயிர் எனினுமாம். கண்களின்பிறழ்ச்சிபற்றி, அதற்கு உபமானமான வேலுக்கு 'சலம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. சல வேல் என்பதற்கு மாறுபாட்டையுடையவேல் என்று உரைப்பாரு

முளர். 'மொழியுஞ் சிலவே' என்றது, மிதமாகப்பேசுபவளாதலால்.

முல்லை, பதுமம், வேல் என்பன - உருவகவுயர்வுநவீற்சிபால் உபயோகத்தின்மேல் நின்றன. மொழியின் செழுமையைக் கருதி, அதற்கு உவமையாகிய தேனுக்குச் செழுமை அடைமொழியாக்கப்பட்டது. உணர்தற்கு அரிய வைதிக சப்தம்போலன்றி எளிதினுணர்த்தக்கவையான தமிழ்ச்சொற்களினு லென்பார், 'தமிழ்ச்சொற்சொற்களால்' என்றார். 'பலவேதமும்மொழிந்தான்' என்றது, அநந்தமானவேதங்களின் அருத்தத்தைத் தொகுத்துச் சுருக்கிக் கூறியருளிய தென்றவாரும். இச்செய்யுளின் முதலடியிற் சொற்போக்கினால் 'இல்', 'உள்' என்ற மாறுபட்டசொற்கள் அமைதல், முரண்தொடையின் பாற்படும்; "மொழியினுள்பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இரண்டு மூன்றுமடிகளில் சில பல என்பனவும், மூன்றுநான்காமடிகளில் இரண்டு தனி என்பனவும் வந்ததையும் தொடைமூரணென்னலாம். இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - உவகை, பயன் - பாங்கற்கு உணர்த்தல்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடை யே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. அருமறைப் பொருளை அருளினால் தமிழிற்பாடியுதவியவரான ஆழ்வாருடைய திருமுகமண்டலத்தின் திவ்வியசொள்தரியத்தையும், கூரியஞானவிகாஸத்தையும் திருவாய்மலரின் செவ்வியையும், அதனகத்தேவினங்குகின்ற சுத்தமான தந்தபங்க்தியையும், அங்குநின்றவொளிவருகிற சுருங்கச்சொல்லல்லமுதலிய அழகுக்ளோடுகூடிய செவ்விய திஞ்சொற்க்கையுங் கண்டு அவற்றில் ஈடுபட்ட பாகவதர், தங்கள் ஈடுபாட்டைக் கண்டு உசாவிட அன்பர்கட்கு, அந்த ஆழ்வாருடைய இயல்புகளையும் திருவவதாரஸ்தலத்தையும் அவர் தங்கட்கு இன்றியமையாதவ ரென்ற அருமையையும் எடுத்துக்கூறுதல், இதற்கு உவ்ஞறை பொருளாதலை உய்த்துணர்க; விரிப்பிற் பொருளும். ஸ்வாபதேசத்தில், தலைமகள் - ஆழ்வார், தலைமகள் - பாகவதர். (12)

13. உயிருக்குர்புக்குணர்வுருக்கும்முடஸத்தினுள்ள
செயிருருக்கொண்டநத்திங்குருக்குந்திருடித்திருடித்
தயிருருக்குந்தெய்யொடுண்டானடிச்சடகோபன்சந்தோ
டயிருருக்கும்பொருதற்குருகரெந்தையத்தரிழே.

(இ - ள்.) தயிர்-தயிரையும், உருக்கும் நெய்யொடு - உருக்குதற்கு உரிய வெண்ணெயையும், திருடி திருடி உண்டான் - (திருவாய்ப்பாடியில்) இடந்தொறும் நாள்தொறும் எப்பொழுதும் மிகுதியாகக் களவாடி அமுதுசெய்தருளியவனான திருமாலினது, அடி - திருவடியிலையாகிய, +1 கோபன் - சடகோபனென்னுந் திருநாமமுடையவரும், சந்தோடு அயிர் - உருக்கும் பொருநல் குருகர் என்றை - (பரிமளத்தாற்) சந்தனத்தையும் (சுவையினிமையாற்)

சருக்கரைபையுந் தோற்கச்செய்கின்ற பொருளையென்னுந் தாமிர
டர்ணிந்தி பாயப்பெற்ற நிருக்குருகூரில் அவதரித்தவருமான நம்
மாழ்வாருடைய, அம் தமிழ் - அழகிய தமிழ்ப்பாசரங்கள், -
உயிர் உருக்கும் - (ஒதுகிற நம்முடைய) உயிரைப் பக்திமிகுதியி
னால் உருச்செய்யும்; புக்கு உணர்வு உருக்கும் - உள்ளே பிர
வேசித்து (அகத்து உறுப்பான) மனத்தை (ஆனந்தாதியத்தாற்)
கரையச்செய்யும்; செயிர் உரு கொண்ட நம் உடலத்தின் உள்ள
திற்கு உருக்கும் - குற்றந்தானே புருஷவடிவங்கொண்டாற்
போன் நமது தேகசம்பந்ததாலாகிய (காமம் கோபம் முதலிய)
பொல்லாங்குகளைப் போக்கும்; (எ - று.)

உருக்குதல் - உருகச்செய்தல், நெகிழ்த்துகரைவித்தல், மெனி
வித்தல். திற்கு - திக்குணம், திச்செயல்கள். உருக்கும் செய் - 'உருக்
கும்' என்பது - எதிர்காலப்பொயரேச்சு மாதலால், இனிமேல் உருக்
கப்படும் செய் எனக்கொண்டு, வெண்ணெயெனப்பட்டது; (சீவக
சிந்தாமணியில் "வெர்புஞ்சுடர்" என்பதற்கு - ரச்சினர்க்கினியர்
'இளஞாயிறு' எனப் பொருள்கொண்டு, 'மேல்வெம்பும்' என எதிர்
காலநீராகிற்று' என்றமை காண்க.) இனி, உருக்குமென்பதை,
காலமுணித்தாது தன்னையுணர்ந்தியதெனக் கொண்டு, உருக்கும்
செய் - வெண்ணெயுருக்கினதெய் [அதாவது - புத்துருக்குமெய்]
என்றுக்கொள்ளலாம். பெருமாள் திருஷ்ணுவதாரத்திற் கோகுலத்
திலே ஆட்சிசியிவைத்த பால் தயிர் வெண்ணெய் செய் முதலியவற்
றைக் களவுசெய்து உண்டமை, பிரித்தம். ஆழ்வார் எம்பெருமா
னது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கபத்தராக இருந்ததுபற்றி
அப்பெருமானதுபாதுகை 'ஸ்ரீசடகோபன்' என்று இவரது திரு
நாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படுதல் தோன்ற, 'உண்டானடிச்சட
கோபன்' என்று ரென்க; "முகில்வண்ணையடியடைத் தருங்குடி
யுயர்ந்தவன்" என்றபடி திருமாவின் திருவடிகளைச் சரணமடைந்து
அடிவழிண்ட சடகோபன் எனினுமாம். 'சத்தோடுஅயிர் உருக்
கும்' என்பதற்கு - (தீர்ப்பெருக்கு மனையினின்று விசையுடன்வந்து
பெருகும்பொது) சத்தனமரத்தையும் நுண்மணலையுங் கரையச்
செய்துவரு மென்று உரைப்பினுமாம். பொருளை யெனினும்,
பொருள் லெனினும் ஒக்கும். (13)

14. அத்தமிலாமறையாயிரத்தாழ்த்தவரும் பொருளைச்
செந்தமிழ்குத்தி நுத்திலினே னிலத்தேவர்களுந்
தந்தம்விழாவுமழகுமென்னுத்தமிழார்களியின்
பந்தம்விழாவொழுக்குங்கூர்வந்தபண்ணவனே.

(இ-ள்.) ஆர் தமிழ் கனியின் - (இலக்கணம்) சீரம்பிய தமிழ்ப்
பாடல்கள் (சீர்கேடின்றி ஒழுகுதல்) போல, பந்தம் விழா ஒழு
கும் - ஒழங்காக [முறைமைதவறாமல்] கீத்திய நைமித்திக உற்ஸ
வங்கள் நடக்கப்பெற்ற, குருகூர்-திருக்குருகூரில், வந்த - அவ
தரித்த, ண்ணவன்-பெரியவரான ஆழ்வார், அத்தம் இலா மறை
ஆயிரத்து ஆழ்ந்த அநம் பொருளை - அழிவில்லாதனவும் அநேக
ஆயிரம் சாக்ககளாகவுள்ளனவுமான வேதங்களின் ஆழ்ந்த
அநாமயான ஸாரார்த்தத்தை, செம் தமிழ் ஆக திருத்திலனேல் -

செவ்விய தமிழ்த்திவ்வியபிரபந்தங்களாகச் சீர்திருத்தி அருளிச் செய்யா திருந்தனரானால், தலைத்தேவர்களும் தம் தம் விழாவும் அழகும் என் ஆம் - அந்தணர்களும் (அல்வந்தணர்களில்) அவரவர் கொண்டாடிச்செய்யுந் தேவரால் உதலலங்களும புனைவண்ணவ ஸ்ரீயும் யாதாய்முடியும்? [சுந்தமும்சிறப்புறு என்றபடி]; (அ - று.)

பூதேவ ரெனப்படுகிற அந்தணர்கட்கு “குருகூர்ச்சட கோபன்ரொற், சந்தங்களாயிரத்திவைவல்லார் முனிவரே” என்ற படி ஆழ்வாரருளிச்செயல்களை ஒதினும்மாத்திரமே சிறப்பிண்டு என்பதும், கோயில்களில்லிகழும் நித்தியவாழ்த்திகஉதலலங்களி லெல்லாம் தமிழ்வேதங்களைப்போதலேண்டுமென்பது ஸ்ரீபாஞ்ச ராத் திராதிசாஸ்திரசம்மத மென்பதும், “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, குழிகொளாயிரத்துள்ளிலவபத்தும் திருக்குறுங்குடியி தன்மேல், அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டனாவ ராழகடல்நூலத் துள்ளே” என்றபடி அருளிர்ரெய லோதினாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ பூர்த்தியுண்டா மென்பதும் பற்றி, இங்ஙனங்கூறினர். எம்பெரு மானுடைய ஐந்துவகைகளைகளுள் பரத்வம் விபூகம் விபவம் அந்தர் யாமித்வம் என்ற நான்குக்கும் முறையே வேதம் பாஞ்சராத் தரம் இதிகாசம் ஸ்மருதி என்பனபோல அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ஏற்ற துகி திவ்வியபிரபந்தங்களை யென்பதையும் உணர்க. அஃறிணை யிருபாலுக்கும் பொதுவான ‘எவன்’ என்ற வினாவின் கருதிப்பிப் பெயர், என் என்று விகாரப்பட்டது; ஆகவே, ‘நிலத்தேவர் களும் தம் தம் விழாவும் அழகும் என்னும்’ என்ற முடிபு - உயர் த்ணையும் அஃறிணையும் அடுக்கி, மிகுதிபற்றி, அஃறிணைமுடிக்குஞ் சொல்லைக் கொண்ட திணைவழுவமைதியாம்; தேவர்கள் என உயர் திணைப்பொருள் ஒன்றையாக, விழாவும் அழகும் என அஃறிணைப் பொருள் இரண்டாதல். இங்கே மிகுதி. அன்றி, ‘ஆகும்’ என்ற செய்புமென்முற்றின் வகாரமான ‘ஆம்’ என்றது “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாகுஞ் செய்புமென் முற்றே” என்றபடி பல்பாலுக்கு வராமையெனக் காண்க.

(அந்தமிலாமறையாயிரத் தாழ்ந்த அரும்பொருளைச் செந் தமிழாகத் திருத்தலினேல்—‘அல்பசுருதர்கலக்கின ச்ருதி நன்னூ னத்துறைசேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்மொருநிலை நிவித்தது’, மேகம் பருகின ஸமுத்தரம்புபோலே ஸூற்கடல்ரொல், இவ்வாயன வாடத் திருத்தினவாபோ ஸர்வதாஸர்வோப ஜீவ்யமாமே’ என்ற ஆசார்யஹ்ருதயவாக்கியங்கள் நோக்கத்தக்கன.)

முறைகேடின்றித் திருவிழாநடத்தற்கு, தமிழ்க்கவிபின் முறைகேடின்மையை உவமைகூறியதனால், இந்நூலாசிரியரது பாஷாபிமானம் விளங்கும். பண்-டேருமை; அதனை யுடையவன், பண்ணவன்.

(14)

15. பண்ணப்படுவனவும்முனவோமறையென்றுபல்லோ ரெண்ணப்படச்சொற்றிகழச்செய்தானியலோடிசையின் வண்ணப்படைக்குத்தனித்தலைவெந்தன்மலருகுத்த சுண்ணப்படப்படப்பைக்குருகூர்வந்தசொற்கடலே.

(இ - ள்.) இயலோடு இசையின்வண்ணம் படைக்கு-இயற்றமிழ்த் துறைவகைகளும் இரைத்தமிழ்த்துறைவகைகளு மாகிய சேனைகட்டு, தனி தலை வேந்தன் - ஒப்பற்ற தலைமைபுண்ட அதிபதியும், -மலர் உகுத்த சுண்ணம் படர்-பூக்கள்சித்திய மகரந்தப் பொடிகள் டரவப்பெற்ற, படப்பை - மருதகிலத்துணராகிய, குரு கூர்-திருக்குருகூரில், வந்த-அவதரித்த, சொல் கடல் - சொற்கள் நிறைந்த கடலுமாகிய ஆழ்வார், -பண்ணப்படுவன மறையும் உளவோ என்று பல்லோர் எண்ணப்பட - (நூதனமாகச்) செய்யப்படுவனவாகிய வேதங்களும் உண்டோ லென்று பலபேராலும் கருதப்படுமாறு, சொல் திகழ-சொற்கள் சிறப்புற்று விளங்க, செய்தான் - (தமிழ்த்திவ்வியப் பிரபந்தங்களை) அருளிச்செய்தனர்;

ஸம்ஸ்கிருதவேதம்போலவே தமிழ்மறையாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களும் நித்தியமென்பது, ஆன்மோர்கொள்கை. திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஆழ்வார்கள் இடற்றியதாகச்சொல்லுதல் என்னெனின், வடமொழிவேதங்களை அன்னவடிவங்கொண்ட திருமாலினிடம் உபதேசம்பெற்ற பிரமன் தனது வாக்கினால் வெளியிட்டமாத் திரத்தைக்கொண்டு “முன்னம் திசைமுகனைத்தான் பணக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்று பிரமன் தானே அவற்றைப்படைத்ததாகச் சொல்லுதலும், பின்பு அவ்வடமொழி வேதங்களின் ஒவ்வொருபகுதியை ஒவ்வொருமுனிவர் ஒவ்வொரு சமயத்தில் வெளியிட்டதுகொண்டு அர்த்தப்பகுதியை அர்த்தமுனிவரையற்றியதாக அவரவார்பேயரை யிட்டுவழங்குதலும் போலவே, எம்பெருமான் திருவருளால் உணர்த்த ஆழ்வார்கள் திவ்வியப்பிரபந்தங்களை யுணர்த்து வெளியிட்ட மாத் திரத்தைக் கொண்டு அவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் உபசாரவழக்காம் என்பது, சம்பிரதாயம். ஸம்ஸ்கிருத வேதம் அபௌருஷேயமும் நித்தியமுமாய் ‘செய்யாமொழி’ என்று பிரசித்திபெற்றிருத்தலையும், திருவாய்மொழியில் “குருகூர்ச்சட கோபன், சொல்லப்பட்ட வாயிரம்” என்றூற்போலப் பலவிடங்களில் வருதலையும், அதுவடமொழியும் இதுதென்மொழியுமாய் நின்று சிலவேறுபாடுடையனபோலத் தோன்றினும் உபத்துணருமிடத்துக் கருத்து வேறுபடாமையையும் கண்டு, ‘பண்ணப்படுவனவும் உளவோ மறை’ என்று பல்லோர் எண்ணுவரென்க; இதனை, “செய்யாமொழிக்குத் திருவள்ளுவர் மொழித்த, பொய்யாமொழிக்கும் பொருளொன்றே” என்றூற்போலக் கொள்க.

இயலோடிசையின் வண்ணப்படைக்குத் தனித்தலைவேந்தன்-முததமிழ்த் துறைகளை ஒழுங்குபடுத்திநடத்துபவனென்க. வண்ணம்-விதம். சுண்ணம் - சூர்ணம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ‘சுண்ணம்படர்’ என்பது, சுண்ணப்படர் என்று வலித்தல் பெற்றது. நீர்நிறைந்த கடல்போலச் சொற்கள் நிரம்பிய ஆகரமென்பார், ‘சொற்கடல்’ என்றார், ‘அருட்கடல்’ என்றூற்போல: உருவகம். பண்ணப்படுவனவும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம்; செய்யாமொழியாகிய மறையைத் தழுவதலால். சொற்று இகழ்ச்செய்தானென்று பதம்பிரித்து, (பகவத்விஷயமான திவ்வியபி,

பந்தங்களைக் கூறி (விஷயாந்தரங்களை) இகழப்பண்ணினு
னென்று உரைப்பாரு முளர். (15)

16. கடலைக்கலக்கியமுதமார்க்களித்தான்களித்தார்.

குடலைக்கலக்குங்குளிர்சங்கினுள் குலையாமலையின்
றிடலைக்கலக்கித்திருவாய்மொழியெனுந்தேனைத்தந்தா
ளடலைப்பிறப்பறுத்தென்னையுமாட்கொண்டநாயகனை.

(இ - ள்.) களித்தார் குடலை கலக்கும் - செருக்கிய பகைவர்
களுடைய குடலை (அச்சத்தார்) கலங்கச்செய்தின்று, குளிர் சங்கி
னான் - குளிர்த சங்கத்தையுடையவனுன திருமால், கடலை கலக்கி -
திருப்பாற்கடலைக் கலங்கச்செய்து [கடைந்து], அழுது அமரர்க்கு
அளித்தான் - (அதனினின்று எழுந்த) திவ்வியாயிருத்ததை
(யெடுத்து)த் தேவர்கட்குக் கொடுத்தருளினான்; (அதுபோல), -
நடலை பிறப்பு அறுத்து என்னையும் ஆட்கொண்ட நாயகன் - துன்
பத்தைச் செய்கிற பிறப்பையொழித்து என்னையும் அடிமைகொண்
டருளின தலைவரான ஆழ்வார், குறையா மலையின் திடலை கலக்கி -
குறையில்லாத வேதமாகிய (ஏறுதற்குரிய) மேட்டை அள
வின்மையையொழித்து அளவுடையதாகிய, திருவாய்மொழி எனும்
தேனை தந்தான் - திருவாய்மொழியென்கிற திவ்வியபிரபந்தமாகிய
தேனை (மனிதர்கட்கு)க் கொடுத்தருளினான்; (எ - று.)

இச்செய்யுளி உள்ள இரண்டு வாய்ச்சியங்களில், முத்தினது உப
மானமும், பித்தினது உபமேயமுமாய் நிற்க, இடையில் உவம
வுருபு இல்லாமையால் எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

திருப்பாற்கடலைக்கடைகையில், மந்தரமலையாகியமத்தைச்
சுற்றிய வாசுகியென்றும் மகாநாகமாகிய கடைகயிற்றின் வாற்
புறத்தைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலைப்புறத்தைப்
பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அதனை
வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய்
நிற்க, அதுநோக்கி எம்பெருமான் தான் ஒருநிருமெனியைத்தரித்
துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமெனியைத்தரித்து
அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று பாம்பின் வாடையும் தலையையும்
பிடித்து வலமும் இடமும் இழுத்துக் கடைத்தருளியபொழுது,
அயிருதத்துடன் தேவிலோகத்துச்செல்வங்களெல்லாம் வெளி
யெழுந்தவளவிலே, அசுரர்கள் அயிருதத்தை வலியக்கவரந்து
கொள்ளத் தொடங்க, நாராயணமூர்த்தி மோகலிப்பெண்வடிவங்
கொண்டு அவ்வடிவழியினால் அசுரர்களை மயக்கி அயிருதத்திலாத்
தான் கைக்கொண்டு தேவர்கட்கு அதனைப்பகிர்ந்துகொடுத்தன
னென்று, புராணகதை. இவ்வரலாற்றினால், தன்னைச்சரண
மடைந்தவரைத் தன் சிரமம் பாராமற் பரிபாவிக்கும் பகவானது
கருணை வெளியாம்.

எம்பெருமான் தனது திருவாய்மலரில் வைத்து மூன்று
திவ்வியசங்கமாகிய ஸ்ரீபாஞ்சசன்னியம் தனது பெருமுழக்கத்
தினுற்பகைவரை அஞ்சி மயங்கி அழியச்செய்து வெற்றிக்கொள்ளுந்
தன்மையதாய், அவ்வழிவுத்தொழில்லாடு சிற்காமல் அடியார்கட்கு

உற்சாகத்தை விளைத்து எழுப்பவல்ல நிவ்விய சக்தியையு முடைமையால், அதற்கு 'கனித்தார்குடலைக் கலக்கும்,' 'குளிர்' என்ற இரண்டு அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. கனித்தார்குடலைக் கலக்குஞ் சங்கு - "அருட்கொண்டவன்ன அரங்கர் சங்கோரையில் அண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர் வேகமுடன், தருக்கொண்டுபோகப் பொருதே தொடருஞ் சதமகனும், செருக்கொண்ட முப்பத்து முக்கோடிதேவருஞ் சேனையுடைய," "தருணவாணிமுர் மயங்கி வீழ்தர வெணசங்கமு முழக்கி" என்பனபோல்வன காண்க. இத்தன்மைபற்றியே, சங்கம், திருமாவின் பஞ்சாயுதங்கரில் ஒன்றாயிற்று. குளிர் சங்கு - திருமால் ஞானமயமான தன் துசங்கத்தினால் துருவனை முகத்திலே பரிசித்தருளின மாத்திரத்தில், அந்த இளங்குமரன் தத்துவஞானம் உறிக்கப்பெற்றவனாய்ப் பகவானைப் பலவாறு துதிசெய்யலாயினென்பதுங் காண்க. திருமால் திருக்கைகளிலேய்தாயுள்ள சங்கம் சக்கரம் முதலியன, பலகவர்கட்கு அச்சத்தையும் அழிவையும் விளைத்தலால் ஆயுதகோடியிலும், அன்போடு தரிசித்தின்ற அடியார்கட்கு அழகியனவாய்த் தோன்றிக் காட்சிக்கு இனிமைதந்து அலங்காரமாதலால் ஆபரணகோடியிலுஞ் செருமென்பது சாஸ்திரார்த்த மாதலால், சங்கத்துக்கு 'கனித்தார்குடலைக் கலக்கும்,' 'குளிர்' என்ற மாறுபட்ட - அடைமொழி இரண்டையும் கொடுத்தமை ஏற்கும். "பெரிய பெருமாளரங்கரவர்கர்த்து, படைக்குங்கமலம் அளிக்கும் மின்னாழிப்பண படைக்கும், துடைக்கும்கதை முத்திமாற்றாது நல்கும் சரிசங்கமே" என்றபடி சங்கம் முத்தியளிக்க வல்லதாதலால், அதனை, 'குளிர்சங்கு' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

குறையாமறை - அந்தமானவேதம்; சொற்செறிவு பொருட் பொலிவுகளிற் குறைவில்லாத வேதம் எனினுமாம். மலைச்சிகரம் போன்ற மேட்டிடங்களில் தேன்கூடுகட்டுதல் இயல்பாதலால், மறை 'திடல்' எனப்பட்டது. அறிதற்குரிய வேதத்தின் அளவு படாமையார் போல்கு அதனை அளவுபடுத்தி அதிலுள்ள பொருட் சாரத்தைத் தமிழ்ப்பிரபந்த மூலமாக அணைவக்கும் எனிதிலுணரலாம்படி தந்தருளின ரென்பது, "குறையாமறையின் திடலைக் கலக்கித் திருவாய்மொழியெனுந் தேனைத்தந்தான்" என்பதன் கருத்து; உருவகம். இனி, மேலொட்டி [மேலெழுத்துக்காட்டுகிற] வடிவ முடைமைபற்றித்தேன் கூண்டையே 'திடல்' என்றதாக உரைப்பாரா முளர். என்னையும் - ஆட்கொள்ளப்படுதற்குரிய குணம் சிறிதுமில்லாத என்னையும் என்று தனது இழிவு தோன்றக் கூறியவாறு; உம் - இழிவுறியல். திடல் = திடர்; சுற்றுப்போலி. திருவாய்மொழியை 'தேன்' என்றதும், அதனை அமிருதத்தோடு உவமித்ததும், இனிமைமிகுதிபற்றி.

(16)

17. நாய்போற்றியுற்பிறக்கடைதோறுதுழைந்தவரச்சினச்சிப்

பேய்ப்போற்றியும்பிறவியினேனைப்பிறவியெனு

நோய்போமருந்தென்னுதுன்றிருவாய்மொழிநோக்குவித்துத்

நாய்போறுதவிசெய்தாய்க்கடியென்பண்டென்சாதித்ததே.

(இ - ள்.) நாய் போல்—, பிறர் கடைதோறும் நுழைந்து - அயலாருடைய வீட்டுவாயில்தோறும் புதுந்து, அவர் எச்சில் நச்சி-அவர்கள் உண்டு கழித்த சேடத்தை விரும்பி, பேட்போல் திரியும்-பேட்போல (ஓய்வின் தீப் பலவிடத்தும் அலைத்து) திரிகிற, பிறவி யினை— (இழிந்த) பிறப்பையுடையவனை என்னை, பிறவி எனும்நோய்போம் மருத்து என்னும் நுன் திருவாய்மொழி நோக்கு வித்து - 'பிறப்பென்ற நோய் நீங்குதற்குக் காரணமான பருத்து' என்று சொல்லப்படுகிற உமது திருவாய்மொழிப் பிரபத்தத்தை நோக்கும்படி பண்ணி, தாய்போல் உதவி செய்தார்க்கு-பெற்றதாய் (தன் குழந்தைக்குக் கைம்மாறுகருதாது பலவாற்றாலும் உதவி புரிதல்) போல (என்பக்கல் பூரணகிருபாவைத்து) உ.கரித்தருளிய உமக்கு, அடியேன் பண்டு சாதித்தது என் - தாசனா நான் முன்புசெய்த நன்மையாதோ? (எ - று.)

உம்பக்கல் அடியேன் செய்த நன்மையொன்றும் இன்றாதலால், நீர் என்பக்கல் நீர்ஹேதுக்கருணைகொண்டு என்னை ஆட்கொண்டது செய்யாமற்செய்த உதவியாகின்றது; ஆகவே, அதற்கு எதுவும் ஈடாகாது, என்பதாம். நாய்போல் அலைதலின்றி ஓய்வகொண்டு ஓரிடத்திற் றிறிதுபொழுதெனும் தங்குதற்கு அவகாசமுண்டுமொழிந்த செய்தற்கு வேலையுமில்லாததான கடைப்பட்ட நாய்போல என்ற படி, பேட்போல் - எங்குஞ் சுகமுறாமல் அலைந்து சன்மமேயான பேட்போல என்க. எஞ்சியது, எச்சில் எனக் காரணக்குறி. பிறவியெனும்நோய் போம் மருத்து என்றும் திருவாய்மொழி "ஆயிரத்து ளிப்பத்தும், உயக்கொண்டு பிறப்பறுத் தும்" என்ற திருவாய்மொழியைக் காண்க. 'நோய்போம் மருத்து' என்றவிடத்து, போம் என்ற பெயரெச்சம் - காரியப்பொருளதாய், காரணப்பொருளைக் கொண் டது. நன் - திசைச்சொல், திருவாய்மொழி-ஸ்ரீஸ உத்தி. செய்தாய்-முன்னிலை யொருமையிறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர். துன்பத் தருதலால், பிறவி 'நோய்' எனப்பட்டது. 'பிறர்கடை தோறு நுழைந்து அவர் எச்சில் நச்சிப் பேட்போல்திரியும் பிறவியினை' என்றது - ஆய்வாருடைய அடியார்களான ஸ்ரீவைவ்ணவர்களின் எச்சில் விரும்பி உண்டிருந்தாலும் உய்த்திருப்பேன், அதுவுஞ் செய்திலேனே என்ற இரக்கக்குறிப்பு.

இங்கு அறிதற்கு ஏற்றதோர் ஐதிகியம் வருமாறு:—'ஒரு காலத்தில் தாமிரபுண்ணியின் வடகரையில் வசித்திருந்த யொகி யொருவர் வளர்த்த நாயொன்று, தென்கரையிலுள்ள ஆர்வார் நிகுநகரிக்குப் பிரதிநேமும் மத்தியானவேளையிற் போய் வீதியி லிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்டத்தைத் தின்றுவயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டுவருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள் போய்த் திரும்பிவர நேரப்பட்டதனால், யொகியானவர் 'நாய் இன்னும்வரவில்லையே' என்று ஆற்றோரத்தில் வந்துபார்க்கும்பொழுது, அந்நாய் நட டாற்றில் வருகையில் அகஸ்மாத்தாக வெள்ளம்வந்தமையால் நீந்திக் காலோய்த்துபோய் நீரில் அமிழ்ந்து விளம்பிற்று; அத்தரு ணத்தில் அதன்கபாலம் வெடித்து அங்க ரத்திரத்தின்வழியாய் நாயின் ஆத்மாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசையிருளில்

அநேகம்திவட்டிகொளுத்தினதுபோலப் பிரகாசித்ததைப் பிரதி யஷ்டமாகப் பார்த்து, 'அசேதனமாகிய நாயும் பெறுதற்கு அரிய பேறு பெற்றதே: இது என்னசாதனத்தை புடைத்தாயிருந்தது? ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், ஆழ்வார்திருநகரியின்உச்சிஷ்டத்தை யுண்டதலுல்லலோ இப்படிச் சம்பவித்தது: இது, தாசிகள் யோசிகள் முதலானவர்களுக்கும் சித்திக்கமாட்டாதே!' என்று நினைத்து மனதருகிக் கண்ணிரவிட்டு அழுது அவர் "வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதியெச்சிலை வாரியுண்ட, நாப்க்கும் பரமபதமளித் தாய் அந்தநாயொடித்தப், பேய்க்கு மிடமளித்தாற் பழுதோ பெரு மாள் மகுடஞ், சாய்க்கும்படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத்தமிழ்க் கடலே" என்பது முதலாகச் சிலபாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்தனர்" என்பது. (17)

18. சாதிக்குமேபரதத்துவத்தைச்சமயத்திருக்கைச்

சேதிக்குமேயொன்றுநிதிக்குமேயதனைத்தெரியப் [யைச்
போதிக்குமேயெங்குமோங்கிப்பொதுநிற்குமேய்யைப்பொய்
சோதிக்குமேயுங்கள்வேதமெங்கோன்றமிழ்ச்சொல்லெனவே.

(இ - ள்.) எம் கோன் தமிழ் சொல் என - எமதுதலைவரான கம்பாழ்வாருடைய தமிழ்ப்பிரபந்தம்போல, - உங்கள் வேதம் - , - பரதத்துவத்தை சாதிக்குமே - (எல்லாப்பொருள்கட்கும்) மேலான உண்மைப்பொருளாகிய பரப்ரஹ்மத்தை (உண்டென்று நிலைநிறுத்தி)ர் சாதிக்கமாட்டுமோ? சமயம் திருக்கை சேதிக்குமே - நிறைந்தவர்களின்மாறுபாட்டைக் கண்டித்தொழிக்க மாட்டுமோ? ஒன்று சித்திக்குமே - யாதாயினுமொருவிஷயத்தை ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணரமாட்டுமோ? அதனை தெரிய போதிக்குமே - அங்ஙன முணர்ந்த பொருளைப் பிறர்க்கு விளங்க உணர்த்தமாட்டுமோ? எங்கும் ஒங்கி பொது நிற்கும் மெய்யை பொய்யை சோதிக்குமே - எவ்விடத்துஞ்சிறந்து (யாவர்க்கும்) பொதுப்படநிற்கின்ற உண்மையான விஷயத்தையும் (அதற்குமாறாகிய) பொய்யான விஷயத்தையும் பகுத்து ஆராயமாட்டுமோ? [மாட்டாஎன்றபடி];

"வேதம்பஹுவிதம்; இதின், ஸர்ஸ்கிருதம் திராவிடம் என்றே பிரிவு ருகாதிபேதம்போலே. "செத்திறத்த தமிழ்" என்கையாலே, ஆசஸ்தியமும் அநாதி. 'வடமொழிமறை' என்றது, தென்மொழிமறையை நினைத்திறே" என்னும்படி, ருக் பஜஸ்ஸாமம் அதர்வணம் என்பவை வேதத்தின் பகுப்பாதல்போல ஸம்ஸ்கிருதவேதம் திராவிடவேதம் என்பனவும் வேதத்தின் பகுப் டேயாயிருக்க, அவ்வுண்மையையுணர்ந்து இரண்டும் சமமெனக் கருதாது பஷ்பாதத்தால் வடமொழிவேதத்தையே சிறத்தபிரமாணமென்று கொண்டாடித் தென்மொழிவேதத்தை அங்ஙனமன் றென்று மறுக்கிற சிற்றறிவாளர்களை நோக்கி, "நீங்கள் கொண்டாடுகிற வடமொழிவேதத்திலும், நம் ஆழ்வார் அருளிய தென் மொழி வேதம், பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் மற்றும்பிறப்பு வினை வினைப்பயன் வீடு அதன்காரணம் முதலிய தத்துவப்பொருள்களையும் உள்ளபடி உணர்ந்து பிறர்க்குத் தெளிவாகச்சொல்லி ஸ்வமத

ஸ்தாபனம் செய்து பரமதரிசஸநம் பண்ணுவதிற் சிறத்ததாமென்று எதிர்வாதங் கூறியவாரு மென, இச்செய்யுட்குச் சங்கதி கண்டு கொள்க. (18)

19. சொல்லென்கெனோமுழுவேதச்சுருக்கென்கெனோவெவர்க்கு நெல்லென்கெனோவுண்ணுநீரென்கெனோமறைநதேந்நிறுக்குங் கல்லென்கெனோமுதிர்ஞானக்கனியென்கெனோபுகல வல்லென்கெனோருகூரெம்பிரான்சொன்னமாலையையே.

(இ - ள்.) குருகூர் எம்பிரான் சொன்ன மாலையை - திருக்குரு கூரில் அவதரித்த எமதுதலைவரான நம்ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாமாலையாகிய திவ்வியபிரபத்தத்தை, - சொல் என்கெனோ - (எல்லாவிலக்கணமும்மைத்த) சொல் என்று சொல்வேனோ? முழுவேதம் சுருக்கு என்கெனோ - வேதம் முழுவதன் சாரசங்கிரக மென்பேனோ? எவர்க்கும் 'சொல்' என்கெனோ - எல்லார்க்கும் (ஜீவ நோபாயமான) சொல்என்பேனோ? உண்ணும் நீர் என்கெனோ - (இன்றியாவியாததான) பருகுதற்குஉரிய நீர் என்பேனோ? மறை நேர் நிறுக்கும் கல் என்கெனோ - தராததட்டு இரண்டனுள் ஒன்றில் வேதத்தைவைத்து அதற்குச்சமமாக மற்றொன்றில் வைத்தநிறுத் தற்குஉரிய எடுத்தலளவாகக் கல்என்பேனோ? முதிர் ஞானம் கனி என்கெனோ - முதிர்ந்த தத்துவஞானமயமான பழமென்பேனோ? புகல வல் என்கெனோ - (மற்றும் அதன்திறத்தை உள்ளடபி எடுத்துச்) சொல்ல வல்லாம (அனக்கு உள்ளது) என்பேனோ?

“சொல்லென்கெனோ.....கனியென்கெனோ” என்றது - இங்ஙனம் பலபடியாக விகற்பித்தது கூறலாம்படியுள்ளது ஆழ்வா ரருளிச்செய்த என்றவாறும்; ‘புகல வல் லென்கெனோ’ என்றது - அதன் தன்வாயை உரியபடி சொல்லவல்லேனல்லென் யான் என்ற படி. ‘சொல்லென்கெனோ’ என்பதற்கு - எம்பெருமானுடைய புகழென்பேனோ என்று உரைப்பினும் அமையும்; சொல் - புகழாகலை “சொன்மாண்புமையுடைய” எனச் சிவகசித்தாமணியிலுங்காண்க. மாலை - பெருமானது திருவடிகளிற் சூட்டும் பூமாலை போன்ற பாமாலை யென்க. ‘சடகோபன்சொல்லமை, பாட்டோராயிரத்திப் பத்தாலடிசூட்டலாகு மத்தாமமை,” “மொய்யசொல்லா விசை மாலைகளெத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்,” “காவியலா விசைமாலைக ளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்” என்றார் திருவாய்மொழியிலும். ‘எவர்க்கும் நெல்லென்கெனோ’ என்றதற்கு - கெகயாத்திரைக்கு நெற்போல ஆத்மயாத்நிரைக்கு ஆழ்வாரருளிச்செயல் வேண்டுமென்பது கருத்து. கல் - படிக்கட்டுக்கல். ‘உண்’ என்பது, பொது வினையாகவும் வழங்கும். (19)

[செலவுணர்த்திச் செவிலியைத் தேற்றல்.]

20. மாலைக்குழலியும்வில்லியுமாறனைவாழ்த்தல் பாம் பாலைக்கடம்பகலேகடந்தேவிப்பணமருநத் தாலைக்கரும்பினரேனென்னுநீமாயசையயஞ்சியம்பொற் சாலைக்கினியுறங்காத்தி நநாட்டிடஞ்சார்வர்களே.

(இ - ள்.) மாலை குழலியும் - மலர்மாலைமையச் சூடிய கூந்தலை யுடையாளான தலைமகளும், வில்லியும் - ஸகயில்விலலேந்தியுள்ள வனுன தலைமகளும் (ஆகிய இருவரும்),—மாறனை வாழ்த்தலர் போம் பாலை கடம் பகலே கடந்து ஏகி - நம்மாழ்வாரை வாழ்த் தாதவர்கள் செல்லுமிடமான பாலைநிலமாகிய கொடுஞ்சுரத்தை இன்றைப். கலிலேயே கடந்துசென்று,—பனை மருத்தி - விளை சிலஞ்சூழ்ந்த மருதநிலத்திலே, ஆலைகரும்பின் - கரும்பையாடுகிற ஆலையினது, நேரல் என்னும் ஓசையை - நேரல் என்று ஒலிக்கிற ஓசைக்கு, அஞ்சி - படர்து, அம் பொன் சாலை கிளி உறங்கா - அழகிய பொன்மயமான மாளிகைவெளிகளிலமைக்கப்பட்டுள்ள கூடுகளில் வசிக்கின்ற கிளிகள் சித்திரைகொள்ளாத, திரு நாடு இடம் - சிறந்த (பாண்டிவள) நாட்டின் எல்லையில், சார்வர கள் - சேர்வார்கள்; (எ - று.)

குழலியும் வில்லியும் கடந்தேகிச் சார்வர்க ளென்க.

இயற்கைப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியிற்கூட்டம் என்பவற்றைக் களவுநெறியில் தலைமகளோடுகலந்த தலைமகள் அங்குப்பழிபரவுதலின் தோழியால் உணர்த்தப்பட்டுத் தலைமகளை உடன்கொண்டு தன்ஊர்க்குச் சென்றனனாக, அங்குளம் தலைவன் தலைவியை இவடச்சுரநெறியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித்தாய் அச்செய்தியைப் பெற்ற தாய்க்கு உணர்த்தி அவளிடம் அனுமதிபெற்றுத் தலைமகளைத் தேடிச் செல் லுங்காட்டுநெறியிலே, எதிர்வருபவர்களைநோக்கி 'ஓர் இளம்பெண் ஓர் இளமகனுடனே நும்எதிர்நேரவரக் கண்டதுண்டோ?' என்று வினாவ, அவ்வினவப்பட்டவர் 'நீ கூறுகின்றவர்களைக் கண்டோம்: அத்தலைவியும் தலைவனும் ஓர் இடுக்கணின்ற இன்னபொழுதில் ஊர்சேர்ந்திருப்பர்' என்றுசொல்லிச் செவிலியைத் தேற்றித்தல், இச்செய்யுளின் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். இந்த அகப்பொருட் குறைச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - பெருமிதம். பயன் - செவிலியை எதிர்வருவார் ஆற்றி மீளச்செய்தல்.

இயற்கையழகுடன் செயற்கையழகையுமுண்டா ளாதலால், 'மாலைக் குழலி' எனப்பட்டாள். இங்ஙனங் கூந்தலழகுக்கொண்டு தலைவனை வசிக்கித்தவளென்க. கூந்தலிற்கூடியமலர் தாழும் வாடியதில்லையென்பது தோன்ற 'மாலைக்குழலி' என்றதனால் அம் மடமங்கை வழிச்செலவினுள் சிறிதும்வருத்த முற்றில ளென்று குறிப்பாக உணர்த்திச் செவிலியை ஆற்றியவாறுமாம். 'வில்லி' என்றது - தலைவன் வில்வீரனாதலாற் கையிலேத்திய வில்லைக் கொண்டு அம்புஎய்து இக்கானகத்திலேநிற்பாட்டி. கொடுவிலங்கு களை அழித்து இடைபூதின்னிச் செல்கின்றன னென்ற குறிப்பு. மாறனைவாழ்த்தாதவர்கள் நாடு முதலிய உலகங்களை நீங்கிப் பாலைவனம்புகுவ ரெனவே, ஆழ்வாரின் அருமையைப் பாராட்டி அவர்புகல் அன்புநுதலங்கள் மறுமையையையேயன்றி இம்மையையையே இழப்பரென்பது போதரும். 'கடந்துஏகி' என்றது - கடத்தற்கு அரியதனை எளிதிற்கடத்தன ரென்றவாறு. பனைமருதம்என்பதுமுதலாக, தலைவியுந் தலைவனுஞ்சென்றுசேரும்

நாட்டின்வளத்தை விளக்கி, அப்படி வழிகடைவருத்தத்தை இனிதுதனிக் தந்தண்மை. தென்று உணர்த்திச் செவிலியை ஆற்றியவாரும். பணை - வயல். மருதம் - நாமும், நாடுசார்ந்த இடமும். ஆலையிற் கரும்பாட் நெற்பாது உண்டாகிற நரேலென் னும் ஓசையைப் புனைபிற் குரமுற் ற என்ணி அஞ்சிக் கிளிகள் உறங்கா வென்க; இவரு மயக்கவணி தொனிக்கும்.

நரேல் எனல்-ஒலிக்குறிப்பு. மாறனைவாழ்த்தும் விதம் - "மே தினியில் வைகாசிவிசாகத்தான் வாழியே வேதத்தைச் செந்தமிழால் விரித்துரைத்தான் வாழியே, ஆதிக்கு வாப்புவியிலவதரித் தான்வாழியே அனவரத்தே தோனையர்கோனடிதொழுவோன் வாழியே, நாதனுக்கு நாலாய்மரித்தான் வாழியே நம்மதுரகவி வணங்கும நாவீரன் வாழியே, மாதவன் பொற்பாதுகையாவளர்ந்தருள்வோன் வாழியே மகிழ்மாறன் சடகோபன் வையகத்தில் வாழியே" எனக் காண்க.

எம்பெருமானைய திருவடித்தாமரைமலர்களை முடிமேற் கொண்டு வணங்கி அந்தப் பரணுமத்தின் அமைதியால் அப்பெருமானைத் தம்வசப்படுத்தியவரும், தம்மைப்போன்ற அடியார்கட்கு நேரும் இடையூறுகளைத் தீர்த்த அவர்களைப்பாதுகாத்தற் கென்றே கையிலிலேத்தியுள்ள எம்பெருமானை ஏகாந்தத்திலே தரிசித்து அப்பெருமானைப்பிரிந்து உயிர்வாழமாட்டாதவராய் அவனைவிடாது தொடர்ந்தவருமான ஆழ்வார், இடையூறான கொடிய ஸம்ஸாரத்தைத் தத்வஞ்ஞாதசையிலேயேகாந்து, நீரதிசயவிற்பந்தருவதான அப்பரமருடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் சேர்வர் என்று, அவருடைய ஒழுக்கத்தைக் கண்ட உலகத்தார் அவர் பங்கற் பரிவையுடைய ஞானிகட்குக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருளாம். 'திருநாடு' என்பது - ரமபதத்திற்கு ஒரு பெயராதலை புணர்க. அங்குத் திருநாமணிபண்டபத்திலே அழிவும் ஞான ஸங்கோசமு மிலராய் வாழ்கிற இனியனவே பேசு மியல்புடைய ரான நித்தியமுக்திகள் ஸர்வார்த்தராந்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயண னிடத்துப்பொங்கும்பரிவினாலே பெரியாழ்வார்போலஅஞ்சவேண்டாததற்கு அஞ்சி உள்ளுறப் பல்லாண்டு. நாடுதலும் உணரத்தக்கது. ஸம்ஸாரமருகார்தாரம் பாகவத பத்தியூறுதவர் நிரிதற்கு உரிய இடமாதலால், 'மாறனை வாழ்த்தல் போம்பாலைக்கடம்' எனப்பட்ட தென்க. மற்றும் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தின்விவரம் சம்பிரதாயம் வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணரத்தக்கது. (20)

[பாங்கி நெறியருமைகூறித் தலைமகனை வரவுவிலக்கல்.]

21. சாரற்குறிஞ்சிதழுவும்பொழிற்றளிர்மெல்லடித்தண்
மூரற்குறிஞ்சிநகைமுகநோக்கற்குநீருடுகுஞ்
ஞாற்குறிஞ்சிநெறிநினைதோறுந்துணுக்கெனுமால்
வாரற்குருகைப்பிரான்றிருவாணைமலையவனே.

(இ - ள்.) மலையவனே - மலைக்குஉரியவனே! சாரல் குறிஞ்சி தழுவும் பொழில் - மலைச்சார்பாகிய குறிஞ்சிநிலத்தைச் சார்ந்த

சோலையிலே, தளிர் மெல் அடி தண் மூரல் குறிஞ்சி நகை முகம்
நோக்கற்கு-தளிர் போன்ற மென்மையான பாதங்களையும் குளிர்ச்சி
யான [கண்ணுக்கு இனிய] பற்களையும் குறிஞ்சியென்னும் பண்
போலினிய சொற்களையும் புன்சிரிப்பையு முடையவளான தலைவி
யினது முகத்தைப் பார்த்தற்பொருட்டு, நீ முன்கூட்டி-நீ விரைந்து
வருவதாகிய, சூரல் குறிஞ்சி நெறி - பிரப்பங்காடுமிக்க மலைவழி
யையுநினைதோறும் -(நாங்கள்) நினைக்கிறபோதெல்லாம், துணுக்
கெனும் - (எங்கள்மனம்) திடுக்கிட்டு அஞ்சுவதாயிருக்கும்; ஆல் -
ஆதலால், குருகைபிரான் திரு ஆணை வாரல் - திருக்குருகைக்குத்
தலைவரான நம்மாழ்வார்மேலான இனி நீ இங்ஙனம் வர
வேண்டா; (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சிப்பெற்ற தலைமகள், பின்பு, தலைமகளி
ளது தோழியிலு தலியைக்கொண்டு தலைமகளைப் பகலிலும் இரவி
லும் களவுநெறியில் ஏகார்த்தத்திலே சந்தித்தல், இயல்பு; -அது,
பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். தலைமகனது வேண்டுகோளின்படி
ஒருநாளிரவிற குறிப்பிட்டதொருசோலையிடத்தே அத்தலை
மகனையு தலைமகளையுஞ் சந்திக்கச் செய்த தோழி, பின்பும், அக்
களவொழுக்கத்தையே வேண்டிய தலைமகனுக்கு, அவன்வரும்
நெறியினது அருமையையும் அநுகருதித் தாங்கள் அஞ்சுதலையுங்
கூறி, “இனி அங்ஙனம் வர நாடையல்ல” என்று விலக்குதல், இச்
செய்யுளிற குறித்த அகப்பொருள்துறை; இது, “ஆறுபார்த்துற்ற
அச்சக்கிளவி” எனப்படும். (ஆறு - வழி.) “தலைவன்வரும் வழி,
மிகவும்இன்னாது, நீருடையது, கல்லுடையது, ஏற்றிழிவுடையது,
கள்ளர் புலி கரடி யானை பாம்பு முதலிய கொடியபிராணிகளை
யுடையது” என்று கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவதென்க. இதில்,
மெட்ப்பாடு - அச்சம். இதன்பயன் - வெளிப்படையாகவந்து
மணஞ் செய்துகொள்ளுதலை வற்புறுத்துதல். முல்லை குறிஞ்சி மரு
தம் நெய்தல் பாலை என்ற ஐவகை நிலங்களுள் மலையும் மலைசார்ந்த
இடமும் குறிஞ்சியா மென்பதும், “போக்கெல்லாம்நாலை புணர்
தல்நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ்சேருடலணிமருதம் - நோக்குங்கால்,
இல்லிருக்கைமுல்லை இரங்கல்நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமைநாற்
றென்க” என்றபடி புணர்ச்சிக்கு உரிய இடம் குறிஞ்சியென்பதும்
அறியத்தக்கன. தலைமகன், குறிஞ்சிநிலத்திற்குஉரிய மக்கள் கோ
லத்தனும் வந்துள்ளானாதலால், “மலையவனே” என்று விளிக்கப்
பட்டான். மலையவ னென்பது - குறிஞ்சிநிலத்தலைவன்பெயர்.

சாரல் - மலையைச்சார்ந்தது, மலைப்பக்கம்; தொழிலாகுபெயர்.
‘தளிர் மெல்லடித் தண்மூரற் குறிஞ்சிநகை’ என்பது - உம்மைத்
தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைபாய், தலைவியை
யுணர்த்தும். இரண்டாம்அடியில், ‘குறிஞ்சி’ என்ற டண்ணின்
பெயர் - அதுபோலினிய மொழிக்கு உவமையாகுபெயராம்.
துணுக்கெனல் - அச்சக்குறிப்பு. ‘துணுக்கெனும்’ என்பதற்கு
‘தலைமகள்’ என்ற தோன்றாழ்வாய்வருவித்துஉரைப்பினுமாம்.
ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். வாராமையை வற்புறுத்தி

‘வரைந்துசெல்க’ என்பதை யுணர்த்துவாள், ‘குருகைப்பிராந்திரு வாணை வரால்’ என ஆணையிட்டு மறுத்தாள்.

தமோகுணப்ரசரமாய் அநேகவித தேகவியாதி மனோவியாதி களாகிறகொடுவிலங்குமுதலியவற்றையுடையதாவ ஸம்ஸாரமார்க்க கத்திலேஇருந்து நேர்பட்ட இடத்தில் ஆழ்வார்பக்கல் பக்திசெய்தொழுகுநிறபாகவதர்க்களைநோக்கி அன்பர்கள் இனி இக்களவொழுக்கத்தைவிட்டுப் பிரபத்திமார்க்கத்தில் நின்று ஆழ்வார்பக்கல் இடையீடின்று அநவரதபாவனை செய்தல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருளாம்: விவரம் கேட்டுணர்க. உள்ளுறைபொருளிலே ஆழ்வாரைத் தலைமகளாகக் கொள்ளும்போது சிலவிடத்தில் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகவும், சிலவிடத்தில் பாகவதரைத் தலைமகனாகவும், கம்பர் தம்மைத் தலைமகளாகக் கொள்ளும்போது ஆழ்வாரைத் தலைமகனாகவும் இடத்துக்கு ஏற்பக் கொள்க. எம்பெருமான்பக்கலிற்போல “மாயப்பிராநடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்று கொலோ?” என்று அவனது சம்பந்தம்பெற்ற அடியார்களிடத்தும் ஆழ்வார் மிக்க பந்தி கொண்டு அவர்க்காரும் தமக்குத் தலைவராகக்கொள்ளுந் தகுதி யுடையராதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக் கொண்டதற்குக் காரணம்; “உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்றதுங்காண்க.

(21)

22. மலையாரமுங்கடரைமும்பன்மாமணிசூயின்ற

விலையாரமும்விரவுந்திருநாடனைவேலைசுட்ட

சிலையாரமுதினடிச்சடகோபனைச்சென்றிறைஞ்சுந்

தலையாரெவரவரேயெம்மையாளுந்தபோதனரே.

(இ - ள்.) மலை ஆரமும் - பொதியமலையி லுண்டாகிற சத்தனமும், கடல் ஆரமும் - கடலில்தோன்றுகிற முத்துக்களும், பன்மாமணி சூயின்ற விலை ஆரமும் - பலவகைப்பட்ட சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற விலை மிக்க ஹாரங்களும், விரவும் - பொருந்திய, திரு நாடனை - சிறந்த பாண்டியளகாட்டிலே அவதரித்தவரும், வேலை சுட்ட சிலை ஆர் அமுதின் அடி சடகோபனை - சமுத்திரத்தை (ஆக்கினையாஸ்திரத்தால்) வேகச்செப்த (கோதண்டமென்றும்) விஸ்வரூபந்திய அநுமையான அரிருதம்போன்ற எம்பெருமானது திருவடிசிலையெனப்படுவருமாகிய ஆழ்வாரை, சென்று இறைஞ்சும் - (திருக்குருகூறிற்) போய் வணங்குகின்ற, தலையார் - தலையையுடையவர், எவர் - எவரோ, அவரே - அவர்தாம், எம்மை ஆளும் தபோதனர் - எம்மை அடிமைகொள்ளுந் தவச்செல்வராவர்; (எ - று.) - ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்: சுற்றசையுமாம்.

‘சடகோபனைச் சென்றிறைஞ்சுந்தலையாரெவரவரே’ என்றது, ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்முதலான ஸத்புருஷர்களை. ‘அவரே எம்மை ஆளுந்தபோதனர்’ என்று, ஆழ்வாரது அடியார்பக்கல் தமக்கு உள்ள அடிமைப்பக்தியை வெளியிட்டவாரும். ‘அமுதினடிச்சடகோபன்’ என்பதை, கீழ் 13 - ஆஞ்செய்யுளில் “உண்டானடிச்சட

கோபன்" என்றும்போலக் கொள்க. 'மலையாரமும் கடலாரமும் பன்மாமணிகுயின்றவிலையாரமும்விரவும்' என்ற அடைமொழி, திருவழுதிவளநாட்டின் வளங்களை யுணர்த்தும். ஆரம்-ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: "சத்தனம் மாவை புண் ஆத்தி முத்தென, வத்தன வைந்தும் ஆராரும்" என்ற த்வாகரத்தால், ஆரமென்பதன் பொருளை யுணர்க; "அரக்கு மாரமு மாரமு மாரமு மணித்து" என்றார் வில்லிபுத்தூராரும். "சத்தனப்பொதியத்தடவரை" என்றபடி, சத்தனமரக்களை மிகுதியாக அடைமையாற் சத்தநாசல மெனப்படுகிற மலையார்வதம் பாண்டியநாட்டிலுள்ளதனால், மலையாரம் அந்நாட்டுக்குச் சிறந்த உரிப்பொருளாயிற்று. "பூழியர் கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து" என்றபடி. பா. : 'புயராட்டைச் சார்ந்த கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாக உண்டாவது பிரசித்தமாதலால், கடலாரமும் அந்நாட்டுக்கு ஏற்றதாகத் தகன்க. 'பன்மாமணிகுயின்ற விலையாரம்'-பெல்வளத்தால் அந்நாட்டுக்குடிகளிடம் அமைவன; ஆரம்-மார்பிலணிவடம்.

வேலைகட்டி, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்; அவ்வரலாறு:— இராவணனாற் கவரப்பட்ட சீதாபிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செய்தியை அனுமான் சென்று அறிந்துவந்த சொன்னபின்பு இராமபிரான் வாசரேசையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று கடற்கரையையடைந்து, கடல்கடக்க உபாயஞ்சொல்ல வேண்டுமென்று அக்கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்குத் தருப்பசயனத்திலே படுத்துச் சிலநாளளவும் பிராபலாபிவசமாகக்கிடக்க, சமுத்திரராசன் அப்பெருமானது மகிமையை யறியாமல் உபேகா யாயிருக்க, ஸ்ரீராமன் அங்குண்டு கோபங்கொண்டு, அனைவரும் நடந்துசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்தவேனென்று ஆக்ரேயாஸ் நிரத்தந்தைடுக்கத்தொடங்கியவனவிலே, அதன் மக்கிரத்தால் தபிக்கப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடி வந்து அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து, கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஓடுங்கிறீர்க, பின்பு இராமமூர்த்தி வாசரங்களைக் கொண்டு மலைகளாற் சேதுபண்ணிச் செய்தனன் என்பதாம்.

"கற்றார்பரவு மிராமாதுசனைக் கருதுமுள்ளம், பெற்றாரெவ ரவரெம்மை மின்றானும் பெரியவரே" என்ற இராமாதுசநூற்றற் தாழியின் வாய்பாடும் இச்செய்யுளின் வாய்பாடும் ஒருநிகராகக் காண்க. (22)

23. போந்தேறுகவென்றமையோர்புகலினும்பூந்தொழுவின்
வேந்தேறடர்த்தவன்வீடேபெறினுமெழிற்குருகார்
நாந்தேறியவறிவன்றிருவாய்மொழிநஞ்சுநதக்குத்
தீந்தேறனுண்டுமனுஞ்சித்தியைவந்துசித்திக்குமே.

(இ - ள்.) போந்து ஏறுக என்று இமையோர் புகலினும் - 'மேலேயுள்ளதான எங்களுகத்துக்கு வரவாயாக' என்று இத்திராதிதேவர்கள் வேண்டும்படி (-வர்க்கம்முதலிய மேம்பட்ட பதவி) கிடைப்பதானாலும், -புத்தொழுவின் வேந்து ஏறு அடர்த்த வன் வீடே பெறினும் - அழகியதொழுவத்திலே தலைமைபெற்று

எருதுகளை வலியடக்கித் தழுவியவனான திருமாலினது ஸ்ரீவைகுண்டத்தையே பெறுவதானாலும், —எழில் குருகூர் நாம் தேறிய அறிவன் திருவாய்மொழி நாளும் நல்கும் தீம் தேறல் உண்டு உழுவும் சித்தியே வந்து சித்திக்கும் - அழகியதிருக்குருகூரிலவதரித்தவரும் நாமெல்லாம் தேர்ந்து குருவாகக்கொள்ளத்தக்க ஞாலியுமான நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப்பிரபந்தம் தன்னை அது ஸந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் தருகிற இனிமையான சொற்பொருளின்பத்தேனை யுட்கொண்டு கவித்துத்திரியும் பேரே (எனக்கு) வந்து கைகுவெதாக: (எ - று.)

இந்திரன் முதலிய இறையவர்பதங்கனி வநுபவிக்கப்படுகிற போகங்களிலும் தாமரைக்கண்ணாலகில் நுகரப்படுகிற நிரதிசயவீன்பத்திலும் திருவாய்மொழி யநுஸந்தாரந்தாலாகும் ஆரத்தரஸம் மேம்பட்ட தென்பதையும், அதில தமக்குள்ள ஆத்ராதிசயத்தையும் கூறிப்பவாரும்; “தேவுற்றறியேன் குருகூர்நம், பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே” என்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகளும், போந்தேறிக வென்று இமையோர் புகலுதல் - “மாதவன் தமரென்று வாசலில் வாணவர், பொதுமி னெமதிடம் புகுதுக் வென்றும்” எனக் காண்க, நாங்கள்கொண்டுவந்த விமானத்த லேறி எங்கள் மேலுலகத்திற்குவந்து அங்குச் சீரியசங்காதனத்திலேறி வீற்றிருக்க வென்று தேவர்கள் கூறினாலுமென விரித்துமுறைக்கலாம். கொழு - பசுக்கொட்டில். வேந்து ஏறு - செருக்குக்கொண்ட ஏறு; ராஜஸகுணம்மிக்க ஏறு என்க. ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப் பெயர்.

ஏறடர்த்தது, திருஷ்ணுவதாரத்தில்; அவ்விவரம்:—கண்ணன், நம்மீனையென்பவனாகத் திருமணஞ்செய்துகொள்வதற்கு அவன் தந்தை கன்னியாகுலமகாக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவீஷ்டமான ஏழு எருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின் னென்பதாம்.

அறிவன் - சாஸ்திராப்பியாசத்தாலும் யோகாப்பியாசத்தாலுமுண்டாகிற உணர்வுகளினும் பலமடங்கு மேம்பட்ட எம்பிரானருளா லுண்டான மெம்புணர்வை யுடையவர்; மயர்வுற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர். நாளும் - எத்தநாளும். தேறல் - தேன்; தெளித்தது. (23)

24. சித்தர்க்கும் வேதச்சீரந்தொரித்தோர்கட்குஞ்செய்தவர்க்குஞ் சுத்தர்க்குமுற்றைத்துறைதுறந்தோர்கட்குந்தொண்டுசெய்யும் பத்தர்க்குஞானப்பகவர்க்குமேயன்றிப்பண்டுசென்ற ருத்தர்க்குமின்னமுதஞ்சடகோபன் மொழித்தொகையே.

(இ - ள்.) சடகோபன் மொழித் தொகை - நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் தொகுதியானது, —சித்தர்க்கும் - (அணிமாமகிமாமுதலிய) யோகசித்திகளைப் பெற்றவர்கட்கும், வேதம் சிரம் தெரிந்தோர்கட்கும் - வேதத்தின் தோர்த பொருண்முடிவாகிய [வேதாந்தமெனப்படும்] உபநிஷத்துக்களை

யுணர்ந்தவர்கட்கும், செய் தவர்க்கும் - தவஞ்செய்கிறவர்கட்கும், சுத்தர்க்கும் - (மனம் மொழி மெய் என்னும் திரிகரணங்களின்) சூய்மையுடையவர்கட்கும், மற்றை துறை துறந்தோர்கட்கும் - மற்றொரு மார்க்கமாகிய இவ்வறத்திலிருந்து துறவறம்புக்கவர்களான சர்வியாகிட்கும், தொண்டு செய்யும் பத்தர்க்கும் - (பகவானுக்கும் பாகவதர்க்கும்) அடிமைத்தொழில் செய்கின்ற பக்தியையுடையவர்கட்கும், ஞானம் பகவர்க்குமே அன்றி - தத்துவ ஞானத்தையுடைய பெரியோர்கட்குமேயல்லாமல், பண்டு சென்ற முத்தர்க்கும் - முன்னமே பிறவித்துன்பங்களைக்கடந்து சென்றவர்களான முத்திபெற்றவர்கட்கும், இன் அமுதம் - இனிய அமிருதம் போல இன்கவை விளைப்பதாம்; (எ - று.)

வேதச்சிரம்-வேதமுடி. செய்தவர் - செய்கிற தவத்தை யுடையவர்: வினைத்தொகை, சுத்தர் - பரிசுத்தாத்மாக்கள். பத்தர்-பக்தி நிஷ்டர். ஞானப்பகவர் - ஞானிகள், ஞானசாரியர். முத்தர்-ஜிவ் முத்தருமாம். இன்னமுதம் - திருப்பாறகடலினின்று தோன்றியது அமுதம், ஆழ்வார் திருவாய் மலரினின்று தோன்றியது இன்னமுதம் என்க. சித்தர்முதல் முத்தரீராகச் சொல்லப்பட்ட பலவகை அதிகாரிகளும் கொண்டாடி ஆனந்தித்தற்கு ஏற்ற சிறப்பு அடங்கப்பெற்றுள்ளது - ஆழ்வாரருளிச்செயல் என்பதாம்.

நிறைந்தமகிமை தைரியம் கீர்த்தி சம்பத்து ஞானம் வைராக்கியம் என்ற ஆறுக்கும், 'பகம்' என்று பெயர். அதனை யுடையவன், பகவான்; இவ்வாட்சொல், தமிழில் 'பகவன்' என்று விகாரப்பட்டு வழங்கும்; பகவர் என்பது, அதன் பன்மையாய் நின்றது. (24)

25. தொகையுளவாயபனுவற்கெல்லாந்துறைதோறுந்தொட்டாற் பகையுளவாமற்றுப்பற்றுளவாம்பழநான்மறையின் வகையுளவாகியவாதுளவாம்வந்தவந்திடத்தே மிகையுளவாங்குருகூரெம்பிரான் தன்விழுத்தமிழ்க்கே.

(இ - ள்.) தொகை உள ஆய பனுவற்கு எல்லாம் - தொகுதியாகவுள்ளனவான மற்றைச் சமயநூல்கட்கெல்லாம், துறைதோறும் தொட்டால் - இங்தோறும் ஊன்றிநோக்கினால் [அவற்றிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்தால் என்றுபடி], பகை உள ஆம் - ஒருநூலிலேயே முன்னுக்குப்பின் மாறுகொளக்கூறலாகிய விரோதமும் வேதாங்கமான சாஸ்தீரங்கனோடு தாம் மாறுபடுதலாகிய விரோதமும் உள்ளனவாம்;மற்றும்-இதுவன்றியும், பற்று உள ஆம் பழ நால்மறையின் வகை உள ஆகிய வாது உள ஆம் - தொடர்ச்சியுள்ளவாகிய பழமையான நான்குவேதங்களின் வகுப்புக்களிற்கூறிய பொருளோடு (மாறுபடுதலால்) உள்ளனவாகுஞ் சொற்போர்களும் (அச்சமயநூல்கட்கெல்லாம்) உண்டாகும்; குருகூர் எம்பிரான் தன் விழுத்தமிழ்க்கே-திருக்குருகூர்லவதரித்த எமதுதலைவரான நம்ஆழ்வாருடைய சிறந்த தமிழ்த்திவ்வியபிரபந்தங்களிலோவெனில், வந்த வந்த இடத்தே மிகை உள ஆம் - (மாறுபடக்கூறலும் நித்தியமான

பொருளோடு எதிர்வாதமும் இல்லாமல்) பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் விசேஷாத்தங்களை அமைத்துள்ளனவாம்; (எ - று.)

ஆழ்வாரருளிடச்செயல்களானவை, மாறுகொளக்கூறல் முதலிய நூற்றாண்டுகளின் நிர்சகலவேதசாஸ்திரங்களுக்குஞ் சம்மதமாய்ச் சிறந்த வேதாந்தப்பொருளையே அறிவுடையாரனைவரும் அங்கீகரிக்குமாறு இடந்தோறும் உணர்த்துதலால், எல்லாச்சமயநூல்களிலுஞ் சிறந்தன வென்பதாம்; பற்று சித்திரமாதலால் அநாதிகாலமாக இடையீட்டின் திருசிஷ்யகிரமத்திலே ஒழியுணரப்பட்டுவருந் தன்வா. இனி, பற்றுஉளவாம் என்பதற்கு - தத்துவப்பொருள்களையுணர்த்துதலில் மிக்கஅபேகையை யுடையவனவான் என்றும்கொருள்கொள்ளவாம். (25)

26. விழுப்பாசீனியம்மையார்பிறவித்துயர்மெய்யுறவந்தழுப்பாதொழிமினருவினைகளும்மையப்புறத்தே
யிழுப்பானொருவன்வந்தின் றுநின்றனினநாகுசங்கங்
கொழுப்பாய்மருதஞ்சுலங்கருகூரெங்குலக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) அரு வினைகான் - (போக்குதற்கு) அரிய கருமங்களே! இளநாகு சங்கம் கொழுப்பு ஆய் மருதம் சுலாம் - இளமையான பெண்சங்குகளுடனே ஆண்சங்குகள் மதர்ப்புக்கொண்டு மருதநிலத்திலே எங்குந் திரியப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த, எம் குலம் கொழுத்து - எங்கள் குலமான வைஷ்ணவ குலத்துக்கெல்லாம் கொழுத்தபோன்றவரான நம்மாழ்வார், உம்மை அப்புறத்தே இழுப்பான் ஒருவன் வந்து - உங்களை இழுத்து அப்புறத்திலே எறியவல்ல ஒருவராய் எழுந்தருளி, இன்று நின்றான் - இப்பொழுது (எமது உள்ளத்தில்) நின்றருளினார்; இனி எம்மை பிறவி துயர் விழுப்பார் ஆர் - இனிமேல் எம்மைப்பிறப்புத் துன்பத்தில் விழுத்தவல்லவர் யாவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (ஆகவே), மெய் உற வந்து அழுப்பாது ஒழிமின் - (எமது) உடம்பிலே பொருந்தவந்து வருத்தாமல் நீங்குங்கள்; (எ - று.)

'மெய்யுற' என்பதற்கு - சொல்லாக என்று பொருள்கொண்டு, அழுப்பா தொழிமின் என்பதனோடு இயைப்பினுமாம். உர்மை அப்புறத்தே இழுப்பான் - உங்களை வைஷ்ணவ கோஷ்டியினின்றும் அப்பாலே போகவிடுவதாக ஆட்டைப்பற்றிப் புலி இழுப்பது போல இழுத்தெறிய வல்லவரென்க. ஒருவன் - ஒப்பற்ற மகாபுருஷ ரென்றபடி. நாகு - பெண்மைப்பெயர்; இது சங்கிற்று உரிய தாதலை, "நீர்வாழ்சாதியுள் நந்து நாகே" என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டும் உணர்க. நாகும், நாகுசார்த்த இடமும் - மருதநிலம். கொழு பாய் மருதம் என்று பிரித்து, கலப்பைக்காறு உழுது பாய்ப்பெற்ற வடல்களிலே யென்று பொருள்கொள்ளினுமாம். சுலாவுதல் - சுற்றிவருதல்.

ஒருமரத்தின் அபிவிருத்திக்கு அதன்கொழுத்து காரணமாதல்போல, தொண்டக்குலத்தின் பெருக்குக்குக் காரணமானவர் நம்மாழ்வார் என்பது, 'எம்குலக்கொழுத்து' என்பதன் கருத்து;

‘பிரபந்தஜகூடஸ்தர்’ என்று ஆழ்வாரை வழங்குதல் பிரசித்தம்; இங்கே ‘கொடித்து’ என்றது, உவமவாகுபெயர்; இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் “எங்குலக்கொடித்து” என்றதன் வியாக்கியானத்தில், ‘எங்குலம் - முனைவண்ணவகுலம்; அதுக்குக் கொடித்து’ என்றது - பெருக்கமாப்ப் பலிக்கைக்கும் கொடியாய்ப்பட்டித்து பலிக்கைக்கும் மூலம் கொடித்தாகையாலே, எங்கள் துலத்திற்கு எல்லாம் மூலமானவரென்றார். கொடித்து - தலை. அன்றிக்கே, ‘எங்குலக் கொடித்து’ என்றது - எங்கள் துலமடங்கலும் ஒருவேராய் அதுக்கு எம்பெருமானுர்தாம் கொடித்தாய்க்கொண்டு, வேருக்கு வேக்கை தட்டினால் கொடித்து முற்படவாடுமாபொலே எங்கள் துலத்துக்கு ஒருகுறை வந்தால் முற்படத் தம்முடையமுகம் வாடியிருக்குவா ரென்னவுமாம்’ என்றது, இங்கும் கொள்ளத்தக்கது.

“பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானார் பேணுந் திருக்கோயில் கண்டிர், அற்ற முரைத்தென்றே வின்னம் ஆழ்வினைகா னுமகயிங் கோர், பற்றில்லைகண்டிர் நடமின்,” “திருமாலையல்லது தெய்வ மென்றேத்தேன், வருமாநென் தம்மேல் வினை,” “கூற்றமுஞ் சாரா கொடுவினையுஞ் சாரா, தீமாற்றமுஞ்சாராவகையுந் தேன் - ஆற்றங், கரைக்கிடக்குங்கண்ணன்கட்கிடக்கும்மாயன், உரைக் கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைப் பின்பற்றியது இச்செய்யுள் என்னலாம். ‘இராமாதுசன் மன்னுமா மலர்த்தா, எயரே னருவினை யென்னை யெவ்வா நின்றடர்ப் பதுவே’ என்று பின்புள்ளார் அருளிச்செய்ததுங்காண்க. (26)

[பிரிவாற்றுவருந்துந் தலைவிசிலை கண்டு தோழி இரங்கல்.]

27. கொழுந்தோடிகையுருகையுமெல்லாங்கொய்யுங்கொய்யம்மகிழ்க்
விழுத்தோடுவதொர்சருகும்பெருள்விறன்மாறனென்ற [கீழ்
வழுத்தோடனருமனமுருதங்குருகரையி
லெழுத்தோடவுங்கருத்துண்டுகெட்டேனிவ்விளங்கொடிக்கே.

(இ - ள்.) (இம்மெல்லியலாள்), கொழுந்தோடு இலையும் முகையும் எல்லாம் கொய்யும் - (மகிழ்மரத்தினது) கொழுந்தும் இலையும் அரும்புமுட்பட எல்லாவற்றையும் தனக்குக் கொண்டு தர வேண்டுவாள்; கொய் மகிழ் கீழ் விடித்து ஓடுவது ஓர் சருகும் பெருள் - மலர்கொய்தற்கு உரிய மகிழ்மரத்தின்கீழ் உதிர்ந்து (காற்றின்விசையினால் எப்புறத்தும்) ஓடுவதான சருகு ஒன்றை யாயினார் பெற்றா ளில்கை; விறல் மாறன் என்றால் - பெருமையை யுடைய மாறன் என்று (தலைமகனதுபெயரைச்) சொன்னால், அமம் - (ஆற்றமையினால்) அடிவாள்; தோள் தளரும்-தோள்கள் தளரப்பெறுவாள்; மனம் உருகும்-அஞ்ச உருகப்பெறுவாள்; குருகர் அறையில்-(அத்தமாறனுடைய ஊராகிய) திருக்குருகரின் பெயரைச் சொன்னால், இ இளங்கொடிக்கு - இளமையான பூங் கொடியோன்ற இம்மங்கைக்கு, எழுத்து ஓடவும் கருத்து உண்டு - எழுத்திருந்து (இங்குநின்ற அவ்விடத்துக்கு) ஓடிச்செல்லவும் எண்ணமுண்டாகின்றது; கெட்டேன்—! (எ - று.)

“தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ், வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு விசயினே,” “கீரரிதாழ்ப்பொழில் மாவிருஞ்சோலையிற் செல்வர் செங்கி, போரரிதாள்புனை தாரரிதாகில் தண்டிட்டுள வின், தாரரிதாவுந் தழைபரிதாகில் தழைதொடுத்த, நாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதா மெய்கள் நன்னுதற்கே” என்றாடி, தலைமகனைப் பிரிந்து அப்பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற நிலையில் அவன் தரித்த மகிழ்மலர்மாலையை யாசினும் பெற்றால் அதுகொண்டு ஒருவாறு தணிந்திருக்கலாமென்று கருதிய தலைமகள் அது கிடையாமையால் அதுதானே கிடையாவிடிலும் அதன் சம்பந்தமுள்ள கொழுந்து இலை முகை என்பவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாவது கிடைக்குமாயின் அதுபற்றுக்கோடாக ஆறியிருக்க நினைத்து அவற்றை வேண்டி கின்ற இயல்பு, “கொழுந்தோடு இலையும் முகையும் எல்லாம் கொய்யும்” எனப்பட்டது. அங்ஙனம் வேண்டியவற்றிலொன்றுங் கிடைத்திலதென்பதேயன்றி அம்மகிழ்மரத்தின்கீழே உதிர்ந்து கிடக்குஞ் சருகுதாறும் கிடைத்திலதென்று இரங்குவாள், ‘கொய்ம்மகிழ்க் கீழ் விழுந் தோடுவெகார் சருகும் பெறாள்’ என்றார். இப்பாட்டு பாட்டுடைத் தலைவனே கிளவித்தலைவனாகக் கூறியது. பிரபந்தத்தலைவராகிய ஆழ்வார் ‘வகுளாபரணர்’ என்று பெயர்பெறும்படி மகிழ்மலர் மாலையை யுடையராதல் உணர்க. ‘கெட்டேன்’ என்றது-இரக்கத்தாற் சொல்லுஞ் சொல்.

சருகு-உலர்ந்த இலை. (இவன்) தோள்தளரும், மனம் உருகும்- உயர்திணைதொடர்ந்த அஃறிணைச்சினைபின்வினை அவ்வுயர்திணையின் மேலேற்றப்பட்டது; திணைவழவமைதி. இளங்கொடி - அக் கொடிபோல் மெல்லியவடிவமுடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயர்.

கம்பநாட்டாழ்வார் நம்மாழ்வார் திருவடிகளிலேயே ரேர்ந்திருக்கப்பெறாது பிரிந்து வருந்துகிற நிலையில், அவ்வாழ்வாரோடு நேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பந்தம்பெற்று பொருள் யாதா யினுமொன்றை அவருடைய பிரசாதமாகப்பெற்ற ஆறியிருக்கக் கருதி வேண்டுதலையும், அங்ஙனம் ஒன்றும் அவர்க்குக் கிடைத்திடாமைமையும், ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லும் போதெல்லாம் அவர் பக்திபரவசராய் அழுது உடல்சோர்ந்து மனத்தவர்தலையும், அவ்வாழ்வார் வழந்தருளியிருக்கிற திவ்விய தேசத்திற்கு விரைந்துசென்றுசேர விரும்புதலையும், அன்பர்கள் பாராட்டி, இனி இவர்க்கு என்னுமோ வென்று இரங்கிச்சுறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருளாம்; விவரம் கேட்டு உணர்க. (27)

28. கொடியெடுத்துக்கொண்டுநின்றேனி னிக்கொடுங்கூற்றி னுக்கோ ரடியெடுத்துக்கொண்டென்பால்வரலாகுங்கொலாரணத்தின் படியெடுத்துக்கொண்டமாறனென்றாற்புதுமக்கரங்கண் முடியெடுத்துக்கொண் டவந்தணர்நாளென்றாடியெனவே.

(இ - ள்.) ‘ஆரணத்தின் படி எடுத்துக்கொண்ட - வேதம் போலவே (ஸாரமான அர்த்தங்களைத்) தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு கூறிய, மாறன் - மாறனென்னுந் திருநாமமுடையவர், என்றால் -

என்று யார்கொன்னாலும், (அவரைக்குறித்து), பதுமம் கரங்கள் முடி எடுத்துக்கொண்ட - தாமரைமலர்போன்ற தமதுகைகளைக் குவித்து அஞ்சலிசெய்து அந்தஅஞ்சலிபந்தத்தைத் தமதுசிரசின் மேற்கொள்ளுந் தன்மையரான, அர்துணர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, தான் - திருவடிகள், என் முடி-எனதுசிரமேற் கொள்ளப் படுவனவாம், என - என்றுசொல்லி, கொடி எடுத்துக்கொண்டு சின்றேன் - (பாகவதர்க்கு வழிந்தொண்டன் யானென்று வெளியிடுமாறு) விருதுக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு சின்றேன்; இனி - இப்பனம் யான் ஆழ்வாரடியார்க்குத்தொண்டு புண்டபின்பு, கொடுந் கூற்றினுக்கு ஓர் அடி எடுத்துக்கொண்டு என்பால் வரல் ஆகும் கொல் - (திவினைக்குஏற்பக்) கொடியுதண்டனை செய்யவ னுன யமனுக்கு என்பக்கல் ஒருகாலடியையாவது எடுத்துவைத்து வருதல் கூடுமோ? [சுடாது என்றபடி]; (எ - று.)

ஆழ்வாரடியார்பக்கல் வழிபாடுபுண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடியைஎன்முடிக்கு அணியாகக்கொண்டே னுதலால், எனதுதிவினையினைத்தும் கிர்த்தது; இனி யான் என்பக்கல் எங்ஙனம் வரமாட்டுவன்? என்று தனதுபெருமிதத்தை வெளியிட்ட படியாம். ஆரணத்தின்படி யெடுத்துக்கொண்ட என்பதற்கு - வேதத்தின்ஸாராம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு திவ்வியபிரபந்தங் களை யாளுளிச்செய்த என்றும், வேதத்துக்குச்சுடாகப் பிரபந்தமருளிச் செய்த என்றும் உரைத்தலு மொன்று. (28)

29. என்முடியாதெனக்கியாதேயரியதிராவணன் தன் பொன்முடியாற்கட நூர்த்தவில்வான் பொருதைத்துறைவன் நன்முடியாலவன் ருளிணைக்கீழெப்பொருளுந்தழிஇச் சொன்முடியாலமுதக்கனியாயிரஞ்சூட்டினனே.

(இ - ன்.) இராவணன்தன் பொன் முடியால் கடல் நூர்த்த வில்வான் - இராவணனுடைய ஸ்வர்ணகீடத்தைத் தரித்த தலைகளைப் பலமுறை துணித்துத்தள்ளி அவற்றை)க்கொண்டு (மிக ஆழ்த்) கடலையும் நிரம்பியிட்டவனுன ஸ்ரீமந்நாராயணனது (அடியவராகிய), பொருதைத் துறைவன் - தாமிரபர்ணி நதிதீர தேசத்திலவதரித்தவரான நம்மாழ்வார், - அவன்தான் இணைக்கீழ் - அத்தி நுமாலினது உபயதிருவடிகளிலே, தன் முடியால் - தமதுசிர சினால் (வணங்கி), சொல் முடியால் - (தமது) சொற்களின் சேர்க்கை கொண்டு, எ பொருளும் தழிஇ - (முத்திபெறுவார்க்கு வேண்டுவனவான) எல்லாப்பொருள்களையும் ஒருங்கு தொகுத்து, அமுதம் கவி ஆயிரம் சூட்டினன் - அமிருதம்போலினிய ஆயிரம்பாசுரங் களைப் பாடி அப்பாமாலைகைய அப்பெருமானுடைய இணையடியிற் சமர்ப்பித்தனர்; (இப்படிப்பட்ட மகாவைபவமுடைய ஆழ்வாருக்கு யான் அடிமைப்பட்டபின்பு), எனக்கு முடியாது என் - எனக்கு அசாதத்தியமானது யாது? (எனக்கு) யாதே அரியது - எனக்குச் சிரம சாத்தியமானதுதான் யாது? [எதுவுமில்லை: வேண்டிய வேண்டிய நற்பயன்களெல்லாம் தவறாது எளிதற் கைகூடுமென்ற படி:] (எ - று.)

இராமபிரான் தனது அம்புகளைக்கொண்டு இராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் துணித்து இலங்கையைச் சூழ்ந்துள்ள கடலிலே தள்ளிவருந்தோறும் அவை அவனுக்குப் பிரமனளித்த வர பலத்தினால் மீண்டும்முனைத்துவர பின்பு பெருமாள் அவனதுமார்பில் அஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்து அவனை வதைத்திட்டனென்பது, வரலாறு. வில்லான் பொருநரத்துறைவன் - ஆளும்வேற்றுமைத்தொகை. 'இராவணன் தன்பொன்முடியாற் கடல்தூர்த்த வில்லான்' என்றதில், அவனது தலைகளின் பருமை தோன்றும். திருக்குருகரென்ற தீவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பொலிந்துநின்றபிரானையே 'இராவணன்' என்ற பொன்முடியாற் கடல்தூர்த்த வில்லான்' என்று குறித்ததாகக்கொண்டு, அப்பிரானுக்கு உரிய தாமிரபர்ணியினது கரையிலுள்ள ஊரில் அவதரித்த ஆழ்வார் என்றவாழ்மான். 'எப்பொருளும்' என்றது - பரப்பரஹ்மஸ்வரூபமும், ஜீவாத்மாவினதுதன்மையும், பரமாத்மாவையுடைய உபாயமும், அங்ஙனமடைதலின் பயனும், அச்சரணுகதிக்குப் பகையும் என்று சகலவேதசாஸ்திரங்களிலும் சாரமாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்து. 'எனக்கு' என்பது, மத்திமதீபமாக மூன்றும் பின்னும் இயையும். தாளினைக்கீழ்ச் சூட்டினனென்க. பொன்முடி என்றது - இங்கு, மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்கதொகை. (29)

30. குட்டிற் குருகுறங்குக்குருகர் தொழுதேன்வழுதி நாட்டிற் பிறந்தவர்க்காளுஞ்செய்தேனென்னை நல்வினையாங்காட்டிற் புகுதவிட்டுய்யக்கொன்மாறன்கழல்பற்றிப்போய் வீட்டிற் புகுதற்குமுண்டேகுறைமெய்யெனிலே.

(இ - ள்.) குட்டில் - நெற்போர்களிலே, குருகு - மருதநிலத்துப் பறவைகள், உறங்கும் - (யாதொருகவலையுமின்றி) இனிதுதுயிலப் பெற்ற, குருகர் - திருக்குருகரென்கிற ஆழ்வார்திருக்கரையை, தொழுதேன் - சேவிக்கப்பெற்றேன்; வழுதி நாட்டில் பிறந்தவர்க்கு ஆளும் செப்தேன் - (அந்த ஆழ்வார் திருவவதரிக்கப்பெற்ற நாடாகிய, பாண்டியநாட்டிற் பிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு அடிமைத் தொழிலையுஞ் செய்யப்பெற்றேன்; மறை மெய்எனில் - வேதம் சத்தியமாகுமானால், - என்னை நல்வினை ஆம் காட்டில் புகுதவிட்டு உய்ய கொள் மாறன் கழல் பற்றி போய் வீட்டில் புகுதற்கும் குறை உண்டே - என்னை நற்செய்கைகளாகிற தவவனத்திலே செல்லவிட்டு (யான்) ஈடேறுமாறு (என்னை) ஆட்கொண்டருளுகிற நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சரணமடைத்தபின்பு (யான்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் சென்று சேர்தற்கும் தடையுண்டோ? [இல்லையே யென்றபடி]; (எ - று.)

ஒருடாகவதரை ஆசாரியராகக்கொண்டு அவர்திருவடிகளிற் சரண்புகுத்து ஆட்படுதலும், அந்தக்குருவினது திருவவதாரஸ்தலத்தை வணங்குதலும், அந்தஞானாசாரியரது சம்பந்தத்தை எவ்வாற்றாலாயினும் பெற்றவர்கட்கு அடிமைபுணுதலும், ஆத்மா உஜ்ஜீவித்துத் தவறாது வீடுபெறுதற்குக் காரணமா மென்பது, சத்தியமான வேதத்தின் சித்தாந்தமாகும் என்று தாற்பரியங்

காண்க. குட்டிற் குருகு உறங்கும்—“போரிடையுறங்கு மன்னம்” என்றார் இராமாயணத்தும். குடு - நெல் முதலியவற்றி னரிக்குவியல். குருகு என்பது - நீர்வாழ்பறவைப் பெயராகவும், பறவைப் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். வாழி - பாண்டியன். இங்கு ‘நல்வினை’ என்றது, பிரபத்திமார்க்கத்துக்கு உரிய செயல்களை. முற்று இராமாயணமென்னும் சரணுகதிவேதத்தைத் தாம் பாடும்படிச் செய்வித்தது ஆழ்வார்களுணையென்பார் ‘என்னை நல்வினையாங்காட்டிற் புகுதவிட்டு உய்யக்கொள் மாறன்’ என்றன ரென்றுங் கொள்ளலாம்; “கற்பா ரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ, புற்பாமுதலாப் புல்லெனும்பாதி யொன்றின்றிதே, கற்பாலயோத் தியில்வாழுஞ் சராசரம் முற்றவும், கற்பாலுக்குய்த்தனன் நான் முகனூர்பெற்ற நாட்டுளே” என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது, தன்னையடுத்த சராசரங்களையெல்லாம் அன்று வைகுத்தித்து வற்றிய இராமபிரானது திவ்வியசரித்திரத்தைக் கவிபாடுதற்குத் தாண்டுகோலாதல் காண்க. ‘மாறன்கழல்’ற்றிக் குருகூர்தொழு தேன் ஆளுஞ்செய்தேன்’ என்று முன்பின்னாகமாற்றி அந்வயித்துப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். மெய் - உதார்த்தபிரமானம். வீட்டிற் புகுதற்குமுண்டே குறை—“இம்மையும்சாதித்து வான வர்நாட்டையும், நீகண்டுகொள்ளென்று வீடுத்தரும்” என்றபடி.)

31. மெய்யுமெய்யாயதுபொய்யும்பொய்யாயதுவேறுபடுத் துய்யுமெய்யாயவுபாயம்வந்துற்றதுறுவினையைக் கொய்யுமெய்வான்வலவன்குருகைக்கரசன்புலமை செய்யுமய்யன்றனக்கேதனித்தாளன்புசெய்தபின்னே.

(இ - ள்.) உறு வினையை - மிக்ககருமங்களை, கொய்யும்-அறுத் தொழிக்கின்ற, மெய் - சத்தியவாக்காகிய, வான் - வாட்படையின் தொழிலில், வலவன் - வல்லவரும், குருகைக்கு அரசன் - திருக்குருகூர்க்குத்தலைவரும், புலமை செய்யும் அர்யன்தனக்கே - ஸ்வரூப ஞானத்தை (எல்லார்க்கும்) உபதேசிக்கிற ஆசாரியருமாகிய நம் மாழ்வார்க்கே, தனி தான் அன்பு செய்த பின் - ஒப்பற்ற திருவடிகளில் (யான்) பக்திசெய்தபின்பு, —(எனக்கு), மெய்யும் மெய்யாயது - உண்மைப்பொருளும் உண்மையாக விளங்கிற்று; பொய்யும் பொய்யாயது - பொய்மைப்பொருளும் பொய்யாகவே புலப்பட்டது; வேறுபடுத்து - (இங்ஙனம் மெப்பொய்களைப்) பகுத்து உணர்ந்தபின்பு, உய்யும் - (ஆத்மா) உஜ்ஜிஷிப்பதற்குஉரிய, மெய்யாய உபாயம்-உண்மையான உபாயமும், வந்து உற்றது-(எனக்கு) வந்து சித்தித்தது; (எ - று.)

மெய் - பரப்ரஹ்மஸ்வரூபம், ஜீவாத்மாஸ்வரூபம் முதலியன. பொய் - உடம்பு, செல்வம், யானெனதென்னுஞ்செருக்கு முதலியன. மெய்யாய - ஸ்வரூபாதுருபமான, பயன் தவருத; உபாயம் - சரணுகதி, மூன்றாம்அடியில், மெய் - உண்மைப்பொருளுணர்ந்துத் திருவாய்மொழி. தனித்து ஆள் அன்பு என்று பதம்பிரித்து, தனியே ஆட்கொள்ளப்படுதற்கு ஏற்ற பக்தி யென்றலும் ஒன்று. மெய் மெய்யாதலும், பொய் பொய்யாதலும், வேறுபடுத்து உய்யும் மெய்யாய உபாயம் வந்துஉறுதலும், ஆழ்வாரருளிச்செயலின் அர்த்தஞானத்தால் இனிது வாய்க்கும்.

32. செய்யன்கரியனெனத்திருமலைத்தெரிந்துணர
வய்யங்கரியல்லமொட்டாமறைமதுரக்குருக
ரய்யன்கவியல்லவேற்பிறவிக்கடலாழ்வதல்லா
ஐய்யும்வகையொன்றும்யான்கண்டிலேனிவ்வுயிர்களுக்கே.

(இ - ள்.) திருமலை - ஸ்ரீமந்நாராயணனை, செய்யன் கரியன் என தெரிந்து உணர - செந்நிறமுடையவன் அல்லது கருநிற முடையவன் என்று ஆராய்ந்து அறிதற்கு, வய்யம் கரி அல்ல - உலகத்து உயிர்கள் ஏற்ற சாக்ஷியாகா; மறை - வேதங்களும், மாட்டா - (அங்ஙனமே பகவானது சொருபத்தை இன்னபடி பென்று அறிதற்கு) வல்லனாவல்ல; (ஆகவே), மதுரம் குருகூர் அய்யன் கவி அல்ல ஏல் - (அவனைத்தெரிந்து சொல்லுதற்கு) இனிமைபான திருக்குருகூரிலவதரித்த ஆசாரியரான ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள் உள்ளனவல்லவானால், பிறவி கடல் ஆழவது அல்லால் - (உயிர்களெல்லாம்) பிறப்பாகிய கடலில் அழுத்துவதல்லாமல், இ உயிர்களுக்கு உய்யும் வகை ஒன்றும் யான் கண்டிலேன் - இத்தலிவாத்நாங்களுக்கு உபயுபெறும் உபாயம் ஒன்றையும் யான் கண்டேனில்லை; (எ - று.)

பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து வெளியிட்டு அதனை யடையும் உபாயத்தை யுங் கூறி உயிர்களைப் பிறவிக்காவிலின்று முத்திக்கரையேற்றுவது ஆழ்வாரருளிச்செயலேயல்லது யாதொன்று மில்லையென்பதாம். 'இத்தன்மைய நென்று' என்ற பொருளில் 'செய்யன்கரியனென' என்றது, ஒரு சொல்விழுக்காடு. அளவின்மையும், அச்சத்தருதலும், அலைமாறிமாறிவருதலும் பற்றி, பிறவி 'கடல்' எனப்பட்டது. செய்யன் கரியன் என்பதற்கு - வாய் கண்கை கால் என்கிற அவயவங்களிற் செந்நிற முடையவன் திருமேனியிற் கருநிறமுடையவன் என்று உரைப்பாரு முளர். (32)

33. உயிர்த்தாரையிற்புக்குறுகுறும்பாமொருமுன்றனையுஞ்
பெயிர்த்தாரைக்குகைவந்தார்திருவாய்மொழிசெப்பலுற்றான்
மயிர்த்தாரைகள் பொடிக்குங்கண்கனீர்மல்குமாமறையு
ளயிர்த்தாரையிர்த்தபொருள் வெளியாமெங்கனத்தணர்க்கே.

(இ - ள்.) உயிர்த்தாரையில் புக்கு உறு - உயிர் செல்லுகிற வழியிலே உடன் சென்று கூடுகிற, குறும்பு ஆம் ஒரு முன்றனை யும் - முக்குறும்பு, கனையும், செயிர்த்தார் - வெறுத்தொழித்தவராகிய, குகை வந்தார் - திருக்குருகூரிலவதரித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழிப் பிரபத்தமாகிய திவ்விடமுத்திகளை, செப்பல்உற்றான் - ஓதியுணரத்தொடங்கினால், —எங்கள் அத்தணர்க்கு - எங்களை ஆட்கொள்ளுதற்கு உரியவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, —மயிர் தாரைகள் பொடிக்கும் - (உடம்பிலுள்ள) மயிரொழுங்குகள் சிவிர்ப்புக்கொள்ளும்; கண்கள் நீர் மல்கும் - கண்கள் ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்து பெருகப் பெறும்; மா மறையுள் அயிர்த்தார் அயிர்த்த பொருள் வெளி ஆம் - (பொருளுணர்த்தற்கு அரிய) பெருமையை யுடைய வேதங்

களின் கருத்துக்களிற் பிறசமயத்தார் சந்தேகித்த அர்த்தங்க ளெல்லாம் நன்கு விளங்கும்; (எ - று.)

முக்குறும்பு - உயர்குடிப்பிறந்தேனென்னுஞ் செருக்கு, கல்வி யிற் சிறந்தேனென்னுஞ்செருக்கு, ஒழுக்கத்திற் சிறந்தேனென் னுஞ் செருக்கு என்பவை. இவை, தம்மைபுடையார் அபிமானத் தால் தமது உயிரைப் பகவத் பாகவதர்கட்கு அடிவாரமொன்று கொண்டு உயர்குதிபுகாது தமக்கே உரியதென்று கொண்டு இழி கதிகளிற் செல்லுதற்குக் காரண மென்பது தோன்ற, 'உயிர் தாரையிற் புகுது குறும்பாம் ஒருமன்று' எனப்பட்டன. அவற்றை ஆழ்வார் வெறுத்திட்டமையை, அவரருளிச்செய்த பிரதம்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற்பாசரத்தில் "பொ ய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும், இந் தின்றநீர்மை யினி யாமுழுமை" என்றது முதலியனகொண்டு உணர்க. மயிர்த்தாரைகள் பொடித்தல்-உரோமான்சம். பொடித் தல் - புளகித்தல். இதுவும், கண்களில்நீர்மல்குதலும் - உவகை யினாலாகிற மெய்ப்பாடு. கண்ண நீர் மல்கும் - இடத்துநிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் சிந்தது; உபசாரவழக்கு. 'எங்கள் அந்தணர்' என்றது - ஸ்ரீமதுரகவிகள், நாதமுனிகள் போல்வாரை. (33)

34. அந்தணர்க்கோநல்லருந்தவர்க்கோவன் றியோகியராய்
வந்தவர்க்கோமறவாதியர்க்கோமகரக்குழைசேர்
சந்தரத்தோளனுக்கோவவன்றெண்டர்கட்கோசுடர்தோய்
சந்தனச்சோலைக்குருகைப்பிரான்வந்துசந்தித்ததே.

(இ - ள்.) அந்தணர்க்கோ - வேதியர்கட்காகவோ, நல் அருந் தவர்க்கோ - சிறந்த அருமையான தவத்தைச்செய்திறவர்கட்கா கவோ, அன்றி - அல்லது, யோகியர் ஆய் வந்தவர்க்கோ-யோகாப் பியாசஞ்செய்து வருகிறவர்கட்காகவோ, மறம் வாதியர்க்கோ - ிணக்கர்களாய்ப் பரசமயவாதஞ் செய்கிறவர்கட்காகவோ, மகரம் குழை சேர் சந்தரம் தோளனுக்கோ-மகரகுண்டலங்கள் தாழ்ந்து தவழ்ப்பெற்ற அழகிய திருத்தோள்களையுடைய ஸ்ரீமநாராயண னுக்காகவோ, அவன் தொண்டர்கட்கோ - அப்பெருமாலுடைய அடியார்கட்காகவோ, சுடர் தோய் சந்தனம் சோலை குருகை பிரான் வந்து சந்தித்தது - (சந்திரகுரியர் முதலிய) விண் ணொளிகள் தன்மேற் படும்படி (அவற்றையளாவிநிகையாந்து) வளர்ந்துள்ள சந்தனமரச்சோலையையுடைய திருக்குருகர்க்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் வந்து அவதரித்தது? (எ - று.)

அந்தணர் அருந்தவர் யோகியர் அவன்தொண்டர் என்பவர் கர்க்கு வேதத்தினுள் பொருளையும் உயர்ந்தவத்தின் தன்மையையும் சிறந்தயோகத்தின் நிலைமையையும் அடிமைத்திறத்தையும் அருளிச் செய்து அவர்களை உய்வித்தலாலும், பரசமயவாதிகளை வென்று அடக்கித் தம்வசப்படுத்தி நல்வழிப் புகுத்துதலாலும், "கற்பகக் காவன நந்தலதோளற்கு" என்றபடி தோளழகையுடைய திருமா லுக்கு அடிமையுண்டு அவனது மகிமைகளை வெளியிட்டுப் பாசரம்

பாடி அவனது திருவுள்ளத்தை உவப்பித்தலாலும், ஆழ்வாரது திருவவதாரம் அத்தணர் முதலிய அனைவர்க்கும் தனித்தனி ஸ்ரீராமோஜாகரமாம் என்ற பொருளை, இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறும் வாய்பாட்டினால் பெறவைத்தார். மகரக்குழை - சுருமீன் வடிவு தோன்றத் தொழில் செய்ப்பட்ட குண்டலம்; “சுருமீனக் கொடுங்குழை” என்றார் சந்தாமணியாரும். ‘சுடர்தோய் சந்தனச் சோலை’ என்றது - தொடர்புயர்வுநவீந்தியணி; சோலையின் மிக்க உயர்ச்சியை விளக்கும். (34)

35. சந்தியுஞ்சந்திப்பதமுமவைதம்மிலேதழைக்கும்
பந்தியும்பல்லலங்காரப்பொருளும்பயிலுகிற்பீர்
வந்தியும்வந்திப்பவரைவணங்கும்வகையறிவீர்
சிந்தியுந்தென்பருகூர்ந்தொழுதாட்செய்யுந்தேவரையே.

(இ - ள்.) சந்தியும் - எழுத்துப்புணர்ச்சியிலக்கணத்திலும், சந்தி பதமும் - அங்ஙனம்புணர்தற்குஉரியபதங்களி னிலக்கணத்திலும், அவைதம்மிலே தழைக்கும் பந்தியும் - அச்சொற்களிலே மிக்குவிளங்குகிற பொருளிலக்கண வகைகளிலும், பல் அலங்காரம் பொருளும் - பலவகை அணியிலக்கணவிஷயங்களிலும், பயிலுகிற்பீர் - பழகுகிற இலக்கணப்புலவர்கள்! தென் குருகூர் தொழுது ஆள் செய்யும் தேவரை - (ஆழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலமான) அழகிய திருக்குருகூரைச் சேவித்து (ஆழ்வார்பக்கல்) அடிமைசெய்கிற பூதேவர்களாகிய அத்தணர்களை, வந்தியும்-நமஸ்கரிப்புகள்; வந்திப்பவரை வணங்கும் வகை அறிவீர் - (அந்த ஆழ்வாரடிபார்களை) வணங்குகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வணங்கும் விதத்தை அறிவீர்கள்; சிந்தியும் - (அவர்களைத்) நியானமுஞ் செய்யுங்கள்; (எ - று.)

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றரின், நிற்க வதற்குத் தக” என்றபடி கல்விக்குத்தக்க ஒழுக்கம் இல்லாதவழிக் கல்வி பயனில்லாததலாலும், சந்தரஸ்திரம் முதலியன வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கு அங்கமாக உபயோகித்தற்கு உரியானவையென்றித் தலியே தாம் வீடுபேறளிக்குத்தரமுடையன வல்ல வாதலாலும், அந்தந்ததூற் பயிற்சியுடையாரை விளித்து ‘நீங்கள் ஆழ்வாரடியார்களை வணங்கியும் அவரடியார்களை வணங்கியும் உயவீர்கள்’ என்று உணர்த்தியபடியாம். ‘சந்தி’ என்றது-மற்றைஎழுத்திலக்கணங்கட்கும் உடலகஷணம். பல் அலங்காரம் - சொல்லணி பொருளணிகள். எழுத்துச் சொற் பொருள் பாப்பு அணி என்னும் ஐவகையிலக்கணத்தில் நான்கைக் கூறியதில், அந்நான்கினாலுமாகிற செய்யுளின் இலக்கணம் தானே அடங்கும். சந்தி என்றதில், சொற்களின் சேர்க்கையென யாப்பையும் அடக்குதலும் ஒன்று. ‘பல் அலங்காரப்பொருள்’ என்பதில் பொருளிலக்கணம் அணியிலக்கணம் என்ற இரண்டையும் அடக்கி, ‘அவைதம்மிலே தழைக்கும் பந்தி’ என்பதில் சந்தியும் சந்திப்பதமும் என்றவற்றால்லமைகிற யாப்பிலக்கணவகைகளை யமைப்பபாரு முளர். (35)

[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தொடுகின்றல்.]

36. தேவரையேறியமூதறிவாட்டியைச் சீரழித்தீர் -
பூவரையேறியகோதையுள்ளம்புகுத்தாரெவரென்
றேவரையேறிமொழிகின்றபோதியம்பிற்றிறைவர்
மூவரையோருகூரரையோசொல்லுமுத்துறவே.

(இ - ள்.) தேவரை ஏறிய மூதறிவாட்டியைச் சீரழித்தீர் -
தெய்வஆலேசங்கொண்ட முறிந்த அறிவுடையளான கட்டுவிச்சி
யைச் சீர்கெடுத்துவிட்டீர்கள், (நீங்கள்); பூவரை ஏறிய கோதை
உள்ளம் புகுத்தார் எவர் என்றேவரை ஏறி மொழிகின்ற போது-
மலர்கள் அளவாகச் சூட்டப்பெற்றுள்ள கூந்தலையுடைய இவ்விள
மங்கையினது மனத்திற் புக்கு இவளைவருத்துபவர் யார் என்று
நீங்கள் வினாவியதைக்குறித்து (அக்கட்டுவிச்சி) நமதுஉறையுளி
னெல்லையில் ஏறிவந்து விடைகூறுகிறபொழுது, இயம்பிற்று -
சொன்னது, இறைவர் மூவரையோ-திரிமூர்த்திகளையோ? (அன்றி),
குருகூரரையோ - திருக்குருகூர்நம்பியையோ? முத்துற சொல்லும்-
என்முன்னே சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

கட்டுவிச்சி சொன்னது இறைவர்மூவரையன்று குருகூரரையே
யென்பது, இவள்கொண்டுகூறுஞ் சித்தார்தம். களவொழக்கத்தால்
தலைமகளைக்கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெளிப்படையாக
மணஞ்செய்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் தேடிவருதற்காக
அவளைப்பிரிந்துசென்று வரவுகுறித்தகாலத்தில் வாராது சிறிது
நீட்டிக்க, அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருதிய தலைமகளைச்செவி
லித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளதுவடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி
'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக்காரணம் என்னோ?' என்று கவலைப்
பட்டுக் கட்டுவிச்சியைக் குறிக்கேட்க, அவளும் வீடேறிவந்து தன்
மரபின்படி ஆராய்ந்து இவள்பக்கல் ஆவேசித்தவர் குருகூர்நம்பி
யொழியத் திரிமூர்த்திகளுமல்லரென்று சிலகூற, அதுகேட்டசெவி
லித்தாயர், அக்கட்டுவிச்சிவார்த்தையில்வந்த 'குருகூர்நம்பி' என்ற
பெயர்க்கும், அதற்கு அடைமொழியாகவும் அதன்பரியாயநாமங்
களாகவும் வந்த விசாகன் சேய் ஆறுமுகன் வேள் இளையான் அழ
கியான் கடவுண்மைத்தன் ஆரான் கலையுணர்புலவன் குழகன்
நங்கைந்தனன் சுவாமி மேலவர்க்கிறைவன் என்பன போன்ற
சொற்களுக்கும் முருகக்கடவுளென்று பொருள் செய்துகொண்டு,
அதற்கு ஏற்ப, வேல னெனப்படுகிற வெறியாட்டாளனை யழைப்
பித்து அவளைக்கொண்டு, முருகக்கடவுளினவேசத்திற்குப் பரிகார
மாக வெறியாடுவீர்க முயல, அதனையறிந்த தலைமகள் தனக்குத்
தலைமகனால் நேர்ந்த நோயை இயைபில்லாத பிறர் தீர்க்கத்
தொடங்குதல்குறித்து மிகவருந்தித் தோழியை வேண்ட, அவளது
துன்பத்தின் மெய்க்காரணத்தையறிந்த தோழி அச்சமயத்திற்
செவிலியரைநோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்கித் தலைவியினது துன்
பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்த்துகிற துறை, இது.
இதன்மெய்ப்பாடு - பெருபரிதத்தைச்சார்ந்த நகை; பயன் - அறத்
தொடுகின்றல். கட்டுவிச்சிகூறிய சொற்களின் உண்மைப்பொருளை
யுணராது அவற்றிற்கெல்லாம் பிறிது பொருள்கொண்டு அதற்கு

ஏற்பமுயலுதல், அக்கட்டுவிச்சி இவளதுநோயின் காரணத்தை உள்ளபடியுணர்ந்திலென்று பிறர்கருதுதற்கு இடமாகி அவளது அறிவின்பெருமையைக் கெடுத்ததாக முடிந்தலால், 'சேரழித்திர்' என்றாள். அவள் அங்குநம் சுவர்பொருள்படக் கூறினென்று கொண்டது, அகத்தமிழிலக்கணத்திற்கு ஏற்பவென்று உணர்க. தேவரையேறிய = தேவரேறிய; ஐ - அசை. தேவமுன்னிலையாகக் கொண்டு குறிப்பாத்து அத்தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டால் உண்மையையுணர்ந்து உரைக்குந் தகுதியுடையா ளாதலால், 'மூதறிவாட்டி' என்று நெட்பித்துக் கூறப்பட்டால்.

மூதறிவு - பேரறிவு. முதுமையை அறிவாட்டிக்கு அசை - மொழியாக்கினால், பிரயம்முநிந்தலென்று பொருளாய். பூவரையேறிய கோதை - பூக்களுக்கு எல்லையான கூந்த லெனினுமாம்; ("பூவரம்பாயகோதைப் பொன்னணி" என்ற சிந்தாமணியைக் காண்க.) அர் - டகுதிப்பொருள்விசுவதியென்றும், ஐ - அசையென்றுங் கொண்டு, பூவரையேறியகோதை-பூவேறியகோதையெனினும் அமையும்; (சிந்தாமணியில் "பூவரோலை" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியர், 'பூவர், அர் - பகுதிப்பொருள் விசுதி' என்றமை காண்க.) கோதை - பெண்ணுக்குச் சினையாகுபெயர். 'வரையேறி' என்றதை, சிறியதிரும்பலில் "கட்டுவிச்சி கட்டேறி" என்றார் போலக் கொள்ளலாம். இறைவர் - தலைவர். 'இறைவர்மூவர்' என்றது, தொகைக்குறிப்பு.

நம்மாழ்வாரது சாந்தித்தியத்தைப் பெருமல் வருத்துகிற கம்ப நாடரது துயரத்தைக்கண்ட ஞானிகள், அவர்க்கல்லுள்ள பரிவா லுண்டான கலக்கத்தால், அதன்காரணத்தை உணர்ந்தவ ருணர்த்தவு முணராமல் மயங்கி இதர தேவதாவேசமென்று எண்ணித் தேவதார்தரபடிந்தாலாவது, இவரது ஆற்றுமையைத் தணிப்பிக் கலாமோ வென்று தொடங்கிய நிலையில், அக்கம்பநாடரது தன்மையை யுணர்ந்த அன்பர்கள் அம்முயற்சியை விலக்கி உண்மைக் காரணத்தை யுணர்த்தும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருளாம். 'தேவரையேறிய மூதறிவாட்டி' - தெய்வவுணர்வுடைய பெரியோர். 'பூவரையேறியகோதை' - ஆழ்வாரது திருவடித்தாடரை மலரை முடிக்கு அணியாகச் சூடுபவர். 'உள்ளம் புகுந்தார்' - அவரது மனத்தில் என்றும் நீங்காது குடிகொண்டுள்ளவர். 'இயம்பிற்று இறைவர் ஸ்வரையோ குருசுரையோ' - "தேவுமற்றறியேன் குருகர்நம்பி, பாவினின்விசைபாடித்திரிவனே" என்ற மதுரகவியாழ்வார்போலக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில் பற்றுவைத்திடாமல் நம்மாழ்வார் பக்கலிலேயே பூரணபத்திகொண்டவ ரென்க; வேதவிரிப்படி ஆசாரியனையே தெய்வமாகக்கொண்டவ ரென்றபடி. பிறவும் கேட்டு உணர்க; விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, இச்செய்யுட்கு வேறு துறையமைத்துப் பொருள்கூறுவ ராயினும், பொருத்துமாயிற் கொள்க. (36)

37. துறவாதவர்க்குத் துறந்தவர்க்குஞ்சொல்லவேசுரக்கு
மறவாவவையிங்கொராயிரநிற்கவந்தோசிலர்போய்
மறவாதியர்சொன்னவாசகமாமலட்டாவைப்பற்றி
கறவாக்கிடப்பரங்கென்பெறவோதங்கள் கைவலிப்பே.

(இ - ள்.) துறவாதவர்க்கும் - இல்லறத்தார்க்கும், துறந்த
வர்க்கும் - துறவறத்தார்க்கும், சொல்லவே சுரக்கும் - ஓதமளவி
லேயே (அறம்பொருளின் பம்விடென்னும் நால்வகைப்பாக்களை
யும்) மேன்மேற்சுரந்து தருநிற, அறம் ஆ அவை ஓர் ஆயிரம் -
பரமதர்மரூபமான ஓராயிரம்பகங்கள் [ஹ்ரிவைஷ்ணவ சிகாமணி
யான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசு
ரங்கள்], இங்கு நிற்க - இவ்வுலகத் திலே சிறப்புற்றுநிற்க, -
அத்தோ - ஐயோ! சிலர் - போய் - (இவற்றைவிட்டுச்) சென்று,
மறம் வாதியர் சொன்ன வாசகம் ஆம் மலடு ஆவை பற்றி - மாறு
பாடுடைய வாதங்களைச் செய்பவர் சொன்ன வாசகமாகிய மலட்டுப்
பசுவைப் பயன்தருவதாகக் கொண்டு, கறவா கிடப்பர் - கறந்து
கொள்ள முயல்வர்; அங்கு - அத்தமலட்டுப்பசுவின்விடத்து, தங்கள்
கை வலிப்பு - அவர்கள் கை நோகப்பெறுவது, என் பெறவோ -
யாதுபயனை யடையவோ? [அதில் ஒன்றும் பெறப்படுவதில்லை
யென்றபடி]; (எ - று.)

துறந்தவர் - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய
உடம்பினிடத்தும் உள்ள பற்றை, அவற்றின் நிலையானையை
நோக்கி விட்டவர்; இதன் எதிர்மொழி, துறவாதவர். 'அவை'
என்பதை, பகுத்திப்பொருள்விதிபொன்றாவது, முதல்வேற்றுமைச்
சொல்லுபு பென்றாவது, அசையென்றாவது கொள்க. அத்தோ -
இரக்கக்குறிப்பிடல்சொல்; இதனைச் சிங்களநாட்டில் வழங்குந்
தசைச்சொல்லென்பர்; 'ஹந்த' என்ற வடசொல்லின் சிதைவு என்
னலாம். 'மறவாதியர் சொன்னவாசகம்' என்பதற்கு - "தர்க்கச்
சாமனரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்ச்சையோன், சொற்கற்ற
சோம்படும் குணியவாதரும் நான்மறை, நிற்கக் குறும்புசெய்
நீசும்" முதலாகத் தாழ்சுபுத்தியால் பெரிதார்த்தங்களைக்கற்பித்து
வாழ்க்கிற பரசமயத்தார்கள் சொன்ன வாக்கியங்களென்று
பொதுப்பட உரை. வலிப்பு - கடுப்பு. இங்கே, கறத்தல் - உறுதிப்
பொருள்களாகிய சுவைப் பயனைப்பெற முயலுதல். கைவலிப்பு -
விண் சிரமம் என்றபடி. சிலர் என்பெறவோ மலட்டாவைப்
பற்றிக்கறவாக்கிடப்பர்: அங்கு (அவர்கட்குத்) தங்கள் கைவலிப்பே
(கிதிதிப்பது) என்று இயைத்தும் உரைக்கலாம்.

[இப்பொழுதைக்கு 90 - வருஷத்துக்குமுன்பு இச்சடகோப
ரத்தாதிக்குத் திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் கோவிந்தபிள்ளையவர்கள்
செய்த உரையில், இச்செய்யுளின்கீழ், 'ஆழ்வார்திருவாய்மொழி
இந்நக, வேறென்றையும்பற்றலாயிருக்கின்றதே: இது என்ன
பேதைமை என்றிதது', 'அந்தவாசகமாகிய பசு, சிஷ்யானாகிய
கன்றைப் பெருமையால், 'மலட்டுப்பசு' என்றது. "திருவாய்மொழி
கற்ற, நாதமுனி உய்யக்கொண்டார் இராமம் நல் ஆளவந்தார்,
ஏதமில்வண்மைப்பராங்குசதாசர் எதித்தலைவர்" என்பதுபோல்,

அவ்வாசகத்துக்குக் குருபரம்பரை இல்லாமையைக்கொண்டு, 'மலட்டுப்பா' என்றார்; ஆனால், 'மாணிக்கவாசகன் சொற்படி அம்பலவாணன் கையெழுத்து' என்றிருந்த பரிசுத்தம் உண்டேயென்றால், அந்த அம்பலவாணன் நாதமுனிகளைப்போல் பிறருக்கு உபதேசிக்கவில்லையென்று கருத்து. எழுதின மந்தரங்கள் சொன்ன 'கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு' போல ஒருவரும் ஆசாரிய நிஷ்டைகூட ஒன்றுக்கு சொல்லாமையாலும், மலட்டுப்பா வென்னக் குறையில்லை' என்ற வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. (37)

[மடலூரத்துணிந்த தலைமகளின் வழியொழுகித் தோழி இரங்கல்.]

38. கைதலைப்பெய்தரும்பூசலிட்டுக்கவியாலுலகை
யுய்தலைச் செய்ததும்பொய்யென்றுமோசென்றல்வூரநிய
வைதலைத்தேசுதுமோகுருகூரென்னுமாரநிறியார்
பைதலைக்கோகுகட்டிபட்டேயுலேற்றியபண்பணியே.

(இ - ள்.) குருகூர் என்றும் ஆறு அறியா - '(தலைமகனது உணர்) குருகூர்' என்று வாயினாற் சொல்லும் விதத்தையும் அறியாதிருந்த, பைதலை - இளமையுடைய இம்மகளை, கோகு உகட்டிட்டு வட்டில் ஏற்றிய - முறைகேடு தலைக்கேறிப் பணைமடற்குத்திரையின்மேலே நுமாறு செய்த, பண்பணை - குணத்தையுடையனான தலைமகனை, சென்று - (அவனது உணர்வுக்கு யாம்) சென்று, கைதலைபெய்து - கைகளைத் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு, அம்பூசல் இட்டு - (பொறுத்தற்கு) அரிய பேராவரத்தைச் செய்து, கவியால் உலகை உய்தலை செய்ததும் பொய் என்றுமோ - (அக்குருகூர்நம்பி) தான் பாடியபாடல்களைக்கொண்டு உலகத்து உயிர்களைத் துன்புழித்து வாழாமாறு செய்தனனென்பதையும் பொய்யென்று சொல்லி முறையிடுவோமோ? அஃகார் அறியவைது அலைத்து ஏசுதுமோ - அல்லுரி லுள்ளாரனைவரும் அறியும்படி நித்தந்துக்கலக்கம்வினைத்துப் பழிப்போமோ? (எ - று.)

தலைமகனும் தலைமகளும் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு மின்றித் தமது விநிப்பத்தின்பாடி களவுப்புணர்ச்சிபுணர்ந்து, பிரிந்த பின்பு அவ்வாற்றாமை விஞ்சி அதனால் தானம்மதவியன் அழித்து, இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பெயரையும், தமது ஊரையும் பெயரையும் ஒருபடத்திலேழுதி அச்சித்திரபடத்தைக் கையிற்கொண்டு கைமடலினால் ஒருத்திரையுருச்செய்வித்து அதன்மேல் தாம் ஏறி அதனைப் பிறரவிழப்பித்து விதிவழியைப் பரவுங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாங் செல்லுதலுண்டு; இதுமடலூர்தலெனவும், மடன்மாவேறுதலெனவும் படும். இதற்குப் பயன் - இவரது இக்கடுத்தொழிலைக்கண்டு அதனாற் பெருவேட்கையையுணர்ந்த உறவினராயினும் அரசராயினும் கூட்டுவிக்கக் கூடுதலாம். 'இம்மடற்றிறம்' ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது; அளவுக்குவிஞ்சின ஆசையின்மிகுதியால் மகளிர்க்கும் சிறுபான்பை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல்

இரு பாலார்க்கும் உரியதென்றும் உணர்க. இங்குக் கூறிய இது, தலைவியின் மடற்றிறம். மடலேறத்துணர்ந்த தலைமகளின் வருத்தங் கண்ட தோழி, அவளை வழியொழுதி ஆற்றுவிக்க வேண்டுஞ் சபாபராதலாக், தானார் அவளோடு வருத்தமுற்றுக் கூறிய வார்த்தை, இச்செய்யுளிற் து, நிக்ஃப்பட்ட விஷயம்.

கைதலைப்பெய்தல், முறைப்பாட்டுக்கு உரியது; “இறையோடு யிருக்கையு மெடுத்த தெண்ணுற முறையோ முறைப்ப வென” என்றார் பிறரும். பூசல் - பேரொலி. ‘கவியால் உலகை உப்தலைச் செய்தது’ என்பதற்கு - (முன்பு இராமாவதாரத்தில்) வானரங்களிற், தலையினைக் கொண்டு (துஷ்டநீக்கிரகஞ்செய்து) உலகத்தை உபலித்தமை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; ஆழ்வார் திருமாலின் அம்ச முடையவ ராதலால், ஊர் - இடவாகுபெயர். பைதல் - இன்னாப் பெயராதலை “சிறுகளிப்பைதலை” என்ற திருவாய்மொழியிலும் இங் காண்க. கோகு உகட்டுதல் என்பது - “கும்பிடுட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதார்” எனத் திருவாய்மொழியிலும் இப் பொருளில் வந்துள்ளது; கோகு - அடைவுகேடு: உகட்டுதல் - தலை மண்டையிருதல், மேலிருதல். ‘ஏடு’ என்றது - இலக்கணையாக், பணமடலினாலாகிய குதிரையைக் குறித்தது. பண்பிலாதானைப் பண்பனென்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணையு மாம்.

ஆழ்வாரது ஸார்வத்தியத்தை எவ்வாற்றாலாயினும் பெறு தற்குவினைந்து முயல்கிற கம்பநாடர்பக்கல் பரிவுகொண்ட அன்பர்கள் இப்படி பரமபக்தி தலையெடுத்த அடியவர்க்கு ஆழ்வார் உடனே ஸார்வத்தியத் தந்தருளாது காலநீட்டித்தலைக் குறித்துக் குறைகூறும்வகையாற் கம்பநாடரை ஆற்றுவதல், இதற்கு உள் ளுறைபொருளாம்; விவரம் உய்த்துணர்க. கம்பநாடர்க்கு முதலிலே டக்தியையுண்டாக்கி அதனை அவிருத்தியாம்படி செய்து அவரைப் பிரபந்தம்மாடும்படி செய்வித்தது ஆழ்வாரது திருவருளே யென்பது, “குருகூ ரென்னுமாறநியாட் பைதலைக் கோகுகட்டிட்டேட்டிலேற்றிய பண்பன்” என்றதனுற்போதரும். கைதலைப்பெய்தல் - தலைமேற்கைவைத்து வணங்குதலுமாம். (38)

39. பண்ணுத்தமிழுத்தவஞ்செய்தனபழநான்மறையு

மண்ணும்விசும்புத்தவஞ்செய்தனமகிழ்மாறன்செய்யு

ளெண்ணுத்தகைமைக்குரியமெய்யோகியர்ஞானமென்னுங்

கண்ணும்மனமுஞ்செவியுத்தவஞ்செய்தகாலத்திலே.

(இ - ள்.) மகிழ் - மகிழ்மலர்மாலையையுடைய, மாறன் - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, செய்யுள் - பாசரங்களை, எண்ணும் - சிந்தனை செய்வதாகிய, தகைமைக்கு - பெருமைக்கு, உரிய - உற்ற, மெய்யோகியர் - உண்மையான ஞானபக்தியோகியர்களை யுடையவர்களுடைய, ஞானம் என்னும் கண்ணும் - அறிவாகிய அகக்கண் ணும், மனமும் - , செவியும் - காதுகளும், தவம்செய்த காலத்திலே - , பண்ணும் - (குறிஞ்சி முதலிய) பண்களும், தமிழும் - தமிழ்ப்பாஷையும், தவம் செய்தன - ; பழநால் மறையும் - பழமை

யான நான்கு வேதங்களும், மண்ணும் - பூலோகமும், விசும்பும் - மேலுலகமும், தவம் செய்தன -; (எ - து.)

ஆழ்வார் அவதரித்துத் திருவாய்மொழி முதலியன பாடிய தற்குக் காரணம், பண்முதலியன செய்த தவ மென்பதாம். வடமொழிமுதலிய மற்றைப் பாணைகளிலுள்ளத் தமிழிலே பண் வகைகளமைய ஆழ்வார் பாசரம்பாடப்பெற்றமை அப்பண்ணும் தமிழ்மயிக்கிறப்புப்பெறுதற்குக் காரணமாதலால், 'அவை தவஞ் செய்தன' என்றன ரென்க. தொன்று தொட்டு உள்ள நான்கு வேதங்களும் வடமொழியிலே உணர்த்து அரிய மறைபொருளனவாயிருந்து எளிதிற்பயன்படாமற் போதலாகிய குறைதீர அறிதற்கு எளிய தென்மொழியில் ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப் பெற்று அனைவாக்கும் பயன்படும்படியானமைகருதி, "பழநான் மலற் தவஞ்செய்தன" என்றார். நிலவுலகத்தார் அத்தத்தமிழ் வேதங்களை ஒதியுணர்ந்தும் ஆழ்வாரை வழிபட்டும் இம்மை மறுமையிற் டின் றங்களில் வேண்டியவேண்டியவற்றைப் பெறுதல், 'மண் தவஞ்செய்தது' என்றதற்குக் காரணம். ஆழ்வார் எம் பெருமான் பக்கல்கொண்ட பரமபத்தியால் அச்சிராதிமார்க்கமாகப் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளும்போது இடையிலுள்ள உலகங்களி லிருத்திற் தேவரிஷிகணங்களெல்லாம் அவரை எதிர்கொண்டு 'போதுமின் எமது இடம்புகுதக' என்று சொல்லி வரவேற்று வணங்கித் துதித்து வழிபட்டு வழிவிட்டுப் பேறு பெற்றவரானதனால், 'விசம்பு தவஞ்செய்தது' எனப்பட்டது, மண், விசம்பு - மண்ணுலகத்தார்க்கும், விண்ணுலகத்தார்க்கும் இடவாசுபெயர். ஆழ்வார் அவதரிக்கும்படி மண்ணுலகமும், அவர் தன்வழியாக மேற்செல்லும்படி விண்ணுலகமும் தவஞ்செய்தன வென்றும் கொள்ளலாம். 'விசம்பு' என்றது, எல்லாவுலகங்களிலும் மேம்பட்டு மேலிடத்திலுள்ளதான பரமபதத்தையுந் குறித்தும்; ஞானங்களிந்துலங்கொண்ட ஆழ்வார் திருநாடலங்கீர்த்தனரென்னும்படி தன்பர்கல் எழுந்தருள்பெற்றமை அத்தழிவைகண்டத்திற்கும் தவப்பயனென்க.

மகிழ் என்ற மரத்தின்பெயர், அதன்மலர்களினாலாகிய மாலைக்கு இ நமடியாதபெயராம். 'மகிழ்மாறன்' - (திரிகரணத்தாலும் எப்பொழுதும் பகவானை அநபவித்தலினால்) மகிழ்ச்சிக்கொண்ட இளமாத னென்றமாம். 'மாறன்செய்யுளெண்ணுந்தகைகளைக்கு உரிம சமயயோநார்' என்றது, 'குருகூர் கம்பி, பாவின்னினரை பாடித்திரிவனே' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யவேண்டிப்பெற்று அதில்சொடுபட்ட ஸ்ரீமதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்தாதமனிகள் முதலானவர்களை. அவர்கள் ஆழ்வார்பக்கல் தம்உணர்வைச்செலுத்தி மனத்தை யொடுக்கி அவராவழிபட்டு அவர்வாயினால் நிவ்வியபிரபந்தங்களருளிச் செய்யக்கூட்டுக் கிருதார்த்தரானதனால், 'யோகியர்ஞான மென்னுங் கண்ணும் மனமும் செவியும் தவஞ்செய்தகாலத்திலே' என்றார். 'மாறன்செய்யும்' என்றவிடத்துத் தொக்குளிற ஆறும் வேற்றுமையுருபு, செய்யுட்கிழமைப்பொருளது: "கபிலரகவல்" என்றவிடத்துப் போல.

40. காலத்திலே குருகூர்புக்குக்கைக்கொண்மினோகடைநா
ளாலத்திலே துயின்றோர்கொண்டவையிரண்டாயமைந்த
கோலத்திலே முளைத்துக்கொழுந்தோடிக்குணங்கடந்த
மூலத்திலே செல்லமுட்டியவானத்தெம்மூர்த்தியையே.

(இ - ள்.) கடை நாள் - கற்பாத்தகாலத்திலே, ஆலத்திலே
துயின்றோர் - ஆலிலையிலே யோகரித்திரை செய்தருள்பவரான
எம்பெருமான், கொண்ட - (கருமவசத்தினாலன்றி இச்சையினால்)
எடுத்துக்கொள்ளிற, ஐ இரண்டு ஆய் அமைந்த கோலத்திலே -
பத்துத்திருவவதாரங்களிலே, முளைத்து - அடிக்கொண்டு,
கொழுந்துவிட்ட - கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து, குணங்கடந்த மூலத்
திலே செல்ல முட்டிய - இழிகுணங்களைக்கடந்த ஆத்மலப்பொரு
ளாகிய அத்தநீமந்தாராயணப்பக்கலிலே (பலரும்) செல்லுமாறு
(தமதுபிரபந்தமுமாகப் பலர்க்கும்) ஆதரத்தை யுண்டாக்கி
யருளிய, ஞானத்து - தத்துவஞானத்தையுடைய, எம் மூர்த்தியை -
எமது ஆசாபிமூர்த்தியான நம்மாழ்வாரை, காலத்திலே குருகூர்
புக்குக்கைக்கொண்மினோ - (பழுதேதலபகலும் போக்காது) இப்
பொழுதே திருக்குருகூர்க்குச் சென்றுசரண்புகு உய்யுங்கள்;

‘ஆழ்வாரவதரித்தருளின காலம் முத்திப்போயிற்றே, இக்
காலத்து என்செய்யலாம்?’ என்பாரை, நாதமுனிகள் போல
ஆழ்வார்திருநகரியிலே றச்சென்று ஆழ்வாரது அச்சாவிக்கிரகத்
தைப் பற்றி வழிபட்டு உய்வுபெறுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார்.
“சிறற்றஞ்சிறுகாலே வந்துள்ளைச்சேவித்து” என்றும் போல,
‘காலத்திலே புக்குக்கைக்கொண்மின்’ என்றார். ஆல் என்ற மரத்
தின்பொயர், முதலாகுபெயராய், அதன் இலையைக் குறித்தது.

ஆலத்திலே துயின்றகதை:—பிரமன் முதலான சகலதேவர்களு
முட்பட யாவும் அழித்துப்போகின்ற கற்பாத்தகாலத்திலே ஸ்ரீமகா
விஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்
கொண்டு ஏகாந்ணவமான மகாபிரளயசமுத்திரத்திற் சிறகுழந்தை
வடிவமாய் ஆதிசேஷம்ரமான ஆலிலையின்பீது பள்ளிகொண்டு
யோகரித்திரைசெய்கின்றன னென்பதாம்.

அப்பெருமான் துஷ்டபிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்தின்பொருட்
டுக் கற்பத்தோறும் மரிபசமயங்களிற் கொள்ளுபிற மத்தியம்
கூர்மம் வராகம் நரசிங்கம் வாமநன் பரசுராமன் தசரதராமன்
பலவாமன் கிருஷ்ணன் கல்யா என்ற தசாவதாரங்களின் ஸாரம்
ஆழ்வார் என்பது, தேர்த்தபொருள். ஐயிரண்டு-பண்புத்தொகை.
முட்டியவானத்து - ஞானத்தைமுட்டிய எனினுமாம். எம்ஞான
மூர்த்தி என்றுங் கொள்ளலாம். ஞானமாவது-முத்தியுணர்வு. (40)

41. மூர்த்தத்தினையிம்முழுவழுவெழுநுறமுருகின்ற
தீர்த்தத்தினைச் செய்யவேதத்தினைத்திருமால்பெருமை
பார்த்தற்குளியபாரதத்தைப்பணித்தானுநின்ற
வார்த்தைக்குருகைப்பிரானுங்கண்டானம்மறைப்பொருளே.

(இ - ள்.) மூர்த்தத்தினை - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும், இயற்கை உலகம் முழுகுகின்ற தீர்த்தத்தினை - ஏழுவகைப்பட்ட இந்த உலகங்களெல்லாம் அடங்குமிடமும் ஸ்வயம்பரிசுத்த மூர்தி பரப்பற்றமத்தனது தன்மையையும், செய்ய வேதத்தினை - செவ்வியையுடைய வேதங்களையும், திருமால் பெருமை பார்த்தற்கு அருளிய பாரதத்தை-ஸ்ரீமத்சாராயணனுடைய ஸ்ரீவிருஷ்ணன் சிறந்த உண்மைப்பொருளை (அருச்சுனனுக்கு) உபதேசிக்கப்பெற்ற [ஸ்ரீபகவந்திதை தன்னில் அடங்கப்பெற்ற] மகாபாரதத்தையும், பணித்தானும் - சொல்லியருளியவனு ஸ்ரீவேதவியாசபகவானும், நின்ற வார்த்தை குருகை பிரானும் - நிலைபெற்ற நிநவாபொழியாகிய நிவ்விய குத்தியையுடைய நம்மாழ்வாரும், (ஆகிய இருவருமே), அமறை பொருள் கண்டான் - அப்படிப்பட்ட [உணர் தற்கு அரிய] இரகசியமான வேதங்களின் சாரார்த்தங்களை அறிந்தவர்கள்; (எ - று.)

இவ்விருவருமே உள்ளபடிபுணர்வாரில் தலைவராயினு ரென்ற படி. “நத்தம்போற் கேடு மூளதாருளு சாக்காடும், வித்தகர்க் கல்லா ளெரிது” என்றவிடத்தில் ‘அரிது’ என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டியுரைத்தல்போல, இங்கு ‘கண்டான்’ என்பதையும் ‘பணித் தானும்’ கண்டான், குருகைப்பிரானும் கண்டான்’ என்று தனித் தனி கூட்டி முடிக்க. ‘கண்டார்’ என்று பன்மையான பாடம் ஒதுவாரு முளர். வியாசமாமுனிவர் ஜீவாத்மபரமாத்ம் ஸ்வரூபங்களை வரையறுத்து உணர்த்துகிற வேதாந்த குத்திரங்களைச் செய்து வெளியிட்டதும், வேதங்களை நான்காவகுத்து ஒதுவித்ததும், பஞ்சாவேதமான மகாபாரதத்தைச் செய்து உபதேசித்ததும் பற்றி, “மூர்த்தத்தினைபணித்தான்” என்றார். முழுவேழலகு - ஈரேழுலகையாகிய பிரபஞ்சம். பார்த்தன் - வடமொழித் தத்தி தார்த்தாபாம்; பிருதையின்மகன்; பிருதை-குந்தி. நின்ற வார்த்தை- நிலைபெற்ற புகழுமாம். (41)

[பொருள்வயிற்றியியுந் தலைவனுக்குத் தோழி தலைவியின் ஆற்றுமை கூறல்.]

42. பொருளைச் சுவையென்றுபோவதெங்கேகுருகூர்ப்புனித வருளைச்சுமந்தவள்கண்ணின்கடைதிறந்தாறுபட்டுக் குருளைச்சுமந்துவெளிபரந்தோட்டருங்கொள்ளைவெள்ள முருளைச்சுடர்மணித்தேரையந்தோவந்துதைக்கின்றதே.

(இ - ள்.) குருகூர்புனிதன் அருளை சுமந்தவன் - நிருக்குருகூர்க்குத் தலைவனும் பரிசுத்தனுமான தலைமகனது கருணையை மிகுதியாகப்பெற்றவனான தலைமகளினது, கண்ணின் கடை - கண்களின் நுனியிடத்தை, திறந்து - திறந்து அங்வுழியாகவெளிப்பாட்டு, ஆறுபட்டு - ஓர்ஆறுகி, குருளை சுமந்து வெளி பார்த்து ஓட்டரும் - (பலவகை) விலங்கின்குட்டிகளை இழுத்து மேற்கொண்டு வெளியானகிலமெங்கும் பரவி ஓடுவதான, கொள்ளை வெள்ளம் - மிகுதியாகிய (கண்ணீர்ப்) பெருக்கானது, உருளை

சுடர் மணி தேரை - சக்கரங்கள் பூண்டதும் ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் படுத்ததுமான (தலைமகளது) தேரை, அந்தோ - ஐயோ, - வந்து உதைக்கின்றதே - வந்துமோதுகின்றதே! (இங்ஙனமாக), பொருளை சுவை என்று போவது எங்கே - (தலைமகள்) செல்வத்தை இனியதென்று எண்ணி (அதன்பொருட்டு இவளைப் பிரித்து) செல்வது எவ்வாறோ! (எ - று.)

தலைவன் தலைவியை மணஞ்செய்து கொண்டதன்பின்பு பிரியும் பிரிவு, ஆறுவாகப்படும்; ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பகை தனிவினைப்பிரிவு, வேர்த்தற்குற்றுப்பிரிவு, பொருள்வயிற்பிரிவு, பரத்தையிற்பிரிவு என: அவற்றில், இங்கு எடுத்துக்கொண்டது, பொருள்வயிற்பிரிவு; அதாவது - பொருளிட்டதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு; நாதை மூதாதை முதலிய தன்முன்னோரற் படைக் கப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனாவரும் பயன் அவர்க்கு ஆம் அத்துணையல்லது தனக்கு ஆகாமையால் தனது பொருள் கொண்டு இல்லறஞ்செய்தற்காகப் பொருள்தேடுதற் பொருள் செல்வம் நிறைந்த தலைமகள் பிரிந்து செல்வா னென்க; அங்ஙனம்பிரியக்கருதிய தலைவன் தனது பிரிவைத் தானே தலைவிக்கு உரைத்த லாதென்று வருத்தித் தோழியை நோக்கி, 'ஐ அவட்கு உணர்த்துமாற்றா லுணர்த்து' என்று சொல்ல, அவ்ஙனம் தோழி உணர்த்தியவளவிலே, அது கேட்ட தலைவி மிகவருந்தி ஆற்றாது கண்ணுங் கண்ணருமாய் மிகுதியாகப்புவல்ப, அவ்வருத்தங்கண்ட தேழி தலைவனிடம் வந்து அத்தலைவியின் பிரிவாற்றா நிலைமையைக் கூறுதல், இச்செய்யுளின் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். மெய்ப்பாடு - இளிரவசைச்சாரந்த பெரும்தம்; பயன் - தலைமகனைச் செல்வமுங்கு வித்தல்; விரைந்து மீண்டு வரக்குறிப்பித்தலுமாம்.

'குருகூர்ப்புனிதனருளைச் சுமந்தவள்' என்றது, முன்னிலைப் படர்க்கை. 'குருகூர்ப்புனிதன் போவதெங்கே' என்று கூட்டி, அதனையும் அங்ஙனம் வந்த நிலைவழி வமைதி யெனக்கொள்ளலாம். இனி, 'புனிதன்' என்றதை இயல்பாகிய அண்மைவிளி யெனினும் அமைபும்; (திருக்கோவையாரிலே பொருள்வயிற்பிரிவில் ஆற்றாமை கூறவென்றுத் துறைக்கு இலக்கியமான செய்யுளில் 'மலர்க் கண்கள் முத்தம்வளர்க்கும், தேனக்கதார்ப்மன்ன னென்னோ வினிச் சென்றுதேர்பொருளை' என்றவிடத்து, பேராசிரியர் 'மன்ன னென்பது, சுண்டு முன்னிலைக்கண் வந்தது; இயல்புவிளி பென் பாகு முனி' என்றமை காண்க.) தலைவனது தலைவியை நிரம்பப் பெற்றவா னென்பது, 'புனிதனருளைச் சுமந்தவள்' என்றதன் பொருள். 'கண்ணின்கடை திறந்து ஆறுபட்டுக் குருளைச் சுமந்து வெளிபரந்து ஓட்டருங் கொள்கை வெள்ளம்' என்றதும், 'தேரை வந்து உதைக்கின்றது' என்றதும் - அதிரயோக்திவகையாற் கண்ணீர்ப்பெருக்கின் மிகுதியை வருணித்தவாரும். ஆறுபட்டு - நதி போன்று. ('பனைமுகக்கவிராளை பன்மாக்களோடு அணிவகுத் தென ஈர்த்து' என்றபடி) யாற்றுவெள்ளம் தான் வருகிற மலை காடு முதலிய வழிகளி லுள்ள விலங்குகளை இழுத்துவரு மியல்பைக் கண்ணீர்பெருக்கைச் சிறப்பிக்கும் அடைமொழியாக்கி,

‘குருளைச்சுமந்துவெளிபரந்து ஓட்டருங்கொள்ளைவெள்ளம்’ எனப் பட்டது.

‘குருளை’ என்ற இளமைப்பெயர் - நாய்முதலியவற்றின் குட்டிக்கு உரிய தாதலை “நாயே பன்றி புலி முயல் நான்கும், ஆயுங்காலைக் குருளையென்ப”, “நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களாலுணர்க. இரண்டாமாவேற்றுமைத்தொல்காப்பியதலால் ‘குருளைச்சுமந்து’ என வரற்பாலது, எதுகையம்நோக்கி ‘குருளைச்சுமந்து’ என விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரம் பெற்றது. ‘ஓட்டந்தரும்’ என்பது, ‘ஓட்டரும்’ என்று விகாரப்பட்டது; “ஓட்டந்தெதிரா ஈ யாரென” என்ற கம்பராபராயணத்திலும், “உள்ளுநடுகியென்கொங்கையோட்டந்த, பாட்த்துடுகின்ற” என்ற பெரியார் திருமொழியிலும் ‘ஓட்டந்தத்து’ என்பது, ‘ஓட்டந்து’ என்று விகாரப்பட்டுவந்தமை காண்க.) உருள்வது உருளை யெனக் காரணக்குறி. பொருளைச்சுவையென்று - “வறியார் இருடையறியார்,” “இல்லார் இருமையும்நல்ல எய்தார்,” “அறனிலும் இன்பமழமீதும் திறனறிந்து, தீதின்றிவந்த பொருள்,” பொருளாவிரண்டும்பெறலாகும்” என்று பொருளின் இன்றியமையாமையையும் பயன்களையும் பாராட்டி அதனிடத்து விருப்பம்வைத்து என்றபடி. “உருளைச்சுட்டம்மணித்தேரைவந்து உதைக்கின்றது” என்றதன் உட்கோள், பிரயாணத்துக்குத் தடை செய்கின்ற தென்பது.

கம்பநாடர்பக்கல் கருணைகொண்டு அவர்க்குக் காட்சிதந்த ஆழ்வார் அங்ஙனமே ஸதாஸாந்திரத்தியந்தராமற் பரம்பொருளை நாடிக் திவ்வியதேசயாத்திராபேஷையுடையராய் நின்ற நிலையில் அப்பிரிவை ஆற்றாது வந்ததய கம்பநாடரது நிலையை அன்பர்கள் ஆழ்வார்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள்; விவரம் தெர்த்துணர்க. (42)

[மருங்கணைதல்.]

43. வந்தடிக்கொண்டனகொங்கைகண்மாறன்குருகைவஞ்சி
கொந்தடிக்கொண்டகுழலுங்கலையுங்குலைந்தலையப்
பந்தடிக்குந்தொறுநெஞ்சம்பறையடிக்கின்றதென்ற
செந்தடித்தன்னமருங்கிற்குண்டோழிற்குஞ்சிக்கனவே.

(இ - ள்.) மாறன் குருகை வஞ்சி-சடகோபருடைய திருக்குரு கூரிலேயுள்ள வஞ்சிக்கொடிபோல் மெல்லிய இந்த இளமாழி லிடத்து, கொங்கைகள் வந்து அடிக்கொண்டன - தனங்கள் மங்கைப்பருவத்தோள் நவத்தெழுத்து மாப்பிணிமெல்லாம் தம்மிட மாகக் கொண்டன; (இங்ஙனம் தனபாரம் மிக்கதனால்), கொந்து அடிக்கொண்ட குழலும் கலையும் குலைந்து அலைய பந்து அடிக்கும் தொறும் நெஞ்சம் பறை அடிக்கின்றது - பூங்கொத்துக்கள் நிரம் பச்சுட்டப்பெற்ற கூந்தற்பாரமும் உடுத்தஆடையும் நிலைகுலைந்து சோருமாறு (இம்மெல்லியலாள்) பந்தடிக்கும்பொழுதெல்லாம்

(இவ்விடைக்கு என்னுமோ வென்று) என்மனம் பறையடிக்கின்றதுபோலப் படபடவென்று துடிதுடிக்கின்றது; என்றால்—, செம் தடித்து அன்ன மருங்கிற்கு நிற்கும் சிக்கனவு உண்டோ - செவ்விய பின்னலைப்போன்ற இவ்விடைக்கு (இப்பாறங்களைச் சுமத்து துவளாது) நிற்கும் வன்மை உளதாமோ? (எ -று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி பாங்கற்கூட்டம் இவற்றின்பின்னர்ப் பாங்கியிற் கூட்டத்தால் இரவுக்குறியிலே தலைவன் தலைவியைத் தனியிடத்திற் சந்தித்துச் சில அன்புமொழிபேசும்போது அவள் பெருநாணிணுளாதலால் அவன்முன்றிற்கமாட்டாது காணித் தலைவனாங்கி வருந்தாநிற்க, தலைவன் தனது மிக்க ஆதரவினால் அவ் வருத்தத் தணிப்பான்போன்று முலையொடு முனிந்து அவளிறு மருங்குல் தாங்கி நெருங்கித் தழுவுபவனாய் அவளது இடையின் மென்மையையும் தன்பாரத்தையும்பற்றிச் சுவன்று உரைக்கிற வியாஜத்தால் தன்காதன்மிததி புலப்படச் சொல்லும் சிலவார்த்தை, இச்செய்யுளிற்குறித்த பொருள், மெய்ப்பாடு-உவமை; படந்தலைமக்களைச் சார்ந்தல். தலைமகள் அவ்வகை சிற்றமை கண்ட தலைமகள் இவ்வகைகொல்லிச் சார்ந்தா னென்பது. இத்துறை - தலைமகன் பூராணத்தில் 'வாடிடை நோக்கி வருத்தினன்போல, ஆடமைத்தோரியை யார்வமோடனைதல்' என்ற பெயரார் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; மெய்தொட்டுப்பயிறலும் இத்தன்மைத்தே.

'மாறன்குருகைவஞ்சி' என்றது-முன்னிலைப்படார்க்கை. வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். கொத்து=கொத்து: இதனை மெலித்தல் விகார மென்னலாம். நெஞ்சம் பறையடிக்கின்றது - "இருவராமனமும் பறையறைந்தயர்வு ள்நடுங்க" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் காண்க. செம் தடித்து - செந்நிறமான மின்னல் எனினுமாம்.

ஆழ்வார்பக்கல் ஆதரத்தால் அவரருகில் வந்த பாகவதர், அவரது பக்தி வளர்ச்சியையும் பிரணமம் முதலிய முயற்சிகள் நிலைகுலையும்படி கேட்கிற பிரபஞ்சபோகலீலைக்கு அவர் உரியரல்லாமையையும் அவரது வைராக்கியத்தின் முதிர்ச்சியையும் பாராட்டிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள், ஸ்வாபதேசத்தில், கொங்கை - பக்தி; பகவத்பாகவதரைச் சேர்த்து அது பவித்தற்கு உபகரணமானதென்க. வந்து அடிக்கொள்ளுதல், அதன் முதிர்ச்சி; அதாவது - பேற்றுக்குச்சாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்தல். கொத்தடிக்கொண்ட குழல்-விதிமுறைப்படி செய்யும் பிரணமம். கலை-"படி தற்றுத்தான் முத்துறும்" என்றபடி அரையில் ஆடையை இறுக உடுத்துக்கொண்டு முத்துற்றுச்செய்யும் முயற்சி. இவைகுலையும்படி பந்தடித்தல் - பிரபஞ்சபோகலீலை தன்வசப்படுத்துவதாக மோதுதல். அதற்கு அவநுரியரல்லரென்பது, 'நெஞ்சம் பறையடிக்கின்றது' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. சுற்றடி - பக்திகாரியமான வைராக்கியத்தின் முதிர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறது; 'இடைபட்டகென்பது, ஒன்றும்பொருத வைராக்கியத்தை' என்பர் அழகிய மணாளாசேயர்: அன்றி, லேடென்றன் தொடர்ச்சி யுண்டானால் இடையே கெடும்படியான இடையருத

அன்பின் மேன்மையைச் சொல்லியதுமாம்: விவரம், விரிப்பிற் பெருகும்; கேட்டுணர்க.

இனி, இச்செப்புட்குத் துறையும் பொருளும் உள்ளுறை பொருளும் பிறவாறு உரைக்கவுங் கூடும். கல்வியிற்பெரியராய கம்பர் இயற்றிய கம்பகுத்திர மெனத்தக்க அருஞ்செய்யுள்களின் ஆழ்பொருள்களை துண்ணிதாக உரைப்பான்புகின் வரம்பின்றிப் பெருகுமென்பது, வெளிப்படை. (43)

44. கனவாயினவுந் துரியமுமாயவையுங்கடந்து

மனவாசகங்களை வீசியமாறனைமாமறையைய

வினவாதுணர்ந்தவிரகனை வெவ்வினையைத் தொலைத்த

சினவாரணத்தைக்குருகைக்கரசனைச் சேர்ந்தனமே.

(இ - ள்.) மனவு ஆயினவும் - சொப்பனவஸ்தையின் வகைகளையும், துரியமும் - துரிடாவஸ்தையையும், ஆயவையும் - மட்டும் அவற்றிற்கு இளமான ஜாக்ராவஸ்தை ஸுஷுப்தியவஸ்தை என்றவைகளையும், கடந்து - மன வாசகங்களை வீசிய - மனவாசகங்களைக்கடந்த, மாறனை - மாறனென்றுத் திருநாமமுடையவரும், மா மறையை வினவாது உணர்ந்த விரகனை - சிந்தனேதங்களை (எவரிடத்துங்) கேளாமல் (தாமே எம்பெருமான நளால்) அறிந்த ஞானவிசேஷத்தையுடையவரும், வெவ்வினையைத் தொலைத்த சினம் வாரணத்தை - கொடியகருமமாயிய கட்டுத்தறியை முறித்தொழித்த கோபமுடைய யானை போன்றவரும், குருகைக்கு அரசனை - திருக்குருகூர்க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வாரை, சேர்ந்தனம் - சரணமடைந்தோம்; (எ - று.)

‘ஆழ்வார்திருவடிகளை சரணம்’ என்றபடி, அநாதிகாலமாய் எண்ணிறந்த பலபிறப்புந் தோறும் மாறிமாறித் தீர்ந்த நாம் இன்று ஆழ்வாரைச் சேர்ந்து உய்யப்பெற்றோம் என்ற ஆநந்தாதிசயத்தாலும், ஆழ்வார் செய்தருளிய உபகாரங்களைப்புகிந்து அவரைவணங்கிக் கடமைசெலுத்தினோமென்ற மகிழ்ச்சியினாலும், இங்ஙனங் கூறினார். ஜாக்ரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி, துர்யம், துர்யாதீதம் என்று அவஸ்தை ஐந்து வகையாகும். ஜாக்ரம் - விழிப்பு நிலை. ஸ்வப்நம் - கனவுநிலை. ஸுஷுப்தி - மனவொடுக்கம்; அயர்ந்த தூக்கம். துர்யம் - உயிரொடுக்கம், சமாதி, ஆத்மா தன்னைத் தான்காணுதல். துர்யாதீதம் - ஜீவாத்மா ஒடுங்கிப் பரமாத்மாவைத் தரிசித்து ஆனந்தத்தலமுற்றி நிற்கும் நிலை. மதபேதத்தால் இவற்றைப் பிறவாறு உரைத்தலும் உண்டு. அவற்றையெல்லாம் பரந்த நூல்களில் கண்டுகொள்க. ‘கனவாயினவுந் துரியமுமாயவையுங் கடந்து’ என்றது - ஜாக்ரம் ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி துரியம் என்ற நான்கு நிலைகளையுங் கடந்த துரியாதீத நிலையிலே நின்று என்றபடி. ‘மனவாசகங்களை வீசிய’ என்றது - மனமும் சொல்லும் பிறபல விஷயங்களிற் செல்லுந் தன்மையைப் போக்கி அவற்றை எம்பெருமான் பக்கவிலேயே உபயோகித்த என்றபடி; அக்கரணத்தையும் புனக்கரணத்தையும் வென்ற எவர்க. ‘வெவ்வினையைத் தொலைத்த சினவாரணம்’ என்றதில் ‘சடகோ

பன்' என்ற திருநாமத்தின் பொருள் தோன்றும். கனவாயினவும் துரியமும் ஆய் அவையும் கடந்து என்று பிரித்து, எல்லா நிலைமைகளிலும் பரப்பரஹ்மயமாயும் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. மராமறையை வினவாது உணர்த்த விரகன் - மயர்வறமநிரலம் அருளப் பெற்றவர். மனவாசகங்கள் - பன்மை விஞ்ஞி பெற்ற அஃறிணையும்மைத்தோகை. துர்யம் அல்லது துர்ப்பம் - வடசொல்: நான்காவது நிலை என்று பொருள்; இதற்கு மெம்பட்டது துர்யாதீதமென்க.

(44)

45. சேராதனவுளவோபெருஞ்செல்வர்க்குவேதஞ்செப்பும்
பேராயிரத்தின்பெரும்புயமாயிரம்பெய்துளவத்
தாரார்முடியாயிரங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
வாராவமுதங்கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே.

(இ - ள்.) அ அரியினுக்கு - அந்த மழீம்நாராயணனுக்கு, - வேதம் செப்பும் பேர் ஆயிரம் - வேதங்கள் கூறிய திருநாமங்கள் ஆயிரமாம்; தின்பெரும் புயம் ஆயிரம் - வலிய பெரிய தோள்கள் ஆயிரமாம்; பெய்துளவந்தார் ஆர் முடி ஆயிரம் - சாத்திய திருத்துழாய்மால் பொருந்திய திருமுடிகள் ஆயிரமாம்; (இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமையப் பெற்றுள்ள எம்பெருமானுக்கு), குருகூர் சடகோபன் சொன்ன ஆரா அமுதம் கவி ஆயிரம் - திருக்குருகூரிலவதரித்த நம்மாழ்வார் பாடிய தேவிட்டாத அமிருதம் போன்ற பாசுரங்கள் ஆயிரமும் அமைத்தன; பெருஞ் செல்வர்க்கு சேராதன உளவோ - மிக்க செல்வமுடையார்க்கு மற்றுஞ்சேராதபொருள்களும் உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பேர் புயம் முடி என்பவற்றை ஆயிரமாயிரமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பாசரம் ஆயிரமும் வாய்த்தன வென்ற சிறப்புப்பொருளை, பெருஞ்செல்வர்க்கே மேன்மேற் பொருள் சேருமென்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு விளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பேர் ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். "புரமாயிரம் திருக்கண்மலராயிரம் புண்டரிகக், கரமாயிரம் கழற்கான்மலராயிரம் கன்னி முடிச், சிரமாயிரம் திருநாமமுமாயிரம் செய்கைமி, ராமாயிரக் கொண்ட திண்டிறலாழியரங்குருக்கே" என்ற திருவரங்கத்துமால்செய்யுள் இங்கு உணர்த்தக்கது. இங்கே 'ஆயிரம்' என்பது, அளவில்லாத தென்னும் பொருளது; அங்ஙனங்கொள்ளாவிடின், புயமாயிரமும், முடியாயிரமும் சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற கைமுதலிய சகல அங்கங்களையுமுடையவ் எனப்படாம்: அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாருளமும் மகாசக்தியுமுள்ளவன் எம்பெருமான் என்பது தேர்ந்தபொருள். பெருமான் சகல இத்திரியங்களாலேயாதல் ஓர் இந்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திய்யாதம் ஸ்வரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாதேத்திலும் அறிவின் தவனும் செய்கின்றவனுமாயிருக்கின்றனென்பது முக்கியமானகருத்து. இங்ஙனமேயன்றி, அநேகம் திருமுடிகள் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் திருவடிகள் முதலான அவயவங்களாற் செறிந்

திருக்கின்றான் பகவானென்பது கருத்தன்று. அளவில்லாத கன் முதலியவற்றை யுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலானவற்றை யுடையவனாயிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டினபடியாம். மற்றும், விசுவரூபங்காட்டுகிற சமயங்களில் மாத்திரம் எம்பெருமான் பல அவயவங்களைக் கொள்ளுதலு முண்டு. இங்குச்சிலர் உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொருடமாதலாலே உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி புயம் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையவையாமெனக் கருத்துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது, திவ்வியாத்மஸ்வரூபம் கூறியபடி. ஆராஅழதம் - உண்ணுண்ணத் தெவிட்டாத [போதுமென்னுந் திருந்திய யுண்டாக்காத] அழதம். (46)

[தோழி இரங்கல்.]

46. அரிவளை பொன்மகிழாயிழைக்கியுங்கொலந்திவந்து
முரிவளைமுத்துஞ்சினைமயங்கமுறைசெறுத்து
வரிவளையும்மன்னமுத்தம்மிலேவழக்காடவலம்
புரிவளைநூதனுக்குக்குகூரெம்புரவலனே.

(இ - ள்.) முரி வளை முத்தம் - பெரியசங்கிதைப் பெறப்பட்ட முத்தம், சினைமயம் - (அன்னப்பறவையின்ற) முட்டையுமீ, மயங்க - (சித்துறையிலே) கலந்து மாறாடினவாக, (அவற்றைக்குறித்து), வரி வளையும் அன்னமும் - உட்சுழியையுடைய சங்கும் அன்னப்பறவையும், மூலம் செறுத்து தம்மிலே வழக்கு ஆட - (ஒன்றன் பொருளை மற்றொன்று தனதென்று மயங்குதலால்) நீறிமூலம் கடத்து தமக்குளே [ஒன்றோடொன்று] வழக்கிட, வலம்புரிவளை ஊடு அறுக்கும் - வலம்புரிச்சங்கு சென்று நடுநின்று அவற்றின் போரை விலக்குதற்மிடமான, குகூர் - திருக்குகூரில் தோன்றிய, எம் புரவலன் - எமது தலைவன், அந்தி வந்து - (இன்றை) மாலைப்பொழுதில் மீண்டிவந்து, அரி வளை பொன் மகிழ் - வண்டு கள் குழித்து மொய்க்கப்பெற்ற அழகிய தனது மகிழ்மப்பூமலையை, ஆபீழைக்கு ஈயம் கொல் - தேர்த்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களை யுடையாளான இம்மடமங்கைக்குக் கொடுத்தருள்வனோ? (எ - று.)

மணந்து பிரித்த தலைவனது பிரிவை யாற்றாது வருத்திய தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின னென்க. பிரித்த நிலையிலே தலைவி தலைவனு மலர்மாலையைப் பெற்றாபிநாம் மகிழ்க்கருதியதனைக் குறித்து, 'மகிழ் ஈயங்கொல்' என்றது. இது, தனதுமலை இவருடம்பிற்படும்படி. கலவியின் பத்தைத் தந்தருள்வனோ வென்ற குறிப்புமாம்; இடக்கரடர்கலின் பாற்படும்; அன்றி, ஒளியையுடைய வளைமையும் பொன்போல விரும்பப்படுகிற அநுமையான மகிழ்ச்சியையுந் தருவனோ வென்றலு மொன்று; பிரித்தகாலத்திலே கைவளைகழலுமாறு தலைவிக்கு நேர்த்த உடல் மெலிவு பின்படுவது கலந்தவளவிலே தணிதலால் அவ்வளை கழலாதவாறு மகிழ்ச்சியால் உடல்பூர்க்கச்செய்வனோ வென்பது தாற்பரியம். அரி வளை - (தான்) கலந்த வளை எனினு மாம்; ஹரித்தல்-கலத்தல்; தன்பிரிவு தலைவியினுடலை மெலிவித்து வளைகழலுமாறு செய்தது பற்றி 'அரிவளை' என்றதெனக்

கோள்க. பொன்மகிழ் - பொன்றிறமான மகிழ்மலர் என்றும் பொருள் படும். ஆயிழை-தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சிவிளைத்தற்பொருட்டுச் சிறந்த அணிகலங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அணித்து தலைவனுக்குறித்தகாலத்திலே மீண்டுவருவதை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றவனென்றபடி. 'அந்திவந்து' என்றதைப்பித்தின அடிகளில் வரும் நாட்டுவர்ணனைபோடு சேர்த்து, மகிழ் ஈயுங்கொல் - மகிழ்மலர் நாளைபை (இலட்டுத் தாரகமாக)க் கொடுத்தனுப்புவனோ வென்று பொருள் கொள்வாரு முளர்; அவர் 'அந்திவந்து' என்பதற்கு - அந்திப்பொழுது வந்ததனு லென்று உரைப்பர்.

சங்குசுன்ற முத்தும், அன்னப்பறவையின்ற முட்டையும் வடிவிலொப்புமையடைமையால், அவற்றை மாருடிச் சங்கும் அன்னமும் வழங்கிட்டன வென்க; மயக்கவணியின் பாற்படும்; வழங்காவது - ஓடுபொருளைத் தனித் தனிபே எனதுஎனது என்றிருப்பார் அதுகாரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டு அப்பொருளின் மேல் தொர்வது; விரவகாரம். சங்கும்அன்னமும் போராடி சிற்கையில் இவ்விரண்டும் மதிக்கத்தக்கபெரிய வெண்மைமான வடிவமுடைய வலம்புரிச்சங்கு அவை அஞ்சி அகலும்படி. அவற்றின்நடுவீற் சென்றகையே, மத்திபலத்தனுயின்று வழக்குத்தித்ததாகக் குறித்தார். வலம்புரி - வலப்பக்கமாக உட்சுழித்திருக்கும் உத்தம சங்கம். சங்குகளில் இதற்கு உள்ள தலைமையை "இப்பியாயிரமே குழந்ததிடம்புரியென்றுகூறும், ஒப்பில்சங்காயிரங்குமுறும் வலம்புரியென்றோதும்" என்ற சிகண்டினாலும் உணர்க. எம்புரவலன் - எம்மைப்பாதுகாத்தலில் வல்லவன். தலைவிக்கும் தனக்குமுள்ள ஒற்றுமையால், தோழி, 'எம்புரவலன்' என்றாள்; தலைவியைப்பாதுகாத்தலையே தன்னையும் பாதுகாத்தலாகக் கருதுர் தன்மையன்.

ஆயிழை - விளைத்தோகையன்மொழி. அந்தி - ஸந்த்யா; இரவோடுபகல்கூடும் பொழுதாகிய காலச்சந்திக்கும் பகலோடு இரவுகூடும் பொழுதாகிய மாலைச்சந்திக்கும் பொதுவான இச்சொல், இங்கு, சிறப்பாய், மாலைப் பொழுதை யுணர்ந்திற்று. அதுபிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தை மிகுவிக்கும் காலமும் பிரிந்து வெளிச்சென்ற ஆடவர் மீண்டுவருவதற்கு உரிய காலமு நாதல் பற்றி, 'அந்தி வந்து ஈயுங்கொல்' என அக்காலத்தில் வருதல் வேண்டப்பட்டது. முரி-மூரிஎன்பதன் விகாரம்; இதனை முத்துக்குக்கூட்டி. 'பெரிய முத்து' எனக் கொள்ளுதல் ஏற்கும். சங்கிற்கு 'வளை' என்பது, உட்சுழித் திருத்தல்பற்றிவந்த காரணங்குறி. செறுத்தல் - அழித்தல்; எங்கேனும் தடுமாற்றத்தினால் குழப்பமுண்டானால் அதனை அப்பஞ்சென்றுநின்று தீர்க்குர் தன்மையனுன தலைவனென்பது, நாட்டுவளங்காட்டவந்த அடைமொழியினுற்போந்த பொருள்; இங்ஙனங் கூழினது, ஆறுவகைப்பிரிவினுள் இது டகை தணிவினைப்பிரி வென்பதைக் காட்டும். அஃதாவது—'இருவர் அரசர் தம்மிற்பொருப என்றவிடத்து அவரைச்சத்து செய்வித்தற்குப்பிரியும் பிரிவு, தூதுவர்போலச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமென்பதன்று; இருவர் அரசர் நாளைப்பொருதும் இன்றுபொருதுமென்றிருந்த சிலைமைக்கண் தான் அருளரசனாகவின் இம்மக்களும்

இவ்விலங்குகளு மெல்லாம் பட இவ்விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும்; அதனால் இப்போரொழிப்பனென்று இருவரையும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலு மொன்று; அல்லதூஉம், தேவரும் அசுரரும் அமர்வொத்த காலத்துத் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் ஒருவர் ஒருவர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாரீர்த்தி சந்துசெய்வித்தது போல், இருவரின் மிக்குச் செய்திரை யொறுப்ப லென்று சந்துசெய்வித்தலு மொன்று; இருவரையும் ஒறுக்குந்துணை ஆற்றலுடையனாகலா எனப்பது; அஃதே யென்னின் தன்அகத்து இருந்துவிட அமையாதோ? அன்ன ஆற்றலனாகலான், தான் செல்லவேண்டுமோ? எனின், —செல்ல வேண்டும்: என்னை காரண மெனின், காதலரைப்பிரிந்து ஒருகருமமுடிப்ப அதனின்மிக்க ஆள் வினை மில்லை யென்பது; ஆதலாற் பிரித்தே சந்துசெய்விக்கு மென் பது என்ற இறையனாரகப்பொருளுரை வாக்கியங்களைக் கான்க. சங்கும், அதிற் சிறந்த ராதியான வலம்புரியும், தாமரையைவிரும் புந் தன்மையதான அன்னப்பறவையும், நீர்வளஞ்சிறந்த விடத்தி லேயே பயிலும்.

தியானநிலையில் சின்ற கம்பநாடரது அகக்கண்ணுக்கு ஆழ் வார் புலனாகி மறைந்தவளவிலே அவரது ஸதாஸார்ந்தித்தியத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரிவாற்றுகையால் வருந்துகிற கம்பநாடருடைய துயரத்தை நோக்கிய அன்பர்கள் 'ராஜஸதாமஸ காரியங்களைப் போக்கிச் சாத்துவிககாரியத்தையே சிலைரிந்துதுபவரும் திவ்விய தேசத்திலவதரித்து அங்கேயே வாசஞ்செய்ப்பவரும் அடியார்களைப் பாதுகாத்தலையே தமக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவருமான நம்ஆழ் வார் இக்கம்பநாடர்க்கு உரிய சமயத்தில் வந்து தமது இனிமையைத் தந்து தலையளிசெய்யவேணுமென்று ஆதரத்தோடு கூறிய வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அரிவளை பொன் மகிழ் = ஸாரக்ராஹிகள் மிகவிரும்பி விடாது குழப்பெறுவதான தமது காட்சியின்பம்: ஆயிழை = ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை மயிற்விக்கும் படியான சற்குண ஆதித்தியுடையவர்; நல்லோர்க்கு நற்குணமேஆப ரணமாம். அந்திவருதல் = உரியசமயத்தில் உபேக்ஷியாதுவருதல். (இது, தொகுத்துச்சுட்டல்; வகுத்து உணர்த்துகொள்க.) (46)

[தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழிதூர லென்றல்.]

47. புரைதுடைத்துப்பெரும்பொய்யுந்துடைத்துப்பிறப்புக் ளு முரைதுடைத்தங்குள்ள ஸூசறுடைத்தேம்முறுபிறனித் [நைக் துரைதுடைத்தாட்கொண்டதொண்டாட்பிரான் றுறைநீர்ப்பொரு கரைதுடைக்குங்கடலேதுடையேணன்பர்காற்குவடே.

(இ-ள்.) புரை துடைத்து-(ஐம்பொறிகளாலுண்டாகிற) குற் றங்களைப் போக்கி, பெரும் பொய்யும் துடைத்து - (அவற்றிற் கெல்லாம் மூலகாரணமாகிற) பெரும்பொய்யாகிய மகாமாயையையும் போக்கி, பிறர் புகலும் உரை துடைத்து - பரசமயத்தார் சொல்லும் வரதங்களைப் பொருந்தாமை காட்டிக் கழித்து, அங்கு

உள்ள ஊசல் துடைத்து - அவ்வாறு பரதத்துவ நிர்ணயஞ்செய்கிற விஷயத்திலுண்டாகிற தடுமாற்றத்தையுந்தீர்த்து, எம் உறுபிறவி துரை துடைத்து ஆட்கொண்ட - (விதிவசத்தால்) எமக்கு பேரும் பிறவித்துன்பத்தின் விரைவைத்தடுத்தது எம்மை அடிமை கொண்! ருறிய, தொண்டர் பிரான் - (திருமாவின்) மெய்யடியார் கட்டுத் தலைவரான நம் ஆழ்வார்க்கு உரிய, துறை - திருமஞ்சனத் துறைமுகத்தையுடைய, கீர் பொருடை - கீரான்மிக்க தாமிரபர்ணி நதி, கரை துடைக்கும் - (கடலினோக்கித் தான் பெருவெள்ளமாக வரும் விசையினுற்) கரையை உடைக்கப்பெற்ற, கடலே—! அன்பர் கால் சுவடு - (என்பக்கல் தலைபளிசெய்து சென்ற) காதலரது தேர்க்கால் சென்ற வழியை, துடையேல்-அழித்திடாதே; (எ-று.)

களவிலுல் தலைமகளைப் புணர்ந்துநின்ற தலைமகன், அதனால் ஊரெங்கும் பழிபரவுதலையறிந்து, அப்பழிநூற்ற லடங்குமாறு அவளைச் சிலநாள்பிரித்திருக்கக் கருதி, அதனை அவட்குக் கூறுமலே தான் பிரிதலை அவள் அறிந்தால் வருந்துவ ளென்று அவ ளறியாதபடியும் ஊராரறியாதபடியும் அவன்முகங் காண்கின்ற பொழுது தான் போகப்பட்டமையாலும் இருளிலேபிரிந்து செல்ல, பின்பு அப்பிரிவையறிந்து ஆற்றாது வருந்துகின்ற தலைமகள், அவளது தேர்ச்சக்கரஞ்சென்ற சுவட்டை நோக்கி அவன் மீண்டுவருமளவும் அதனையே தனது உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்மருக்கையில், அங்ஙனம் பிரிந்திருந்து இரங்குமிடம் காங்கையாடவியா செம்மல்மொதலானே அத்தேர்க்காற் சுவட்டைக் கடலின் அலை விசிவந்து அழிக்கப்புக அழித்திடாதேயென்று அதனை வணங்கிவேண்டியது, இது. திணை - நெய்தல். மெய்ப்பாடு - அழகை; பயன் - அய்யுயிர்த்தல். உள்ளதெல்லார்கொடுத்து உஞ்சலுத்தப்பண்ணி ஸ்ரீஸ்பார்போலத் தலைவரைப்பொகலிட்டு அன்போனவழியைப்பார்த்து ஆறியிருக்கிறேன், இதனை அழித்திடாதே என்று வேண்டின ளென்க. அன்பர் தேர்க்காற்சுவடு, 'அன்பர் காற்சுவடு' எனப்பட்டது; நடந்து சென்றதாகக் கொண்டு, அவரது அடிச்சுவடு என்றலுமொன்று.

ஆழ்வார் தாம் பஞ்செந்திரியவிச்சிசுஞ்செய்து மகாமாயையையும் ஒழித்தவராயிருத்தலோடு திவ்வியபிரபந்தங்களிலே தாம் அருளிச்செய்த உபதேசத்தால் ஐம்பொறிகளின் கொடுமையையும் மகாமாயையின் பொல்லாக்கையும் எடுத்துக்கூறி அடியார்களும் அவற்றைஒறுத்துமாறு செய்தமை தோன்ற 'புரைதுடைத்துப் பெரும்பொய்யுற் துடைத்து' எனப்பட்டது. ஆழ்வார் பிறப்புகளும் உரைதுடைத்தமை - அவரது 'ராகஞ்சன்' என்ற திருநாமத்தினாலும், திவ்வியபிரபந்தங்களினாலும் விளங்கும். அவர் தடுமாற்றத்துக்கு இடமின்றிப் பரதத்துவநிர்ணயஞ் செய்தாருமைய, அவரது அருளிர் செயல்களிற் காண்க. 'எம்' என்ற பன்மை - அவர்க்கு அடிமைப்பட்ட அனைத்துயிரையும் உளப்படுத்தும். ஆழ்வாரருளால் அடியார்களுடைய கருமங்களுட் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் அப்பொழுதே அறத்தொலையப் பின்புரின்ற பிராரப்த கருமமும்

சார்பின்றி வலிகுறைந்து அப்பிறப்பின் முடிவோடு ஒழிதலால் அவ்வுயிர்கள் தவறுதுவிடுபெறுதல், 'எம்பிறவித்துரைதுடைத்து ஆட்கொண்ட' என்றதனாற் புலனாம். ஆழ்வார்களுனைவரிடும் நம்மாழ்வார் அவயவியென்னும்படி தலைவராதலால், 'தொண்டர் பிரான்' எனப்பட்டனர். கரை - கடற்கரை. தாமிரடர்ணிந்தி சென்று கடலிற்சேருந் சங்கமத்துறையிற் கடல் அலைபோதி யெதிர்த்தலால், அந்நதியின்கரையை புடைக்கு மென்றுங் கொள்ளலாம்.

கம்பநாடர், ஆழ்வாரைப் பிரித்து வருந்துகிற நிலையில், அவர் பக்கல் தமதாமநோரத்ததை இடைவிடாதசெலுத்தி அதனாலேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலா மென்று நிலைக்குந்நோது, அம்மனோரதப்போக்கை இடைபிற் குலைவாதிருக்கவேண்டுமென்று ஸம்ஸாரமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக் கூறுதல், இதற்கு உள் ளுறைபொருள். பின்புள்ளாரும் மனோரதத்தை "உள்ளமான தேர்" என்பது காண்க. அன்பர்கால்சுவடு - ஆழ்வாரது திருவடி பாட்ட சுவடுமாம். ஸம்ஸாரத்தை 'கடல்' என்றது, பல துன்பங்களை மேன்மேல்தந்து அகப்பட்டவர் ஆழ்ந்திடும்படி பரவுந்தன்மைய தாதலாலும், அளத்தற்கு அரிய பரப்புடைமையாலு மென்க. ஸம்ஸாரமாவது - எம்பெருமானது லீலாவிபூதி: ஆழ்வார்பக்கல் ஈடுபட்ட தமக்குத் திங்கு செய்திடாமைப் பொருட்டு அத்தலிலா விபூதிக்கு உள்ள ஆழ்வார்சம்பந்தத்தைஎடுத்துக் காட்டி உறவு கொண்டாடியபடி. (இது, சுருக்கம்; பெருக்கம் ஆய்ந்துணர்க.) (47)

[செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு இருவர் காதலு முரைத்தல்.]

48. சுவடிறக்கத்தொடரரசைக்களிற்றைத்தொடர்ந்திரண்டு
கவடிறக்கட்டியபாசத்தனைக்கண்பரிந்துசங்கக்
குவடிறக்குத்தியமாரப் பெயர்க்கொலையாணைநங்கா
யிவடிறத்தொன்றும்படரத்திவானமிருங்கின்றதே.

(இ - ள்.) நங்காய் - மகளிரிற் சிறுந்தவளே!—இரண்டு கவடு இற - (தனக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளனவாய்த் தன்னைக்கட்டு தற்கு ஆதாரமான) மரத்தறிகளிரண்டும் ஒடிய, கட்டிய பாசம் தனை கண்பரிந்து - தன்னைக்கட்டிய கால்விலங்காகிப் சங்கிலியின் பொருத்துவாயைத் துணித்திட்டு, சவடு இறக்க தொடர் ஆசை களிற்றை தொடர்ந்து-(மதச்சலம் பொருகுகிற) அடையாளம் மிகுறி யாகத் தொடர்ந்திருக்கப்பெற்ற திக்கஜத்தை (நாடிச் சென்று) அதனோடு போர்தொடர்ந்து, சங்கம் குவடு இற குத்திய - அழகிய மலைச்சிகரங்களை ஒடியுமாறு (தத்தங்களினாற்) குத்திட, மாறன் பெயர் கொலை யாணை - மாறனென்னும்பெயரையுடைய கொல்லு தல்வல்ல யானையானது, படர் அத்தி வானம் இருங்கின்றதே - (பிரிந்தாரக்குத்) துன்பத்தைச் செட்கின்ற சாயங்காலத்தில் ஆகாயம் இருளடைகிறவளவிலே, இவன் திறத்து ஒன்றும்-இவள் பக்கல் (தவறாது) வந்து சேர்ந்திடும்; (எ - று.)

தலைவன் களவுப்புணர்ச்சிநேர்த்த தலைவியை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொண்டபின்பு வந்த மணமகனைக்கண்ட

செவிலி மகிழ்வோடு சென்று அத்தலைவி தலைவன் என்னுமிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் மிக்ககாதலுடையராயிருக்கிற நிலைமையை நன்றாய்க்குச் சொல்லுதல், இச்செய்யுளில் கூறப்பட்ட பொருள், தலைவன் காவற்பிரிவு வேந்தர்குற்றுழிப்பிரிவு என்றவகைகளில் ராஜகாரியத்தால் தலைவியைப்பிரித்து நெடுந்தாரஞ் சென்றாலும் குரியாள்தானாகமயத்திற்குள் தொழில்முடித்துத் தவறுது வந்து சேர்வன்; ஓரிரவேனும் புறந்துத்தங்கான் என்று, தலைவனது காதலை அறிவித்தான். அங்ஙனங் காதல்சொந்தற்கு ஏற்றபடி தலைவி ஒழுக்குின்றன ளென்பதும், தலைவன் அந்தி நேரத்தில் வாராதிருப்பின் இவள் பொறுத்திரா ளென்பதும், அவன் வரவையே எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன ளென்பதும் தொனித்தலால், தலைவியின்காதல் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டதென்க. மெய்ப்பாடு - உவகை, பயன் - மகிழ்தல்.

தலைவனை 'யாணை' என்றதனால், 'சுவடிறக்க' என்பது முதலாக யாணைக்கு ஏற்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கொலையாணை - மதயாணையென்றபடி; "யாணை அறிந்தழிந்தும் பாகளையே கொல்லும்" என்றும் பிறரும். தலைவனைக் கொலையாணை யென்றது, பகைவெல்லுந்திறமும் மிக்கவலிமையும் கம்பிரமான அழகியரடையுமுடைமைபற்றி. கவடு - கட்டுத்தறி. தன்னைக் கட்டிய தூண்களையும் விலங்குகளையும் முறித்துச்செல்லுதல் மத யாணையினியல்பாதலால், "இரண்டு கவடிறக் கட்டிய பாசத்தளைக் கண்பரிந்து" என்பப்பட்டது; "தொடர்பிணி வெளின்முதன் முருக் கித்தோன்றியது, அடலருங் கடாக்களிற் றசனிவேகமே" என்ற சிந்தாமணியையுட்காண்க: (தொடர்பிணியெளில்முதல்முருக்கி - காலிறசங்கிலிபிணித்த மரத்தையுங் கம்பத்தையும் அடியிலே முறித்து.) "தூணும் விலங்கும் முறிப்பது" என்றார் பாரததந்தும். வேறொருயாணையினது மதநீரின் மணம் விசினு; அதனையுணர்ந்த வளவிலே அது பொறுது ஓடிச்சென்று அந்த யாணையை எதிர்த்துப்பொருதலாகிய மதயாணையினியல்பின்படி, இந்தயாணை தனது வலிமக்கு ஏற்புத் திசையாணையைத்தொடர்ந்து பொருத தென் பான், 'சுவடிறக்கத்தொடர் ஆரைக்களிறறைத் தொடர்ந்து' என்றான். மலர்க்கிரத்தைக் கூரியதந்தங்களினுற் குத்திமுறிக்கின்ற மதயாணையினியல்பை, 'சங்கக்குவடிறக்குத்திய' என்றார்.

உபமானமாகிய யாணைக்குக் கொடுத்த அடைமொழித் தொடர்க்கு, உபமேயமாகிய மாற னென்ற தலைவனுக்கு ஏற்பவும் பொரு ளமைத்தல், தகுதி. சிறந்தவிரளுதலைவன் திக்குவிசயஞ் செய்பவனுய்த் திக்கலுங்களுள்ள வளவுஞ்சென்று போர் தொடர்ந்து மீளுதல் இயல்பாதலால், சுவடிறக்கத் தொடரணைக்களிறறைத் தொடர்தல் தலைவனுக்கு அமையும். 'இரண்டு கவடு இறக் கட்டிய பாசத்தளைக் கண்பரிந்து' என்பதற்கு - உட்பகையும் புறப்பகையு மாகிய வஞ்சகவர்க்கமிரண்டும் அழிய (அவற்றைத் தொலைத்தலில்) தன்மனத்தைப்பிணிக்கின்ற பாசபந்தம்போன்ற கண்ணோட்டத்தை பொழித்து என்று பொருள் காண்க. உட்பகை - வழிபறிப்பவர் கள்ளர் கோள்சொல்பவர்

முதலிய மனிதர்களும், பன்றி புலி கரடி முதலிய மிருகங்களும். கவடு - கபடம்: வடசொல்லிகாரம். பாசம் - கபீறு. தனை - கட்டு. பரிதல்-அறுத்தல். 'சங்கக்குவடி'றக் குத்திய' என்பதன் பொருள்-மலைபோல அழித்தற்கு அரிய பெரிய சேனைத்தொகுதி அழிப்பாறு அதனைத் தாக்கிய என்பது. சங்கம் - படையில் ஓர் தொகை; ஸங்கம் - கூட்டமுமாம். எனவே, சிலேடையை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த உருவகவணியாம்.

'நங்காய்' என்றது, செவிலித்தாய் நற்றயை முன்னிலைப் படுத்தியது; நங்கை யென்பதன் சுறுபுரித்த விளி. படர் - சித்தை. இருள்கின்றது - நிகழ்காலத்தொழிற்பெயர். சுற்றுகாரம் - தேற்றம்; விரைவுமாம். படர் அந்நி வானம் - அந்திப்பொழுதற் பரவுகிற செவ்வானமுமாம்.

கம்பநாடர்பக்கல் மிக்க ஆதரத்தையுடைய பேரறிவாளரை நோக்கி, அவர்பக்கல் அன்புள்ள ஞானிகள், 'இவர்க்கு ஆழ்வார் உரியகாலத்திலே தவறாத ஸாந்தீத்தியத் தந்தருள்வர்' என்று கூறி மகிழ்வுவிளைத்தல், இதற்கு உள்நுறைபொருள். ஆழ்வாரைக் கொலையாணை யென்றது, பரசமயவாதிகளை நிரவர்ப்பண்ண வல்லவ ரென்பதுடறி. பின்புள்ளார் "இராமதுசமுலி வெழும்" என்றதும், அங்கு வியாக்கியானத்தில் 'கஜமாக உத்ப்ரேஷிக்கிறது, விபகஷிகளைச் சித்ரவதம் பண்ணவும் தாம்பரிக்ரஹித்தவர்களைப் பட்டாபிஷேகியாக்யராமபடி பண்ணவும் வல்லவராகையாலே' என்றதுங் காண்க. இந்த யானைக்கு மதம் - ப்ரஹ்மநீதம். கவடு இறக்கத் தொடர் ஆசைக்களிறற்றத் தொடர்ந்து - (எவ்வளவு வேறுத்து ஒழித்தாலும்) கெடுப்காலப் பழக்கத்தால் ஒழித் தின்றி மிகத்தொடர் தன்மையதான அவாவாகிய யானையை ஊக் கங்கொண்டு பொருது ஒழித்து; "அவாவற்று விடுபெற்ற ருருகூர்ச் சடகோபன்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. இரண்டு கவடு இற - அகங்காரம் மமகாரம் என்னும் இரண்டும் ஒழிய; இவை, பற்றென்ற ஒன்றின் பகுப்பாதலால், 'கவடு' எனப் பட்டன; கவடு - இருகணையாகக் கிளைத்த பரக்கொம்பு. கட்டிய பாசத்தளைக் கண்பரிந்து - உயிரைப் பிறப்பிதே கட்டுப்படுத்து கிற பிரபஞ்சபாசபத்தத்தின் தொடர்பை அறத்தொலைத்து, சங்கக் குவடு இறக்குத்திய - சங்கப்புலவர் கூட்டமாயே மலை நிலை கெடும்படி அதனை அடர்த்து; ஆழ்வாரருளிச்சொலின் பிரபாவத் தாற் சங்கப்புலவர்கள் கருவரங்கமடைந்து தாழ்ந்தமை முன் கூறப்பட்டது. நங்காய்-ஆத்மகுணங்களிற் சிறந்தவரே! என்று விளித்தபடி, படர்அந்திவானம் இருள்கின்றதே ஒன்றும்-பலவகைச் சித்தையை யுண்டாக்குகிற ரஜோகுண தீயோ குணங்கள் ஒன் றன்மே லொன்றாகத் தீயெழுத்து மோகாத்தகாரத்தைவிளைத் திடாதுபடி வந்து ஸாந்தீத்தியத் தந்தருள்வ ரென்க. தொடர் ஆனாக் களிறற்ற - பற்றுக்கின் ன ங்கையாகிய மற்றொரு யானையை, கவடு இறக்கத் தொடர்ந்து - இருந்த இடம் தெரியாதுபோக எதிர்த்து அடர்த்து என்று உரைப்பாரு முளர். (இது, சங்கிரகம்; விஸ்தாரங் கண்டு கொள்க.)

இச்செய்யுளைப் பிறிதுதுறையின் பாற்படுத்தி உரையிடவுங் கூடும். (48)

49. இருளாய்ப்பரந்தவுலகங்களை விளக்கும்மிரவி
பொருளாய்ப்பரந்ததுதான் பொதுதிற்றவின்றிறதுபோன்
மருளாய்ப்பரந்தமயக்கத்துயக்கற்றமாறனெங்கோ
னருளாற்சமயமெல்லாம்பரனுண்டென்றறிவுற்றதே.

(இ - ள்.) இருள் ஆய் பரந்த - இருள் மிக்குப் பரவப்பெற்ற, உலகங்களை - சிலவுககத்தின் பகுதிகளை யெல்லாம், விளக்கும் - (இருளொழித்து) விளங்கச் செய்கின்ற, இரவி - சூரிடமான்டலம், பொதுதிற்றவின்றிறது - (எல்லாவுயிர்கட்கும்) பொதுப்பட(உதவிசெய்து) திறற்றலால், பொருள் - ஆய் பரந்தது - (உலகமுழுவதும்) காணப்படும் பொருளாய் விளங்கிற்று; அதுபோல் - அதுபோலவே, — மருள் ஆய் பரந்த மயக்கம் துயக்கு அற்ற மாறன் எம்கோன் அருளால் - (பலரும்) மருளும்படி பரவுகிற மாயையினுலாகுஞ் சேர்வு இல்லாத மாறனென்னுந் திருநாமமுடைய நம்மாழ்வாரது கருணையினால், சமயம் எல்லாம் பரன் உண்டு என்று அறிவுற்றது - எல்லாமதங்களும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் உளனென்று அறிந்துகொண்டன; (எ-று.)—சுற்று ஏகாரம்-தேற்றம். தான், மற்று - அரைகள்.

புறவிருளைப்பொழிக்கிற சூரியன்போலவே அகவிருளையொழிக்கிற ஆழ்வாரும் எல்லார்க்கும் உபகாரக ரென்பதாம். ஆகவே, அவர்பக்கல் அனைவரும் அன்பு செய்யக் கடமைப்பட்டவரென்பது போதரும், உவமையணி. ஆய் - ஆக்கமடைத்து, அபிவிருத்திபாதி. விளக்கும் மிரவி - விரித்தல். 'பரந்தது' என்பதற்கு, 'உலகம்' என்ற தோன்றா எழுவாட் வருவிக்க. துயக்கு - கலக்கம். இரவி தான் பொதுதிற்றவின்றிறது - (எல்லாவுயிர்கட்கும்) இன்றியமையாது வேண்டுந் தலைமைப்பொருளாய்ப் பிரசித்திபெற்றது; அதுபோலவே, வகுளபூஷணாஸ்கரரும் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் எம்பெருமானுண்மையை யுணர்த்தி யுதவியதனால் தலைமைபெற்றனரென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. இருளொழித்து உலகத்தை விளங்கச் செய்தற்குச் சூரியன்போல, மாயையை யொழித்துப் பரமாத்மாவை விளங்கச்செய்தற்கு ஆழ்வாரென்று தாறுமியாகக் கொள்ளினும் தவறாகாது. (49)

50. அறிவேயுனைத்தொழுதேன்மற்றையாகமவாதியரைச்
செறிவேனெனவொன்றுசிந்தைசெய்யாதுசெய்தாரையில்கா
நெறிவேதநின்றநிறையுணர்ந்தோன்குருகூர்நிலத்தைப்
பிறிவேனெனவுமென்னுதென்னைவிடுபெறுத்திணையே.

(இ - ள்.) அறிவே - (எனது) உணர்வே!—மற்றை ஆகமவாதிபரை செறிவேன் என ஒன்று சிந்தை செய்யாது - (வேதமிருங்க அதனைவிட்டு அதற்கு) மாறான ஆகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு துர்வாதஞ் செய்பவராகிய புறச்சமயத்தாரைச் சேர்வேனென்று தியசித்தனை யொன்றையுங் கொள்ளாமல், செய்

தாரை இல்லா நெறி வேதம் நின்ற நிலை உணர்ந்தோன் குருகர் நிலத்தை பிரிவேன் எனவும் எண்ணுது - தன்னைச் செய்தவரெவரையும் உடையதல்லாததும் சன்மார்க்கத்தையே போதிப்பதுமாகிற வேதத்தி லூன்றினீற்ற பரதத்துவநிலையைறித்தவராகிய ஆழ்வாருடைய திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகென்னுந் திவ்வியதேசத்தை விட்டுப்பிரிவேனென்று எண்ணுதலுந் செய்யாமல், என்னை விடு பெறுத்தினையே - (நீ) என்னை முத்தப்பெறும் படி செய்தாயே: (அத்தமகோபகாரத்துக்காக), உனை தொழுதேன் - உன்னை (நான்) நமஸ்கரித்தேன்; (எ - று.)

“நெஞ்சமே நல்லை நல்லை யுன்னைப்பெற்றா, லென்செய்யோர மினியென்ன குறைவினம்” என்று ஆழ்வார் தம்நெஞ்சை விளித்துக் கொண்டாடியதுங் காண்க. வேதம் அபௌகுஷேப மாதலால், ‘செய்தாரையில்லா’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பிரிபிரி என்ற இரண்டு வினைகளும் உளவென்றுவது, பிரிஎன்பது எதுகைநோக்கிப் பிரியெனத் திரித்துக் கொள்ளப்பட்டதென்றுவது கொள்க. அந்நிவ திவழிச்செல்லாது நல்வழிச்சென்று உதவுதலே ஆன்மா வீடுபெறுதற்குக் காரணமாதலால், இங்ஙனம் கொண்டாடப்பட்டது. பகவத்பாகவதர் உகத்தருளின நிலங்களிலே பிரவணானால், உயர்க்கிறபெறுதற்கு உரிய உபாயமென்பது போதரும். (50)

51. பெறும்பாக்கியமுள்ளபோதும்பிழைப்புமுண்டேபிற்பால் வெறும்பாக்கிளத்திமெலிகின்றவென்னைவினைகொடுபோ யெறும்பாக்கியதமியேனையமரர்க்குமேறவிட்டான் குறும்பாக்கியமுப்பகைதவிர்த்தாண்டகுருகைமன்னே.

(இ - ள்.) பெறும் பாக்கியம் உள்ள போதும் - மிக்கநன்மை பெறும்படியான அதிருஷ்டம் இருக்கிறபோதும், பிழைப்பும் உண்டே - (அந்நன்மை மிகுந்தநேரமல்ல) தவறுதலு முண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (அது எங்ஙனமெனின்—), பிற்பால்-அயலார்நீது, வெறும் பாக்கிளத்தி - பயனில்லாத பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு, மெலிகின்ற - திரிந்து இளைக்கின்றவனும், வினை கொடுபோய் என்றபடி ஆக்கிய-தீவினைகளால் வலிய இழுத்துக் கொண்டு சென்று எறும்புபோல எளிமையடையும்படி செய்ப்பட்டவனும், தமியேனை-வேறுகதியற்றவனுமாகிய, என்னை—, குறும்பு ஆக்கிய முப்பகை தவிர்த்து ஆண்ட - தீமைகள் செய்யும்படியான ஆன்றுவகைப் பகைகளையும் போக்கி அடிமைகொண்ட, குருகைமன் - திருக்குருகரில் திருவவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வார், அமரர்க்கும் ஏற விட்டான் - தேவர்களைக் காட்டிலும் மேலான நிலையை யடைபும்படி செய்தருளிவிட்டான்: (எ - று.)

இங்ஙனம், தாம்பெற்றபெற்றை மனத்திற்கொண்டாடி அதன் நிறைவினால் வாழ்விட்டுக்கூறலாயின ரென்க. முத்தின வாக்கியம் பொதுப்பொருளாயும், பித்தினவாக்கியம் சிறப்புப் பொருளாயும் நின்று ஒன்றையொன்று சாதித்தலால், வேற்றுப் பொருள்வைப்பணி. “அருள்பெறுவாரடியார் தம் மடியினேற்காழி

பான், அருள் தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே” என்ற திருவாய்மொழியை அடியொற்றி ‘பெறும்பாக்கியம்உள்ள போதும்’ எனப்பட்டது. ‘பிறி’ என்றதில், தேவதாந்தரங்களும் அடங்கும். இறைமைக்குணங்களிலராயினுரை அவையுடைய ரெனப்புகழ்ந்து கூறுகிற பாடல்கள் பொருள்சேரா வாதலால், ‘பெறும்பா’ எனப்பட்டன; அக்குணங்களை முற்றவும்உடைய எம்பெருமானது புகழையும் அப்பெருமானடியார்களது புகழையும் கூறும் பாடல்களே பொருள்சேர்த்தபாடல்களாம்: “மாரியனைய கை மால்வரையொக்குர் திண்டோ னென்று, பாரிலோர்பற்றை யைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேசலே” என்ற திருவாய்மொழி ளையுந் காண்க. தம்வசமின்றிக் கருமவசப்படுத்திந்த தமது எளிமை தோன்ற, “வினையொடுபோய் எறும்பாக்கிய தமியேனை” என்றார்; “இருபாடு கொள்ளியினுள் னெறும்பேபோல், உருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். சிறுமைக்கு எறும்பைஎடுத்துக்காட்டுதல் இயல்பு; ‘பரஹ்மாதி பிபீலிகார்தம்’ என்பர். முப்பகை - காமம், வெகுளி மயக்கம் என்பன. குறும்பாக்கிய முப்பகை - வித்திராபதம், குலமதம், சீலமதம் என்னும் முக்குறும்பாகிய பகையென்றுங் கொள்ளலாம்; “உஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைச் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான்” என்றவிடத்துப்போல. அமராக்கும் ஏறவிட்டான் - முத்திபெற லாம்படி செய்தருளின ரென்றபடி.

மன் = மன்னன்; பண்பாகுபெயர். ‘அமராக்கும் ஏறவிட்டான்’ என்றதனை, திருவிருத்தத்தில் “விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியரே” என்றதனோடு ஒப்பிடுக; அங்கு, பரமபதத்திலுள்ளவர்களினுஞ் சிறப்புடையராவ ரென்று பொருள் கொண்டு, இடைவிடாது பக வதநபவமே செய்யுமிடமான அந்தமுத்தியுலகத்திலன்றி அதற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தி லிருந்துகொண்டே அங்ஙனம் சித்யா துடவஞ்செய்பவரை சித்தியாதிகளினுஞ் சீரியரென்னத் தட்டில்லைபென்று கருத்து உரைப்பர் ஆன்றோர்: அதுவும் இங்குப் பொருந்தும். அமராக்கும் = அமரரினும்; உருபுமயக்கம். (51)

52. குருகூர்நகரெம்பிராண்டியாரொடுங்குடியன்புந்

குருகூரையிலுறைவார்க்குமுண்டேயெய்வையுள்ளஞ்சுற்று
மிருகூர்வினையும் நுத்திறப்பார்க்குமியற்கையவ்வு
ரகூரருகிலையவையலார்க்குமரியதன்றே.

(இ - ள்.) எம்மை - ஜீவாத்மாக்களாகிய நம்மை, உள்ளும் சுற்றும் - (புறத்தோன்றி) அகத்தும் குழிந்துள்ள, இருகூர் வினையும் - மிகுதியான (புண்ணியம் பாவம் என்னும்) இருவகைக் கருமங்களையும், அறுத்து - துணித்து, இறப்பார்க்கும் - (அவ்வினை மரம்) வேரோடு அழியும்படி செய்யும்படியான, இயற்கை - தன் மையானது, - குருகூர் நகர் - திருக்குருகூரென்னு் திருநகரியிலே திருவவதரித்த, எம் பிரான் - எமது தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, அடியாரொடும் - அடியார்களுடனே, கூடி - சேர்க்கை கொண்டு, அன்பு உற்று - (அவர்கன்பக்கல்) அன்புகொண்டு, ஒரு கூரையில் உறைவார்க்கும் - (அவர்களுடன்) ஒருமனையிலே

வசிப்பவர்களுக்கும், உண்டே - உள்ளதேயாம்; (மற்றும்), அஊர் அருகு ஊர் அருகில் அயல் அயலார்க்கும் - அத்திருக்குருகூர்க்குச் சமீபத்தி லுள்ள ஊர்களின் பக்கத்து ஊர்களுக்கு அடுத்த வேறு ஊர்களி லுள்ளவர்களுக்கும், அரியது அன்று - (இருவினையையும் வே.ரோடு இறச்செய்யும் இயற்கை) அருமையானதன்று; (எ - று.) — உண்டே, அன்றே என்ற ஏகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

தீமனங்கொடுத்து நன்மனங்கொடுத்தலும், வாழ்நெறவழிதருதலும் எம்பெருமான்செயல்களல்லவோ? அவற்றை ஆழ்வார்செயலாகக் கீழ்ச்செய்யுளிற்கூறியது பொருத்துமோ? என்ன, 'அந்த எம்பெருமானது திருவவதாரமான நம்மாழ்வாருடைய அடியாரடியார்களுக்கும் அவரோடு நேரிலேனும் இடைவிட்டேனும் சம்பந்தமுடையார்களுக்கும் அந்தப் பகவத்கடாகூடம் கைகூடியதேயாம்' என்றவாறாகும் இது.

'எம்பிரான்' என்றது - எம்பெருமானே நம்மாழ்வார் என்றவாறு. எம்பிரானடியார்' என்றது - ஸ்ரீமதுராகவிகள், நாதமுனிகள், பராங்குசதாஸர் போல்வாரை. 'அன்புஉற்று' என்றதில், அவர்கள் பக்கம் நாம் அன்புகொள்ளுதலையுன்றி அவர்களுடைய அன்புக்குத் தாம் இலக்காதலும் அடங்கும். 'இன்புற்றி' என்ற பாடத்துக்கு - அக்ஷரேவாச்சகவாசத்தாலாகும் ஆனந்த மடைந்து என்று பொருள். ஒருகூரையிலுள்ளதல் - 'தொண்டக்குடி' என்றபடி ஒருகுடியில் வாழ்தல். கூரை - வீட்டின்மேற்புறத்து வேயப்படுவது; இது, இங்கு இலக்கணையாய், வீட்டைக் குறிக்கும். எல்லாவுயிர்களைப்பங் கூட்டி, 'எம்மை' என்றார்: உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. உடம்புடன் கூடியவாழும்போதும் அதனைவிட்டு நீங்கியபோதும் உயிரைக் கருமம் விடாததொடர்தலால், 'உள்ளஞ் சுற்றும் வீனை' எனப்பட்டது. நல்விகையுமிடிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், இருவினையுங் கூறினார்; "இருள் சேரிருவினையுஞ் சேரா" என்றார் திருவள்ளுவனரும். 'கூர் வீனை' என்றதில், சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமையம் என்று மூன்றுவகைக்கருமங்களுள் அங்கும், 'குருகூரருகுணர்' என்றது, திருக்குருகூரெனப்படும் ஆழ்வார் திருக்கரிக்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய நவதிறுபடதிகளை 'அவ்வூரருகில் அயல்' என்றது, திருவழுதி வளநாடுமுழுவதிலுமுள்ள எல்லாவுர்க்களையும், 'அதனயலார்' என்றது, எல்லாநாடுகளிலும் உள்ளாரையும். எங்கு இருந்தாலும் ஆழ்வார் சம்பந்தமுடையாரானார் உள்வெறுவ ரென்றபடி.

கூர் - உரிச்சொல். இயற்கை - இயல்பு. இறப்பார்க்கும் என்றவிடத்து, டார்த்தல்-செய்தலென்ற பொருளில் வந்தது; ('காண்' என்ற வினை 'செய்' என்ற பொருளில் வருதலைப்பலவிடத்துங் காண்க.)

(52)

[தலைவன்பிரிந்தநிலையில் ஆற்றாத தலைவி இரங்கிக்கூறல்.]

53. அன்றுதவன்றிலையும் மன்றுவித்தென்னையன்னையுடன்
பின்றுதவண்ணமெல்லாம்பின்றுவித்துப்பிறைக்கொழுந்தை
யொன்றுதவண்ணமுபாயாரியற்றியதுழிவையெ
வென்றுன்குருகைப்பிரான்மகிழேயன்றிவேறில்லையே.

(இ - ள்.) அன்றாத அன்றிலையும் அன்றுவித்து - (எவரோடும்) பகை கொள்ளாத அன்றிலென்னும்பறவையையும் (இப்பொழுது என்னோடு) பகைகொள்ளும்படிசெய்து, என்னை—, அன்னையுடன் பிள்ளை வண்ணம் எல்லாம் பின்றுவித்து - (எனது) செவிலித்தாயுடனே மாறுபடத்தகாத வகைபெல்லாம் மாறுபடும்படி செய்து, பிறை கொழுந்தை - இளைஞ சந்திரனை, ஒன்றாத வண்ணம்—(என்னோடு) வேறுபாடுகொள்ளும்படி, உபாயம் இயற்றியது - குழ்ச்சிசெய்தது, (யாதோவெனில்—),—ஊழ்வினையை வென்றான் - விதியை வென்றிட்டவராகிய, குருகை பிரான்—திருக்குருகூரில் அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, மகிழே அன்றி - மகிழும்பூமாதேவியல்லாமல், வேறு இல்லை—வேறொன்றுமில்லை; (எ - று.)—சுற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதலியவகைகளால் தலைவியைக் களவிற்கூடிநின்ற தலைவன் அங்குப் பழியெழுத்தென்று தோழியால் விலக்கப்பட்டபின்னர் அப்பழியடங்கச் சிலநாள் ஒருவழிப்பிரிந்துறைத லுண்டு; அது, ஒருவழித் தனத்த லெனப்படும். அன்றி, களவுப்புணர்ச்சிபெற்ற தலைமகன் தோழியால் வரைவுமுடுக்கப்பட்டிடுத் தலைமகனை வரைந்துகொள்ளுதற்கு வேண்டிய பொருள் தேடுதற்கொருட்டும் பிரிவன்; அது, வரைபொருட்பிரித லெனப்படும். அங்ஙனம் தலைமகன் பிரித்த சமயங்களில், அப்பிரிவை பாற்றாத தலைவி, நெஞ்சொடுகூறலாகத் தன்னிலேதான் இரங்குதலும், மனமொத்த தன்மையித்தோழியோடு இரங்குதலுஞ்செய்வள். இங்ஙனம் இச்செய்யுட்குத் துறைப்போக்கு உணர்க.

அன்றிற்பறவை, எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரட்டையாகியே நிற்கும். கணப்பொழுது ஒன்றையொன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொருடல் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக்கூவி அதன்பின்பும் தன்னுணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். ("எரிதகைத்தன்னெர்த்தலையன்றில், பிரியின்வாழாது" என்றதுங் காண்க. இதனை வடநூலார் 'க்ரௌஞ்சம்' என்பர். தமிழில் 'குருகு' எனவுட்படும்.) எப்பொழுதும் இணையாகவுள்ள அந்த அன்றிற்பறவையும், அது இரவிலே பார்வை குறைந்து துணையையிழந்து நலிந்து எழுந்து பறந்து வருந்துவதும், அந்நலிவால் அது கூவுகிற குரலும் காபோத்திபகமாய்க் காழுகரைவருத்து மென்பது, கவிமரபு. அங்ஙனம் அன்றிற்பறவை பிரிந்தநிலையிலுள்ள தனக்கு வருத்தத்தை விளைத்தலே, இங்கு 'அன்றாதஅன்றிலையும்அன்றுவித்து' என்று குறிக்கப்பட்டது. அன்றுதல்-பகைத்தல்; "அன்றிய வாணனயிர்த்தோஞ் துணியவன்றழிதொட்டானை" எனப் பெரியதிருமொழியிலுங் காண்க.

இங்கு 'அன்னை' என்றது, செவிலித்தாயை. தலைமகள் இளமையிலேயே ஒருதலைமகனிடத்து வேட்கைவிஞ்சி அவனுடன் கொள்ளங் காதற்குநிகளைக் குறிப்பாகவுணர்ந்த செவிலித்தாய்கோபித்து 'இவள் பிஞ்சிலேபழுத்துவிட்டாள்' என்பது முதலாகச் சில சிறுபுன்சொற்கள் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, அவற்றைக்

குறித்துத் தலைமகள் தான் “அன்னையென் செய்யிலென் ஊர் என் சொல்லிலென் தோழிமீர்” என்றாற்போல வெறுப்புக்கொள்ள வேண்டுதலால், “அன்னையு ன் பிள்ளுதவண்ணமெல்லாம் பின்று வித்த” என்றாள். மாலைப்பொழுதிலே விளங்குகிற பிறைச் சந்திரன் காமோத்திபகப் பொருள்களே லொன்றூப்ப் பிரிந்தவரை வஞ்சுத்துதல்பற்றி, பிறைக்கொழுந்தை “ஒன்றாதவண்ணம்” எனப் பட்டது. ஒன்றாமை - பொருந்தாமை. ஆழ்வார், தாம் எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரண்புதுத்து பெற்ற திருவருளால் தவறாவலி யினவான் வினைகளைத் தந்தையும் வேரோடு களைத்திட்டன ராதலால், “ஊழ்வினையை வென்றான்” எனப்பட்டனர். தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில், தலை, அவனது சம்பந்தம்பெற்ற மலர்மாலையை யாயினும் தான் பெற்று ஆரீயிருக்க அவரவியதனால், “குருகைப் பிரான் மகிழேயுன்றி வேறில்லை” எனப்பட்டது.

முதலிரண்டடிகளில் ‘அன்றாத’ ‘அன்றுவித்து’ எனவும், ‘பின்றாத’ ‘பின்றுவித்து’ எனவும் வந்த இடங்களில் தொடைமுரன் காண்க. ‘கொழுத்து’ என்றது - இளமையின்மேலது. இனி, நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேகையுமாக வளர்வதென்பது பற்றி, ‘பிறைக்கொழுத்து’ எனப்பட்டது. இயற்றியது - பெயர்.

நம்மாழ்வார் சிற்சிலசமயங்களிற் கம்பநாடரது அகக்கண் ணுக்குப் புலனாகி மறைய, அவ்வளவிலே திருப்திப்படாமல் ஸதா ஸார்ந்தியத்தில் அபேகைகூறாற் பிரிவாற்றாது வஞ்சுதுகிற கம்பநாடர், வேறுபலர்க்கு இன்பத்தருகிற பிறாருகளிடமிருந் தவரும் தமக்குப் பிரியப்படாதபடி தம்மைச் செய்தது விதியை வென்றவரான ஆழ்வாருடைய காட்சியினைமே யென்று இரங்கிக் கூறுதல், இதற்கு உள்நுறைபொருள். விவரம் கேட்டுணர்க. (53)

54. வேதேநமக்கிவனன்புடைமெய்யடியானென்றுள்ளந்

தேதேனெனவதுதேறத்தகுஞ்செந்தமிழ்ப்புலவர்க்

கேதேயெதிகளுக்கின்னமுதேயெறிநீர்ப்பொருதை

யாதேதொடர்குருகூர்மறையோர்பெற்றவாணிப்பொன்னே.

(இ - ள்.) செம் தமிழ் புலவர்க்கு ஏதே - செவ்விய தமிழ்ப் பாஷையில் தேர்ந்த பண்டிதர்களுட் சிங்கம்போன்றவனே! எதிக ளுக்கு இன் அமுதே - முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கு இனிமை யான அமிருதம் போன்றவனே! எறி நீர் பொருதை ஆதே தொடர் குருகூர்-அலைவீசுகின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய பொருதை யாதென்னுந் தாமிரபர்ணிந்தி இடையருது பாயப்பெற்ற திருக் குருகூரில் திருவவதரித்த, மறையோர் பெற்ற ஆணிப்பொன்னே- டைதிகர்கள் பெருப்பெறுகப்பெற்ற மாற்றுயர்ந்த அரும்பொன் போன்றவனே!—இவன் நமக்கு வேதே அன்பு உடை மெய் அடியான் என்று உள்ளம் தேதேன் எனல் - இவன் கம்பக்கல் பொதுப்படவன்றிச் சிறப்பாக அன்புள்ள உண்மையடியாவன் என்று (என்னைக்குறித்து) மனப்பூர்வமாக நம்பமாட்டேனென்று கொள்ளாதே; அது தேறத்தகும் - அங்ஙனம் மெய்யடியவனாக

(என்னை நீ) நம்பத்தகும்; (எ - று.)—குருகூர் ஆணிப்பொன் என இயையும்.

ஆதிதொடங்கி நான் உனக்கு ஆட்பட்டு உய்யுபெறுது பழுவே பலபகலும்போக்கிப் பலவேறுவகையாகத் தீர்த்தமைபற்றி, என்னை இப்பொழுது நிர்ப்பக்கல் அலா தாரணமான நிஜபத்தியை யுடைய மெய்யன்ப நென்று துணியேனென மனங்கொள்ள லாகாது; “அன்றுநான் பிறந்திலேன் பிறத்தின் மறத்திலேன்” என்றபடி இப்பொழுது நான் உண்மை யன்புடைய மெய்யடியவ னென்பது சத்தியம் என்று ஆழ்வாரைக்குறித்துத் தமது உண்மை நிலையை விண்ணப்பஞ் செய்தவாரும். நமக்கு இவன் வேறே என்று எடுத்து, நமக்கு இவன் புறம்பானவனே என்று உரைத்தலு மொன்று.

“அரசருளேறு” என்றாற்போல, ‘செத்தமிர்ப்புலவர்க்கு ஏறு’ என்றார். ஏறுபோல்பவனை ஏறு என்றது, உபசாரவழிக்கு. அழுது, பொன் என்டனவும் இவ்வாறே. தனது பலபரக்கிரமங்களால் மிருகங்களுள் அரசாட்சி சிறக்கிற சிங்கம்போல, தமது தெய்வப் புலமையால் செத்தமிழ்ப்புலவர்களுள் தலைமையுண்டு விளங்கு கிறவர் ஆழ்வார் என்க. சிங்கம் காளை முதலிய சிலசொற்கள், சிறப்பை யுணர்த்துவனவாய் ஆடவர்க்கு வழங்கும். யதி என்ற வடமொழி - ஜீதேத்திரியனென்று பொருள்படும்; பொறிகளை யெல்லாம் அடக்கியவன். அவ்வடசொல், தமிழில் ‘எதி’ என விகாரப்பட்டது; எதிகளுக்கு இன்அழுது - ஐம்பொறிவென்ற முனிவர்களுக்கு அமிருதம்போலினியவர் என்க. ஆணிப்பொன் - மாற்றறிதற்குக்கொள்ளும் உயர்தரப்பொன்; இதற்குமேலே மாற்றில்கை யென்னும்படியான சிறத்தபொன் என்றும் உரைப்பர். மறையோர்பெற்ற ஆணிப்பொன் - அத்தணர்கள் விரும்பிப் பாராட்டப்பெற்றவர் என்க. மற்றையடிபார்களுடைய ஞான அநுஷ்டானங்களின் தரத்தையும், மற்றையபுலவரியற்றிய கவிக ளின் தரத்தையும் அறிதற்கு அத்தணர்களால் நிதர்சனமாகக் கொள்ளப்படுபவ ரென்றுங் கொள்க. வணிகர்பெறும் ஆணிப் பொன் அது; இவரோ மறையோர்பெற்ற ஆணிப்பொன் என்ற வாய், தேறத்தகும் - ஒருவகை வியங்கோள். (54)

55. பொன்னையுரைப்பதப்பொன்னொடன்றேபுலமைக்கொருவ ருன்னையுரைத்துரைத்தற்குளரோவுயர்நாற்கவியும்
பின்னையுரைக்கப்பெறுவதல்லாற்பொருத்தன்குருகூர்த் தென்னையுரைக்குமியற்குமிசைக்குஞ்சிகாமணியே.

(இ - ள்.) பெருந் தண் குருகூர் - மகிமையுள்ளதும் நீர்வளத் தாற் குளிர்த்ததுமான திருக்குருகூரிலே நிருவவதரித்த, தென்னை உரைக்கும் இப்பற்கும் இசைக்கும் சிகாமணியே - தமிழ்ப்பாலை வகக் கும் அதன்பகுதிகளான இயற்றமிழக்கும் இசைத்தமிழ்நடும் தலையிலணியும் இரத்தினபரணம்போல அனைவரும் தலைமேற்

கொண்டு கொண்டாடப்பெற்றவனே!—பொன்னை உரைப்பது அப்பொன்னெடு அன்றே - (மாற்றறியுமாறு) பொன்னை (உரை கல்லில்) உரைத்துப்பார்ப்பது அதற்குச்சிறிதுமேல்கீழாகவுள்ள பொன்னுடன் வைத்து உரைத்தன்றோ? (அங்ஙனம் ரோக்கப்புகு மிடத்து), உயர்நால்வகியும் பின்னை உரைக்கபெறுவது அல்லால்- சிறுந்த நால்வகைக் கவிகளனைவரும் கடைபித்தரமாகச் சொல்லத் தகுவதே யல்லாமல், புலமைக்கு உன்னை உரைத்து உரைத்தற்கு ஒருவர் உளரோ - கல்வித்திறத்தில் உன்னைச்சொல்லி உனக்கு ஈடாக மற்றுஞ்சொல்வதற்கு வேறொருவர் இருக்கின்றனரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)—குருகூர்ச்சிகாமணி என இயையும்.

கீழ்ச்செய்யுளில் 'செந்தமிழ்ப்புலவர்க்கேதே' என்றும், 'மறை யோர் பெற்ற ஆணிப்பொன்னை' என்றும் கூறியதற்கு ஒருசார் விவரணமாகின்றது, இச்செய்யுள். மாற்றுவகையொவ்வொன்றி லும் சரியான மாற்றுள்ள உரையாணிப்பொன்னை உரைகல்லில் உரைத்து அதற்குச் சிறிதுதிறத்தாழ்வாகவுள்ளபொன்னின் உரையை அதனுடன் ஒப்புநோக்கிப் பொன்னின்தரத்தையுறவது இயல்பு. அங்ஙனம் செந்தமிழ்க்கவித்திறத்தில் உன்னைச் சொல்லி மற்றும் உன்னெடுசிறிதுமுன்பின்னாக ஒப்புமையுடையவரென்று காட்டப்பெறும்படி ஒருவருநிலை; சிறுந்தவரெனப்படுகிற நால் வகைக்கவிகளெல்லாரும் உன்னைநோக்குமிடத்து மிகவும் இழிவானதரத்தில் நிறநலால் என்பது, இதன்கருத்து. அன்றே - தேற்றம். உளரோ, ஓ - எதிர்மறை.

பரதகண்டத்திலே தென்பகுதியில் வழங்கும் பாஷை யாதலால், தமிழுக்குத் தென்மொழி, தென்சொல், தென்கலை என்பனபோல, 'தென்னுரை' என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அதனை "அன்னநடையாரலரேச வாடவர்மேல், மன்னுமடலூராரென்ப தோர்வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்டறிவதுண்டு" எனப் பெரியதிருமடலிலுங் காண்க. அப்பெயர், எதுகையத்தின் பொருட்டு இடையில் ஐகாரச்சாரியைபெய்து, 'தென்னையுரை' எனப்பட்டது. இனி, ஐ - அழகிய, தென்உரை - தென்மொழி பென்றலும் ஒன்று. "குருகையர்கோன் யாழினிசைவேதத்தியல்" என்றபடி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி முதலிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் இயற்றமிழ்ப் பொலிவும் இசைத்தமிழ்ப் பொலிவும் மிகுவிளங்குதலால், அவை தனியே பாராட்டி யெடுத்துக் கூறப்பட்டனவன்க. இனி, தென்ஐ என்பதற்கும் தென்னாட்டுக்குத்தலைவனுள்ளவனே! என்றும், அழகிய கடவுளே! என்றும், அன்மைவினியாகப் பொருள்கொள்ளவுங் கூடும்; அன்றி, தென்னை உரைக்கும் என்பதை இயற்குர் இசைக் கும் அடைமொழியாக்கி, அழகாகவும் வியக்கத்தக்கபடிபுஞ் சொல்லப்படுகிற இயற்றமிழ்க்கும் இசைத்தமிழ்க்கும் என்னவும் அமையும். 'குருகூரெனை' என்ற பாடம், குருகூரில் அவதரித்த எனது இறைவனே யென்று பொருள்படும்; என்ஐ = நம்மாழ்வார்.

[மகட்பாற்காஞ்சி.]

56. மணித்தாரரான் றன்றோலையைத் தூதுவன்வாய்வழியே
திணித்தாசழியச்சிதைநின்றலையெந்திவிடையைத்
துணித்தான் குருகைப்பிரான் மறிமீராற்சுருதிப்பொருளைப் பையையே.
பணித்தான் பணியன்றெனிற்கொள்ளுங்கொள்ளுமெம்பாவை

(இ - ள்.) எம் தி வினையை துணித்தான் - எம்முடைய
கொடிய கருமங்களைப் போக்கியருளியவரும், சுருதி பொருளை
தமிழால் பணித்தான் - வெதங்களின் பொருளைத் தமிழ்ப்பாடல்
களினும் பாடியருளியவரும் ஆகிய, குருகை பிரான் - திருக்குருகரில்
அவதரித்த தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய, பணி அன்று எனில் -
கட்டலையன்றாயின், - 'மணி தார் அரசன்தன் ஓலையை - அழகிய
மாலைையைத் தரித்த அவ்வரசனது திருமுகத்தை, தூதுவன் வாய்
வழியே திணித்து - (அதனைக்கொண்டுவந்த) துதனது வாயி
னுள்ளே புகுத்தி அவ்வாயை நன்றாக அடைத்து, ஆக அழிய
தலையை சிதைமின் - ('பெண்ணைக்கொடு' என்றுகேட்ட) குற்றம்
தீருமாறு (அத்தூதனது) தலையைத் துணித்திருங்கள்; எம்
பாவையை கொள்ளும் கொள்ளும் - (எம்குருகைபிரானன்றி மற்ற
ரோரரசன்) எமது பெண்ணைக் கொள்வான் போலும்! கொள்வான்
போலும்!! (எ - று.)

மகட்பாற்காஞ்சி யென்பது - புறப்பொருள் தினை பன்விரண்ட
னுள் காஞ்சித்தினைக்கு உரிய பலதுறைகளில் ஒன்று. அதாவது -
சின்மகளை எனக்குத்தருக வென்றுசொல்லும் அரசனோடு மாறு
படுவது; "ஏந்திழைபாட்டி ருகென்றும் வேந்தனோடு வேறுநின்
றன்று - அளிகழல்வேந்த ரம்மாவரிவை, யெளியனென்றெள்ளி
யுரைப்பிற் - குளியாவோ, பண்போற் கிளவியிப் பல்வகையாள்
வாண்முகத்த, கண்போற்பகழிகழிது" என்ற புறப்பொருள் வெண்
பாமாலைையைக் காண்க. "பேசுவந்தூத செல்லரித்தவோலை செல்
லுமோ பெருவரங்களாளுரங்கர பின்னிகேள்வர் தாள்லிலே, பாசம்
வைத்த பற்வர்பெண்ணை நேசம்வைத்த மூன்னமே பட்டமன்னர்
பட்டதெங்கள் பறிபுகுத்து பாசடா, வாசலுக்குடும்படல் கவித்து
வந்தகவிகை மா மகுட கோடி திளையளக்கவைத்த காலு நாழியும்,
வீசசாமரங் குடிற்றோடுத்தகற்றை சுற்றிலும் வேலியிட்டதவர்
களிட்ட வில்லும் வாளும் வேலுமே" என்றும் போலக் கலம்பகங்
களில் மறவர்வார்த்தையாக வரும் 'மறம்' என்னு் துறை இதன்
இனமாம். குருகைப்பிராணுக்கே உரிமைபூண்டவளான தமது
மகளை மணம்பேசும்படி ஓர் அரசனால் ஓலைகொடுத்து அனுப்பப்
பட்ட தூதன் அவ்வரசன்கட்டளைப்படி தம்பக்கல்வந்து ஓலை
கொடுத்துச் சிலவார்த்தை கூறி மணம்பேசுவானாக, அம்மகட்கு
உரியார் மிகக்கொடங்கொண்டு அந்த மணப்பேச்சைமறத்து அவ்
வரசனைக்குறித்துப் பரிசுசித்து அத்தூதனை நன்றாகத்தண்டிக்கு
மாறு தமதுபரிசனங்களை நோக்குக் கட்டளை கூறின ரென்க.

'குருகைப்பிரான்பணி யன்றெனின்.....தலையைச்சிதைமின்'
என்றதனால் இத்தூதன்கொணர்ந்த ஓலை எமதுமகளைக்கொள்ளு

தற்கு ஏற்ற குடிப்பிறப்பு முதலிய சிறப்புக்களையுடைய குருகைப் பிரானது கட்டளையடங்கியதாயின் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; அதுவன்றி, மற்றோரரசனதாயின் அதுகொண்டு வந்த இத்தூதனைத் தண்டியுங்க ளென்றவாரும். அம்மகட்பேச்சுக்குத்தாம் இணங்காததேயன்றி அப்பேச்சைக்கேட்டதுமாத்திரத்திலும் விருப்பங்கொள்ளாமையால், அத்தூதன் மேன்மேற்பேசாதபடி முதலில் அவன் வாயில் அங் வோலையை அடையுங்க ளென்பார், 'ஓலையைத் தூதுவன்வாய்வழியே திணித்து' என்றும்; அங் வோலையைச் சிதைத்தலும் செய்யவேண்டு மென்க. ஆக - குற்றம்; இங்குக்குருகைப் பிரானுக்கு அடிமையென்பது பிரசித்தமாயிருத்தும் மகட்பேச வந்தது குற்றம். அவ்வரசன் எமதும்களை ஒருகாலும் ஒருபடியாலும் கொள்ளா னென்பார், இகழ்ச்சிக்குறிப்பாக 'கொள்ளுங் கொள்ளும் எம்பாவையை' என்றார்; அடுத்து - இகழ்ச்சியை விளக்கும்.

"கண்ணுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான், பண்டைவல்வினைபாற்றி யருளினை" என்றபடி அடிமைபூண்டஎமது அருவினையைத் தீர்த்த நளியவரும், "அவ்வருமறைபின் பொருள் அருள்கொண்டு ஆயிரமின்தமிழ்பாடினை" என்றபடி அறிதற்கரிய மறைப்பொருளை அலைவதும் எளிதில் அறித்து உய்யுமாறு தமிழிற் பாடிய நுளியவருமாகிய நம்மாழ்வார்க்கே அடிமை பூண்ட எமது உயிர் பிறிதொரு கடவுளர்க்கேனும் மானிடர்க்கேனும் உரிமை பூணாது என்று, அங்ஙனம் பிறர்க்கு ஆட்படுத்த முயல்வாரை நோக்கிக் கம்பநாடர் கடித்து கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் கண்டு கொள்க.

மணித்தார் - இரத்தினஹார முமாம். பாவை - சித்திரப்பிரதிமை போல அழகியவள், கண்மணிப்பாவைபோல் அருமையானவள், கொல்லிப்பாவை போலப் பிறர் மோகித்து அழிதற்குக் காரணமாகுபவள்; உலமையாகுபெயர். "எல்லாம் வெகுண்டார் முன் தோன்றக்கெடும்" ஆதலால், "இரவல நீளையவ ரேத்து நாவலர், விரலியநூதுவர் விடுத்தர் வேதயர், அரிவையர் வெஞ் சமரஞ்சுவோர் பெருங், குரவ றென்றிவர்களைப் புகாறல் பாவமே" என்ற நீதியைக் கோபாவேசத்தால் மறந்து இங்ஙனம் 'தூதுவன் தலையைச் சிதைமின்' என்று கொடியகட்டளை கூறினரென்க. (56)

57. பாவைத்திருவாய்மொழிப்பழத்தைப்பசுங்கற்பகத்தின் பூவைப் பொருகடற்போதாவமுதைப்பொருள்சுரக்குங் கோவைப்பணித்தவெங்கோவையல்லாவென்னைக்குற்றங்கள் னாவைப்பறிப்பினுதல்லரன்றோமற்றைநாவலரே. [டென்

(இ - ள்.) பழத்தை - (மிக்கஇனிமையாற் கனிந்த) பழம் போன்றதும், பசுங்கற்பகத்தின் பூவை - (வேண்டுவா வேண்டும் பயன்களைத்தரும் ஆற்றலினாலும் அனைவரும் விரும்பித் தலைமேற் கொள்ளப்பெறுஞ் சிறப்பினாலும்) பசுமையான கற்பகவிருகத்தின் மலர்ப்பான்றதும், பொரு கடல் போதா அழகை - (உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாமைமையால்) அலைமோதும் பாற்கடலினின்று

தோன்றாதேதோர் ஆராவமுதம்போன்றதும், பொருள் சுரக்கும் கோவை - நற்பொருளாகிய பாலை மென்மேற்குரக்கும் காமதேது போன்றதும் ஆகிய, திருவாய்மொழி பாலை - திருவாய்மொழி யென்னும் (தொடர்நிலைச்) செய்யுளை, பணித்த - திருவாய்மொழித் தருளிய, எம் கோவை - எமது இறைவரான நம்மாழ்வாரை, அல்லா-அல்லாது பிறரை முன்பு பாராட்டிப் புகழ்ந்த கவிபாடிய, என்னை - குற்றம் கண்டு - (முன்னமே இவரைப்பாடாத) குற்ற முடையனாக உணர்ந்து, மற்றை நாவலர் என் நாவை பறிப்பினும் - (அக்குற்றத்துக்கு ஏற்றதண்டனையாக) மற்றைப்புலவர்கள் எனது நாசத்தைப் பிடுங்கிவிட்டாலும், நல்லர் அன்றோ - நல்லவரல்லரோ? [நல்லவரேயாவர் என்றபடி]; (எ - று.)

பழமும் கற்பகமலரும் அமுதமும் பசுவும் போன்ற திருவாய் மொழியென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடி உலகுக்கு உபகரித்தவரும், எல்லாவுயிர்க்குத் தலைவருமாகிய நம்மாழ்வாரது மகிழ்வையை உணர்ந்து அவரையோடுவதுகடவதாயிருக்க, அதுசெய்யாது இதுவரை யான் பிறரைப் பொருள்செய்து கொண் டாடிப்பாடிய குற்றத்திற்காகத் தக்கபுலவர்கள் என்னை நாவைப் பறித்திட்டு அழைத்தகு மென்பதாம். பழதேயலபகலும்போயின வென்று அஞ்சி அதுகுறித்து அநுதாபங்கொண்டு அக்கழிவிரக்கத் தாற் கூறியது. இது. குற்றஞ்செய்தவர் இம்மையிலேயே தக்க வரால் தக்கதண்டனை பெறுவராயின், அவ்வளவோடு, அத்தீவினை தீர்த்திடுதல்பற்றி அவ்வினைப்பயனால் மறுமையில் நரகமடையா ரென்பது நூல்துணிபாதலால், அங்ஙனம் தமக்குநன்மைசெய் வாரை 'நல்லரன்றோ' என்றார். அன்றோ - தேற்றம். அன்று ஓ என்ற இரண்டு எதிர்மறை, ஒருங்குதொடர்ந்து உடன்டாட்டுப் பொருளை உணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கினவென்க.

பா - இங்கு, பாடல்களினாலாகிய பிரபந்தத்துக்குக் கருவி யாகுபெயர். பாடலுக்கு உரிய இலக்கணங்களெல்லாம் நன்கு அமைந்த பாடலென்பார் 'பா' என்று சிறப்பித்துக் கூறினரெனக் கொள்ளலாம். 'கற்பகத்தின்பு' என்றதை, "என்றும்புலவராதி யாணர்நாட்செல்லுகினு, நின் நலர்த்துதேன் லிவிறுநீர்மைய தாட்க்—குன்றாத, செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத்திருமலர் போல், மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்" என்ற திருவள்ளுவ மாடையோடு ஒப்பிடுக. 'பொருகடற்போதாவமுது' என்றது, இல்பொருளுவமை, 'பழகப்பழகப் பாலும் புனிக்குள்' என்ற தன்மை இத்திருவாய்மொழியமுதுக்கு இல்லையென்க. மிகுதியாக அலையெறியுமாறு கடையப்பட்ட திருப்பார்கடலினின்று தோன்றிய அமிருதம் சிலகாலமளவும் மரணபரிசுலாத தெய்வப் பிறப்பின் சிற்றின்ப வாழ்க்கையையே தரவல்லதாம்; இத்திருவாய் மொழியமுதமோ எந்நாளும் அழியாத முத்தியுலகத்துப் பேரின்ப வாழ்க்கையைத் தருவதாதலால், இதனை 'பொருகடற்போதா வமுது' எனவேண்டிற்று. "அறவாதவர்க்குத் துறந்தவர்க்குஞ் சொல்லே சுரக்கும், அறவாவிவையிங் கொராயிரநிற்கவந்தோ சிலர்போய், மறவாதியர்சொன்ன வாசகமாமலட்டாவைப் பற்றிக், கறவாக்கிடப்ப ரென்பெறவோ தங்கள் கைவலிப்பே" என்று

மேல்வகுத்துக் காட்டியதனைத் தொகுத்துச்சட்டி 'பொருள் சுரக்குங்கோ' என்றார்; கோ - வட்சொல், 'கோவைப்பணித்த வெங்கோவை' என்றவிடத்து மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. கோ - அரசனை யுணர்த்தும்போது, தமிழ்மொழி, நாவலர் - கவனம், பிரசங்கம், போதனை முதலிய நாவின்வன்மை யுடையவர். (57)

58. நாவலத்தீவிற்கவிகளெல்லாஞ்சிலநாங்கழியப்
பூவலத்தீவதுபோல்வவல்லாற்குருகூர்ப்புலவன்
கேவலத்தீங்கறுப்பாங்கவிபோலெங்கும்போய்க்கெழுமிக்
கூவலத்தீம்புனலுங்கொள்ளுமேவெள்ளங்கோளிழைத்தே.

(இ-ள்.) அம் நாவல் தீவில்-அழகிய ஐம்பூதவீபத்தில், கவிகள் எல்லாம்-(பிறர்பாடிய)பாடல்களெல்லாம், சில நாள் கழிய-சில நாள்கழிகிறவளரிலே, பூ வலம் தீவது போல்வ அல்லால்-மலரினது (மணம் மென்மைமுதலிய) சிறப்புக் கெட்டழிவதுபோலத்தாம் கெட்டிடுமே யல்லாமல், -தீங்கு கேவலம்-அறுப்பான் குருகூர் புலவன் கவி போல் -(அடியார்களுடைய)தீவினைகளை எளிதில் தீர்த்தருள்பவரும் திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறந்த புலவருமாகிய நம்மாழ்வாருடைய த்ருவாய்மொழிப் பாசுரங்கல்போல, -எங்கும் போய் கொழி-எவ்விடத்தும் போய்ப் பரவி, வெள்ளம் கோள் இழைத்து-வெள்ளத்தையொத்தலெழுத்து [வெள்ளம் போல்வதாய் என்றபடி], கூவல் அம் தீம் புனலும் கொள்ளுமே-கிணற்றிலுள்ள அழகிட இளிய நீரையும் கொள்ளமாட்டுமோ? [மாட்டா என்றபடி]; (எ - று.)

மணமும் பொலிவுமுடையனவாய்ப் புத்த மலர்கள் விரைவில் அச்சிறப்புநிலைகுலைப்பெற்று வாடியழிதல்போல, உலகத்திற் பிறர்பாடும் பாடல்களெல்லாம் அப்பொழுது சிறந்தனவாகக் காணப்பட்டாலும் என்றும் அழிவின்றி நிலைத்து நிற்கமாட்டா; ஆழ்வார் பாசுரங்களோ அங்ஙனமன்றி என்றும் அழியாது எங்கும் போய்ப் பரவிப் பெருவெள்ளம்போல்வனவாகிக் கிணற்றகத்து நீர்போல் அகத்துலிந்த அந்தரியாமிபான பரமாத்மாவின் சொகுபத்தையும் தன்மேல் விளங்கும்படிக்கொண்டு வெளிக்காட்டு மென்பதாம். 'கிணற்றுநீரை வெள்ளம் கொள்ளாது' என்ற பொதுவழக்குச்சூர் சுறப்பாக இத்திருவாய்மொழி வெள்ளம் எத்துணையாழ்பொருளையும் தன்னிலேபுலப்படுத்து மென்க.

இத்தப்பூமியின் நடுவிலுள்ள மகாமேருமலையை யடுத்துத் தெற்கிலுள்ள கத்தமாதநகரியின்மேல், பதினோராயிரம் யோசனையளவுள்ளதாய்ப் பிரகாசிக்கிறதொரு காவல்லமரம் இருக்கின்றது; அதையுடைமைப்பற்றி, இத்தப்பூமிக்கு ஐம்பூதவீபமென்கிற பெயர் உண்டாயிற்று என்று புராணம் கூறும். அது, தமிழில் நாவல்தீவு எனப்பட்டது. நாவலத்தீவு, கூவலத்தீம்புனல் என்ற விடங்களில், அம் - சாரியை யெனியுமாம். தீவு - த்வீபமென்ற வட்சொல்லின் சிதைவு. கேவலம் தீங்கு அறுப்பான் - இழிவான குற்றங்களைப் போக்குபவன் எனினுமாம். தீங்கு கேவலம் அறுப்பான்-தீமைகளை

யெல்லாம் போக்குபவ னென்னவும் அமையும். கூபம் என்ற வட சொல்லின் விகாரமான கூவம் என்பது கூவல்என ஈறுதிரிந்தது. மற்றைப்புனைக் கொள்வதேயன்றி யென்ற பொருளை யுணர்த்த லால், கூவலத்திம்புனலும் என்ற உம்மை - இறந்தது தமிழிய எச்சம். கோள் - கொள்ளுதல்; கோள் என்ற முத்தனிலே திரிந்த தொழிற்பெயர்: இது, இங்கு உவமவாசகமாய் நின்றது; கம்ப ராமாயணத்தில் “வாள் கொண்டகண்ணர்” என்றவிடத்திலும், கலித்தொகையில் “யாழ்கொண்டவிரிநிசை” என்றவிடத்திலும் ‘கொண்ட’ என்பது உவமவாசகமாய் நின்றல்காண்க. இனி, ‘வேள்ளங்கோளிறைத்து’ என்பதற்கு - பிரளயவேள்ளத்துக்குப் பழிமொழிவிளைத்து என்று பொருள் செய்து, அனைத்தையும் அழிப்பதென்று பிரசித்தமான பிரளயவேள்ளத்திலும் தாம் அழியாதனவாய் அக்காலத்திலும் நிலைபெற்று என்று கருத்துக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. (58)

59. இழைத்தாரொருவருமில்லாமறைகளையின்றமிழர்
குழைத்தார் குருகையிற்கூட்டங்கொண்டார் குமரீத்துறைவர்
மழைத்தார்தடக்கைகளாலென்னைவானின்வரம்பிடைநின்
றழைத்தாரறிவுத்தந்தாரங்கும்போயவர்க்காட்செய்வேன்.

(இ - ள்.) இழைத்தார் ஒருவரும் இல்லாமறைகளை-தம்மைச் செய்தவர் யாருமில்லாத [நித்தியமான] வேதங்களை, இன் தமிழால் குழைத்தார் - இனிய தமிழ்ப்பாணையினால் இயற்றித் தள்ளிக்கச்செய்தவரும், குருகையில் கூட்டம் கொண்டார் - திருக் குருகூரில் தாம்சேர்தல்செய்தவரும் [குருகூரில் அவதரித்தவரும் என்றபடி], குமரி துறைவர் - கன்னியாகுமரி யென்னும் தீர்த்தத் துக்கு உரியவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், வானின் வரம்பு இடை நின்று - பரமபதத்தின் எல்லையில் நின்றுகொண்டு, மழைத்து ஆர் தட கைகளால் என்னை அழைத்தார் - மேகத்தின் தன்மை பொருந்திய பெரியகைகளினால் என்னை (அவ்விடத்துக்கு வாவென்று) அழைத்தார்; அறிவுந்தந்தார்-(அங்ஙனம் அழைத் தது மாத்திரமல்லாமல் அவ்விடத்துக்கு யான் செல்லுதற்கு உரிய) தத்துவஞானத்தையும் (எனக்குத்) தந்தருளினார்; (ஆதலால்), அவ்கும் போய் அவர்க்கு ஆள் செய்வன் - (பான்) அவ்விடத்தும் சென்று அந்த ஆழ்வார்க்கு அடிமைசெய்வேன்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

தம்மை முத்திபெறும் விருப்பமுடையவராம்படியும், அது பெறுதற்கு ஏற்ற ஞானசுலபமுடையவராம்படியும் அருள்செய்த பரமாசாரியராகிய நம்மாழ்வார்பக்கல் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டி னால், பரமபதத்திலும் எம்பெருமானுக்கு நேரில் அடிமைசெய்யாது அவனடியார்களிறந்தவரான அவ்வாழ்வார்க்கே அடிமை செய்ய விரும்பினர் கம்பநாடரென்க.

வேதம் ஒருவராலுஞ்செய்யப்படாது பரப்பிரஹ்மம்போலவே நித்தியமாய் முக்காலத்திலும் ஒருபடிப்படநின்று அபௌருஷேய

மென்றும் செய்யாமொழியென்றும் பெயர்ப்பெறுதலால், 'இழைத்தா ரொருவநுமில்லா மறைகள்' எனப்பட்டன. கடினமான வட மொழியினின்று செவிக்கினிய செஞ்சொல்லான தமிழிற் கொணர்ந்து நயப்படுத்தினவரென்பார் 'மறைகளையிள் நமிழாற் குழைத்தார்' என்றார். குருகையிற்கூட்டங்கொண்டார் என்ப தற்கு - திருக்குருகூரிலே ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலிய அடியார்களு டைய குழாத்தை உடன்கொண்டு வாழ்த்தவரென்று உரைத்தலும் அமையும். பாண்டியநாடு கன்னியாகுமரியெல்லாம் டியைய யுடைத்தாயிருந்ததனால், பாண்டியனுக்கு 'குமரித்துறைவன்' என்றார். 'கன்னித்துறைவன்' என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். கன்னியாகுமரியென்றுத் துறைமுகத்தையுடைய கடற்கரைக்குத் தலைவனென்றும் இப்பெயர்கட்குக் காரணப்பொருள் கூறலாம். துறைவனென்பது, நெய்தனிலத்தலைவன்மையர், ஆழ்வார் பாண்டிய நாட்டில் தலைமைபெற்று அங்காட்டுக்கு அரசர்போல விளங்கிய தனால், அப்பெயராற் குறிக்கப்பட்டவர். "கைப்பமாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு," "ஆன வறமுதலா மந்தான்கு - மேலோருக்கு, ஊழினுரைத்தார்த்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும், வாழியுலகென்னாற்றுமற்று" என்றபடி கைம்மாறுகருதாது வேண்டுவார்வேண்டுவனகொடுக்குங் கைக ளென்பார், 'மழைத்தார்கைகள்' என்றார்; அவரதுவள்ளன்மை கைகளின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்கு அச்சாவிக்கிரகபூரி யாய் பின்று ஆழ்வார்க்கு அடிமைசெய்தலே யன்றி அங்கு முத்தராய் நிற்கிற நிலையிலும் அவர்க்குத் தொண்டுசெய்வேன் என்றவாறு. (59)

60. ஆட்செய்யலாவதெல்லாஞ்செய்தடியடைந்தேனதன் நித் தாட்செய்யதாமரையென்றலையேற்றனன்றன்குருகூர் நாட்செய்யபூத்தொடைமாறனென்றேனினி நாட்குறித்துக் கோட்செய்யலாவதுண்டேயென்றனருயிர்கூற்றினுக்கே.

(இ - ள்.) ஆள் செய்யலாவது எல்லாம் செய்து-அடிமையாக செய்யக்கூடா தொழில்களையெல்லாம் செய்து, அடி அடைந்தேன் - (நம்மாழ்வாருடைய) திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன்; அது அன்றி - அதுவல்லாமலும், தான் ரெய்ய தாமரை என் தலை ஏற்றனன் - (அவ்வாழ்வாருடைய) திருவடிகளாகிய செந்தாமரை மலர்களை எந்தலையிற் குடிக்கொண்டேன்; (மற்றும்), நான் குருகூர் - குளிர்ச்சியான திருக்குருகூரில் அவதரித்த, நான் செய்ய பூ தொடை - அன்றைநாளிற்பூத்தவையும் செவ்வியுள்ளவையுமான (மகிழ்) மலர்களாலாகிய மாலையைத் தரித்த, மாறன்-மாறனென் னார் திருநாமமுடையவன், என்றேன் - என்று (அவ்வாழ்வா ருடைய திருநாமத்தையும் வைபவத்தையும் திருவவதாரஸ்தலத் தையும்) டாராட்டிக்கூறினேன்; இனி-இங்ஙனம் யான் ஆழ்வாரைச் சரணமடைந்து வழிபட்டு வந்தியுன்பு, எந்தன் ஆர் உயிர் - எனது அருமைமான உயிரை, நான் குறித்து கூற்றினுக்கு கோள் செய்யலாவது - உடம்பினின்று நீங்குங்காலத்தைக் குறிப்பிட்டு (அச்சமயத்தில்) யமன் (வந்து குற்றவாளியெனப் பிடித்துக்) காட்டி

வருத்தஞ்செய்யும் நிலை, உண்டே - உண்டாகுமோ? [உண்டாகாது என்றபடி]; (எ - று.)

நான் ஆழ்வார்திருவடிகளைச் சரணமாக அடைந்து அவற்றைத் தலைமேற்கொண்டு அவரதுதிருப்புகழைப் பாடித் திரிகரணங்களாகும் பலவாறு அடிமைசெய்யலானே னாதலால், இனி எனது வாழ்நாள் முடியுமெல்லையெக் குறிக்கொண்டு நோக்கி அந்த அங்கமகாலத்தில் என் உயிரை நலிவு செய்வது யாறனுக்கு இயலுமோ? என்பதாம். “உடலுருகி வாழ்ந்திற்றுப் படுத்தானை நிறைந்துக்கொண்டேன், கொடுமைசெய்யும் கூற்றமும் என்கோலாடி குறுகப்பெரு” என்ற பெரியாழ்வார்தருமொழி இங்கு நோக்கத்தக்கது. முன்னும் “கொடியெடுத்தக்கொண்டுகின்றே னினிக்கொடுங்கூற்றனுக்கோ, ரடியெடுத்துக்கொண்டென்பால் வரலாகுங்கொல்” என்றும் மகாபாகவதோத்தமராகிய ஆழ்வாரை வழிபட்டபொழுதே திவினையனைத்தும் தீர்த்திட்டதனால் பாவிக்காததன்மையினாலான யமன் என்று உயிர்க்கு ஊறு செப்பு மாநிலையென்பது கருத்து. ஆழ்வார் பிறத்தபொழுதே தொடங்கி அமுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரமொன்று மின்றி உலக நடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு மாறன் என்று திருநாமமாயிற்று; வலியவனைக்கு மாறாகவிருத்தலாலும், அய் மதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டிடநாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலு முண்டு. (60)

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தென்றற்கு வருந்தியிரங்கல்.]

61. கூறப்படாமறையின்பொருள்கூறிக்குவலயத்தோர்

மாறப்படாவினைமாற்றியமாறன்மகிழலங்க

னாறப்படாநின்றபோதமுதாகுமதன்றிநஞ்சத்

தேறப்படாதுகெட்டேன்மன்றாறுத்தண்டென்றலையே.

(இ - ள்.) கூறப்படாமறையின்பொருள்கூறி-(எவராலுஞ்) சொல்லப்படாத [எவர்க்குஞ்சொல்லமுடியாத] வேதங்களின் ஆழ்வாருள்களை (அணைவரும் எனினில்)அறியலாம்படி தமிழினுற்) பாடியுணர்த்தி, குவலயத்தோர் மாறப்படா வினை மாற்றிய - நிலவுலகத்திலுள்ளாரது நீக்கவொண்ணாத அருவணைகளை நீக்கியருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வார்தரித்த, மகிழ்அலங்கல் - மகிழ்மூமலை, நாறப்படாநின்ற பொது - மணம்விசப்பெறுகிறகாலத்தில், அமுது ஆகும்-(தென்றற்காற்று) அமிருதம்போ லிலியதாம்; அது அன்றி - அம்மகிழ்மூமலை மணம்விசப்பெறுதபொது, நஞ்சம் - விஷம்போலக் கொடுமைசெய்வதாம்; (ஆகவே), மன்றல் நாளும் தண் தென்றலை - வாசனைவிசுகிற குளிர்ந்த தென்றற்காற்றை, தேறப்படாது - நம்பத்தகாது; கெட்டேன்! (எ - று.)

‘கெட்டேன்’ என்றது, மிக்கஇரக்கத்தாற்கூறும் வார்த்தை; “கேளாராயர்குலத்தவ ரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை” எனப் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலுங் காண்க.

கந்தவஹனென்றும் கந்தவாஹனென்றும் பெயர்பெறுமாறு மணத்தைக் கொண்டு விசு மியல்பினதும் பொதுப்பட எல்லா வுயிர்கட்கும் குளிர்ச்சியைச் செய்யுந்தன்மையதுமான தென்றற்காற்றானது எனதுதலைவர் சாத்திக்கொண்டுள்ளமமிழம் பூமாலையின்மேற் பட்டு அதன் மூலமுணைத்தைக்கொண்டு என்னைவ் விசும்போது அவரைப்பிரிந்துகிற எனக்கு அமிருதம்போல இன்பத்தைத் தருகின்றது; அதுதானே அங்குப் படாமல் அந்நறுமணங்கொணராது வெறுமையாய் விசும்போது எனக்கு விஷம் போல மிக்க வருத்தத்தைச் செய்கின்றது; ஆதலால், தென்றற்காற்றைப் பொதுப்பட இனியதென்று நம்பக்கூடவில்லைபென்று, தலைவனைப்பிரிந்து அப்பிரிவுத் துயரையாற்றாத தலைவி தென்றல்வரவுக்கு ஒருசார் உருந்த் பிரங்கிக் கூறிய வார்த்தை இது; திருவிருத்தத்தில் “மாஸ்வரை யைச், கிளர்ந்துமறிதரக்கின்டெடுத்தான் முடிக்குதுழா, யனைத் துண் சிறுபசுந்தென்ற லந்தோ வந்துலாகின்றதே” என்றது, தலை வனது திருத்துழாய்மாலையிற் பட்ட தென்றல் வரத் தலைவி மகிழ்ந் துரைத்த வார்த்தையாதல் காண்க. தலைவனுடம்போடு சம்பந்தப் பட்ட பொருள் தன்னுடம்பின்மீது வந்து படுகிறபோது பிரிவாற் றுமைத்துயரை ஒருவாறு தணிவித்து மகிழ்ச்சியைவிளைக்குமென்க. துணைவரோடு கூடியுள்ளார்க்கு இன்பஞ்செய்யுத் தென்றல், அவ ரைப்பிரிந்தார்க்குத் துன்பஞ்செய்யுமென்றல் வெளிப்படையான; “தென்றலுத் தீயினிற் கொடிதாம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். “தென்றற்கும்.....அயாந்தா, லென்றன்னமேயென்னைக் குமாரநகியம்பு” என்பது, இரத்தினச் சுருக்கம்.

சுவலயம் - பூமண்டலம், மாறன் என்ற பெயர்க்கு ஒருகார ணப்பொருள் கற்பிப்பார்போல, “சுவலயத்தோர் மாறப்படாவினை மாற்றிய மாறன்” என்றார்; “தொலைவல்வினைக்கோர்மாறன்” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். வினை - கருமம். தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து திருக்குருகூர்ப்பொலிந்துகின்றபிரான் பிரசா தித்த மகிழ்மலர்மாலையைத் தரித்தலால், நம்மாழ்வார்க்கு வருளா பரணரென்று ஒருநிருமாம் வழங்கும். “வங்குருகூர் நகரான்- நாட்கமழ்மலிழ்மலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்” என்று ஆழ்வார் தாமே தம்மைக்கூறியிருத்தலுங் காண்க. தென்றல் - தென்திசையிலிருந்து வருங் காற்று.

தமது ஞானக்கண்ணுக்கு ஆழ்வார் புலனாகி மறைந்தவள விலே அவரது ஸதானார் சித்தியத்தைப்பெறும் விருப்பினால்வருந்து கிற கம்பநாடர், லெளகிகபதார்த்தங்கள் அவரது சம்பந்தத்தை யுடையவாம்போது தமக்கு மகிழ்ச்சியையும், அவரது சம்பந்த முடையன வாகாதபோது தமக்கு வருத்தத்தையுந் தரு மியல்பையெடுத்துக்கூறி அரற்றுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள், விவரம் நோக்கிக்கொள்க. (61)

62. தென்றலைத்தோன்று முபதிடத்தையென்றிவினையை
நின்றலைத்தோன்று நியாயநெறியைநிறைகுருகூர்

**மனிதலைத்தோன் றுமதுரகவியைமனத்துள்ளைப்பா
ரென்றலைத்தோன்றெம்பிராற்களென்னுவுக்குரியவரே.**

(இ - ள்) தென்தலை தோன்றும் உபபிடதத்தை - தென்திசையிடத்தே உண்டாகிய வேதாந்தமும், என் தி வினையை நின்று அலைத்து ஒன்றும் [ஒன்றும்] நியாயம் நெறியை-எனது கொடிய கருவங்களை உறுதியாகப் போக்கிப் பொருத்திய நீதிமார்க்கமுடையனவுமாகிய, நிறை குரகூர் மன் தலை தோன்றும் மதுர கவியை -(எல்லாவளங்களும) நிறைந்த திருத்தருகூரிட அவதரித்த தலை வராகிய நம்மாழ்வார்பக்கல் உண்டான இவ்வியபாசுரங்களை, மனத்துள் வைப்பார்-(ஒதியுணர்ந்து) தம்மனத்தில் வைத்துக்காள்பவர்கள், என் தலை தோன்று எம் பிராற்கள் - எனது சிரசின்மேற் கொள்ளப்பட்டு விளங்கும் எமது தலைவராவர்; என் காவுக்கு உரியவர் எனது நாவினால் துறிக்கப்படுதற்கும் உரியவராவர்; (எ - று.)

ஸம்ஸ்கிருதபாஷை ஆதியில் வடதிசையிலே மிகு வழங்கியதனால், அதற்கு வடமொழி யென்று பெயராயிற்று. தமிழ்ப்பாஷை இப்பிரத கண்டத்தில் தென்பகுதியாகிய குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் என்னும் நான்கெல்லையி னுட்பட்ட தேசத்தில் வழங்குதலால், தென்மொழி யெனப்படும். ஞானகாண்ட மெனப்படுகிற உபநிஷத்துக்கள், வடமொழிவேதத்தின் ஒருகூறு. அவ்வடமொழி வேதாந்தத்தின் பொருள்களையைய ஆழ்வார்பாடிய பிரபந்தங்கள் தென்மொழியினவாதலால், "தென்தலைத்தோன்றுமுபநிடதம்" எனப்பட்டன. ஒன்றும் என்பது, ஒன்றும் என நீட்டல்விகாரம்பெற்றது. ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களெல்லாம் சர்மார்க்கத்தை யு உணர்த்துவனவும் ஆதரத்தோடு தம்மை ஒதியுணர்வாரது கொடிய கருமங்களைப் போக்கி அவர்கட்கு உற்கறி தருவனவு மாதலால், "என் திவினையை நின்று அலைத்து ஒன்றும் நியாயநெறி" என்றார். மன்தலை-மன்னளித்தது; தலை-எழுநூறுபு. மதுரகவி-சொல்லினிமையும் பொருளினிமையுமுடைய பாடல். பிராற்கள் = பிரான்கள்; பிராக்கள் என வழங்குதலு முண்டு; "அப்டனைப், பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கன்மம், பெருமையுமிம்மையு நம்மையளிக்கும் பிராக்களே" என்பது, திருவாய்மொழி-ஆழ்வாரருளிச்செய்களைப் பாராயணஞ் செய்வார் யான் தலைமேற்கொண்டு வணங்கித் துதிக்கத்தக்கவராவ ரென்று அந்த அடியாரடியார்பக்கல் தமக்குஉள்ள ஈடுபாட்டை வெளியிட்டார். அலைத்து-நின்று என மாறினுமாம். 0

63. உரிக்கின்றிகோடலினுந்துகந்தம்மெனவொன்றுமின்றி
விரிக்குந்தொறும்வெறும்பாழாய்விடும்பிறப்புள்கனிமெய்
தெரிக்கின்றிகோச்சடகோபன் நன்றெய்வக்கவிபுலியிற
சுரிக்கின்றறுண்மணலுற்றொக்குத்தோண்டச்சுரத்தலினை.

(இ-ள்.) பிறர் புல்கவி-அயலார்பாடுகிற புல்லிய பாடல்கள், —உரிக்கின்ற கோடலின் உத்துகந்தம் என - உரிக்கப்படுகின்ற வெண்காந்தனின் பெரிய கிழங்குபோல, விரிக்கும் தொறும் ஒன்றும் இன்றி வெறும் பாழ் ஆய்விடும் - வகுத்து நோக்கநோக்கச் சாரமொன்றுமில்லாமல் மிகவும்பயனற்றனவாய்ப்போய்விடும்; மென்

தெரிக்கின்ற கோ-உண்மைப்பொருளை யுணர்த்துகிற தலைவரான, சடகோபன்தன்-நம்மாழ்வாருடைய, தெய்வம் கவி-தெய்வத்தன் மையுள்ள பாடல்களோ, தோண்ட சுரத்தலின் - ஆழ்த்துநோக்க நோக்க மேன்மேல் நற்பொருள் இடையறுது வெளிப்படுதலால், புவியில் சுரிக்கின்ற துண் மணல் ஊற்று ஒக்கும் - பூமியிலே அருவுகின்ற துண்ணிய மணற்பாங்கிலுள்ள நீருற்றைப் போன் றிருக்கும்; (எ -று.)

வெண்கார்த்தக்கிழங்கு உருவத்திற் பெரிதாயிருந்தாலும் உரித்துக் கொண்டு செல்லச்செல்ல உள்ளீடொன்றும் இலாததல் போல, பிறர்பாடும் புன்கவிகள் மேல்நோக்கில் ஓசை குறையா திருப்பிலும் பொருள் வகுத்து நோக்கிக்கொண்டு ஆழ்த்துசெல்லச் செல்ல உள்ளே ஒன்றும் சாரமில்லாமல் பயனற்று நிற்கும் என்பது, முத்திய வாக்கியத்தின் கருத்து; “கோ லுர்பொல் ஆராயின் ஏதுமில்லாத” என்ற கம்பராமாயணத்திலும் இவ்வுவமை விளங்கக் காண்க. வெறும்பாழ் - சுத்தஞ்சுப்பம்; இங்கே பொருட்சிறப்புச் சிறிதுமின்மை. துண்மணற்பாங்குநிலத்திலுள்ள ஊற்றுத் தோண்டத் தோண்ட மேன்மேல் நீர்சுரக்குமாறுபோல நம்மாழ்வாருடைய நிவ்விய கவிகள் ஆழ்த்து நோக்கநோக்க மேன்மேல் பொருள்சுரந்து கொண்டிருக்கும் என்பது, பீர்திய வாக்கியத்தின் கருத்து; “மணற்கிளைக்க நீரூறும் மைத்தர்கள் வாய்வைத்து, உணர்ச்சுரக்கும் தாழ்முலை யொண்பால்-பிணக்கிலா, வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவோர்க்கு, ஆய்தொறு ஊறும் அறிவு” என்ற திருவள்ளுவமாலையும், “தொட்டனைத்து ஊறும் மணற் கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு” என்ற திருக்குறளும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. இரண்டும்-உவமையணி. இங்ஙனம், பிற்புன்கவிக்கும் ஆழ்வார் தெய்வக்கவிக்கும் உள்ள மிக்க ஏற்றத்தாழ்வை உபமான பூர்வமாக நன்கு எடுத்துக்காட்டிய வாரும், பெய்தெரிக்கின்ற கோ - வேகசாஸ்திரங்கள் கொண்டு ஆய்ந்து அரிதிலுணரத்தக்க தத்துவார்த்தங்களைச் சொந்தமிர்ப்பாடல்கள் கொண்டு விளங்க உணர்த்தி அவ்வப்பொருளின் உண்மை நிலையை யாவரும் எளிதில் அறியும்படி செய்கநலிய பெரியோன்.

உத்துதல் - செழித்துவளர்தல். கத்தம் - கிழங்கு; வடசொல். தெரிக்கின்ற - தெரிசின்ற என்பதன் பிறவினை. (63)

64. சுரக்குந்திருவும்வறுமையுந்திருந்தோடக்குவிட்டுக்
கரக்குமுருவினை மேன்மையுங்காணும்கயல்குதிப்பத்
திரக்குங்கயழநெடுந்தாளிற்செடுத்தேனெனடைந்து
பரக்கும்பழனவயற்குருகூர்வளம்படுமினே.

(இ - ள்.) திரக்கும் - உறுதிபெற்ற [நன்கு வளர்த்து முதிர்ந்த], நெடு - நீண்ட, கயழ தாளில் - கருப்பத்தண்டிலே, தொடுத்த கட்டிய, செம்தேன் - சிவந்ததேனையுடைய கூடுகள், கயல்குதிப்ப உடைத்து - (அருகிலுள்ள) கயல்மீன்கள் துள்ளி விழும்போது அவையுடைய உடைபட, பரக்கும் - (அத்தேனி ரூல்களினின்று தேன்) பரவிப்பாயப்பெற்ற, வயல் - கழனிகளை

யுடைய, பழனம் - மருதநிலஞ் குழந்த, குருகூர் - (கம்மாழ்வார் திருவவதாரஸ்தலமான) திருக்குருகூரினது, வளம் - மகிமையை, பாடுமன் - கவிபாடித் துதியுங்கள்; (அங்ஙனம் பாடினராயின் உங்களுக்கும்), திருவும் சுரக்கும் - செல்வமும் மேன்மையுடையதாகும்; வறுமையும் சிறும் - தரித்திரமும் நீங்கும்; இரு வினை - (உலவினை தீவினை யென்னும்) இருவினைகளும், தொடக்கு விட்டு கரக்கும் - தொடர்ச்சிவிடிக் இரத்தஇடம் தெரியாதபடி அழிந்திடும்; மேன்மையும் காணும் - எல்லாமேன்மைகளும் உண்டாகும்; (எ - று.)

என்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு உணர்த்தியவாரும். தொடக்கு - கட்டு, பத்தம். கரத்தல் - மறைதல். மேன்மையும் காணும் என்பதற்கு - உயர்கதியாகிய பரமபதமும் வாய்க்கு மெனினும் அமையும். 'கயல்குதிப்ப.....வயல்' என்றது, ஆழ்வார்திருநகரியின் நிலவள நீர்வளச்சிறப்பை விளக்கியது. திரக்கும் - ஸ்திரமென்ற வடசொல்லின் விகாரமான திரம் என்ற பெயரின்மேற்பிறந்த பெயரெச்சம். சித்தாமணியில் "கணைநிலைக்கரும்பு" என்றாற்போல 'திரக்குங்கழை' எனப்பட்டது. கழைத்தாள் என்பதை வடநூலார் 'இகழ தண்டம்' என்பதுபோலக்கொள்க. கரும்பில் தேனினால் தொடுத்தலை "கரும்பின்மேற்றெடுத்த தேன்" எனச் சித்தாமணியிலுங் காண்க. இனி, கழை என்பதற்கு - மூங்கி லென்று பொருள்கொள்ளுதல் மருதநிலவருணனைக்குச் சிறவாமைபுணர்க. தேன் - தேனடைக்குத் தானியாகுபெயர். உடைந்து = உடைய: எச்சத்திரிபு. (84)

65. பாடுங்கறங்குஞ்சிறைவண்டுபாடப்பைந்தாட்குவளைத்

தோடுங்கறங்குங்குகைப்பிரானிச்சுழல்பிறவி

யோடுங்கறங்கன்னவாழ்க்கையை நீக்கியுணர்வுதவி

விடுத்திறந்துதந்தானையெந்தான் றும்விடகிலமே.

(இ - ள்.) சுழல் - சுழன்றுவருகிற [கருமவசத்தால் மாறி மாறிவரும் இயல்பினதான], இஃதேறியோடும் - இத்தப்பிறப்புடனே, கறங்கு அன்ன வாழ்க்கையை - காற்றாடிபோன்ற [சிறிது பொழுதேனும் ஒருநிலைநில்லாது சுழன்று அலைகிற] இப்பிரபஞ்ச வாழ்வை, நீக்கி - (அடியார்களுக்குப்) போக்கி, உணர்வு உதவி - நன்ஞானத்தை அளித்து, விடும் திறந்து தத்தான் - பரமபதத்தையும் கதவுதிறந்து தத்தருளியவரும், - பாடும் கறங்கும் சிறைவண்டு பாட - இசைபாடிக்கொண்டு சுழன்று மொய்க்கு மிடல்பினவான சிறைவளத்தையுடைய வண்டுகள் நீங்காரஞ்செய்து கொண்டு நெருங்கிமொய்த்து மோதுதலால், வயத்தாள் குவளைதோடும் கறங்கும் - பசுமையான நாளத்தையுடைய குவளையென்னும் நீப்பூங்கொடிமலரின் இதழ்களும் ஒருநிலை நில்லாது சுழலப்பெற்ற, குருகை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த, பிரானை - உபகாரகருமாகிய நம்மாழ்வாரை, எந்நாளும் விடகிலம் - எந்நாளும் விட மாட்டோம், (யாம்); (எ - று.)

நிலவள நீர்வளம் பிங்க திருக்குருகூரில் அவதரித்துத் தம்மைச்சரண மடைந்தவர்களுடைய மாறிமாறிப்பலபிறப்பும் பிறந்

திறந்து வருந்துந் துன்பத்தைத் தீர்த்து அவர்கட்குத் தத்துவஞா
னோடதேசமுகத்தால் விடுபெறு வாய்க்கும்படி அருள்செய்த
வரான நம்மாழ்வாரை எந்நாளும் விடமாட்டோம் யாமென்று
தமதுதுணியை வெளியிட்டவாரும்.

பாடுங் கறங்கும் வண்டு - பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி ஒருபெய
ரைக் கொண்டன. இனி, பாடும் - பக்கமுழுவதும் என்றவும்
ஒன்று. தான் - தண்டு. (65)

[தலைவனைப்பிரிந்த நிலையில் மாலைப்பொழுதுக்கும் இருளுக்கும்
ஆற்றாத தலையினின் துயர்கண்ட தோழி இரங்கல்]

66. விடவந்தகாரவெம்பாலிற் பராங்குசர்மெல்லியலுக்
கிடர்வந்தகாலென் திரங்கிப்புணர்ந்திலர் னுயிரை
படவந்தகாலன் கொலைவறியேனின் றிவ்வந்திவந்து
படவந்தகாரப்பெரும்புகையோடிப்பரக்கின்றதே.

(இ - ள்.) விடம் - அந்தகாரம் - (கருநிறத்தாலும் கொடுமை
யாலும்) விஷம்போன்ற இடுகையுடைய, வெம் பாலில் - கொடிய
(இரவாகிய காலப்) பகுதியில், பர அங்குசர் - பகைவராகிய யானை
கலை அடக்கி யானாதற்கு மாவெட்டிபோன்றவராகிய [பலபராக்
கிரமங்கள் மிக்க] தலைவர், மெல் இயலுக்கு இடர் வந்தது ஆல்
என்று இரங்கி புணர்ந்திலர் - மெல்லியதன்மையையுடையவளான
இத்தலைவிக்கு விரகவேதனை நேர்த்ததேயென்று நான் நினைவெடுத்து
கூடினாநிலை; இன்று - இப்பொழுது, இ அத்தி வந்து பட - இந்த
அத்திமாலைப்பொழுதாகிய பெருந்தி வந்துசேர, அந்தகாரம்பெரும்
புகை ஒடி பரக்கின்றதே - இரவாகிய பெரும்புகை எங்கும்
விரைந்துசென்று பரவுகின்றதே! (இது), இன் உயிரை அட வந்த
காலன் கொல் ஓ - (இத்தலைவியின்) இனிய உயிரை (ர்
சமயம்பார்த்து)க் கொல்லவந்த யமன்தானோ? அறியேன் -
அறிகின்றேனில்லை; (எ - று.)

மெல்லியல் - இங்கே, விரகவேதனையைப் பொறுக்கும் ஆற்ற
லில்லாதவள் என்றபடி. காலன் - பிராணிகளின் ஆயுளைக் கணக்
கிடுபவ னென்று காரணப்பொருள்படும் வடசொல். 'அந்தகாரப்
பெரும்புகை' என்பதை நோக்கி, செவ்வானத்தோடு கூடிய
மாலைப்பொழுது செத்தியாகக் கொள்ளப்பட்டது. "காலைமரம்பிப்
பகலெல்லாம் போதாகி, மாலைமலரு மிந்நோய்" என்றபடி சேர்க்
கைக்கு உரிய காலமாகிய இரவின்னொடக்கமான மாலைப்
பொழுதும், அதன்சம்பந்தமான இருளும் பிரிந்தார்க்கு அத்துயரை
மிகுவிக்குமென்க.

உரியகாலத்தில் ஆழ்வாரது நிரந்தராநுபவம் தமக்குக்
கிடைக்கவில்லையென்று மோகாந்தகாரத்திலே மிகவருந்தும்
கம்பநாடரது நிலைமையை நோக்கின அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும்
வார்த்தை, இதற்கு உள்நுறை பொருள்; விரிப்பிற்பெருகும்.
மிகுக்களித்துக் கொழுத்துச் செருக்கித்திரிந்து எதிர்த்து வாதப்
போர்க்குவரும் பிறமதத்தவராகிய மதயானைகளைத் தமது

பிரபந்தங்களிற் கூறிய தத்துவார்த்தங்களினால் அடக்கிக் கீழ்ப் படுத்தித் தம்வசத்தில்வைத்துநடத்துந் திறமுடையராய் அவற்றிற் குராவெட்டியென்னுங் கருவிபோ லிருத்தலால், நம்மாழ்வார்ந்து, பராங்குசரென்று திருநாமமாயிற்று. பர அங்குசர் என்று பிரியும்; வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசர்தி: பரர்-அயலார்; அங்குசர் - மாவெட்டி, தோட்டி. (66)

[உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவிக்குத் தன்நகரணிமைகூறல்.]

67. பரவாதுகேட்டினிப்பையநடசுருதிப்பசுக்கள்
சுரவாதவற்றைச்சுரப்பித்தவைசொரியும்பொருட்பால்
சுரவாதுதவியமாறன்கவியனையாயினியோர்
சுரவாதமிப்புறம்ப்புறங்கானத்தடம்பணையே.

(இ - ள்.) சுருதி பசுக்கள் சுரவாதவற்றை-எளிதிற் பொருள் புலப்படாத வேதங்களாகிய பால்சுரவாத பசுக்களை, சுரப்பித்து - அப்பொருளாகிய பாலை எளிதிற்சுரக்கும்படி செய்து, அவை சொரியும் பொருள் பால் - அவ்வேதப்பசுக்கள் மிகுதியாகப் பொழிகிற தத்துவப்பொருளாகிய பாலை, சுரவாது உதவிய - லோபஞ்செய்யாது (தமது பிரபந்தங்களின் மூலமாக அனைவர்க்குங் கொடுத்தருளிய, மாறன் - நம்மாழ்வாருடைய, கவி - பாசுரங்களை, அனையாய் - ஒத்துச் சிறப்பையும் இனிமையையுமுடைய மங்கையே!—இனி இப்புறம் - இனி (எனது ஊர்க்கு) இப்பாற்செல்ல வேண்டிய இடம், ஓர் சுரவாதம் - ஓர் அம்புவீழ்ச்சியளவுதான்; அப்புறம் - அதற்கு அப்பால், அ தட பணையே காண் - முன்பு நான்சொல்லியிருக்கிற எனது ஊரின் எல்லையாகிய பெரிய மருத நிலமே காண்; (ஆகவே), இனி—, பரவாது-விரைவுகொள்ளாமல், கேட்டு - (பான் சொல்லும் வார்த்தையைச்) கேட்டுக்கொண்டு, பைய நட - மெல்ல நடப்பாய்: (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி பாங்கற்கூட்டம் பாங்கியிற்கூட்டம் எனவன்றிற் களவுநெறியில் தலைமகளோடு கலந்த தலைமகன் அங்குப் பழிபரவுதலின் தோழியால் உணர்த்தப்பட்டிருத் தலைமகளை உடன்கொண்டு தன்ஊர்க்குச் செல்லுதல் உண்டு; அது அகப் பொருளிலக்கணத்தில் 'உடன்போக்கு' எனப்படும். இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியை இடையிலுள்ள பாலைநிலவழியாக உடன் கொண்டுபோதல்பற்றி, உடன்போக்கு, பாலைத்திணையின்பாற்படும்; "போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கஞ் சேரூடல் அணிமருதம் - நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐயம் மால்தொகை" என்பது கால்க. அவ்வாறு தலைமகளை உடன்கொண்டு இடைச்சுரநெறி கடந்து தன்ஊர்க்குச் செல்கின்ற தலைமகன் அவளுக்குவழி நடையினைப்படுத்துனம் தோன்றாதிருத்தற்பொருட்டுத் தனதுநகரினணிடையையக்கூறுதல், இப்பாட்டிற்குறித்த விஷயம் இதுவைய, புணர்ந்து உடன்போன தலைமகன் நடந்துஇளைத்த தலைவியைக்குறித்து இங்ஙனப்பெய்தமை சொன்ன பாசுரம் என்பர் அழகியமணவாளசியர். இதன் மெய்ப்பாடு, பெருமிதம்.

பயன், இடமணித்தென்று தேற்றாதல். பாலைவனத்து நடந்து செல்கிற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க்கு விவாமித்திரமகாமுனிகள் உபதேசித்த பலை அபிபலா என்னும் மந்திரவித்தைகள் போல, இத்தலைவன்வார்த்தை தலைவிக்குத் தாய்தணிக்கு மென்க, தலைமகனும் தலைமகளும் தாம் ஒரு உக்கோருவர்தனிசிழலாயி நுக்கையாலே இவர்கட்கு இவ்விலத்திந்கொடுமையாலுண்டாகுத் இளைப்பு இல்லையெய்யாகிலும், பொழுதுபோர்த்தக்காகத் தலைவன் தலைவியை தேடி இவ்வனங்க றுவனென்றலும் உண்டு. 'மாறன் கவியணையாய்' என்றது—“மன்னுகளாடி வைகுந்த மன்னான்”, “அரிகேசரி தென்புளவ் காணையாய்”, “பல்லுருத்தோன்புளவ் மன்னபல்வகை” என்றும் பொய்ப் பாட்டுடைத்தலைவனது சம்பந்த முடைய பொருளை உடையதாகக் கறி அவன்கடால் தலைவியைப் சிறப்பித்தது. ‘தடம்பணை’ என்றது, அவ்விடம் இவ்வழிநடை வருத்தத்தை இவ்விது தணிக்குந் தன்மையது என்றவாறு.

‘சுருதிப்பசுக்கள் சரவாதவற்றைச் சுரப்பித்து அவைசொரியும் பொருட்பால் கரவாதஉதவிய மாறன்’ என்றது, உருவகம், கரவாது - ஒளிந்காமல்; இங்கு, வடமொழிவேதம் பால மறை பொருளினவாகவன்றி பென்றடி: “சத்தற்கியாநைகனை யாயிர மின்றமிழாந், செத்தற்கு உலகிலவருந் சடகோபன்” என்றார் பெரியாரும். கரவாதுஉதவிய மாறன் என ஆழ்வாரது வள்ளன்மையி லீடுபட்டுக் கூறியவாறு. சுருதிப்பசுக்கள் சரவாதவற்றைச் சுரப்பித்து - பிறர்த்துஅரிய வேதங்களின் ஆழ்பொருள்களை ஆழ்வார்தாம் எளிதிற்கண்டு என்றபடி. ‘மாறன்கவியணையாய்’ என்றது, உவமையணி. ஸரபாதம் என்ற வடமொழித்தொடர், சரவாதமென விகாரப்பட்டதென்க; சரபாதம் = சரபாதஸ்தாநம்; எய்தஅம்பு விழந் தார மென்பது பொருள்.

கொடிய சமுசார மார்க்கத்தாக் கடத்திக் கம்பநாடரைத் தாம்வாழுமிடமான பரமபதத்துக்கு அவழித்துச்செல்லும் ஆழ்வார் அவர்க்கு அடத்திபரின்பப்படையின் அணிவாய்வாய்க் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். “சரணமாகுத்தனதாளனை தாரச் கெல்லாம், பரணமாகுந் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்” என்பவாதலால், இப்பிறப்பின் பூடிவினே முந்திச்சித்திக்கு மென்று, சேர்வாகருந் வருத்தும் அவரை அணிமைசுரத் தேற்றியவாரும். விவரம் நுண்ணிதின் உணர்க. (67)

[பிரிவாற்றது வருந்தும் தலைவி கார்கண்டு கலங்குதல்.]

68. தடம்பணைத்தன் பொருநைக்குருகூர்தகைவருள

வடம்பணைக்கொங்கையில்வைக்கின்றிள்மற்றைமாலையெல்லா முடம்பணைக்குத்தொறும்பெத்துருமைத்துவெம்பாம்புமிழ்த்த விடம்பணைக்கொண்டனவேபனிதோய்த்திடுமேகங்களே.

(இ - ள்.) தடம்பணை - அகன்ற வயல்களையுடையதும், தன் - (நீர்வளத்தாற்) குளிக்கியானதும், பொருநை - தாமிரபர்ணிகதி பாயப்பெற்றதுமான, குருகூர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவ

ராகிய நம்மாழ்வாருடைய, தனக வகுள வடம் - அழகிய மகிழும் பூமாலைய, பணை கொங்கையில் வைக்கின்றிலர் - (பாங்கிமார் கொணர்ந்து) பருத்த என் கொங்கைகளில் வைக்கின்றூரில்லை; மற்றைமலை எல்லாம்-(அலுவன்றி)மற்ற மலைகள்யாவும், உடம்பு அணைக்கும் தொறும் வெந்து உதும் - என் உடம்பிற் சேர்க்குத்தோ டும் (மேற்கொண்ட விரகதாபத்தால்) வெந்து பொடியாய் உதிர்ந்துவிடும்; (இக்கிலையில்), பனி தோய்ந்தும் மேகங்கள் - நீர்த்துணி நிறைந்த மேகங்களோ, ஐந்து வெம்பாம்பு உமிழ்ந்த விடம் பணைக் கொண்டனவே - கொடிய ஐந்துபாம்புகள் ஒருங்கு உமிழ்ந்த விஷங்கள் திரண்டனவேயாம்; (எ - று.) - ஏ - ஈற்றசை.

(திருவித்தத்தில் 31 - ஆம் பாகரத்தில் நான்காமடியாகிய “பிணைப்பிளிப்பிப்போவான் ஐயுச்சொண்ட போகக்களே” என்ற விடத்தும் மேகங்கள் என்பது - முதல் வற்றுமையும், ஏகாரம் - ஈற்றசையுமேயாதலும், மேகங்களே என விளிப்பாகமையும் காண்க. ஏகாரவித்தாதல், கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணம்.) தலைவன் பொருளிட்டொற்றுப் பிரிந்துபோன போது காரகாலந்தே பிணிபாருவதாகக் காலம்பூறித்துச் சென்றாடி அக்காலம்வந்த வளவிலும் வரக்காணாமையால் பிரிவாற்றாது வருந்துத் தலைவிர்து மேகங்கள் அவ்வருத்தத்தை மிடுவித்தலால் அவள் அவற்றைப் பலகாக்கள் ஒதுங்கு உமிழ்ந்த விஷங்களே இங்ஙனம் தரவாவதனவென்று பதித்தறந்தாளென்க, தலைவனைப்பிரித்ததனால் தாபத்தால் தலைவருக்கும் போது பாங்கிமார் அத் தாபத்தங்குக்காரனம் இன்னதென்று ஆய்ந்து உள்ளபடியுணராமல் தாபரார்த்தபாகர் சதோபராரத் செய்வராய்க் குளிர்ந்தமலர் மாலையால்வற்றைக் கொணர்ந்து இவனுமிற்பெய்ய, “வாங்கினென் மலைந்தவையில் வைத்தனன்” என்றவாறு அவை இத்தாபத்தைத் தணிக்க மாட்டாது காமோத்திபகமாப் இவ்வெப்பத்தை மிடுவித்து அதனால் தாம் நின்று கிடுத்து ஒழிதலால், “மற்றை மாலையெல்லாம் உடம்பணைக்குத்தோறும் வெந்துகும்” என்றாள். “கண்ணன்கழல்துழாம்பொன்செம்புன்மென்மலைக்கென்று மெலியுமே” என்றாடி, தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் கிலையில் அத்தலைவன் சாத்வியமால் கிடைக்கப்பெற்றுள் அதனை அவனாகவே பாவித்து உடம்பில் ஒற்றிக்கொண்டு அவனைத் தழுவி யணைத்தவன் என்று மகிழ்வுறக்கருதின னாதலால், அத்தத் தகுதியான பரி காரத்தை உணர்ந்து சொல்கின்றதற்காகப் பாங்கியரை நோக்குரைப்பான், “நருகூரர் தலகவதுளவடம்பணைக்கொங்கையில் வைக்கின்றிலர்” என்றாள். “தடம்பணைத்தன்பொருளைக்குருகூரர்” என்றது, எவ்வகைத்தாபத்தையுந் தணிக்கவல்ல நாட்டுவள மாலையாவ ரென்ற குறிப்பு. தனக-அழகு; பெருமையுமாந், வகுளம் - வடசொல். ஐந்து என்றது, அநேக மென்றவாறு; திருவேங்கடத்தீர்த்தையில் “இற்றைப்பிறவொன்று அஞ்சுக்கத்தத்தை வினைக்கும்” என்றவிடத்தும் “அஞ்சு” என்பது இங்ஙனமாதல் காண்க. ஐந்து வெம்பாம்பு - கொடிய ஐந்துதலை வாகமென்றாமாம்; இப்பொருளில் ஐந்து - எண்ணலளவைபாகுபெயர். பணைக்கொள்ளுதல் - பருமைகொள்ளுதல், திரளுதல்.

சிறிலங்கையினங்களில் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான ஆழ்வார் மறைந்த வனவிலே அவரது இடைபீடியில்லாச்சேர்க்கை நிலவாவினால் வருந்துகிற கம்பநாடர் தமக்கு அவ்வாழ்வார் உரிய காலத்தில் வந்து காட்சிதந்து தம்மை அவர்பக்கல் சேர்த்துக் கொள்ளாது விளம்பித்தலாலே, அந்த நற்காலத்துக்குச் சூசகமாகிற பொருள்கள் தமது வருத்தத்தை மிகுவித்தலைக்குறித்து இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள், அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் ஆழ்வாரது பிரசாதமான மகிழ்மலர்மலை கிடைக்கப்பெற்றால் அது ஆறுதலாகுமேயன்றி மற்று ஏதாவும் இத்துயர்க்குப் பரிகாரமாகா தென்க. “உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு, தொடுத்த துறாய்மலர் குடிக்களைந்தன குடு மித்தொண்டர்களோம்” என்றபடி பகவத்பிரஸாதத்தையே விரும்பிப்பெற்று ஸ்வரூபம் நிறம்பெறும் ஆழ்வார்கள் போல, நம்மாழ்வார் குடிக்களைந்த மாலையையே அவர்ப் ப்ரஸாதமாக ஏற்று மகிழ்மயல்பினர் கம்பநாட்டாழ்வா ரென்க.

இங்ஙனம் திருமாலடியார்க்கு ஆட்பட்டவர்க்குத் தேவதாந்த ரங்ஙளின் நிர்மால்யம் வெறுப்புக்கிடமாயினமையம் இதிற போதரும், பிறவும் உய்த்துணர்க. இனி, இச்செய்யுளில், முதல் வாக்கியத்துக்கு - (அன்பர்கள்) ஆழ்வாருடைய போக்யதையையே [மிக்க இனிமையையே] எனது பரிபூர்ண பக்திக்கு விஷயமாக்கு கின்றரில்லை யென்றும், இரண்டாம்வாக்கியத்துக்கு - மற்றையிலிமைகளெல்லாம் என்சொரூபத்துக்குச் சேராடுவென்றும், மூன்றாம்வாக்கியத்துக்கு - கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைசொரிந்து உலகத்துக்கு உபகாரியாகிற ஆழ்வார்க்குப் போலியான மேகங்கள் இந்நிலையில் எனக்கு வருத்தத்தையிகுவிக்கின்ற வென்றும் (இது, போலிகண்டு அழிதல்) உள்ளுறைபொருள்கொள்ளவும் அமையும்.

(68)

[பொருள்வயிற்றிரிந்து சென்று மீளுந் தலைமகள் முகிலொடு கூறல்.]

69. மேகத்தையாற்றிற்கண்டேனென்றெண்ணுதுமெய்யன் குருகூ பாகத்தையாற்றுஞ்சொல்லாளைக்கண்ணீர் துளிபரந்த [ர்ப் மேகத்தையாற்றிக்கொண்டேகண்டமாற்றமொழிந்துகிந்தைச் சோகத்தையாற்றிக்கொண்டேதுளி தூவத்தொடங்குகவே.

(இ - ள்.) மேகத்தை ஆற்றில் கண்டேன் என்று எண்ணுது - மேகங்களாகிய உங்களை இடைவழியிலே கண்டு செய்துகூறினே னென்று (இதனை ஓர் இழிவாக நீங்கள்) நினையாமல், —மொய்யன் குருகூர் பாகத்தை ஆற்றும் சொல்லாளை - உண்மைப்பொருளையே உணர்த்துபவரான நம்மாழ்வாரது திருக்குருகூரின் பகுதியை யொத்த [மிக இனிய] சொற்களையுடையவளான என்காதலியை, கண் நீரின் துளி பரந்த மேகத்தை ஆற்றிக்கொண்டே - கண்ணீர்த் துளிடெருகுமாறு விஞ்சியுள்ள மேகத்தைத் தணிவித்துக் கொண்டே, (நீங்கள் சமீபிப்பவர்களாய்), கண்ட மாற்றம்

மொழிந்து சிந்தை சோகத்தை ஆற்றிக்கொண்டே - (நீங்கள் வருகிற வழியில் யான் மீண்டு வருதலைக்) கண்ட செய்தியைச் சொல்லி அவள் மனத்திலுண்டான வீரகவேதனையைச் சாத்தப்படுத்திக் கொண்டே, துளி தாவ தொடங்குக - மழைத்துளி பெய்யத் தொடங்குவீர்களாக; (எ - று.)

ஆறுவகைப் பிரிவினாள் பொருள்வயிற் பிரிவாவது - முன்னே யால் சாட்டப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனுலவரும் பயன் அபாயம் ஆவதல்லது தம்மக்கு ஆகாமையால், தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ் செய்தற்காகப் பொருள் தேடுதற் கொருட்டுத் தலைவன் தலைவியால் பிரிந்து தெசாந்தாஞ் செல்லுதல்; அங்ஙனம் பொருள்தேடப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் கர்க்காலத்தே மீண்டிருவதாகக் காலங்குறித்துச் சொல்வன். கற் பொடுபொருள்க் கணவன்சொல்தவருத தலைவி அவ்வார்த்தையை நம்பி அக்காலவரவை எதிர்போக்குக்கொண்டு அதுவரை பிரிவுத் துயரை ஒருவாறு பொறுத்து இல்லத்து இருப்பன். “இல்லிருக்கை முல்லை” என்பவாதலால், அங்ஙனம் இருத்தலும், இருத்தல் பிரித்தமும் - அகப்பொருளில் முல்லைத்திணையாம். அவ்வாறு பிரிந்துசென்ற தலைவன் பொருளீட்டிக்கொண்டு கர்க்காலத்தின் வரவைக் கண்டு இரங்கி விரைந்துமீண்டு வருகிறபோது விரைவாக முத்துறுச்செல்லும் மேகங்களை நோக்கி இவை தலைவியி நக்கிற விடத்தே என்னின் முற்பட்டுச் செல்லுமாயின் அதுகண்டு அவள் குறித்தகாலத்தில் என்வரவுகாணுத்துயரால் இறந்துபடக்கூடுமே யென்று அஞ்சி அம்மேகங்களை நோக்கி “நீங்கள் முற்பட்டுச் சென்றிராயின் யான் சொல்தவருது விரைந்து மீண்டுவருவதை நீங்கள் கண்ட செய்தியை அவட்குச்சொல்லி அவள் துயரை யாற்றிப் பின்பு உங்கள் காரியமாகிய மழைபெய்தலைத் தொடங்கு வீராக” என்று அவற்றை வேண்டித், இச்செய்யுளிற்குறித்த விஷயம். மெய்ப்பாடு - அச்சம். பயன் - இவ்வார்த்தை செவிப்படப் பெற்ற பாகன் தேரை விரையச்செலுத்துதல்.

என்காரியமாக உங்களை நீங்கள் எவ்விடத்திற்குப் பிரயத்தன பூர்வமாகவந்து கண்டு எங்கு நிற்குதினேனில்லை யென்றும், தற் செயலாக வழியிலே சந்தித்தவிடத்தும் காரியஞ் சொன்னே னென்றும் நீங்கள் என்பது குறைகருதலாகா தென்பான், ‘மேகத்தையாற்றிந் கண்டே னென்றெண்ணுது’ என்றான். ‘மேகத்தை’ என்றது, முன்னிலைப்பாட்டின்க; சிந்தாமணியில் “எம்பியை யின்புப்பெற்றேன்” என்றவிடத்து ‘எம்பியை’ என்பதுபோல. ‘மெய்யன் குருகூர்ப்பாகத்தையாற்றுஞ் சொல்லான்’ என்றது, பாட்டுடைத்தலைவனது சம்பந்தமுடைய பொருளை உவமைசூறி அம்முகத்தால் தலைவியைச் சிறப்பித்தது. ஆழ்வார் அவதாரஸ்தலமான திருக்குகூர் முழுவதுமேயன்றி அதில் ஒவ்வொரு பகுதியுமே மிக இனிய தாகுதலால், அங்ஙனம் முழுவதும் இனியளாதவேயன்றி ஒவ்வொருநுப்புமே இனிய ளாகிற தலைவி யென்னுங்கருத்து அமைய ‘மெய்யன்குருகூர்ப் பாகத்தை யாற்றுஞ் சொல்லான்’ என்றான்; இதனை - “தெய்வம்

‘பணிகழ்மலோன்தல்லைச் சிற்றம்பலமனையான்’ என்றூற்போலக் கொள்க; இனி, பூமியை ‘பூதலம்’ என்றல்போல, குருகூரை ‘குரு கூர்ப்பாகம்’ என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். மோகமும், சோகமும் - மனம்மதாவஸ்தைகள் ஐத்திற் சேர்த்தலு; அவையாவன - சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. இவற்றில் சுப்பிரயோகம் - சொல்லும், நினைவும்; விப்பிரயோகம் - உவந்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெகுப்பும், துன்பப்பனத்தொட்டலும்; மோகம் - அழங்கலும், மொழிபலப்பிதற்றலும்; மரணம் - அப்பப்பும், மயக்கமும். ஐத்தாம் அவதையாகிய மரணம் நேர்த்தற்கு முன்பு நமங்காமலத்தையாகிய மோகத்தை நீங்கள் நற்செய்தி கூறுதலால் ‘மதலில்தணித்து, மூன்றாமவத்தையாகிய சோகத்தை யும் தணிக்கத்தொடங்குவிராக என்றான். அதற்குள் யான் வந்து முதலிவந்தி அவத்தையகை ஆற்றுவே என்பது, உட்கொள். நீங்கள் முன்செல்விராயின் “பருவமெடுத்தது வந்திலர் காதல ரென் ட வாய்ப்பொ. னுருவமடப்பிடியே உயங்கேல் உயங்காத வன்வாய், பொருடாக செற்ற பொற்றேரேறி வேர்தர்பொருண் டிதக்கு, வருவதுரைப்பமுன்னேவந்ததா விம்மழைமழிலே” என்ற கண்டார்கூறும்படி என்வரவுரைக்குத் துதாவிர என்று வேண்டியவாரும்.

இரண்டாமடியில், ஆற்றும் என்பது - உவமவாசகம். சொல்லானை மோகத்தை ஆற்றிக்கொண்டு-இரண்டு செம்புநி பொருள்வந்த வினை. ‘வார்த்தா’ என்ற வடமொழி செங்குடியையும் அதுகுறிக்கும் பேச்சையும் உணர்த்துதல்போல, ‘மாற்றம்’ என்ற தென்மொழி - சொல்லையும் அவற்றுதிர்க்கப்படும் ‘செங்குடியையும் உணர்த்தும். மெய்யன் - பதார்த்தவாதி, தத்துவஸ்வரூபி.

கற்பகாடர்பக்கல் பூர்ணாகுபைவைத்து அதனால் உரிய காலத்திலே அவர்க்குக் காட்சிதந்து பேரணிக்குமாறு நிநுள்ளங் கொண்ட ஆழ்வார் அதற்கு முன்னமே விரைந்து வந்துநிற அவரை உறுதிசுறித்தேற்றமாறு, திவ்விபதேசவாதரபரராட்ச் செல்லும் சில பாகவதரை நோக்கித் துறதல், இதற்கு உள்நுழை பொருள். இவ்வன் கூறுதற்குக் காரணம், மிக்க உருணை பெளக, கைப்பாறு கருதாது பரோபகாரத்திற்காகவே நல்லோர் கமந்து கொண்டு உயர்ந்து நிற்கின்ற ஆங்காங்குப்பெய்தல்வாயுவயிர் நலையும் உயர்ந்தல், மேகங்களின் இயல்பு; “ஆதிலத்த மனத்த மந்திரமன மனஉத்தம்பிரகல், மந்திரமனமனமனம் பத்தியிலாத பாரிகளும்புதிடத், திதில்கன்னெறி காட்டியெங்குத்திரிதரங்க னெம்மாறுக்கே, காதல்செய்தொண்டர்” என்றபடி இவ்வுல கத்தில் அனைவரையும் உய்வித்தற்பொருட்டு மெய்வருத்தம் பாராமல் எங்குத்திரித்து குணரஸபூர்த்திகொண்டு நல்லொழுக்கங் காட்டிச் சைம்மாறு கருதாது உதவும் இயல்பினர் பாகவதி - ஆதலால், மேகங்களைப் பாகவதர்களாகச் சொல்லத் தட்டில்லை, எம்பெருமானோடொக்கும்வடிவு இரண்டிடத்துள் உண்டு. கண்ணீர்த்துளிபரத்த மோகமும், சித்தைச்சோகமும், மதனுவத் தையிலொப்பப் பக்தியவத்தையிலும் நிகழும். துளிதுவதல் =

தாபம் ஆறுமாறு மெதுவாக இன்சொற்பேசுதல்; மற்றும் இங்ஙனங் கண்டுக்கொள்க. (69)

[ம த ந் கு.]

70. தொடங்குகின்ற ண்டஞ்சொல்லுகின்றேன்குருகூர்த்தொழா மடங்குகின்ற மண்டலங்குற்றியாடுகின்ற மனமதங்கி விடங்குகண்டார் பிழைப்பார் சவையீர் விரைந்தேகுமிந்தப் படங்குவிண்டாற்பின்னைப்போகவொண்ணாது பதிகளுக்கே.

(இ - ள்.) சவையீர் - சபையிலுள்ளவர்களே! சொல்லுகின்றேன் - (யான் உங்கட்கு ஓர் உறுதி) கூறுகின்றேன்; (கேளுங்கள்): மதங்கி - ஆடல் பாடல்வல்ல ஓர் இளமங்கை, நடம் தொடங்குகின்ற ண் - கூத்தாடத் தொடங்குகிறாள்; குருகூர் - தொழா பங்குகின்றாள் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரான அம்மாழ்வாரைத் (தொடக்கத்திலே) தொழது (திரையிலுள்ளே) திருநீர்த்தெய்வம் கிறாள்; மண்டலம் - சுற்றி ஆடுகின்றாள் - மண்டலமாகச் சுழன்று (அங்கிருந்தபடியே) கூத்தாடுகின்றாள்; விடங்கு கண்டு - பிழைப்பார் ஆர் - (இந்த மதங்கியின்) அழகைக் கண்டால் (காதல்நோயால் மரணவேதனைப்படாது) பிழைப்பவர் எவர்? [எவரும் இலையென்றபடி]; இந்த படங்கு விண்டால் பின்னை உம் பதிகளுக்கு போக ஒண்ணது - இந்தத்திரையை வாங்கிவிட்டாலோ (அவனைக் கண்ட) பின்பு (மோகித்துவிழ்ந்தேயன்றி உங்களால்) உங்களுநர்க்குப் போகமுடியாது; (ஆதலால்), விரைந்து ஏகும் - (அத்திரை வாங்குதற்கு முன்னே) விரைவாக அப்பாற் போய்விடுங்கள்.

மதங்கு என்பது - கலம்பகத்துக்கு முன்யெமான உறுப்புக்கள் பதினெட்டனுள் ஒன்று; இதனை மதங்கமென்றும், மதங்கியா என்றும் வழங்குவர். இரண்டுக்களிலும் வாணியெடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தானும் சுழன்று ஆடுவாரோ ரிளமாதின் அழகுநிகழியை ஒருவன் பாராட்டிக் கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, இதன் இலக்கணம். அங்ஙனம் ஆடுவன், மதங்கியெனப்படுவான். மற்றும் கலம்பகவுறப்பிற்றுள் புயங்குப்பு மறம் முதலிய சிலாபர் அத்தாதிப்பிரபந்தங்களில் அருமையாகக் கூறப்படுவனாக. “போதவெனக்கெளிதானார் போதவனுக்கரிதானார், நாதரங்கத்திருத்தான் நாடியரங்கில் நடக்கில், ஓதமதங்கிகடித்தால் உள்ளா தங்ியரக்காம், வேதமறைத்திடவல்லீர் விரையமறைத்து விடேர” என்ற திருவரங்கக்கலம்பகத்து மதங்குச்செயுள் இங்கு ஒப்புகொக்கத்தக்கது. அரங்கிற்புகுந்து ஆடுவார் தொடக்கத்தில் தமது வழிபடுகடவனைத் தொழுதல் இயல்பு. மண்டலம் சுற்றுதல் - பவரியென்னுங் கூத்துவிகற்பம்.

ஞானங்கனிந்து கலங்கொண்ட கம்பநாடரது பக்தியதிசயத்தையுணர்ந்த பாகவதர், அவர் ஆழ்வாரைத் தொழுதலையம், “சூர்ப்பிடுங் டமிட்டெழுந்தாடிப்பாடியிறைஞ்சி” என்றபடி பக்தி பரவசப்பட்டுக் கூத்தாடுதலையும் உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட்டி, “இவரது கலத்தைக் கண்டால் தப்ப விரகில்லை” என்றும், “ஞானக்

கண்ணிள் காட்சியை மறைக்கும் திரிபுணர்வாகிய திரை அகல இவரது சொற்பத்தை உள்ளபடி கண்டவர் இவர்க்கல் சுடுபடுவதே பன்றி இவரைவிட்டு முன்பு தாம் விரும்பிய பிரபஞ்ச விஷயங்களிற் செல்ல இயலாது என்றும் பாராட்டி கூறுதல் இதற்கு உள் னுறைப்பாடுள். அகலம் உரைத்துக்கொள்க. (70)

71. பதியந்தமிழென்னநான்மறையென்னவிப்பார்புரக்கு
மதியந்தமிழெனாமனைகளென்னமறைத்தமிழி
னதியந்தருங்கவியாயிரஞ்செய்தனித்தானமுதம்
பொதியந்தருந்தியங்குருகூரெத்தைபூசுரர்க்கே.

(இ - ள்.) பொதியம் தரு - பொதியமலையினுள் கொடுக்கப் பட்ட [பொதியமலையிலிருந்து தோன்றவந்தது], நதி - தாமிர பாணிநதி டாயப்பெற்று, அம் - அழகிய, குருகூர் - திருக்குருகூரில் திருவாவதரித்த, எதை - எமதுதலைமையான நம்மாழ்வார், - தமிழ் பதியம் என்ன - (கோல்கோக்கிலே காண்பவர்கள்) தமிழ்ப்பதிகங் களென்று சொல்லும்படியும், நால்வரை என்ன - (ஆழ்ந்துபொருள் கோக்குவர்) நான்குவேதங்களென்று சொல்லும்படியும், இ பார்புரக்கும் மதி அந்தம் இல் னா பாகைகள் என்ன - (பயனைகோக்கி சுடுபடுபவர்) இச்சிலவுலகத்தை கல்வழிப்படுத்திப் பாதுகாப்பனவும் வரம்பிலாஞானமாகிய ஒளியை வெளிப்படுத்துவனவுமான ஆரங்க ளென்று சொல்லும்படியும், மறை தமிழின் அதிஅம் தரும் கவி ஆயிரம்செய்து - சேவதங்கட்கும் தமிழ்ப்பாணைக்கும் மிக்க அழகைத் தருகிற திருவாய்மொழியாரீரம் பாடல்களைப் பாடி, பூசு ரர்க்கு அமுதம் அளித்தான் - புத்தேவரெனப்படுகிற அத்தணர் களுக்கு அந்த இன்கவிகளாகிய அந்நதத்தைக் கொடுத்தருளிந்;

திருமால் வானுலகத்தில் வாழந் தேவர்க்கு அமிருதமளித் தாற்றோல, அத்திருமாலடியாரிற் சிறந்தவராகிய நம்மாழ்வார் நிலவுலகத்துவாழ்ந்தேவரெனப்படுகிற அத்தணர்க்குத் திருவாய் மொழியாகிய அமிருதத்தை அளித்தன ரென்க; “மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாரம் கடைத்து, துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாரீரத்தின்சுவைய முதல், கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியானன் பரீட்டங்களித்தருந்த, சிறைப்பான்” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானை யங்காரும்.

பதியமெனினும், பதிகமெனினும் ஒக்கும். பத்துரெய்யுள் கொண்டது, பதிக மெனப்படும். திருவாய்மொழி, நூறுபதிகங் கொண்டது; அந்நூறுபதிகத்தோறும் பத்துச்செய்யுள் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் சுற்றிலுமுள்ள திருநாமப்பாடாரம் நீங்க வெனக் காண்க. இனி, செய்யுளைக்குறிக்கிற பதியம் என்ற வடசொல் பதிய மென விகாரப்பட்டுவதெனக் கொண்டு, தமிழ்ப்பதியம் என்ன - தமிழ்ப்பாசுரங்களென்று சொல்லும்படியும் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. அந்தமில் மதி என்க. ‘அதி’ என்பது, வடசொல்லுள் மிகுதிப்பொருளதோர் இடைச்சொல். பொதியம் = பொதியில்; மலையபடுவதம். பூசுரர் - வடசொல்; வானுலகத்தில்தேவர்போல, பூலோகத்தில் அத்தணர் சிறப்புற்றுவிளங்குதலால், இப்பெயர்

பெற்றனர்; “நிலத்தேவர்” என்றார் ஆர்வாரும். இங்கு ‘பூசரர்’ என்றது, மதுரகவியாழ்வார் முதலிய எவரெனக்களை. ‘கவியாயிரம்’ என்றது, சொச்சத்தொகையைக் குறிப்பது, பெருந்தொகை மாத்ரத்தைக் குறித்தது; திருவாய்மொழிச்செய்யுள் - 1102 ஆகலின். (71)

72. பூட்சிகண்டிப்பொய்ச்சமயப்புலவர்க்குப்போக்குவல்வாய்
வாட்சிகண்டிமற்றைமாயத்தநகர்க்குமன்னுயிர்கட்
காட்சிகண்டிதொண்டர்க்காநந்தவாரிகண்டிரிவைக்
காட்சிகண்டிபரவுங்குருகூர்வந்தகற்பகமே.

(இ - ள்.) குருகூர் வந்த கற்பகம் - திருக்குருகூரில் தோன்றிய கல்கவிகுறும்போன்ற நம்மாழ்வார், — பொய்ச்சமயப் புலவர்க்கு - (பிரபஞ்சத்தைப்) பொய்யென்ற கூறும் (பொருத்தமும் பிரச்சந்த பொருத்தமுமாகிய) மதங்களிலுள்ள வித்துவான்களுக்கு, பூட்சிகண்டி - (வாஸ்யாக்கும்) பூட்டு என்று அறியுங்கள்; மற்றை மாயத்து அநுகர்க்கு - அவர்களினும் வேறான வஞ்சனையையுடைய ஜைநசமயத்தார்க்கு, போக்கு வல்வாய் வாட்சிகண்டி - (அவர்களாறுபாட்டைப்) போக்குகிற வலியகூர்வாயையுடைய வாட்சியென்னுங்கருவி யென்று அறியுங்கள்; மன் உயிர்கட்கு ஆட்சிகண்டி - உலகத்தின் நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு உரிமையான அழிவற்ற பொருளென்று அறியுங்கள்; தொண்டர்க்கு ஆந்தவாரிகண்டி - (தமது) அடியார்களுக்குப் பேரின்பப் பெருக்காவரென்று அறியுங்கள்; அரிவை காட்சிகண்டி - (மற்றும் அவர் நமது) அறிவுக்குக் காணத்தக்க பொருளாவ ரென்று அறியுங்கள்; (ஆகவே), பரவுர் - (எல்லாம் அவரை) வணங்கிப் புகழ்ந்து வழிபடுங்கள்; (எ - று.) — என்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தபடியாம்.

பூட்சி = பூட்டு. கண்டி - தேற்றம். பொய்ச்சமயம் - மித்யா வாதமும், மாயாவாதமுமுள்ள மதங்கள். மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளையும் மறுபிறப்பையும் இவ்வினைப்படியினையும் இல்லையென்றுகூறும் லோகாயதமதமும், மற்றும் இத்தன்மையனவான மாறுபாடுகளைக் கூறும் மதத்தாரங்களும் ‘பொய்ச்சமயம்’ என்றதில் அடங்கும். வாட்சி = வாய்ச்சி; மரத்தைச்சீவும் ஒருகருவி; அது மரக்கோணலைத் தீர்ப்பதுபோல, இவர் மனக்கோணலைத் தீர்ப்பரென்க. இனி, ‘சி’ என்பதைப் பகுதிப்பொருள்விதத்தினால் கொண்டு, வாட்சி - வான் என்றலும் ஒன்று. “இலங்கத்திட்டிராணத்தினும் சமனநும் சாகவியநும், வலிந்துவாது செய்வீர்களும் மற்றுந் தெய்வமாமரிந்நுள், மலிந்துசெய்தெற்கவரிவிகந் திருக்குருகூரதனுட், பொலிந்துநின்ற பிரான்கண்டி ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினை” என்று ஆர்வார் திருவாய்மொழியில் பரமததிரஸ்யூர்வமாக ஸ்வமதஸ்தாபனஞ்செய்ததனால், ‘பூட்சிகண்டி பொய்ச்சமயப்புலவர்க்குப் போக்குவல்வாய்வாட்சிகண்டி மற்றைமாயத்தநகர்க்கு’ என்றார். ஜீவாத்மா நித்தியமாதலால், ‘மன்னுயிர்’ எனப்பட்டது. ‘உயிர்கட்கு ஆட்சி’ என்பதற்கு - ஜீவராசிகளை ஆளுவவரென்று பொருள் கொள்ளலுமாம்; ஆட்சி - ஆளுகை; ‘சி’ விசுதி பெற்ற தொழிற்

பெயர்: இங்கு, ஆளுபவர்க்கு ஆகுபெய ரென்க. ஆந்தவாரி - வடமொழித்தொடர். அறிவை = அறிவுக்கு; உருபுமயக்கம்; அறிவைக்காட்சி - அறிவு கொண்டு காண்பதற்கு ஏற்ற பொரு ளென்க; அவசியம் அரியத்தக்க பொருளென்றபடி. இனி, 'அறிவைக்காட்சி' என்பதற்கு-ஞானமயமான பரப்பிரஹ்மஸ்வரூ பத்தை புணர்ந்தவ ரென்று பொருள்கொள்ளவுங் கூடும். அறிவு ளு காட்டி என்று நினைத்து, அறிவுக்கு அடிகிய காட்சிப்பொரு ளென்றலு, மொன்று. பரவும் - எவற்பன்மை; பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, அனைவராலுந்துதிக்கப்படும் குருக. ரெனினும் இழக் காது. கற்பகம் - உவமையாகுபெயர்; வேண்டுமோர் வேண்டு மவற்றை அருளுதலால், ஆழ்வார் கற்பக மெனப்பட்டனர். கல்பக மென்ற வடசொல் - வேண்டியவற்றைக் கல்பிப்பதென்று காரணப்பொருள்: கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். (72)

73. கற்றுஞ்செவியுறக்கேட்டுப்பருகிக்களித்துமுள்ளே
முற்றுமுகப்பெய்துமுழிக்கிக்குடைதுமுகத்துகொடு
நிற்றுநிலையுறநீத்துதும்யாநிதமாறனெம்மை
நிற்றும்நிலைகொள்ளவும்முரியான்கவிவெள்ளத்தையே.

(இ-ள்.) எம்மை விற்றும் விலைகொள்ளவும் உரியான்-எம்மை விற்கவும் வாங்கவும் உரிபவராகிய, மாறன்-நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த, கவிவெள்ளத்தை - பாடல்களாகிய பிரவாகத்தை, யாம் - நாம், - நிதம் - நாள்தோறும், கற்றும் செவி உற கேட்டும் பருகி களித்தும்-ஓதியும் (பிரக்கூறக்) காதிவரன்னருகக்கேட்டும் குடித்து மகிழுவோம்; உள்ளே முற்றும் உக பெய்தும் - அகத்திலே அவ்வெள்ளமுழுவதும் விழும்படி ஊற்றிக்கொள்வோம்; முழிகு குடைதும் - (அவ்வெள்ளத்தில்) இறங்கி அமிழ்ந்து நிராடுவோம்; முகத்து கொடு நிலை உற நிற்றும் - (அப்பொருக்கை) மொண் டெடுத்துக்கொண்டு நிலைபெற நிற்போம், நீத்துதும் - (அவ்வெள் ளத்தில்) நீந்துவோம்; (எ - று.)

ஆழ்வார்பாசுரங்களை வெள்ளமாக்கி, அதற்குஏற்ப, 'பருகிக் களித்தும், முற்றும் உள்ளே உகப்பெய்தும், முழிக்கிக்குடைதும், முகத்துகொடுநிலையுற நிற்றும், நீத்துதும்' என்று; உருவகவணி. ஆழ்வாரது நிவ்வியப்பிரபந்தங்களிலேயே இடைவிடாது பலவாறு பயின்று அவற்றை உபயோகித்துக்கொள்வோ மென்பது கருத்து. "பருகுவன்னன் வார்வத்தனாகி.....செவியாயாகநெஞ்சுகள னாகக், கேட்டவைகேட்டவைவிடாதுளத்தமைத்தல்" முறைமை யாதலால் 'கற்றுஞ் செவியுறக்கேட்டும் பருகிக்களித்தும்' என்றும், 'உள்ளேமுற்றும் உகப்பெய்தும்' என்றும் கூறப்பட்டது. உள்ளே - உள்ளத்திலே. உள்ளே முற்றும் உகப் பெய்தல்-மறந்து விடாதபடி மனத்திலே நிரம்பப் பதியவைத்துக்கொள்ளுதல். முழிக்கிக்குடைதல் - பொருளாராட்சி செய்தல். முகத்துக்காடு நிற்றல் - அப்பொருளைப்பாராட்டித் தாம்உபயோகிக்குமாறு தேக்கிக்கொள்ளுதல், நீத்துதல் - அவற்றில் ஈடுபடுதல்.

தாம் ஸ்வாதந்திரியமின்றி ஆழ்வார்க்குப்பரத்திரையார் நிற்பவ ரென்பதும் தம்மை அடிமையாக ஆழ்வார் ஆட்கொண்டருளியதும் தோன்ற, 'எம்மை' விற்பதும் விலைகொள்ளவும் உரியான்' என்றும்; அடிமைகொண்டவனென்ற பொருளை 'விற்பதும் விலைகொள்ளவும் உரியான்' எனப் பிறிதொருவகையாகக் கூறியது, பிறிதெனவிற்பியணி. 'எம்மை' என்றது, இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மை; தம்மைப்போன்ற அடியார்களையுங் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையுமாம்.

நிதம் - நித்ய மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; நித்த மெனவும் வழங்கும். விற்பு = விற்கு; எச்சத்திரிபு. விலைகொள்ளுதல் - விலைக்குக்கொள்ளுதல். (73)

[தலைவியின் கண்ணழகு கண்டு வியந்த தலைவன் கூறுதல்.]

74. வெள்ளம்பரந்தனவோகமதைத் தன் நிவென்மதிமேற்
கள்ளம்பரந்தனவோமுயலீக்கிக்கலிக்கரசன்
நெள்ளம்பரந்தவயற்குருகூர்க்கொம்பின்பெம்முகத்தே
முள்ளம்பரந்தனவோகண்களோவொன்றுமோர்கிலமே.

(இ - ள்.) (இவை),—கமலத்து - (ஒரு) செந்தாமரைமலரின் மேல், வெள்ளம் பரந்தனவோ - பிரவாகம் பரவியவை தாமோ? —அன்றி - அல்லது, வென் மதிமேல் - வெண்ணிறமான சந்திரன் மேல், முயல் நீக்கி - (களங்கமாகிய) முயலைப் போக்கி, கள்ளம் பரந்தனவோ - களவுத்தொழில் பரவியவை தாமோ,—கவிக்கு அரசன் - பாவலர்கட்கெல்லாம் மேலான தலைவராயிவ் வாழ்வாருடைய, தென் அம் பரந்த வயல் குருகூர் - தெளிவான நீர் பரவிப் பாயப்பெற்ற கழனிகளையுடைய திருக்குருகூரிலுள்ள, கொம்பின் - பூங்கொம்புபோன்ற இம்மங்கையினது, செம் முகத்து - சிவந்த முகத்திலே, எம் உள்ளம் பரந்தனவோ - எமதுமனம் பரவியவை தாமோ?—(அன்றி), கண்களோ - கண்கள்தாமோ? —ஒன்றும் ஓர்கிலம் - (இவற்றில்) ஒன்றையும் துணிவாக அறியின்றோமில்லை; (எ - று.)

தலைமகன் தலைமகளைப் புஞ்சொலையில் ஏகாந்தத்திலே தற் செயலாகச் சந்தித்தபோது அவளது கண்ணாழி விடுபட்டு அது குறித்து வியந்து தன்னிலே தான் சொல்லிக்கொண்டது, இது; நெஞ்சொடுகூறிய தென்க. இது நலம்பாராட்டல், 'நயப்பு' என்றும், 'கண்நயத்துரைத்தல்' என்றுங் கூறப்படும். ஒருவருள்ளக் கருத்தை ஒருவரையாத ஒருதலைக்காமமாதலால், இது, இயற்கைப் புணர்ச்சியிலே கைக்கிணையின்பாற்படும்.

இவளது முகம் செந்தாமரை மலர் போன்றிருக்க, அதில் விசாலமாயுள்ள கண்கள் கடல்வெள்ளம்போலுதலால், 'கமலத்து வெள்ளம்பரந்தனவோ' என்றும்; "அஞ்சொற்களமுதிலெள்ளிக் கொண்டவன் வதனம் கைநீர், கஞ்சத்தினள் விற்பிறையாக் கடலினும்பெரிய கண்கள்" என்ற கம்பராமாயணம் இங்குக் காணத்தக்கது. தன்மனம் அக்கண்ணாழிவிடுபட்டு மீளவொண்

ஊதாபடி ஆழ்ந்திட்டதனாலும், அக்கண்களை வெள்ளமென்றாலும். மகளிர் கண்களுக்குக் கடல் உவமைபாதலை, “வேல் வாள் கணை வண்டு வேலைவிடமழை” என்றும் இரத்தினச்சுருக்கத்தாலும் அறிக. மதிந்த வெண்மை - இயற்கை யடைமொழி. இவளது முகம் களங்கமில்லாததொரு சந்திரமண்டலம்போன்றிருக்க, அதிலே விசாலமாயுள்ள மையுண்டகருங்கண்கள் மிக்க அழகுடை மையாற் காண்பவர்மனத்தைக் களவுசெய்யுந் தன்மையன வாத்தலின் ‘மதி மேல் முயல்ரீக்கி’ கள்ளம்பரத்தனவோ’ என்றான். மிக்வஞ்சணையின் வடிவமாகவெயுள்ளன இக்கண்கள் என்க. களவைக் கருகிற மனையதென்று கற்பித்துக்கூறுதல் கவிமர பாதலை, “களவென்னுங் காரறிவாண்மை” என்ற நிருக்குறள் கொண்டும் உணர்க. இப்பொழுது இருக்கிற சந்திரமண்டலம் களங்க மனையதாதலால் இவளது முகத்துக்கு ஏற்ற உவமையாகா தென்பது ‘வெண்மதிமேல் முயல்ரீக்கி’ என்றதனாற் போதும். முகத்துக்குச் சந்திரனுவமை - கண்டவர் கண்களுக்கு மழைச்சி விகைவித்தலிலும், குளிர்ந்தஒளியிலும் என்க. அன்றி, செம்முகத் துக்கு வெண்மதி - நிறத்தில் கிளாகாமை காண்க. கொம்பு - பூங் கொர்ப்புபோல் மெல்லியவடிவமுடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயர். அவளது அவயவங்கள் அழகிய மலர் போலுதலால், அவளை ‘கொம்பு’ என்றான். அவளது சிவந்தமுகத்திலுள்ள கண்கள், அவள் மேல் தனது மனத்தின் ஆசை எவ்வளவு பரவி யுள்ளதோ அவ்வளவு விசாலமாயுள்ளதனாலும், அவன்முகத்தின் மேல் தன்மனம் பரந்துசென்றுவாறு பரந்தள்ளதனாலும், அவற்றை ந்காண்பவரது உள்ளம் காதல்மிகுதியால் அக்கண்மையே யாகுதலாலும், அவன்முகத்திற் பதிந்த தன்மனம் அதனைவிட்டுப் போகாமையாலும் ‘கொம்பின் செம்முகத்து எம்முள்ளம் பரந் தனவோ’ என்றான். இங்ஙனம் கருக்கண்களுக்குத் தன்மனத்தை உவமைகூறியது, அம்மனம் காமமயக்கத்தால் இருண்டிருத்தல் பற்றி யென்க. இப்படி பலவகையாகக்கொண்டு காட்டிய உபமானங்களெல்லாம் அவ்வுபமையத்தின் தகுதிக்குப் போதா வென்னுங் கருத்தினால், அந்த அதிருத்தி தோன்ற, கடைமியில் கண்கா தாயோ என்று கூறவிட்டான். இப்படி உடமானத்தையும் உபமையதையும் ஐயமுற்று உரைத்து, ஐயஉவமையணி.

இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு, உவனகையச்சேர்ந்த மருட்கை; கண்ணழவின் பெருமையை வியந்து உரைத்ததனால், இங்ஙனம் உரைத்தலின் பயன் - மகிழ்தல்.

சந்திரனிடத்திலுள்ள களங்கத்தை முயலென்றும் மானென் றுங் கூறுதல், மரபு. கவி-இங்கு, சாதிப்பெயர். ஆழ்வார் நிருநாவி றுடைய பிரானாதலால், ‘கவிக்கரசன்’ எனப்பட்டார். தென் அம்- வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையெனினும் இழங்காது. அம் - டைசொல். இங்கு, ‘தென் அம்’ என்றது, சுத்தமான தாமிரபர்ணி நயத்திர்த்தத்தை. செம் முகம் - செவ்வியுள்ள முகம் எனினுமாம். ‘எம்’ ‘ஒர்கிலம்’ என்பன - தனித்தன்மைப்பன்மை. ‘வெள்ளம் பரந்தன’, ‘களம் பரந்தன’, ‘உள்ளம் பரந்தன’ என்றவை-தனித்

தனி ஒருசொல்தன்மையுற்று, தோன்றா எழுவாயாக வருவிக்கப் பட்ட 'இவை' என்ற பன்மைப்பெயர்க்குப் பயனிலையாம்.

'கண்ணழகு என்பது, ஐஞாநவைலக்ஷணயத்தை' என்பர், ஸ்வாபதேசம்வல்லார்; ஆகவே, கம்பாடரது ஞானவிளக்கத்தைக் கண்ட ஆழ்வார், அவர்பக்கல் பெருங்கூணைகொண்டு அந்த ஞானத்தைப் பெரிதாகப்பாராட்டுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'அகத்தினழகு முகத்தில்தேரியும்' என்றபடி அவரது மனத்திலுள்ள அறிவின்பெருமை செவ்வியமுகத்திலே தோன்றுமாகலின், 'செம்முகத்துக் கண்கள்' எனப்பட்டன. இவர்ந்துப் பேரறிவு ஆழ்வாரதுசங்கற்பத்தால் [அதாவது - அவரது உள்ளத்திற்கொண்ட திருவருளால்] உண்டாயினமைபற்றி, அவர் அதனை 'செம்முகத்து எம்எள்ளம்பரத்தனவோ' என்று கொண்டாடத்தகும். இவரது முகத்தை ஆழ்வார் குவிர்த்ததிருவுள்ளத்தோடு கடாஷித்ததனால் உண்டாகி வளர்ந்தது இவர்க்குப் பெருஞான பென்க. கவிக்கரசன் குருசூர்க் கொம்பு - ஆழ்வாரைநாடி அவரது திருவவதாரஸ்தலத்தைச்சார்ந்த கம்பநாடர், தென்அம் பரந்த வயல் குருசூர் - தெளிவான ஞானத்தினாலாகும் பேரானந்தம் பெருக்கெடுத்து வெள்ளமிடும் திவ்விடதேசம் என்க. இதயகமலத்தி லெழுந்து பொங்கும் ஞானவெள்ளமாதலால், 'வெள்ளம்பரத்தனவோ கமலத்து' எனப்பட்டது. களங்கமற்ற இந்தச் சுத்தஞானத்திற்கு, பரமாத்மாவின் மனத்தையும் உட்பட வசிகரிக்குத்திறம் அமைந்திருத்தல், 'வெள்ளமதி மேல் முயல்நீக்கிக் கள்ளம் பரத்தனவோ' என்று பாராட்டப்பட்டதென்க. மற்றும்விவரம் நுண்ணிதின் உணர்க. (74)

75. ஒருந்தகைமைக்குரியாருமோங்கியஞானியருஞ்
சாருத்தனித்தலைவன்சடகோபன்றடம்பதிக்கே
வாருமுகக்கொருறுத்சொன்னேனும்மயக்கமெல்லாத்
திருந்திருக்கறுஞ்சிந்தைசெவ்வேறிற்குந்திங்கறுமே.

(இ-ள்.) ஓரும் தகைமைக்கு உரியாரும் - (கத்துவப்பொருளை) ஆராயுந்தன்மைக்கு உரியவர்களும், ஓங்கிய ஞானியரும் - (அங்ஙனம் ஆராய்ந்து தெளிந்து) உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெற்றவர்களும், சாரும் - சரணமடையப்பெற்ற, தனி தலைவன் - ஒப்பற்ற தலைவரான, சடகோபன் - நம்மாழ்வார் திருவாவதரித்த தலபரான, தடபதிக்கே - பெருமையுடைய திருக்குருசூர்க்கே, வாரும் - வாருங்குள்; (அங்கு வருவீர்களாயின் அவர்திருவருளால்), உம் - மயக்கம் எல்லாம் தீரும் - உங்களுடைய விபர்தஞானமெல்லாம் ஒழியும்; திருக்கு அறும் - மாறுபாடு நீங்கும்; சிவகை செவ்வே ரிற்கும் - மனம் (கோணமல்) நேரே [நல்லறிவிலே] நிலைவிற்குர்; தீங்கு அறும் - திவினைகளெல்லாந்தொலையும்; உமக்கு ஓர் உறுதி சொன்னேன் - (இங்ஙனம்) உங்களுக்கு ஓர் உறுதிப்பொருள் கூறினேன்; [கேட்டு உய்வீராக என்றபடி]; (எ - று.)

என்று உலகத்தார்க்கு நல்லறிவு உணர்த்துகிற முகத்தால், அத்திவ்வியதேசமகிமை கூறியவாரும்.

விடுபேற்றுக்குக் காரணமாகும் பரம்பொருளை உணர்தற்கு உபாயம் மூன்று; அவை - கேள்வி, விமர்சம், பாவனை என்பன: அவற்றுள், கேள்வியாவது - ஞானாதுட்டானங்களை புடையரான நல்லாசிரியர்பக்கல் உபதேசமொழிகளைக் கேட்டல். விமர்சமாவது - அங்ஙனங் கேட்ட உபதேசமொழிப்பொருளைப் பிரமாணங்களைக் கொண்டும் யுத்தியைக்கொண்டும் தெளிய ஆராய்தல். பாவனையாவது - அம்முதற்பொருளை இடையருது கருதுதல். இம்மூன்று ஆள், முதலிரண்டு நிலைபளவில் நின்றவர் 'ஒருந்தகைமைக்கு உரியார்' என்றும், மூன்றாநிலையையடைந்து ஐயந்திரிபற மூலப் பொருளையுணர்ந்தவர் 'ஒங்கியஞானியர்' என்றுங் கூறப்பட்டனர். திருக்குறளில் "ஒர்த்துள்ள முள்ளதுணரின்" என்றற்போல, 'ஒருந்தகைமைக்குரியார்' என்றார். இவர்களினும் ஞானியர் மேம்பட்டவராதலால், அவர்க்கு 'ஒங்கிய' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இங், 'ஒருந்தகைமைக்கு உரியார்' என்பதற்கு - அஷ்டாங்கியோக நெறியால் உண்மைப்பொருளைக் காண்பவர் [யோகிகள்] என்று பொருளுக்கொள்ளலும் ஒன்று. இவர்களெல்லார்க்கும் மேம்பட்டவர் ஆழ்வார் என்க. இனி ஒருந்தகைமைக்கு உரியார் - பரணையுணரும்பல்டான பரமத்தியையுடையார் என்றும், ஒங்கிய ஞானியர் - அவரிற் சிறந்தவரான பரஜ்ஞானமுடையார் என்றுங் கொண்டு, இவ்விருவகையாரும் சரணமாக அடையும் ஒப்பியர் வற்ற இறைவர், பரணையுணர்ந்து சேர்ந்து அவனைவிடமாட்டாத பரமத்தியையுடையரான நம்மாழ்வார் என்றும் உண்டு; பரமத்தி-எம்பெருமானைத் தரிசித்தல், பரஜ்ஞானம்-அவனைச் சேர்தல், பரமபத்தி-அவனது பிரிவுக்கு அஞ்சுதல் எனக் கொள்வது சம்பிரதாயம்.

'மயக்கமாகவது மெய்ப்பொருளல்லவற்றை மெய்ப்பொருளென்று உணர்தல். விபரீதவுணர்வாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை யெனவும், மற்றும் இத்தன்மையனவுஞ் சொல்லும் மயக்கதூல்வழக்குக்களை மெய்ப்நூல்வழக்கெனத்துணர்தல்; நற்றயை மகனென்றும் இப்பிரபா சொல்லிவென்றும், இவ்வாறே ஒன்றனைப் பிறிதொன்றாகத் துணிதலும் அது. மருள், மயக்கம், விபரீதவுணர்வு, அவிச்சை என்பன-ஒருபொருட்கிளவி' என்று திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகருரைத்தது, இங்கு உணரத்தக்கது. "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணருட, மருளான் ஆம்மாணப்பிறப்பு" என்றாடி இம்மயக்கம் பிறப்புக்கு முதற்காரண மாதலால், இதுவற்றா ஒழிதலை முக்கியப்பயனை முதலில் எடுத்துக்கூறினர். திருக்கு - செருக்கு வஞ்சம்முதலியன. சடகோபன் தடம்பதி = ஆழ்வார்திருக்கரி. (75)

76. அறுவகையாயசமயமுமைவகைத்தாம்புலனு [கே
முறுவகையாற் சொன்னவோட்டமெல்லாமொழிவித்தொருங்
பெறுவகையாறெனச்செய்தபிரான்ருகூர்ப்பிறந்த
சிறுவகையாரவரைத்தொழுதோமெம்மைத்தின்றுகவே.

(இ - ள்.) அறு வகை ஆய சமயமும் - ஆறுவகைப்பட்ட சமய நூல்களும், உறு வகையால் சொன்ன - (தம்மங்குத்) தோன்றிய

டடி கூறிய, ஓட்டம் எல்லாம் - பொருள்விரிவு முழுவதையும், ஒருங்கே ஒழிவித்து - ஒருசேரப் போகும், பெறு வகை ஆறு என செய்த - முக்தபெறும்படியான வழி இதுவென்று காட்டி நூல் செய்த, பிரான் - உபகாரகரும், தருகா பிறந்த சிறு வகையார் அவரை - திருக்குருகூரில் அவதரித்த சிறியமனிதவடிவினருமாகிய கம்மாழ்வாரை, தொழுதோம் - வாணங்கினோம் (பாரம்); ஐ வகைத்து ஆம் புலனும் எம்மை தீண்டுக - ஐந்துவகைப்புலன்களும் (இனி) எம்மைச் சார்வனவாக; (எ - று.)

யாம், ஆழ்வார்திருவடிகளைச் சரணமடைந்தோ மாதலால், இனி ஐம்புலன்களைக்குறித்து அஞ்சவேண்டுவதில்லை; அப்புலன்களிற்கண்டபடிசெல்லாதவாறு எமது ஐம்பொற்களையும் மனத்தையுஞ் சீர்திருத்தி எம்மை ஆண்டருள்வர் ஆழ்வார் என்பதாம். இங்ஙனம் தாம் அச்சுந்திர்த்தகவிப்பினால், 'தொழுதோம்' என்றும், 'எம்மை' என்றும் தம்மை உயர்வுப் பன்மையாற் கூறிக்கொண்டார்.

ஐவகைத்தாம்புலன் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐம் பொற்களாலும் முறையே கொள்ளப்படுகிற ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை என்பன; இவை வடமொழியில், ஸ்பர்சம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என்னும் பஞ்சவிஷயங்க ளெனப்படும். ஆழ்வாரைச்சரணமடைந்த எம்மை இனி இவை சாரங்கடவனவல்ல வென்பதும், ஒருகால் சார்ந்தாலும் ஐதேந்திரியரல்லாதவர்க்கும் அவரருளால் நற்கதிவாய்க்கத்தடையில்லை யென்பதும் கருத்து. சொற்கிடக்கையினும் பொருளமைதியே முக்கிய மாதலால், 'அறுவகையாயசமயமும் உறுவகையாற்சொன்ன' என்றும், 'ஐவகைத்தாம்புலனும் தீண்டுக' என்றும் சொற்களைத் துணித்தெடுத்துக்கூட்டி இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது; ஆடுரியர்நச்சினாக்கினியர், சீவகசிந்தாமணியுரையில், 'இத்தொடர்நிலையிற் சொற்களைத் துணித்துப் பலவிடத்தினும் எடுத்துக்கூட்டியது, செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறிலும் மாட்டென்னும் உறுப்பாதலின்: "அகன்றுபொருள்கிடப்பினும் அணுகிய சீலையினும், இயன்று பொருள்முடியத் தந்தனருரைத்தல், மாட்டெனமொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்றும்,தொல்காப்பியனார் கூறினார்;.....இவ்விதி, ரோல்வருவனவற்றிற்குங்கொள்க' எனவும், இவ்வகையாகவே திருமுருகாற்றுப்படையுரையிலும் மதுரைக்காஞ்சியுரையிலும் உரைத்தது காண்க. இது, கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோளில் அடங்கும்.

ஆழ்வார், ஞானவைலக்ஷணயத்திற் பரமபதத்து சித்யகுரிகளோடு ஒப்பராயினும், தோற்றத்தில் எளியமனிதவடிவினராயிருத்தலால், 'சிறுவகையார்' எனப்பட்டார்; அவர், திருவாய்மொழியில், "உறுமோபாவியேனுக்கு" என்ற பாகுரத்தில், தமக்கு உத்தேசியரான பாகவதர்களை "அவனடியார், சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார்" என்று அருளிச்செய்ததை அடியொற்றி, கம்பநாடர், தமக்கு உத்தேசியரான அவ்வாழ்வாரை

‘சிறுவகையார்’ என்றார். (இந்நூலின் சுற்றில் வருகிற பாமிரத் தின்படி, ஆழ்வார் விஷயமாக மதுரகவிகள் ‘கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு’ என்னும் பதிகம் பாடியதை அனுசரித்துத் தாம் இப்பிரபந்தஞ்செய்தனர் கம்பநாடர் ஆதலால், அம்மதுரகவி களுக்கு முக்கியப்பிரமாணமான மேற்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை இவர் அடியொற்றுதல் தகும்.)

பாகவதர்களுடைய அநுட்டானங்கள் “இடங்கொள் சம யத்தையெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே” உள்ளன வென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததைப் பின்பற்றி, அவர்சொல் இவ்வா சிரியர் ‘அறுவகையாயசமயமும் உறுவகையாற்சொன்ன ஓட்ட மெல்லாம் ஒருங்கே ஒழிவித்து’ என்றார். உறுவகையால் - தத் தமக்குப் பொருந்தியவாற்றினால். ‘எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சரணமடைதலே அவனைப்பெறுதற்கு உபாயம்’ என்று ஆழ் வார் பலபடியாலும் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் அருளிச் செய்து நிலைநாட்டியதனால், ‘பெறுவகையாறெனச் செய்த பிரான்’ என்றார்; கீழ் ஐந்தாஞ்செய்யுளில் “முத்தியெய்தும்வழி பலவாயவிட் டொன்றாயது.....குருகூரெந்தை தோன் றலினே” என்றதுங் காண்க. வெவ்வேறுமதங்களில் அந்தத்த மதத்துக்குரிய தெய்வத்தை வணங்குதல் முதலாகக் கூறப் பட்ட முக்திமார்க்கங்களெல்லாம் பூர்வபக்புராய மறுக்கப்பட்டித் தலைகாட்டாது ஒழியத் திருமாலை வழிபடுதலொன்றே முக்தி மார்க்கமென்று சித்தார்த்தஞ் செய்து நிலைநிறுத்தினர் நம்மாழ்வார் என்பதும், வீடுபெறுதற்குச் சாதனமாக ஒதப்படுகிற கர்மம் ஞானம் முதலியவற்றை மறுத்து எம்பெருமானைச் சரணமடைதலாகிய பிரபத்தியொன்றே முத்திக்கு நேரான உபாயமென்று தாபித்தனர் நம்மாழ்வார் என்பதும், இங்குக் குறித்த பொருள். ஆறு - வழி. பெறுவகை ஆறு - ப்ராப்திக்கு வழி. “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தத்தொழிந்தாய்” என்ற திருவாய்மொழி, இங்குக் கருத்தத்தக்கது. ஒருங்கே ஒழி வித்து என இயையும். ஒருங்கே பெறுவகை ஆறு என்று எடுத்து, ஜீவான்மா பரமான்மாவை ஒருசேர்க்கையாக அடையும் உபாய மெனினுமாம்.

அறுவகையாய சமயம் - சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத ஷட்பண கபில பதஞ்சலிமதங்க ளென்பர்; வேறுவகை கூறலு முண்டு. புலன் = புலம்: சுற்றுப்போலி. ஒருங்கு - இடைச்சொல்.

இச்செய்யுள், கம்பநாடர் தாமானதன்மையில் உரைத்தது; அன்றி, தலைவிநிலையை மேற்கொண்டு உரைத்த தென்றால், பரத்தையிற் பிரிவில் பிண்டுவந்த தலைவனதுசேர்க்கைக்கு உடன்படாது தலைவி மறுத்துப் புலவி காட்ட, அதுகண்ட தோழி “தொழுது வழிபடற்பாலை பிழைப்பெண்ணல் தோன் றலையே” என்றபடி இங்ஙனம் தலைவனது குற்றத்தை நோக்கி அவன்மீது மிகுதியாகக்கோபித்தல் குலமனனுது கற்புநிலைக்கு அடாது என்று சிலசுறி உணர்த்தியபின்னர், தலைவி ஊடல்

தணித்து அவள்வரவை ஏற்றுக்கொள்பவளாய் 'அவரைத் தொழுதோம், இனி அவர் எம்மைக்கீண்டுமாராக' என்றதாகத் துறைப்போக்கு அமைத்தல் சாலும்.

ஆறுவகைப்பிரிவினுள்ளே பரத்தையிற் பிரிவைப்பற்றிய சிலவிவரம்: —“பரத்தையிற் பிரிதலென்பது - தலைமகளை வரைத் தெய்தியபின்னர், வைகலும் பாடலெதுகர்வா னொருவன் இடையே புளிங்காடியும் துகர்த்து அதலிலிமையந்தாற்போல, அவள் துகர்ச்சியிலிலிமையறிதற்குப் புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரியாநின்றல்; அல்லதூஉம், பண்ணும் பாடலும் முதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால் தான் எல்லார்க்குத் தலைவனாகலின் அவர்க்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநின்ற லென்றுமாம்: அல்லதூஉம், தலைமகளை ஊடலறிவித்தற்குப் பிரிதலென்றுமாம். இவ்வாறெழிந்து தனக்கின்பம்பேண்டிப்பிரிவனாயின், “கண்டு கேட்டுண் டெயிர் துற்றறியு னாம்புலனும், ஒன் டொடிகண்ணே யுள்” என்பதனால் இவளுக்குத் தலைமகளென்னும் பெயரோடு மாறுபட்டுத் தனதுபெருமையோடும் மாறுபடாநிற்கும்” என்று திருக்கோவையாருரையிலும், “பரத்தையிற் பிரிவு:—இது, தலைவன் பரத்தையெழ்ந்த காதலாய்த் தலைவியைப்பிரித்து பரத்தையர் சேரியிற் போதல். ‘பரத்தையிற் பிரிவு’ என்று ஓதவே, ‘பொது நலத்தார் புன்னலத் தோயார் மறிகலத்தின், மாண்ட வறிவினவர்’ என்பதனால் தலைவன் அறிவிலனும், தலைவியிடத்து அன்பு மிலனும், பெருமையுமில்லனும், பட்டியுமாம் எனின், அற்றன்று: அரசரிமையனாதலின்; அரசரிமைக்குப் பரத்தையரினும் வரைதற் குரியராய்த் தொன்றுதொட்டு நடக்கு முறைமையாரும் வரையாத வுரிமையாய்ச் சேரிபிண்கணுறைவாருமாம் அவரும் பிறத்த ஞான்றுதொட்டு இவர்க்கென வகுத்துரைக்கப்படுதலானும், அவரைநீக்குதல் தகுதியன்மையானும், பரத்தையிற் பிரிதல் குற்ற மன்றெனக் கொள்க. அன்றியும், காலக்கடங்குறித்தலும் ஓலக்கத்திலிருந்து நாடுகாவற் றெழில் செய்தலும், விருத்துடன் அடிசில்கைதொடலும், நாவலரோடு கல்விபயிற்றலும், ஆடல் பாடல்களிற் களித்தலும், மடவாரோடு கூடலும், துயிறலும், துயிலுணர்ந்து தேவர்ப்பராவலும் ஆகிய காலவரையறையெட்டினுள் ஆடல்பாடல் ஒன்றுதலானும் அதற்குரிய பரத்தையராதலானும், அதற்குரியகாலத்தில் அவரிடத்தில் மனஞ்செல்லுத லியல்பாதலானும், பரத்தையிற் பிரிதலாற் குற்றமின்றெனக் கொள்க. ஆயின், பரத்தையர்சேரியிற் செல்லு மாறு என்னையெனின், —அவர் பலரோடும் விளைபாடற்பொருட்டும்,.....பரத்தையர் சேரியிற் செல்லு மென்று உணர்க” என்று தஞ்சைவாணன் கோவை யுரைநிலும் காண்க. “அரிதேயெனின், மற்றைப்பிரி வெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினை மிகுதியுடைமையான்; இப்பிரிவு எற்றிற்கோவெனின்,—பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால், ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும்; நிகழ்ந்தால், அவைநீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம்; அவ்வின்பத்தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவையெனக் கொள்க” என்ற இறையனாரகப்பொருளுரையும் காணத்தக்கது.

இங்ஙனம் பரத்தையிற்பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவந்து தலைவியின்மனையிடைத்துப் புறம்போது, அவளால் மறுக்கப் பட்டவனாய், பின்பு தோழியை வாயில்வேண்ட, அவளும் மறுத்தனளாக, அதன்பின் பாணனை வாயிலாக அனுப்ப, அவளும் தலைவியால் மறுக்கப்பட்டு நீங்கினதாக, பிறகு மகனை வாயிலாகக் கொண்டும் விடுத்தனரை உடன்கொண்டும் புக, அதுகண்டு சினர் தணியவேண்டித் தோழி தலைவியைநோக்கி 'அன்பானன்றி அருளாற் பரத்தையர்க்குந் தலைவளியெய்ய வேண்டுமன்றே: புறம்பெண்டிரைப்போல யாம் அவனோடு புலக்கற்பாலேமல்லேம்: அவன்வரும்பொழுது எதிர்தொழுதும் போம்பொழுது புறந்தொழுதும் புதல்வனைப் பயந்திருக்கையன்றோ நமக்குக்கடனாவது' என்றும், நம்முடைய தோன்றலைத் தனக்குத்தனையாகக்கொண்டு வந்துதோன்றுதலான், நினது உளத்துக்கவற்சியை யொழித்து, இனி நம் அரசற்குக் குற்றேவல்செய்வாராக' என்றும், மற்றும் உரியபடியாகவுங்கூறி ஊடல்தணிவிக்க, அவைகேட்டுச் சினர் தணிகின்ற தலைவி தலைவனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபாடுசெய் பலளாம் "எங்கையைத் திம்புனலாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து உம், அங்கையிற் சேறடி திண்டிச் செய்யீர்செய்யுமாரருளே" என்றற்போலக்கூறி, அவன்வந்து தன்னைப்பரிசித்தற்கு உடன்படுவ னென்க. இது, வழிபாடுமறுத்த தலைவி மறுத்து எதிர் கோடல் எனவும், தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல் எனவும்கூடும். ("பரத்தையர்சேரியினின்று மறுத்து தோழியை வாயிலாகக்கொண்டான்: கொள்ள, தோழி புக்குப் பலகாரனமுங் காட்டினாள்: காட்டுவாள் "நாம் இல்லிருந்து இறைவழிப்பட்டு மக்களைவளர்த்து விருந்துபுறந்தருத லல்லது போகத்து உள்ளா மன்றே; எல்லாம் ஊடலும் புலவியுந் துணியுந் கொள்ளற்பால மல்லம்; அல்லதூஉம், உண்டோரனையர் ஆடவர், பூவோரனையர் மகளிர்; என்பது என்னை? வண்டுகள் தாது ஊதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேமென்து: எல்லாமலரும் ஊதும்; இனி, பூ அவாவினக்கால், 'எம்மையே ஊதா, எல்லாப்பூவையும் ஊதின' என்று புலவாதன்றே: அதுபோல, தலைமகனும் எல்லாப்பெண் பால்களைபுந் தலைப்பெய்தல் தன்மையான்; அவர்தன்மை அறிவேம்: போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும்பொழுது முந்தொழுது ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுத லல்லது, மலைத்தற்கண்ணைம் அல்லம்: தலைத்தீப்பற்றியமாதலே தலைமை' என்றும், இவ்வாறு வழிபடாதே எம்பெருமானை வருத்தி என்செய்தாம்? என்றும் 'ஏற்றுக் கொண்டு வழிபடுவது பொருளே போலக் காட்டும்' என்றும் இங்ஙனஞ் சொல்ல, 'அல்தொக்கும்பிற' என்று அப்போதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிற்று; 'நீங்க, 'புகதுக' என்றாள்" என்பது, இறையனாரகப்பொருளுரை.)

இப்பொருளிற் பதவுரை வருமாறு:—அறு வகை ஆய சமயமும் - ஆறுவகைப்பட்ட காலங்களிலும், ஐவகைத்து ஆம் புலனும் உறு வகையால் - ஐந்து வகைப்பட்ட பொற்களும் அனுபவிக்குமாறு, சொன்ன - சொல்லப்படுகின்ற, ஓட்டம் எல்லாம் - போக்குகளை யெல்லாம், ஒழிவித்து - நீக்கி, ஒருங்கே பெறு வகை

ஆறு என செய்த-(அந்த ஐம்பொறிகளும்) ஒருங்கு இன்பம்பெறும் படியான விதம் இதுவென்று (தனது சேர்க்கையினுள்) செய்த, பிரான் - உபகாரகரும், குருகூர் பிறந்த சிறு வகையார் அவரை - திருக்குருகூரில் தோன்றியவரும் சிறிய ஒழுக்கமுடையவருமாகிய தலைவரை, தொழுதோம் - வணங்குகின்றோம் (யாம்); எம்மை திண்டுக - (இனி அவர்) எம்மைத் தழுவுவாராக எனக் காண்க.

கண்ணாற் கண்டும், செவியாற் கேட்டும், நாவால் உண்டும், மூக்கால் மோர்த்தும், மெய்யால் திண்டிபும் இவ்வாறு வேறுவேறு காலங்களில் வேறுவேறு பொருள்களால் அனுபவிக்கப்படும் ஐம்புலவின் பங்களையும் ஒரேகாலத்தில் தன்பக்கல் யான் அனுபவிக்கும்படி செய்த தலைவன் என்பது 'அறுவகையாயசமயமும் ஐவகைத்தாம்புலனும் உறுவகையாற்சொன்ன ஓட்டமெல்லாம் ஒழிவித்து ஒருங்கேபெறுவகையாறெனச்செய்த பிரான்' என்றதன் கருத்து; என்றது, சிற்றின்பச்சுவையமாயிருந்தவனென்று முந்திய நிலைமையை மகிழ்ந்து கூறியவாரும்; திருக்குறளுரையிற் காமத்தற்பாலின் தொடக்கத்திற் பரிமேலழகர் 'சுண்டு இன்ப மென்றது, ஒருகாலத்து ஒருபொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாப காமவிற்பத்தினை' என்றது, இங்கு உணரத் தக்கது. "வண்டம் பூங்குழலாரை மணம்புணர்ந்த வன் றெண்டா, புண்டரிக்கத்தவன் உணப்பைப்புறங்கண்டதூநலத்தைக், கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்துற்றமர்ந்திருந்தார் காதலினால்" என்று பெரிய புராணத்திற் கூறியதும் இதுபற்றியே. "கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்துற்றநயிமைம்புலனும், ஒண்டொடி கண்ணேயுள்" என்று தலைமகன் கூறினாற்போலத் தலைமகள் கூறியது, இது.

'அறுவகையாய சமயமும்' என்றது - வேறுவேறுகாலங்களில் லெல்லாம் என்றபடி. 'அறுவகையாயசமயம்' என்றதில், பெரும் பொழுது ஆறும், சிறுபொழுது ஆறும் அடங்கும். பெரும்பொழுது ஆறு - இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்ற ஆறு பருவகாலங்கள்; இவைமுறையே, சித்திரை மாதம் முதலாக இரண்டிரண்டுமாதம் ஒவ்வொன்றும், சிறு பொழுது ஆறாவன - விடியல், கண்பகல், எற்பாடு, மாகை, யாமம், வைகறை என்பன; இவை - முறையே, சூரியோதயகாலம் முதல் ஒவ்வொன்று பப்பத்துநாழிகை யென உணர்க.

'சிறுவகையார்' என்றது - பரத்தையரோடு கூடுதலாகிய சிறிய ஒழுக்கமுடையவரென்றபடி; இதனை, பெரியபுராணத்தில் "இன்மைமீதுர இன்பத்துறையினி லெளியரானா" என்றாற்போலக் கொள்க. 'குருகூர்ப்பிறந்த சிறுவகையார்' என்றது - 'அவர் எம் போலல்லர், சிறந்த ஊரில் பிறந்தவர்' என்று, முந்தியகோபத்திற் தொடர்ச்சியாற் கூறிய நிட்டேரவார்த்தையாம்; "நாடும் ஊரும் இவ்வுஞ் சுட்டி, ஆடற்பூங்கொடி ஊடி யுரைத்தது" என ஊடியுரைக்கையில் ஊர்சுட்டுமாறு உணர்க. 'சிறுவகையாரவரை' என்றது - உயர்வுப்பன்மை; 'தொழுதோம்,' 'எம்மை' என்றவை - தனித்

தன்மைப்பன்மை: புலவிக்காலத்தே தலைவி தன்னை யும் தலைவனை யும் பன்மையாற் குறித்தலும் இயல்பாதலை, இலக்கியங்களிற் பல விடத்துக் காணலாம்; ஆகவே, அங்ஙனங்க றுதல் சிறுசினத்தின் காரியமென்க. திருநீலகண்டநாயனார்பரத்தையிடத்துச்சென்று மீண்டமை யுணர்ந்த கற்பிற்சிறந்த அவர்மனைவியார் ஊடல் கொண்டு அவரதுசேர்க்கைக்கு இசையாது “திண்டுவிராபின் எம்மைத் திருநீலகண்டம்” என்று ஆணையிட்டு மறுத்தாற்போலப் புலவிகொண்டபோழுது ‘எம்மை அவர் திண்டலு மாகாது’ என்று மறுத்தன ளாதலாலும், “கால்தான்தொடல்தொடரேல் விடுதிண்டல் எம்மைத்தலமே” என்று ஊடலில்மறுத்தல் இயல்பாதலாலும், அப்புலவிதனியுட்போது ‘எம்மைத் திண்டுக்கவே’ என்றான். “திண்டுக்” என்பதற்கு, ‘அவர்’ என்ற எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது; அன்றி, சிறுவகையாரைத் தொழுதோம் அவர் எம்மைத்திண்டுக் என்று மொழிமாறினுமாம்.

இச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு - உவகையைச்சார்ந்த வெகுளி' பெருமிதமுமாம். பயன் - ஆற்றுமை கீங்குதல்.

தியானநிலைபிலே கம்பாடரது அகக்கண்ணுக்குப் புலனாகி மறைந்த நம்மாழ்வார் மீளவும் வந்து தோன்றாராக, கம்பாடார், தம்மினும் விலகணரான வேறுபல அடியார்கள் பக்கல் அன்பினால் தம்மை அவர் உபேகித்தனர் என்றுகொண்டு கலங்கி, அக்கலக்க மிகுதியால் ‘இனி அவர்தாமே வந்தாலும், மீளவும்பிரிந்து வருத்துவ ராதலால், யாம் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை; நிரந்தராபுவமில்லாமல் இடைபிடுள்ள அவரது அநுபவம், பிரிவாற்றுமைத்துயர்க்குக் காரணமாதலால், அது எமக்கு வேண்டா என்று பிரணயரோஷங் கொண்டிருக்கிற நிலையில், அடியவரைக் கைவிடாத இயல்புடையாரான ஆழ்வார் மீளவும் வந்து இவர்க்கு வந்தேறியாயுள்ள பராமுகத் தன்மையைப் போக்கி இவரை அபிமுகராக்கிக் கொள்ளுதற்குப் பலவகையால் முயன்றபோது, இவர்தரது முத்தின மலஸ்தாபம் மாறாதே நிற்க, அதுகண்ட அன்பர்கள் இவரையடுத்து, பரமாத்மாவாகிய ஆழ்வாருடைய ஸ்வாத்நிரியத்தையும், ஜீவாத்மாவுக்கு உரியதான பாரதீத்திரியத்தையும், அவர் தமது இயல்பாகிய கருணையினற் பலரையும் ஆட்கொண்டருளுதற்கு உரிய ரென்பதையும் எடுத்துக்காட்ட, அதுகேட்டவளவிற கம்பாடார் மலஸ்தாபத்தீர்ப்பவராய் ‘அவரைத்தொழுதோம்; இனி அவர் எம்மைத் தம்பக்கல் சேர்த்துக் கொண்டருள்வாராக’ என்று கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

“அறுவகையாய சமயமும்.....செய்த பிரான்’ என்றது - “வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன் திருவாயேசமீதுழல்க், கூட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டினை நான் கண்டேனே,” “கண்டு கேட்டுந் துமோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி, கண்டவிற்பம் தெரி வரியவளவில்லாச்சிறின்பம், ஒண்டொடியாள் திருமகளும்

நீயுமேநீவாநிற்பக், கண்டசநிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே” என்றபடி எல்லாக்காலங்களிலும் புறம்பான பற்பல பிரபஞ்சவிஷயங்களில் எனக்கு உண்டாகும் ஐம்புலவாசை பெல்லாம் தன்னொருவன்பக்கலிலேயே யாகும்படி எனக்கு அருள் செய்த உபகாரக னென்றதாம். “குருகூர்ப்பிறந்த சிறுவகையார்” —மனிதவடிவாகிய சிறுமை தோன்றத் திவ்வியதேசத்திலே திருவொத்த மகாபுருஷ ரென்றபடி. “தயி ருருக்குநெய்யொ ண்டொ னடிச் சடகோபன்” என்றபடி, நம்மாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அத்தரங்கபக்தராக இருந்ததனால், அப்பெருமானது பாதுகை “ஸ்ரீசடகோபன்” என்று இவரது திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்படும்; அத்திருவடிகளைத் தமது முடியின்மேல் வைக்கப்பெறுமாறு வேண்டுதல் பாகவதர்க்கு இடல், ராதல், பற்றியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியான கம்பர் ‘சடகோபன் எம்மைத்திண்டுக்’ என்று இசைதல் ஏற்கும், மற்றும் விவரம், சம்பிரதாயம்வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்த்தக்கது.

இனி, திருக்குருகூர்த் பிறந்த சிறுமாமனிசர்களைத் தொழுதோம், அவர்கள் எம்மைத் (தந்திருவடிகளினால்) தீண்டுவாராக என்று உரைத்தலும் ஒன்று; அத்திவ்வியதேசத்தில் தோன்றிய அடியார்களிடத்து சடுபாட்டினால் இதுகூறியவாறு; கீழ் 30-ஆஞ் செய்யுளில் “வழுதிநாட்டிற் பிறந்தவர்க்கு ஆளுஞ்செய்தேன்” என்றாற்போல.

[கல்வியிற் றெரிய கம்பரது வாக்கு ‘கம்பகுத்திரம்’ என்னும் படி சில்வகையெழுத்திற் பல்வகைப்பொருளைச் செவ்வனே செறித்து இனிதுவிளக்கித் திப்பநுட்பஞ்சிறந்த தாதலால், அதன் பொருளை நன்குவிளக்கப் புகுமி. த்து இங்ஙனம் விரிகின்றது உரையென உணர்க.] (76)

77. தீண்டித் திருவடியைப்பற்றிக்கொண்டு சிந்தித்ததையே வேண்டிக்கொளப்பெற்றிலேன்வினையேனீவ்வெறும்பிறவி யாண்டிற்றிறந்தவக்காலத்திலேயன்பயனணி நீர்ப் பாண்டித்தமிழ்த்திருநாட்டுருக்காட்டியபாவகற்கே.

(இ - ள்.) வினையேன் - தீவினையுடையேனான யான், இவெறும்பிறவி ஆண்டில் பிறந்த அகாலத்திலே-பயனற்ற இந்தப் பிறப்பாகிய அவ்விடத்திற் பிறந்த அத்தக்காலத்திலே, அணி நீர் பாண்டி தமிழ் திருநாடு உருகாட்டிய பாவகற்கே அன்பன் ஆய்-அழகிய தன்மையையுடையதும் செத்தமிழ் வழங்குமிடமுமான சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவவதாரஞ்செய்த பரிசுத்தமூர்த்தியான நம்மாழ்வாரர்கே பக்தனாகி, தீண்டித் திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டு சிந்தித்ததையே வேண்டி கொள பெற்றிலேன் - கைகளால் தொட்டு அவர்திருவடிகளைச் சரணமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நினைத்தவரத்தையேண்டி. அடையப்பெற்றே னில்லை;

நான் பிறந்தபொழுதேதொடங்கி நம்மாழ்வார்க்கே அடியவனாகி அவர் திருவடிகளைத் தொட்டுப் பிடித்துச்சுரணமடைந்து நினைத்தவரத்தை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டிலேன் என்று, இதுவரையிலும் பழுதேடலபகலும் போக்கினதைக் குறித்துக் கழிவிரக்கத்தாற் கூறினார். முத்தியை நேரில் அடையக்கூடியதான மனிதஜன்மம் “அரிதரிது மானிடராத லரிது” என்னும்படி மற்ற எல்லாப்பிறப்புக்களினாலுஞ் சிறந்ததாயினும், அதனையடைந்தவர் செப்டுங்கடமையாகிய முத்திபெறும்நெறியை இவர் இதுவரை மேற்கொள்ளாததுபற்றித் தம்மை ‘வினையேன்’ என்றும் தாறுஜம்த்தை ‘வெறும் பிறவி’ என்றும் வெறுத்துக்கூறினார். வேண்டுவார் வேண்டும் பயன்களை அவர்வேண்டியபடி யெல்லாம் அளிக்கும் ஆற்றலுடையவர் ஆழ்வார் என்பது, ‘சித்தித்ததையே வேண்டிக் கொள்’ என்பதனாற் போதரும். இங்கு இவர் சித்தித்தது, முத்தி; ஆதலால், ஏகாரத்தை உயர்வுகிறப்பு என்னலாம். தமிழ் முனிவராகிய அகஸ்தியரும் பாண்டியராஜாக்களும் சங்கப்புலவர்களும் இனிதலீற்றிருந்து தாரிழ்ப்பாஸையைப் போற்றி வளர்த்த நாடாதலால், பாண்டியராடு ‘தமிழ்த்திருநாடு’ எனப்பட்டது. உருக்காட்டுதல் - ரூபத்தைத் தோன்றுவித்தல், வடிவமெடுத்துப்பிறத்தல். பாவகன் என்ற வடசொல் - (தன்னை யடைந்தவர்களைப்) பரிசுத்தராக்குபவ னென்று பொருள் படும்; இக்காரணத்தால், இச்சொல் அங்கிணிக்குப் பெயராதலு முண்டு; ஆதலால், பாவகற்கு - ஜ்யோதிஸ்வருபியான ஆழ்வார்க்கு என்று பொருள்கொள்ளவும் அமையும்; வடதிசையாத்திரை சென்றிருந்த மதுரகவிகளுக்கு நம்மாழ்வார் முதலில் திவ்வியதேஜோமூர்த்தியாய்த் தென்னாட்டிற் காட்சித்தன ராதலால், அவரை ‘பாண்டித் திருநாட்டுருக் காட்டிய பாவகன்’ என்னத்தகும்.

பிறவியிற் பிறந்த என்று எடுத்து, ஆண்டுஎன்பதை ‘ஆங்கு’ என்பதைப்போல அசை யெனினுமாம். நீர் - நீர்மையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரம். இனி, அணி நீர் - ஓர் ஆபரணம் போல அழகிதாகத் தாமிரபர்ணிநதிதீர்த்தம் பாயப்பெற்ற என்றுங் கொள்ளலாம்.

இனி, அணிகீர்ப்பாண்டித்தமிழ்த்திருநாட்டு உருக்காட்டிய பாவகற்கு - நம்மாழ்வார்க்கு, பிறந்த அக்காலத்திலே - அவர் திருவவதரித்த அந்தக்காலத்திலே, அன்பனுய்த் திண்டித் திருவடியைப்பற்றிக்கொண்டு சித்தித்து அதையே வேண்டிக்கொள் - அன்பனாகி அவர்திருவடியைக் கைகளால்தொட்டுப்பிடித்துக் கொண்டு தியானித்து அத்திருவடியையே [அல்லது அந்தஅன் டையே] பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, வினையேன் இவ் வெறும் பிறவி ஆண்டில் பெற்றிலேன் - திவினையேனு யான் இப்பொழுது வினாகப்பிறத்தபிறப்பை அக்காலத்தில் [அத்தரு நகரியிலே] பெறுதொழிந்தேன் என்று உரைகொள்ளினுமாம். ஆழ்வார் அவதரித்த அக்காலத்திலே யான் ஆழ்வார்திருநகரியிற் பிறந்து அவர்க்கு அன்புசெய்திருந்தால், மீளவும் இங்ஙனம் பிறப் பெடுத்து உழலவேண்டாதபடி வீடுபெற்று உய்ந்திருப்பேன்

என்று கழிந்ததற்கு இரங்கிக் கூறியவாரும். “புலையாம்பிறவி பிறந்தென்செய்தாம் பொன்னிப்பான் கொழிக்கும், அலையார் திருவரங்கத்தெம்பிரான் நமதன்னையொடுந், தொலையாதகானங் கடர்தவந்நான் தடந்தோறும் புல்லாய்ச், நிலையாய் கிடந்திலவே நெஞ்சமே கழல்திண்ணைக்கே” என்ற திருவரங்கக்கலம்பகத் தோடு இதனை ஒப்பிடுக. (77)

78. பாவகத்தாற்றன்றிருவவதாரம்பதினொன்றென்றிப்
பூவகத்தாரியாதவண்ணத்தன்னையேபுகழ்ந்து
நாவகத்தாற்கவியாயிரம்பாடி நடித்தளித்த
கோவகத்தாற்கன்றியென்புறத்தாட்செய்குற்றேவல்களே.

(இ - ள்.) பாவகத்தால் - (தனது) தோற்றத்தைக் கண்டு அதனால், தன் திரு அவதாரம் பதினொன்று என்று இப் புகழ் தார் அறியாத வண்ணம் - (திருமாலாகிய) தனது சிறந்த அவதாரங்கள் பதினொன்று என்று இந்நிலவுலகத்திலுள்ளார் அறிந்துகொள்ளாதபடி, தன்னையே புகழ்ந்து நாவகத்தால் கவி ஆயிரம் பாடி-தம்மையே தாம் துதித்துத் தம்நாவினிடமாகத் திருவாய்மொழியாயிரம் பாசுரங்களைப் பாடி, நடித்து - வேறான ஒருவரைப்போலத் தம்மைக்காட்டி, அளித்த - (அப்பாசுரங்களை உலகத்தார்க்குக்) கொடுத்து அவர்களைப் டாதுகாத்தருளிய, கோஅகத்தாற்கு அன்றி - பரமபதிலையையுடைய அத்திருமாலாகிய நம்மாழ்வார்க்கே குற்றேவல்செய்து உலவ தலவாமல், (அன்னியர்களுக்கு), புறத்தார் செய் குறு ஏவல்கள் - மதார்தரங்களிலுள்ளவர்கள் செய்கிற சிறிய ஊழியங்கள், என் - யாதுபயன்தரும்? [யாதொருநற்பயனையும் தரமாட்டா என்றபடி]; (எ - று.)

லோகாதிதமான பலவகைமகிமைகளை யுடைமையால், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாராயணனது அம்ச மெனப்படுவர்; “வாங்கிப்பாடித்து நம்பி, எம்பெருமான்தான் இப்படிவந்து அவதரித்தா னென்பர்: இ. டி. டி. சொல்லுகைக்கு அடி, ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானவாக்கியம் காணத்தக்கது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் “தானையானென்பானாகித் தன்னைத் தானே துதித்து” என்றும், “நண்ணு வசரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த, எண்ணுதனக ளெண்ணும் நன்முனிவரின்பர் தலைசிறப்பப், பண்ணுபாடல்க்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான் பாடித், தென்னுவென்று மென்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே” என்றும் பகவானுடைய ஸார்வத்தியவிசேஷம் தம்மிடத்து இருப்பதைத் தாமே அருளிச்செய்தார். ஆழ்வாரைப் பகவானுடைய அம்சமென்று பாத்மபுராணமும் கூறும்; ஆனது பற்றியே, “நாராயண அடியேன்நாடும் தமிழ்வேத, பாராயண சடகோபா” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். (இவர்க்கு இருப்பிடமான புளியாறம், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பள்ளிமெத்தைமான ஆதிசேஷனது அம்சமென்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்திற்

கூறப்பட்டிருக்கிறது.) “திவினையாளரார் கெடுக்கப்பட்ட கலியுகத்திலே, விசுவாதிகளும் விசுவமயமுமான விஷ்ணு, அடியார்கள் பக்கல் மிக்க அன்பினால் அனைவரையும் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, பத்தஸூரியாபத் தோன்றினர்” என்று ருஷிகள் சொல்வர். “அத்தியும் ஜமதக்ஷியமாகிய பிராமணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளைகளான தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாக முதல்யுகத்திலே முதல்வருணத்திலும், கூத்திரியரான தசரதசுந்தரர்த் திக்குப் பிள்ளையாகிய இராமபிரானுக இரண்டாம்யுகத்திலே இரண்டாம் வருணத்திலும், யயாதிராபத்தாலே அபிஷேகப்பிராப்தியற்ற கூத்திரியரிடத்தாற் று வைசியப்ராயரான யதுகுலத்தில்தோன்றிய வசுதேவர்க்கும் கோவைசியரான நத்தகோபர்க்கும் பிள்ளையாகிய கண்ணபிரானுக மூன்றாம்யுகத்திலே மூன்றாம் வருணத்திலும், ஆக இப்பட்டி கிருதாதியுகக்கிரமத்திலே பிராமணாதிவாஸக் கிரமத்தால் இந்நிலவுலகத்திலே அவதரித்துவந்த ஸர்வேசுவரன்தானே, காங்காவதான கலியுகத்திலே நான்காம்வருணத்திலே காரியார்க்குப் புதல்வராகிய நம்மாழ்வாராய் வந்து அவதரித்தனன்” என்று விவரங்கூறுதலு முண்டு. இப்பட்டி அம்சாவதார மென்பதன்றி, ஆவேசாவதாரமென்பர் சிலர்; “பூந்மந்தராயணன் வியாசர் முதலானவர்களிடம் ஆவேசித்து வேதங்களைவகுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்துமுடித்தாற்போல, நம்மாழ்வார்பக்கல் ஆவேசித்துத் தமிழ்வேதங்களை வெளியிட்டருளினான்” என்பது, அவர்கள் வகுத்துக் கூறுமாறு.

இப்பட்டி ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய மதஸ்யம் கூர்மம் முதலிய தசாவதாரங்கள் போலத் தாமும் அப்பெருமானுடைய அவதாரவிசேஷமாயிருந்தும், அந்தரகசியம் அனைவர்க்கும் எளிதிற்புலனாகாதிருத்தற் பொருட்டு, அவர், தமக்கு மூலமான அப்பெருமானையே துதித்துக் கவிபாடி எம்பெருமானடியாரி லொருவர் போலவே தம்மைக்காட்டித் தமதுதிவ்வியப்பிரபந்த மூலமான உடதேசமுகத்தால் உலகத்தாரை உடவித்தருளினர் என்பது, முதல்மூன்றடிகளின் தாற்பரியம். இவ்வகை இறைமைக்குணமுடைய ஆழ்வார்பக்கல் அன்புகொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவர்க்குச்செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகள் இம்மைமறுமைவிடுகளிற் பெறும் பேறுகளை விளைத்துப் பயன்படுமே யன்றி, இறைமைக்குணங்களிலரா நிருக்கையில் தம்மைத் தாமே இறைவரென்று சிலஇடங்களிற் சொல்லிக்கொள்கிற இதரதேவர்களை இறைவரென மாறாகக்கருதிப் புறச்சமயத்தார் அத்தந்தேவதார்தரங்கட்கு ஆட்பட்டுச் செய்யுங் குற்றேவல்கள் யாதொருநற் பயனையும் விளைக்கமாட்டுவனஅல்ல என்பது, நான்காம்அடியின் கருத்து.

இனி, பாவகத்தால் - (தனது) தூய்மைசெய்யுந்திறத்தால் எனினுமாம். பூஅகத்தார் - பூமியிடத்தவர். தன்னையேதான் புகழ்ந்து கவிபாடுதல் உலகவியல் பன்றதலாலும், ஆழ்வார் திருமாலை முன்னிலைப்படுத்தியும் படர்க்கையாக நிறுத்தியுந் துதித்துக் கவிபாடியுள்ளாராதலாலும், அவ்வாழ்வாரை அத்திருமால்தானே யென்று உலகத்திற்பெரும்பாலார் எளிதில்அறிந்திடா

ரென்க. 'பூவகத்தார்' என்பது, ஸாமான்யஜனங்களை. நடித்தல் - நிஜஸ்வரூபத்தோன்றாதபடி வேற்றுவேஷங்கொண்டு வெளிப்பட்டுத் தொழில்செய்தல். கோ அகம் - மேலான இடம்; எனவே, பரமபதமாயிற்று. இனி, கோ அகம் என்ற வடமொழி தமிழில் 'கோவகம்' என்று விகாரப்படும்; ஆதலால், கோவகத்தார் என்பதற்கு - பாதுகாப்பவ ரென்றும், (தம்மை) மறைக்கு தன்மையுடையவ ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'கோவகத்தாற்கு அன்றி' என்றதனால், 'தேவதார்தரங்களுக்கு' என்பது பெறப்பட்டது. இனி, 'புறத்தார்ச்செய்' என்று பாடமாயின், அடலார்க்குச் செய்து என நான்காம்வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள்படும். "தேவும் எப்பொருளுடைய அகம், பூவில் நான்முகனைப் படைத்த, தேவ னெம்பெருமானுக்கல்லாற், பூவும் பூசனைபுர்தகுமே" என்று ஆழ்வார் எம்பெருமான்விஷயத்தில் அருளிச்செய்தாற் போல, அவ்வாழ்வார்விஷயத்திற் கம்பநாட்டாழ்வார் 'அளித்த கோவகத்தாற்கன்றி என்புறத்தார்ச்செய் குற்றேவல்களே' என்றார். 'நடித்து' என்பதற்கு - "சிறீதரன்தொல்புகழ்பாடிச் சும்பிடு நட்டமிட்டாடி" என்றபடி பக்தி மிகுதியால் ஆனந்தக்கூத்தாடியென்றும் உரைப்பர். திருமாலுக்கு மற்றும் பற்பல அவதாரங்கள் நூல்களிற்கூறப்பாடி நப்பிணம், தசாவதாரம் பிரதானமாதலால், அவற்றோடு இதனையுங் கூட்டி 'தந்திருவவதாரம் பதினென்று' எனப்பட்டது. (78)

79. குற்றேவனுஞ்செய்துமெய்கண்டுகைகொண்டுகும்பிட்டன்பு பெற்றேனென்போலெவர்பேறுபெற்றாரீர்நீனையேபிறந்து வெற்றேவனினின்றபொய்யன்பர்தாங்களுமெய்யுணர்ந்தா ரெற்றேகுருகைப்பிரானெம்பிரான் றனியனிகைக்கே.

(இ - ள்.) குருகைப் பிரான் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம் பிரான்தன் - எழுதுதலைவருமான கம்மாழ்வாருடைய, இயல் இசைக்கு - பண்ணமையையோடுகூடிய இயற்றமிழ்ப் பாசரங்களாகிய நிவ்வியபிரபந்தங்களினால், (பான்), மெய்கண்டு - தத்துவார்த்தங்களை யுணர்ந்து, எய்கொண்டு - கும்பிட்டு - (அவ்வுழ்வாரை எனது) கைகளைக்கொண்டு தொழுது, குறு ஏவலும் செய்து - (அவர்க்குச்) சிறியஅடிமைத்தொழில்களையுஞ் செய்து, அன்பு பெற்றேன் - (அவருடைய) கருணையை அடைந்தேன்; என் போல் எவர் பேறு பெற்றார் - என்னைப்போல (வேறு) எவர்தாம் இவ்வகைநாயன் பெற்றான்? (உதாஹரி), பிள்ளையே பிறந்து - (ஆழ்வாரவதாரத்திற்குப்) பிற்காலத்திலே தோன்றி, வெறு ஏவலில் நின்ற - (தேவதார்தரங்களுஞ்செய்யும்) பயனற்ற பணிவிடைகளில் சிலைநின்ற, பொய் அன்பர் தாங்களும் - (உண்மையுணர்வில்லாமல்) திரிபுணையையேயுடைய தொண்டர்களும், மெய் உணர்ந்தார் - (ஆழ்வாருடைய பிரபந்தங்களினால்) தத்துவம் பொருளை அறிந்து கொண்டார்கள்; எற்றே - (இது) என்னவியப்புடையது! (எ - று.)

ஆழ்வாருடையபிரபந்தங்களினால், யான் பரமாத்மஸ்வரூபம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் முதவிய தத்துவார்த்தங்களை ஐயந்

திரிபற உண்மையாக உணர்ந்து, அவ்வாழ்வாரை ஆசிரியராகக்கொண்டு, கைகூப்பித்தொழுது, அவர்க்கு அடிமைத் தொழில்செய்து, அவரருளைப் பெற்றேன் என்பது, முதல் வாக்கியத்தின் பொருள். 'என்போல் எவர் பேறுபெற்றார்' என்றது - தம்மைப்போல வேறு எவரும் பாக்கியம் பெற்றிலரென்று, தமது பக்தியதீசயத்தையும் அதனாலாகிய பெரும்பயனையுங் குறித்துக் கொண்டாடிக் களித்துக் கூறிய வார்த்தை. ஆழ்வாரவதாரத்துக்குப் பிற்காலத்தார் பலரும் அவர்பிரபத்தங்களினுற் பிறப்புவிடுகோடும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களால் அன்றி உண்மையால் உணரலாயினர் என்று, அத்திவ்வியப்பிரபத்தங்கள் தம்மைக்கற்பார்யாவர்க்குத் தத்துவஞானோதயத்துக்குக் காரணமாகுந் திறமுடைமையை எடுத்துக்காட்டியது, மூன்றும்வாக்கியம். "மருளாய்ப்பரந்த மயக்கத்துபக்கற்றமாறனெங்கோ, னருளாற் சமயமெல்லாம் பரனுண்டென்றறிவுற்றதே" என்றார் மூன்றாம்; (49 - ஆஞ்செய்யுள்.) 'எற்றே' என்றது, இம்மகிமைகளைக்குறித்து வியத்து கூறியவாறு.

'குருகைப்பிரான் எம்பிரான் தன் இயலிசைக்கு' என்பதனை 'மெய்கண்டு' என்றதனோடும், 'மெய்யுணர்ந்தார்' என்றதனோடும் கூட்டுக; கடைநிலைத்தீவகம். இயலிசை - "பண்ணார்பாட வின் கவிகள்," "குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்" என்றபடி முதிர்ந்த குறிஞ்சி நட்டபாலை இத்தளம் முதலான பண்ணிசையோடு இசைத்த பாடல். இயலிசை = இசையியல். இசைக்கு = இசையினால்; உருபுமயக்கம். கும்பிடுதல் - அஞ்சவிசைத்தல். 'எவர்' என்ற வினாப்பெயர் - இங்கு, இன்மைகுறித்து நின்றது. வெற்றெவலி வின்ற பொய்யன்பர் - பொய்யாகிய வழிகளிற் சென்று அன்புகொண்டு குற்றேவல் செய்பவர்; தத்துவஞானமின்றி விபரீதஞானமுடையராய் மதாந்தரங்களில் தெய்வ வழிபாடு செய்து நின்றவர். (79)

[தலைமகளைத் தலைமகள் கண்ணுற்று 'இஃது ஒரு வியப்பு என்?' என்றல்.]

80. இயலைத்தொடுத்தின்னிசையைப்புணர்த்தெம்மையிப்பிறவி மயலைத்துடைத்தபிரான்குருகூர்மதியைக்கொணர்த்து முயலைத்துடைத்துத்தனுவைப்பதித்துமுத்தங்குயிற்றிக் கயலைக்கிடத்திக்கொல்சாளரத்துடுகதவிட்டதே.

(இ - ள்.) இன் இசையை புணர்த்து - இனிமையான பண்ணிசைகளை அமைத்து, இயலைத் தொடுத்து - இயற்றமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடி, எம்மை இப்பிறவி மயலை துடைத்த - எமது இத்தப் பிறப்புத்துன்பங்களைப் போக்கியருளிய, பிரான் - உபகாரகராகிய நம்மாழ்வாருடைய, குருகூர் - திருக்குருகூரிலே, - மதியை கொணர்ந்து - சந்திரமண்டலத்தைக் கொண்டு வந்து, முயலை துடைத்து - (அதன் நடுவிலுள்ள) முயலெனப்படுகிற களங்

கத்தைப்போக்கி, தனுவை பதித்து - (அதிலே இரண்டு) வீற்களைப் பதியவைத்து, முத்தம் குயிற்றி - முத்துகளைப் பதித்து, கயலை டிடத்தி - (இரண்டு) கயல்மீன்களையும் வைத்து, சாளரத்து ஊடு-பலகணியினுள்ளே (அச்சத்திரமண்டலத்தை நிறுத்தி), கதவு இட்டதுகொல் - (முற்றத்தே) கதவு அமைக்கப்பட்டதோ! (எ - று.)—“இத்தோற்றம்” எனத் தோன்றாஎழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவரறியாத ஒருதலைக்காம மாகிய கைக்களைத்திணையின் முதலதான காட்சி யென்னுந் துறை, இது. விசுவாமித்திரமுனிவர்பின்னே இலக்குமணனுடன் சென்ற இராமபிரான் மிதிலாபுரியின் வளங்களைக் கண்டுக்கொண்டே இராஜவீதிவழியாக அந்நகரினுட் புகும்போது கன்னிமாடத்தின் மேலிடத்து முன்புறத்தில் நின்ற ஜாநகியைக் கண்டு காதல் கொண்டதுபோலவும், இராசமாபுரத்து வீதிவழியே சென்ற சீவகன் அங்கு எழும்பிச்சென்று விழுந்த தன்பந்தை யெடுத்தற்கு வந்த விமலையைக் கண்டு வேட்கைகொண்டதுபோலவும் ஒரு தலைமகன் நிருக்குருகரின் வீதியிற் போம்போது “வாளரம் பொருதவேலு மன்மதன்சிலையும் வண்டின், கேடொடுகிடந்த நீலச்சுருளுஞ் செங்கிடையுங்கொண்டு, நீளிரங் களங்கரீக்கி நிரை மணிமாடநெற்றிச், சாளரத்தோறுந் தோன்றுஞ் சத்திரவுதயங் கண்டார்” என்றபடி அங்கு ஒரு மாளிகையின் சாளரத்திலே ஒரு தலைமகளது முகமண்டலத்தைக் கண்டு காதல்கூர்ந்து அதன் சிறப்பை வியந்து பாராட்டி இங்ஙனம் தன்னுட் கூறின னென்க. பொருளதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட குணநலங்களிற் சிறந்த தலைமக னும் தலைமகளும் ஒருசொலையினிடத்து ஏகாத்தத்திலே தற்செய லாகச் சந்தித்து ஒருவரையொருவர் ஓர்ச்சியிப்பொழுது ஒருவர்மே லொருவர் அன்புகொண்டு இயற்கைப்புணர்ச்சி பெறுமாறு போல, இதுவும் ஒருநிகழ்ச்சி. இச்செய்யுளின் மொப்பாடு - உவகையைச் சார்ந்த மருட்கை; கண்ட பொருளால் நெஞ்சில் மயக்கர் தோன்றி ஒன்றை ஒன்றாகக்கூறுதலின். இங்ஙனஞ்சொன்னதனைப் பயன் - மகிழ்தல்; “சொல்லெநிர் பெருஅன் சொல்லியின்புறுதல், புல்லித் தோன்றுங் கைக்களைக்குறிப்பே” என்றார் தொல்காப்பியனார்.

மதி-கலைநிறைந்த சந்திரன். இங்கு ‘மதி’ என்றது, அம்மாதின் முகமண்டலத்தை. கண்டவர்களுக்களிக்கச்செய்யும் இடல்பிலும், குளிர்ந்த இனிய ஒளியிலும், முகத்துக்குச் சந்திரன் உவமை. அச்சந்திரனுக்காயின் முயலெனப்படுங் களங்கம் உண்டு. இம்முக சந்திரனுக்கோ அதுஇல்லை யென்னும் விசேடங் கூறுவான், ‘மதியைக்கொணர்ந்து முயலைத்துடைத்து’ என்றான்; கீழ் 74-ஆஞ் செய்யுளில் “வெண்மதிமேற், கள்ளம்பரத்தனவே முயல் நீக்கி” என்றதும் காண்க. விற்போல வளைந்து ஆடவர்கெஞ்சுறுதியைப் போக்கும் ஆற்றலுடைய புருவங்களின் சிறப்பைப் பாராட்டி ‘தனுவைப்பதித்து’ என்றும், புன்முறுவல்செய்கையிற் சிறிது வெளித்தோன்றிய வெண்மையான பற்களின் அழகில் ஈடுபட்டு “முத்தங்குயிற்றி” என்றும், பிறழ்கிற கண்களின் நலத்தைக்

கொண்டாடி 'கயலைக் கிடத்தி' என்றுங் கூறினான். 'சாளரத்தாடு கதவிட்டதே' என்றது. பலகணியுங் கதவு முள்ள இடத்தே இவ்வகமதயமொன்று உண்டோ எனவியத்தவாறு. இது, தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும்; 'கொல்' என்ற இடைச்சொல் அவ்வணிக்கு உருபாய் நின்றது.

பிரான் குருகூர் - ஆழ்வார்திருவவதரித்த தலமான திருகூர், பாமாடையென்ப வாதலால், 'இயலைத் தொடுத்து' எனப்பட்டது. பிறவித்துன்பங்களாலாதும் பாய்க்கத்வாதத் தம்மைச்சார்ந்தவர் கட்டுப் போக்கியருளுதலால் ஆழ்வார் 'எம்மை இப்பிறவியலைத் துடைத்த பிரான்' எனப்பட்டனர். ஆழ்வாரை அடுத்தார்க்கு அவரநளால் வினையனைத்துத் தீரவே, பிறவித் துயர்க்குவருந்துதல் இல்லையாம்.

ஆழ்வாரிடத்தில் அன்புகொண்ட பாகவதர் ஆழ்வாரை யுத்தேசித்துத் திருநெருகூரைச்சார்ந்துள்ள கம்பநாடரது திரு முகமண்டலத்தின் விளக்கத்தைக் கண்டு அதனைக் கொண்டாடு தல், இதற்கு உள்ளுறையொருள்: ஆழ்வார் பாட்டுடைத்தலைமக னென்றார், அவரிடத்து அன்புள்ள பாகவதர்கள் கிளவித்தலை மக்க ளென்றும் வேறுபாடு அறிக. கிளவித்தலைமகனும் பாட்டு டைத்தலைமகனுமாக இரண்டுதலைமகன் அமைதல், இறையனாரகப் பொருளுரையாலும் விளங்கும். ஆழ்வாரிடத்திற்போல அவரடியாரிடத்தும் 'சடகோபனைச்சென்றிறைஞ்சுந், தலையாரெவரவ ரெம்மையானாளுந் தபோதனரே," "மாறனென்றுந் பதுமக்கரங்கள், முடியெடுத்துக்கொண்ட வந்தனர் தாளென்முடி" என்று கம்ப நாடர் மிக்கபக்திகொண்டு அவர்களையுந் தமக்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகல், அவ்வடியார்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக்கொண்ட தற்குக் காரணம். இங்ஙனம் தலைமகன் வாதத்தையாலே தமது வைபவத்தைப் பேசி மகிழ்வென்றனர் கம்பநாட ரென்க. "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் செஞ்சங், கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்றபடி இவரது அகத்தி லுண்டான ஞானஞ்ஞந்தங்களால் முகம் மலர்ச்சியுற்றுக் களங்கரில்லாததொரு சந்திரன்போன்று விளங்கு தலால், 'மறியைக்கொணர்ந்து முயலைத்துடைத்து' எனப்பட்டது. வில்என்பது - அம்பைச்செலுத்திச்சிறியையெய்வதாகையாலே, இவரது ஸாததயூர்த்தி முகக்குறிப்பிலே விளங்குதல் 'தனுவைப் பதித்து' எனப்பட்டது. இவிய துத்தமொழிகளை இவர் வாய் மலர்ந்து கூறும்போது சிறிதுவெளித்தெரிகிற தத்தபங்க்தியின் பொலிவை 'முத்தங் குயிற்றி' என்று பாராட்டியவாறு. ஆராய்ச்சி யாற்பல விஷயங்களில் விரைந்துசெல்லவல்ல இவரது ஞானக் கண்ணின் அழகியை 'கயலைக் கிடத்தி' என்ற கொண்டாடின ரென்க. அம்முகமண்டலத்தின் விகாசம் மேல்நோக்காகவன்றி ஊன்றி நோக்கினால்மாத்திரமே நன்கு புலனாவ தென்பதனை 'சாளரத்தாடு கதவிட்டதே' என்றதனாற் பெறவைத்தாடியாம். பிறவும் விரிப்பிற் பெருகுந்; உய்த்துஉணர்ந்துகொள்க.

கொல் என்ற இடைச்சொல், பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. 'எம்மை மயலைத் துடைத்த' என்பது இரண்டு செயப்படுபொருள்

வந்த வீணை. 'எம்மை' என்பதை 'எமது' என உருபுமயக்கமாகக் கொள்ளுதலும் நேராம். (80)

81. இட்டத்திலுந்தந்தமுள்ளத்திலும்மெண்ணிலும்மிருப்பின்
கிட்டத்திலும்வலியுருமுருகுவர்கேணியிலும்
பட்டத்திலும்பைந்தடத்திலுமோடைப்பழனத்திலுங்
குட்டத்திலுங்கயல்பாய்குருகூரர்குணங்களுக்கே.

(இ - ள்.) கேணியிலும் - கிணறுகளிலும், பட்டத்திலும் - (பெருங்குக் காலத்தில் நீர்வழிப்பாயும்) பட்டக்கால்களிலும், பைந்தடத்திலும் - பசுமையான தாசுகங்களிலும், ஓடைப்பழனத்திலும் - நீரோடை மூழ்த்த வயல்களிலும், குட்டத்திலும் - ஆறோன குட்டைகளிலும், கயல்பாய் - (நீர்வளத்தாற்) கயல்மீன்கள் பாய்ந்துகுதிக்கப்பெற்ற, குருகூர் - திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரான மம்மாழ்வாருடைய, குணங்களுக்கு - நற்குணங்களைக் கண்டு அவற்றிற்காக, - இருப்பின் கிட்டத்திலும் வலியாரும் - இரும் புருஷிய உருக்குங்கிட்டத்தைக்காட்டிலுங் கடினமானவர்களும், - தம் தம் இட்டத்திலும் உள்ளத்திலும் எண்ணிலும் உருகுவர் - தம் தம்முடைய மனம் புத்திசித்தம் என்னும் அகக்கரணங்களிற்கரைவார்கள்; (எ - று.)

மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களின் புடைபெயர்ச்சிபாகிய எண்ணம் சொற்செயல்களில்லல்லாம் இருப்புக்கிட்டத்திலுங் கடினமான இயல்புடையவர்களும், மம்மாழ்வாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நோக்குமிடத்து, அவற்றின் சிறப்பினால், தங்களுமையொழித்து, அகக்கரணங்கள் நெகிழ்ந்து உருகி நீராய்க்கரைவர் என்று அத்தவ்வியகுணங்களின் மேன்மையை எடுத்துக்காட்டியவாரும்; எனவே, இளகுநெஞ்சை யாருருகுவது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. ஆகவே, அவையாவரும் ஈடுபெறியுள்ளன வென்க. (திருமாயில் "இரும்புப்போல் வலிய நெஞ்சம் இறை யிறை யுருகும் வண்ணம்" என்றஇடத்தில் 'இரும்பாயில் அஞ்சியாலே நிமிர்ந்துந் கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலுந் திருத்தவொண்ணாநென்கை,' கடிசுஸ்தலத்திலே வர்ஷித்தால் காடிர்யமடங்க நெழ்ச்சிக்கு உறுப்பாமாபோல, விஷயார் தரத்தாலே மனஸ்அதிகடிசுமானும் சிதிலமாய்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவ மிருப்பது' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானவாக்கியங்கள் நோக்கத்தக்கன.) மனம் புத்தி அகங்காரசித்தம் என்ற நான்கு அத்தக்கரணங்களுள், அகங்காரம் ஒழிந்த மூன்றுப், முதலடியில் எடுத்துக்கூறப்பட்டன.

'கிட்டத்திலும்' என்ற இடத்து, இல் ஐந்தனுருபு, எல்லைப் பொருளது; இது, உறற்பொருளானப்டும். உம்மை - இழிவு சிறப்பு; 'வலியாரும்' என்ற உம்மையர் அதுவே. 'இட்டத்திலும்' என்பது முதலியவற்றில், இல் - சாறுருபு; உம்மை - எண்ணுப் பொருளது. சிறுகுளத்தைக் கேணி யென்பது அருவாநாட்டுச்

சொல்; அது, தமிழில் வந்துவழங்கியபோது, திசைச்சொல்லாம். 'ஓடைப்பழனத்திலும்' என்பதற்கு - நீரோடைகளிலும் வயல்களிலும் என்று உரைப்பினும் அடையும். பைத் தடம் - குளிர்ச்சியான தடாகம்; இங்குப் பசுமை, குளிர்ச்சியின்மேலது; குளிர்ந்த நீரை 'பச்சைஜலம்' என்றல், உலகவழக்கு. இனி, பைத் தடம் - (தாமரையில்களினூற்) பசுமையையுடைய தடாகம் என்ற ஆராம். இருப்பின் - இரும்பின்: மென்றோடர், வன்றோடராயிற்று. ஆழ்வாரது திருவருட்பெருக்கிலாகும் இடையருதநீர்ப்பெருக்கால் மேடுபள்ளமென்னும் வாகியின்றி எங்கும் ஒப்பக் கயல்பாய்தல் போல, அவரது குணவிசேஷத்தால் வல்நெஞ்சுரோடு மெல்நெஞ்சுரோடு வாகியற அனைவரும் உருதுவர் என்பது, குருகூர்க்குக் கொடுத்த 'கேணியிலும் பட்டத்திலும் பைத்தடத்திலும் ஓடைப் பழனத்திலும் குட்டத்திலும் கயல்பாய்' என்ற விசேடணத்தாற் போதும். (81)

82. குணம்வேண்டுமே நற்குலம்வேண்டுமேயக் குலத்தொழுக்காம்
பிணம்வேண்டுமே செல்வப்பேய்வேண்டுமே பெருந்தன்வகுள
மணம்வேண்டுந்தன் டெரியற்பெருமால் செய்யுண்மாமணியின்
கணம்வேண்டுமென்றறிவாரைக்கண்டாற்சென்றுகைதொழுமே.

(இ - ள்.) பெருந்தன் வகுளம் மணம் வேண்டும் - பெரிய குளிர்ந்த மருமலர்களின் வாசனை (அனைவராலும்) விரும்பப்படுகிற, தன் தெரியல்-இனிமையான மாலையாதரித்த, பெருமான் - பெருமைமையுடையவரான நம்மாழ்வார் அநுரிச்சித்த, செய்யுள் - பாசுரங்களாகிய, மாமணியின் கணம் - சிறுந்த இரத்தினங்களின் கூட்டத்தை, வேண்டும் என்று அறிவாரை - (கமக்கு) இன்றியமையாதனவென்று தெரிந்து ஒதியுணர்பவர்களை, கண்டால் - (நீங்கள் எங்குக்) கண்டாலும், சென்று கைதொழும் - (உடனே) அருகிற்சென்று கைகூப்பிவணங்குங்கள்; குணம் வேண்டுமே - நற்குணம் வேண்டுமோ? நல் குலம் வேண்டுமே - நல்லகுலத்திற் பிறத்தல் வேண்டுமோ? அந்நலத்து ஒழுகு ஆம் பிணம் வேண்டுமே - அந்த நற்குலத்துக்கு ஏற்ற ஆசாரமாய் பிணம் வேண்டுமோ? செல்வம் பேய் வேண்டுமே - செல்வப் பொருளாகிய பேய் வேண்டுமோ? (ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை யென்றபடி);

விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள் போல அனைவரும் நன்குமரிச்சுத் தக்கனவான ஆழ்வார்பாசுரங்களின் மகிமைமையறிந்து அவற்றை அன்புடன் ஒதுபவரைக் கண்டால், அவர்களுடைய குணம் குலம் ஒழுக்கம் பொருள் எதனையும் பாக்கவேண்டுவதில்லை: உடனே அவரருகிற்சென்று அவரை வணங்குங்கள்; நற்குணவமைதி, உயர் குடிப்பிறப்பு, அதற்கு ஏற்ற ஆசாரபூர்த்தி, செல்வப்பொருள் என்பவற்றின் எதுவும் இவராயினும் அவர்கள் நன்கு மதிக்கத்தக்கவர் என்றும்; ஆழ்வாரநுரிச்செயல்களை யறிபவர்களை அடுத்துத் தொழுவதுமாதிரிமே நீங்கள் மிக்கமென்மையடைதற்குப் போதும்: உங்கட்கு மேன்மைவிளைத்தற்காகக் குணம் முதலியன வேண்டுவதில்லை பென்றும் இருவகையாகக் கருத்து அமையும்.

“அவாவற்று விடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன, அவா விலந்தாதினா ல்வையாயிரமும் முடிந்த, அவாவிலந்தாதியிப்பத் தறிந்தார்பீழிறந்தாருடர்த்தே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்ததனால் அப்பாசுரங்களையறிவாரது மேன்மையம், “நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச் சடகோபன், சொல்லார் தமிழாயிரத்துள் ளிவைப்பதும், வல்லார் தொண்ட ரான்வது சூழ்பொன்விசும்பே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்ததனால் அப்பாசுரங்களை யோதுவார்க்கு ஆட்பட்டவர்கள் அடையும் பெரும்பயனும் விளங்குதல் காண்க.

குணம் - அன்பு, அருள், அடக்கம் முதலின. ஒழுக்கு - வருணாச்சிராந்தருமங்களில் வழுவாது ஒழுக்குதல்; ஒழுக்கு என்ற முத னிலைநிறிந்த தொழிற்பெயர். பகவத் பாகவத பத்தியில்லாதாரது ஆசாரம் பயனற்றதும் அருவருக்கத்தக்கதும் மென்பார், ‘அக் குலத்து ஒழுக்காம்பிணம்’ என்றார். பேய்தாக்கி வருத்துதல் போலச் செல்வம் தன்பக்கல் ஆசையையூட்டி வருத்துதலால், ‘செல்வப்பேய்’ எனப்பட்டது. தெரியல் என்ற பெயர்-விளங்கு வது என்று காரணப்பொருள்பெறும். ‘பெருமான்செய்யுள்’ என்ற விடத்துத் தொக்கு நின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபு - செய்யுள் கிழமைப் பொருளது. தொழும் - பன்மையேவல். (82)

83. தொழும்பாக்கியவினைத்தொல்லைப்பிறவிச்சுழியிடைநின் றெழும்பாக்கியமுடைத்தாக்கவுத்தென்னியலோடிசைந்து கெழும்பாக்கெழுமியகீர்த்தியைநாளுங்கிளத்தியென்னுத் தழும்பாக்கவும்வல்லகோசடகோபன் நயாபரணே.

(இ - ள்.) தொழும்பு ஆக்கிய - (உயிரைத் தனக்கு) அடிமை யாகச்செய்த, வினை - கருமமாகிய, தொல்லை - பிறவி சுழி-தொன்று ரொட்டுவருகிற பிறப்புக்களாகிய கடலின் சுழியினது, இடை நின்று - நடுவிலிருந்து, எழும்பாக்கியம்உடைத்து ஆக்கவும்- (அவ் வுயிர் தப்பி) வெளியேறி உட்யும்படியான அத்ருஷ்டத்தை யுடைய தாம்மடி செவ்வாயும், தென் இயலோடு இசைந்து கெழும் - அழகிய திலக்கணங்களுடன் அமைந்து விளங்குகிற, பா - (தாம் பாடிய திருவாட்பொழி முதலிய நிவ்வியப்பிரபந்தங்களின்) பாடல் களிலே, கெழுமிய - எங்கும்நிறைந்துள்ள, கீர்த்தியை - (எம்பெரு மானுடைய) புகழை, நாளும் கிளத்தி என் நாதழும்பு ஆக்கவும்- நாள்தோறுஞ் சொல்லிச்சொல்லி எனதுநாக்கில் தழும்பேறும்மடி செய்வார், வல்ல கோ - நிறமமைந்த தலைவர், (யாவரெனில், -) தயாபரன் சடகோபனே - (எல்லாவுயிர்கட்கும்) கருணை செய்தல் லேயே ஊன்றியவரான நம்மாழ்வாரே; (எ - று.) - ஈற்று ஏகாரம்- பிரிநிலை.

வினைச் சுழி யென இயையும்; வினையாகிய சுழி யென்க. கருமம் அநாதியாதலின், அதன்தொடர்பாலாகும் பிறப்பும் உயிர் கட்கு அநாதியாய் வருதல்பற்றி, ‘தொல்லைப் பிறவி’ எனப்பட்ட

டது. “மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” என்றாடி மாறிமாறி வருகின்றனவான பிறப்புக்கள், மாறிமாறி வரும் அலைகளையுடைய கடல் போலும், அப்பிறப்புக்களிலேயே உயிர்களைச் சுழலச்செய்வதான ஊழவினையானது அகப்பட்டபொருள்களைக் கடல்வெள்ளத்திலேயே உழலச்செய்வதான அதன்நீர்ச்சுழி போலுதலால், வினை ‘பிறவிக்கடலின்சுழி’ எனப்பட்டது; “சென்மந்தரங்கர்க்குமும் சுழி” என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். ‘வினைச்சுழி’ என்பதற்கு ஏற்ப ‘பிறவிக் கடல்’ என்னுகது, வகதேசவுருவகம். ஐந்தாவது ஐந்துக்கு அடிமைப்பட்டவர் அவனுக்கு அந்நரகம் கவரத்தொரிய மிலராதல்போல, உயிர்கள் கருமவசப்பட்டத் தர்வசபிறுத்தலால், வினைக்கு ‘தொழும்பாக்கிய’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஜீவான்மாக்கள் கருமவசத்திலேயே கிடந்து பிறப்புத்துன்பங்கட்கு உள்ளாகி உழலாது பிண்டு வினைதொலைத்துப் பிறப்பற்றுப் பரமதமடையும்படியான பாக்கியப் பெறுமாறு செய்ய வல்ல இறைவர் நம்மாழ்வார் என்பது, ‘தொழும்பாக்கிய வினைத் தொலைப் பிறவிச்சுழியிடை நின்று எழும் பாக்கிய மூலாதத்தாக்கவும் வல்ல கோ சடகோபன்’ என்பதன் கருத்து. இது, செயற்குஅரியனசெய்யவல்ல பெரியவர் ஆழ்வார்தாம் என்ற வாறு. இங்ஙனங்குறினது, உயிர்கள் எளிதில் மறத்திபெறுமாறு பிரபத்தி மார்க்கத்தை ஆழ்வார் தமது நிவ்வியப்பிரபந்த மூலமான உடதேசத்தால் நன்கு வெளியிட்டனராதலின்; “முத்திக்கு மூலம் குருகைப்பிரான் சொன்ன ஆயிரமே” என்றார் முன்னும்.

திருவாய்மொழிமுதலிய அருளிச்செயல்களை யான் நாள் தோறும் இடையறாது ஓதி அப்பாசுரங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்விய கீர்த்திகளைத் துதித்து நாக்ருத்தமும்பேறும் படி அந்தமெய்ப்புகழ்களை எங்கும்சிறைந்த பாசுரங்களைப் பாடியருளியவர் ஆழ்வாரென்பார், “தென்னியிலோடிவசந்து கெழுந்நாக் கெழுமிய கீர்த்தியை நாளுங்கினத்தி என்றாத் தழும்பாங்கவும் வல்ல கோ சடகோபன்” என்றார். “கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தி யல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ,” “ஐறைவன், பொருள்சேர்புகழ்” என்ற படி, கேட்கத்தக்கதும் பொருள்சேர்த்துமான புகழ் ஸர்வேசுவரனது கீர்த்தியொன்றே யாதலால், “கீர்த்தி” என்ற பொதுப் பெயர் சிறப்பாய்த் திருமாவீண்புகழையே குறித்தது. ஆழ்வார் பாசுரங்கள் அக்கீர்த்தியே நிறைந்தனவாதலை, “செவிகவாலார நின் கீர்த்திக்குகையென்னுங் கவிகளை காலப்பண்ணே னுறைப்பத்துற்று” என்ற திருவாய்மொழி கொண்டும் உணர்க. “அருள் கொண் டாயிரமின்தமிழ்பாடினா, னருள்கண்மா இவ்வுலகினில் மிக்கதே” என்றாடி, இங்ஙனம் ஆழ்வார் “ஊரும்நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்று” ம்படி பண்ணியதற்குக் காரணம் அவர்க்கு இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின் மேலும் எழுந்த கருணையே யாதலால், ‘சடகோபன் தயாபரன்’ என்றார்.

சடகோபன் என்ற திருநாமத்தின் காரணம்-மதார்த்தத்தவர்களாகிய சடரைக்கோபித்துத் தம்திருவாய்மொழிகொண்டு

வெல்பவர் என்றுங்குறுவர்;* சடர் - மூர்க்கர், விடாப்பிடியுடை யோர். தொல்லைப்பிறவி - பண்புத்தொகை. 'இடைநின்று' என் பதில், நின்று - ஐந்தாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு, நீக்கப் பொரு ளது. கோ - உரத்திணைப்பெயர்; இது, 'சடகோபன்' என்ற பெயர்ப்பயனிலை கொண்டது. தயா பரன் - தயையிடுந் சிறந்தவன்; பரமதயானு எனிலுமாம். (83)

[நற்றயர்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நிறற்றல்.]

84. பரந்தலைக்கும்பொருதைக்குருகூரென்னிற் கண்பனிக்குங் கரந்தலைக்கொள்ளுமுள்ளும்முருகுங்கவியா லுலகைப் புரந்தலைக்கும்வினை தீர்த்தான் புனைமகிழ்வுமன்றி மரந்தலைக்கொள்ளவும்போது நங்காயுன்மகன்கருத்தே.

(இ - ள்.) நங்காய் - மகளிரிற்சிறந்தவளே! பரந்து அலைக்கும் பொருளை குருகூர் என்னில் - பரவி அலைவிசுகிற பொருளை யாறென்னும் தாயிரபர்ணி நதிபாயப்பெற்ற நிருக்குருகூர் என்று (யாரேனும் தலைவனது ஊர்ப்பெயர்) சொன்னமாதிரித்தில், (நின்மகள்), கண் பனிக்கும் - கண்ணீர் பெருக்குகின்றாள்; கரம் தலை கொள்ளும் - கைகளைத் தலைமேற்கொண்டு கூப்பித் தொழு கின்றாள்; உளளும் உருகும் - (புறமாகிய உடல் உருகுதலையன்றி) அகமாகிய மனமும் கரைந்து நீராகின்றாள்; கவியால் உலகை புரந்து - (தான் பாடிய) பாசரங்களினால் உலகத்தைப் பாதுகாத்து, அலைக்கும் வினை தீர்த்தான் - (உயிரகளை) வருத்துகின்ற கருமத் தைப் போக்கியருளியவனான அத்தலைவன், புனை - அணித்த, மகிழ் பூவும் அன்றி - (மாலையாகிய) மகிழ்மலர்களைத் தான் சூழிக் கொள்ள விரும்புவதும் அல்லாமல், மரம் தலைக்கொள்ளவும் போதும் - (அத்தமலர்களைப் பூக்கின்ற) மகிழ்மரத்தைச் சார்ந்து அதனைத் தலைமேற்கொள்ளுதற்குஞ் செல்கின்றாள்; உன் மகள் கருத்து - உனது பெண்ணின் மனநிலை, (இத்தன்மையதாம்); (எ - று.) - "இத்தன்மையதாம்" என வினை வருவித்து முடிக்க.

தலைவியைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிநின்ற தலைவன், பின்பு 'ஊரெங்கும் பழிபரவுதலாலும், இவ்வஞ்சனைபொழுக்கத்தைத் தாய்மார் அறிதல்கூடுமாதலாலும், இனி இக்கனை விட்டு, வெளிப் படைவாக இவளை நீ மணம்புரிந்து கொள்ளாதலே தகுதி' என்று தோழியால் வற்புறுத்தப்பட்டு, அத்தலைவிக்காகத் தாய்த்தைய

* ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "சடரை யோட்டி" என்றதும், "சடகோபராகையாலே "வேதராஸ்த்ராவிரோதிநா" என்கிற படியே ப்ரமாணு நுகூல தர்க்கங்களாலே மத்பஸ்தமாக அர்த் தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்தாகல்பிதாஷ்கதர்க்கங் களாலே ஸ்வஸ்வமதஸ்தாபநம்பண்ணும் பாரஹ்ருதநுஷ்டி களாகிற சடரை, ஸ்ருத்யந்ததாத்பர்யமான ஸ்வோகத்திவிசேஷங் களாலே ஸ்வஸந்திதாஷத்தில் நில்லாதபடி துரத்தி" என்ற அதன் வியாக்கியானமுங் காண்க.

ரிடங்கொடுத்தற்குஉரிய அருங்கலம் முதலிய பொருளைத் தன் முயற்சியால் ஈட்டுதற்பொருட்டுப் பிரிந்துசெல்வன்; இப்பிரிவு, வரைபொருட்பிரி வென்றும், வரைவிடைவைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதலென்றுங் கூறப்படும். அங்ஙனம் அவன்பிரிந்துசெல்லவே, தலைவி அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றமாட்டாமலும் தந்தைதாய் ரிடத்துத் தன்னைக்குறித்துப் பிறர் மணம் பேசுவதை யுணர்ந்தும் வருந்தி மெலிவடைய, அம்மெலிவுகண்ட செவிலித்தாய் இம்மெலிவு தெய்வாவெசுத்தா லாகியதென்று மாறாக எண்ணி அதற்கு உரிய பரிகாரங்களைச் செய்யத்தொடங்க, அதுகுறித்து வருத்தம்மிக்க தலைவி தோழியைத் தூண்ட, அவள் செவிலிபக்கல் உண்மைக் காரணத்தை உரைக்க, அவள் அதனை நற்றாய்க்கு உரைத்தல், இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயம். (நற்றாய் - பெற்றதாய்.) இச்செய்யுளின் மெட்ப்பாடு - உவகை. இதன் பயன் தந்தைதமர்க்கும் அவள் சொல்லி வெளிப்படையாக இவளுக்கு அவளை மணம் புரிவிக்கும்படி தூண்டதல். இங்ஙனங் களவை வெளிப்படுத்துதலை 'அறத்தொடுசீற்றல்' என்பர்; மகளிர்க்குச் சிறுத்தருமமாகிய கற்மீடாடு இசைய நிற்பதனால், இவ்வாறு பெயராயிற்று: "தலைவி பாங்குக்கு அறத்தொடுசீற்றும், பாங்கு செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும், செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுசீற்றும், நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு நிற்கு மென்ப நெறியுணர்ந்தோரே" என்பதனால், களவை வெளிப்படுத்திநிற்கும் முறை மையை அறிக.

தலைவனதுபெயரைக் குறியாமல் அவனது ஊரின்பேரைக் கூறக்கேட்குமளவிலும் தலைவி ஆசைரோயால் அடையும் டலவகை நிலைவெறுபாடுகளும், ("தாராபினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ், வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டுவிசுமினே", "போரரிதாள்புனைதாரரிதாகில் தண்பூந் துளவின், தாரரிதாவுத்தழையரிதாகில் தழைதொடுத்த, நாரரிதாகிற் பிழைப்பரிதாம் எங்கள்நன்னுதற்கே," "கொழுந்தோடிதையும் முகையுமெல்லாங் கொம்புங் கொடம்பிற்கீழ், விழுந்தோடுவதொர்சருகும்பொழுள்" என்று 11) பிரிவாற்றுகநிலையில் தலைவி தலைவனது மாலையாயினங் கிடைக்கப்பெறவேண்டுமென்று விரும்புவதெயன்றி அம்மாலைக்குஉரிய மலரின் சம்பந்தமுள்ள பொருள் எதுகிடைத்தாலும்போதுமென்று விரும்புவதும் இங்கு எடுத்துக்கூறப்பட்டன.

பனிக்கும், கொள்ளும், உருகும், போதும் என்ற செய்யுமென்ற முற்றுக்கள் - பெண்பாலுக்குவந்தன. இம்முற்றுக்கள், இங்கு நிகழ்காலங் காட்டின; "செய்யும் சிகழ்பு எதுவும்" என்றார் நன்னூலார். உள் - உள்ளம்; அத்தக்கரணமாகிய மனம். 'உள்ளும்' என்பதை 'உள்' என்ற வினைப்பகுதியடியாகப் பிறித்த செய்யுமென்ற முற்றெனக் கொண்டு, அதற்கு - சித்திக்கின்றனென்று உரைத்தலும் ஒன்று; உள்ளுதல் - நினைத்தல். உன்மகள்கருத்துப் போதும் - நினதுமகளின்கருத்துச் செல்லும் என்றுங் கொள்ளலாம்.

கவியா லுலகைப் புரந்து—“கவியா லுலகை யுப்தலைச்செய்தது” என்றார் முன்னும், (38 - ஆஞ் செய்புள்.) ‘கவியால்’ என்றதை ‘வினை தீர்த்தான்’ என்பதனோடுங் கூட்டுக. கவி - திருவாய்மொழி முதலியன. ‘உலகு’ என்பது - பலபொருளொருசொல்லாப், நிலத் தையும் உயிர்களையும் ஒழுக்கத்தையும் உயர்த்தோரையும் உணர்த்தித் திருமேனும், இங்கு ‘புரந்து’ என்றதனால், நிலவுல கத்தில்வாழ்ஞ் சீவான்மாக்களையுணர்த்திற்று; “உலக முவப்ப” என்றவிடத்து ‘உலகம்’ என்பது போல.

சிற்சிவசமயங்களிற் கம்பநாடரது ஞானக்கண்ணுக்குப் புல னான ஆழ்வார் அப்பொழுதே அவர்க்குச் சதாசாக் தீயத்தைத் தத்தருளாமற் பரம்பொருளைநாடி மறைத்தவளவிலே, அப்பரி வைப்பொழுது அவர் வருத்துவிற நிலைபைப் பரிவுடையார் ஞானி கட்டுக்கு உறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் செவிவி பேச்சாலே தமதுநிலைமையை வெளியிடுமின்றனர் கம்பநாட் றென்க. ஆழ்வாரவதரித்த திவ்யதேசத்துள் திருநாமத்தைக் கேட்டமாத் தரத்தில் இவர்க்கு உண்டாகும் பத்தகாரியமான மெய்ப்பொருளும், ஆழ்வாரது பிரசாதத்தைச் சிரமேற்கொள்வ தில் இவர்க்கு உண்டான அத்யாதரமும், இதில் நன்கு வெளியா கின்றன. ‘வினை தீர்த்தான் புனைமகிழ்ப் பூவுமன்றி மரத்தலைக் கொள்ளும்’ என்பதற்கு எவாபதேசம் - ஆழ்வாரது சம்பந்தத்தை நேரிலேனும் இடையிட்டேனும் உடைய அடியார்களைத் தலைமேற் கொள்ளச் செல்கின்றன ரியவ ரென்றும் உரைக்கலாம்; ஆழ்வாரது அன்பர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிற இடமும் இவாற் சிரமேற் கொள்ளுமாறு விரும்பப்படுகிற தென்பதுத் தோன்றும். பிறவுங் கண்டு கொள்க. (84)

[தலைவனைநோக்கித் தோழி தலைவியை உடன்கொண்டுபோகச் சொல்லுதல்.]

85. கருத்திற்கருணை வைத்தேகுமிதுவுங்கலைறையோர்
திருத்திற் செருமணத்திருந் தினமயனீரீனிறை
முருத்திற் செருந்தயலையினோடுமுயற்குமபின்
குருத்திற் பிசம்வைக்குங்குருகூர்சென்றுகூடுமினே.

(இ - ள்.) கருத்தில்கருணை வைத்து - (நுமது) மனத்திற் கேடரன்புகொண்டு, இவனோடு ஏகும் - இம்மங்கையுடனே (கீர்) செல்லக்கூடாது; இதுவும் - இவ்வாறு நீர் இவனைக்கைப்பற்று வதும், கலை மறையோர் திருத்திற்று ஒரு மணம் - சாஸ்திரர்வல்ல அத்தணர்கள் செய்வதாக அமைத்த விவாகங்களுள் ஒன்றன்பாற் படும்; (அன்றியும்), தினம் மயல் திரும் - நாள்தோறும் (உங்களிரு வர்க்கும் இடையிருக்கானால் உண்டாகும்) மயக்கமும் (இவனை நீர் உடன்கொண்டுசென்றால்) நீங்கியிடும்; (ஆதலால்),—கீரில் நிறை - நீர்வளத்தால் நீருநிலை முனைந்து சிறைந்துள்ள, முருத்தின் செருத்து - வெண்மையான அடிக்குருத்துக்களையுடைய செருத்தி

யேன்னுங் கோரைகளின், அயலே - அருகிலே (யுள்ள), 'கரும்பின் - கரும்புகளின், குருத்தில் - குருத்துக்களிலே, முயல் - முயற்கு டெனப்படுகிற சர்க்கரமண்டலம்போல, பிரசம் வைக்கும் - தேன் கூடு கட்டப்பெற்ற, குருகூர் - (நுமது) திருக்குருகூர்க்கு, சென்று கூடுமின் - (இவளை அழைத்துக்கொண்டு) போய்ச் சேர்விராக;

அகப்பொருளிலக்கணநெறிகளுள் ஒன்றான 'உடன்போக்கின் இயல்பு' கீழ் 20, பீ7 - ஆஞ் செய்யுள்களின் உரையிற் சிறிது கூறப் பட்டது. இயற்கைப்புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாடு பாங்குற்கூட்டம் பாங்கியிற்கூட்டம் என்வவற்றாற் களவுதெரியில் தலைமகளோடு கலந்த தலைமகனை நோக்கி, தோழி, 'இங்குப் பழிபரவுதலால், இனி இக்களவொழுக்கம் ஆகாது; மற்றும், இவளைப் பலர் மணம்பேசு கின்ற ராதலின், இவாட்டுப் பரிசமாக இவளதுதந்தை தாயரிடங் கொடுக்கவேண்டிய அருங்கலம்முதலிய பொருள்களை நீ விரை விற்கொடுத்து முற்பட்டு இவளை மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டும்; அதற்கு இப்பொழுது சௌகரியப்படாதாயின், இவளை உடன் கொண்டு உன் ஊர்க்குச் சென்று, இவாட்டூறின் றி இவளோடு கூடி வாழ்வாய்' என்று சொல்லித் தலைவனை உடன்போக்குக்கு உடன் படுத்துதல், இச்செய்யுளிற்குறித்த துறைப்பொருள்; இது 'தளர் வறித்துரைததல்' எனவும், 'பாங்கி தலைவற்கு உடன் போக்கு உணர்த்துதல்' எனவும் கூறப்படும். இதன் மெட்ப்பாடு - பெரு மிதம். பயன் - உடன்போக்குணர்த்தல்.

இத்தக் களவுப்போக்கு எட்டுவகைவிவாகங்களுட் கார்தர்வ விவாகத்துக்கு உரிய முறைமை யாதலின், இது தக்கதேயாமென் றும், இது தகாதோவென்று ஒன்றும் ஆலோசிக்க வேண்டுவ தில்லை. யென்றுங் கூறுவான், 'இதுவும் கலைமறையோர் திருத்திற்று ஒருமணம்' என்றான்.

(இவ்விவாகம், பின்பு தந்தைதாயார்முதலிய பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்படு மென்க; "கார்தர்வமென்னும் விவாகத்தாற் பல இராசவிருடி கன்னிகைகள் மணஞ்செய்யப்பட்டனராகவும், அவர் கள் தந்தைதாயரால் ஆமோதிக்கப்பட்டனராகவும் கேள்விக்கு வநுகிறார்கள்" என்ற வடமொழிச் சாகுத்தளநாடகமும், "காந தர்வமென்பதுண்டாற் காதலிற்கலத்திசுத்தை, மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் மறைகளேவகுத்தகூட்டம், எந்தற் பொற் றேளினு யிசிறியைத்தபி னெனக்குமுத்த, வேந்தர்க்கும் விரும் பிறற்கும்" என்ற கம்பராமாயணமுங்காண்க.) தந்தைதமர்களின் உடன்பாடு கார்தர்வவிவாகத்துக்கு வேண்டுவதில்லை யென்றும், காதலிருவர் கருத்து ஒருபித்துத் தம்மிற்சேர்தலே அதனிலக்கண மாதலால் அங்ஙனஞ் சேர்த்தவிடத்துப் பெரியோர் சம்மதித்துக் கொண்டாடுவார்க ளென்றும் உணர்த்தியவாறு. சுபத்திரை விஷய மாகக் கண்ணன் அநுச்சுனை நோக்கி "அடிகள் திருவுளத்தெண்ண மெம்மனோர்கள றியிலிசைபலப் பலரிங்க றிவுறாமற், கடியயர்வுற்றும் பதிகொண்டாடக வென்றுங் காவல்க்குக் கடனென்றுங் கசியக் கூறி" ஒற்போல, இப்பாங்கியும் தலைவனுக்குக் கூறின

ளென்க. கத்தர்வ வழக்க மெனப்படுகிற களவொழுக்கத்தின் பகுதிகளுள் உடன்போக்கும் ஒன்றதனுண்க. “கொடுப் போரின்றியும் கரணமுண்டே, புணாதுடன்போகிய காலையான” என்பது தொல்காப்பியம். சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட எட்டுவகைவிவாகங்களாவன - பிராமம், ப்ராஜாபத்தியம், ஆர்ஷம், தைவம், காத்தர்வம், ஆசரம், ராக்ஷஸம், ஏபசாசம் என இவை. இவற்றுள், பிராமம்மாவது - ஒத்தகோத்திரத்தானுப் உரியகால மளவுப் பிரமாசிராவிரதம் அதுட்டித்தவனை அழைத்து உபசரித்துக் கன்னிகையை அலங்கரித்து அவனுக்குத் தானமாகக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘அறவினை’ என்றும் பெயர். ப்ராஜாபத்திய மாவது - மகட்டுகோடற்கு உரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசத்து இரட்டிதம் மகட்டுசுத்து அவனைக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘ஒப்பு’ என்றும் பெயர். ‘மைத்துனகோத்திரத்தான் மகன் வேண்டிச் சென்றால் மறுது னனமொத்துக் கொடுப்பது’ என்றும், ‘ஒப்பிஇவர் களிருவரும் ப்ராஜோத்பாதநாதிருபமான தர்மங்களை அதுஷ்டிக்கக் கடவர்’ என்று வாக்காலே அறுதியிட்டுச்சொல்லி அக்கிகாரியத்தையும் தானே அதுஷ்டித்துக் கய்கையை அலங்கரித்துக்கொடுத்தல்’ என்றும் இதற்கு இலக்கணங் கூறுதலு முண்டு. ஆர்ஷமாவது - பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பசு எருதுகளினிடையே கன்னிகையை அலங்கரித்து நிறுத்தி ‘மீரும் இலவையோர் பொலிவுற்று வாழ்வீர்’ என்று சொல்லி அவற்றுடன் கன்னிகையைத் தச்சொருவனுக்குக் கொடுப்பது; இதற்கு ‘பொருள்கோள்’ என்றும் பெயர். தைவமாவது - யாகத்தில் ருத்விசுத்யபார்த்து அரணை நடத்திவைத்தவரில் ஒருவனுக்கு அந்த யாகக்கிணியின் முன்னிடையிலே கன்னிகையை அலங்கரித்துத் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தல்; இது, ‘தேவ்வம்’ எனப்படும். காதர்வமாவது - கத்தர்வ குமாரரும் கன்னியரும் நல்வினைப் பயனால் தனியிடத்துச் சந்தத்து ஒருவரையொருவர் காதல்த்துப் பிறர்கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றி இடைதல்போல, உருவுத் திருவுங் குலனுங் குளனும் அன்பும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒப்பு மையுடையராய்த் தலைவனும் தலைமகளும் பிறர்கொடுப்பவும் அடுப்பவு மின்றித் தாமே நல்வினைவசத்தால் வேட்கைமிகுதியாற் கூடுகை; இதற்கு ‘யாழோர்சுட்டம்’ என்றும் பெயர். ஆசர மாவது - வரன் தானே கன்னிகைக்கு ஆபரணம் பூட்டி இயைத் தவளவு தந்தைதன்னையர்க்கும் பொருள்கொடுத்து மணஞ் செய்து கொள்ளுதல்; இதற்கு ‘அரும்பொருள்வினை’ என்றும் பெயர். ‘கொல்லேறுத முலியவன் இவனைப்பெறுவன், வில்லனைத்து நானே ற்றியவன் இவனைப்பெறுவன், இயந்திரப்பொறியிலக்கை யெய்தவன் இவனைப்பெறுவன், சுயம்வரத்தில் மாலை சூட்டப்பட்டவ இவனைப்பெறுவன்’ என இவ்வாறு தந்தைதன்னையா சொல்ல அங்ஙனம் ஒருவன் செய்துவிற்றைவேற்றி மணம்புரித்து கொள்ளுதலும் இதன் இலக்கணமாம். ராக்ஷஸமாவது - உறவினரை உபேக்ஷித்து தலைவியின் காதலையும் எதிர்பாராது அவனை வலிதிற் கைக்கொள்வது; இது, ‘உராக்கதம்’ எனப்படும். ஏபசாமாவது - தன்னினம் மூத்தவனையாவது மதுபானத்தால் மயங்கியவனையாவது துயின்ற வனையாவது இரக்கியத்திற்கூடுகையும், இழித்தவனை மணஞ்செய்

தலும், ஆடைமாறுதலும் பிறவுமாம்: இதற்கு 'பேய்ச்சிலை' என்றும் பெயர். மற்றும் இவ்விவாகங்களின் இலக்கணவிரிவை, ஸ்மிருதிக ளெனப்படுகிற வடமொழித் தர்மசாஸ்திரங்கள் முதலிய பரந்த நூல்களுட்கண்டுகொள்க. கலை மறையோர் - கலைஞானத்திற் கை தேர்ந்த அத்தனார். மறையோர் - வேதியர், வைதிகர். இந்த எண் வகை மணமும் வேதத்திற் கூறப்பட்டு வேதவிதிப்படி அறவழிக்கும் ஆன்ருரால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றனவுமா மென்பாள், 'கலை மறையோர் திருத்திற்று' என்றாள். "அறகலை ஒப்பே பொருள் கோள் தெம்பும், யாழோர்கூட்டம் அரும் பொருள்வினையே, இராக்கதம் பேய்ச்சிலை யென்று கூறிய, மறையோர் மன்றலெட்டிவை அவற்றுள், துறையமைநல்யாழ்ப் புலமைமேயோர் புணர்ப்புப், பொருண்மை யென்மனார் புலமைமேயோர்," "அன்பினைத்திணைக் கவலெனப்படுவது, அத்தணரருமறை மன்ற லெட்டினுட், கத்தருவ வழர்க் கென்மனார் புலவர்," "மறையோர்தோத்து மன்ற லெட்டினுள், துறையமைநல்யாழ்த் துணைமையோரியல்பு," "அதாப் பில் டைம்புணரும் ஆடவரும் தம்முள், எதிர்ப்பட்டுக் கண்டிமைத லென்ப—கதாப்பெரியாயாழ், முத்திருவர் கண்ட முனிவறு தண் காட்சிக், கத்திருவர் கொண்ட கலப்பு" என்றவை இங்கு அறியத் தக்கன.

இனி, 'இதுவும் கலைமறையோர்திருத்திற்றுஒருமணம்'-இதுவோ இன்பக்கலைகையுணர்ந்த அத்தணர்களாற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிற ஒப்பற்ற மணமென்றுங் கொள்ளலாம். அன்பு குணம் கல்வி உரு திரு முதலியவற்றிற் சிறத்தலைவன்தலைவிபர் அநுட்டிக்கும் இத்தமணம் இன்பச்சுவைமயமாகக் கற்புக்கும் முத லாகையாற் சிறப்பதென்று பலர் கொண்டாடிப் பேசுதலால், இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்க. கவலொழுக்கத்தில் நான் தோறும் நேர்ந்த பல இடையீடுகளும் அவற்றாலாகும் மதிமயக் கமும் இனி இல்லையாக இடையூறின்றிக்கூடிவாழலா மென்பாள், 'திருமதனமயல்' என்றாள். மயல் - வியாபோகம். ஏகும், கூடுமின் - ஏவற்பன்மைகள்; தலைவனைத் தோழி உயர்த்திக் கூறுதலால் வந்தன. 'ஏகும்' என்பதைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு 'இது' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று. 'குருகூர் சென்று கூடுமின்' என்றது-கீவிரி நவரும் சௌக்கியமாகத் திருக்குருகூர்க்குப் போய்ச் சேர்ந்து கூடிவாழ்வீராக என்று தோழி தலைவியையும் உளப்படுத்தித் தலைவனைவாழ்த்தியதாகவும் பொருள்படும். கயல் நீரைப் பிரித்து வாழாதவாறுபோல இவள் நினைப்பிரிந்துவாழா ளாத லால், நீ உடன்கொண்டு போகாயாகில் இறந்துபடுவள்: அங்ஙன மாகாதபடி இவன்பக்கல் அருள்வைத்து இவளை உடன்கொண்டு போதல்வேண்டும்' என்று இறந்துபாடு உரைத்து உடன்றோக்கு வற்புறுத்ததல் தோன்ற 'கருத்திற் கருணைவைத்து ஏகும்' என்றும், 'இவளிடத்து என்றும் நின் அருள் திரியாமற் பாதுகாப்பாய்' என்று ஒம்படுத்து உரைத்தலும் 'கீவிரி திருவொடுசென்று நும்பதியிடைச் சேர்வீராயின்' என்று வாழ்த்துக் கூறலும் தோன்ற 'சென்று கூடுமின்' என்றுங் கூறினளென்க.

முருத்து - வெண்மையான அடிக்குருத்து; “முருத்தே முதலிற் செறிவெண் குருத்தே” என்றார் திவாகரத்திலும், பிங்கலத்தை யிலும். அது ‘முருத்து’ என மென்றோடர் வன்றோடராயிற்று; இன்-சாரியை. செருத்து எனினும், செருத்தி எனினும் ஒக்கும். மதுரைக் காஞ்சியில் “களிற்றுமாய் செருத்தியோடு கண்பமன் றார்தர” (172) என்றவிடத்து, நச்சினர்க்கினிபர், ‘செருத்தி’ என் பதற்கு - ‘வாட்கோரை’ என்றும், ‘செட்டிக்கோரையுமாம்’ என்றும் பொருளுெழுதியிருக்கின்றனர். சத்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை முயலென்ப வாதலால், சத்திரன் ‘முயற் கூடு’ என்று ஒரு பெயர் பெறும்; முயலை அகத்துக்கொண்ட தோரு கூடு போன்ற தென்க: (“உடுவெர்தன் பிலுற முயற்கூடு பசுங்கதிர், சத்திரன் திங்கள் சோமன்தன் பெயர்” என்ற பிங்கலத் தையையும். “சிதைவிலா முயலின்கூடு பசுங்கதிர்த்தேவென் றெல் லாம், புதியசத்திரன்” என்ற குடாமணிக் கண்டையங் காண்க.) தேனிறுலுக்குச் சத்திரன் வடிவில் உவமம்; “கொம்பினி ருல் வாங்க நிமிர் குஞ்சரக்கை அம்புலிமேல், வெர்ப்பெழங் கோளர வாம் னெங்கடமே” என்றார் பிறரும். துமதுணரில் கீர்வள முள்ள நிலத்திலே செறித்துவளங்கிற கோரையைச் சார்த்து சிறக்கிற கரும்பின் குருத்தில் தேனடைவைப்பதுபோல கீவிர் உயர்த்த இக்குடு பத்திலே என்னிற்றுஞ்சிறந்து விளங்குகிற தலைவிபக்கல் தலைவளி செய்யக்கடவீர் என உள்ளுலையுலவங் காண்க. கீர்வள முள்ள நிலத்தை உயர்த்த குடும்பமாகவும், அதிற்செறித்து வளங்கிற செருத்தியை அக்குடும்பத்தைச் சார்த்துசிறக்கிற தோழி யாகவும், செருத்தியின் அயலிலே சிறந்துவிளங்குகிற கரும்புத் தோழியிற்சிறந்த தலைவியாகவும், தலைவி பக்கல் தலைவன்வைக்குந் தலைவளியைத் தேனவைக்குந் தேனிறுலாகவுங் கொள்க.

இனி, செருத்து - செருத்திமரம் என்றுவைத்து, அயல் ஏய் இவளோடு என்றுசிரித்து, கீர்வளத்தால் நிறைந்த முருத்துகளை யுடைய செருத்திமரத்தின் அருகில் பொருத்திய இவளுடனெ யென்று பொருள்கொண்டு, ‘முன்பு இரவுக்குறியில் வந்து இவளை எதிர்ப்பாட்ட இடமாகிய செருத்திமரத்தின்கீழே வந்துகில்: இன்றைள்ளிரவில் இவளை அங்குக்கொண்டு சரப்பேன்; இனிது அழைத்துக்கொண்டு செல்லலாம்’ என்று குறியிடங்கூறல் குறிப் பால் கொற இந்த அடைமொழியைத் தலைவிக்குக்கொடுக்கன லென்ன லுமாம்; முருத்து-கொழுத்து, அல்லது அரும்பு; இலக்கணை.

திருத்திற்று-திருத்திற்று என்பதன் பிறவினை. இங்கே, முயல் முயற்கூட்டுக்கும், கொல்தேனையுணர்த்தும் ‘பிரசம்’ என்பது - தேன்கூட்டுக்கும் தானியாகுபெயர்.

கம்பநாடர்க்குத் தமது சிரத்தராதுபவத்தைத் தராமல் இடை யிட்டுக் காட்சிதந்துகின்ற நம்மாழ்வாரைக் கொல்லி, கம்பநாடரது அன்பர்கள், ‘இனிப்பிரிவுத்துபரில்லாது சிரத்தராதுபவங்கூடக்கு மாறு திருவுள்ளத்திற் பூரணகிருபைவைத்து இவரைத் தேவரீர் திருநாட்டுக்கு உடன்கொண்டு செல்வீராக’ என்று வேண்டினால், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மா தன்பக்

கல் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை வேதசாஸ்திரங்களில் வல்ல வைதிக
 ரான ஆன்றோர் ஒருவராகமென்ப ராதலால், 'இதுவும்' கலைமறை
 யோர்திருத்திற்று ஒருமணம்' எனப்பட்டது; (இதன்விவரம், பிற
 காலத்தில் வேதாந்த நஞ்சியர் தாம் பட்டர் நல்லருளால் அறிந்து
 அருளிச்செய்த 'ஆத்மவிவாஹம்' என்ற ரகசியக் கெர்த்தத்திற் பரக்
 கக்காணலாம்). 'நானடிமைகொள்ள விடாம்தானானேன்' எம்
 பெருமான், தானடிமைகொள்ள விடாம்தானானேன் - ஆனதற்பின்,
 வெள்ளக்களத்தே விடாப் இருவரும் தனித்தோம், உள்ளக்
 குளத்தேனையொத்து' என்றபடி, பரமாத்மாவைச் சேர்தலில் ஆசை
 யும் சேராததில் வருத்தமும் விவேகமான ஜீவனுக்கு உண்டாதல்
 போல, ஜீவாத்மா தன்பக்கல் வந்துசேராததில் வருத்தமும்
 அநனைரேர்த்துக்கொள்ளுதலில் ஆசையும் பரமகாருணிகனு
 பகவானுக்கும் உண்டாதலால், இருவர்க்குமாகப் பொதுப்பட
 'திருத் தினமயல்' எனப்பட்டது. 'கீர்மையால் நிறைந்த ஞானக்
 கொழந்தையுடைய நித்தியமரத்தக்கரிவினைப் போ ஸாவரஸனு
 எம்பெருமான் பூர்ணசத்திரன்போன்று இனிது வீற்றிருக்குந் தேச
 மென்பது, 'கரில் நிறைமுருத்திற் சேரு' தடலே 'மயற்கூர்' நின்
 குருத்திற் சேராமலாவதற்கு 'குருகூர்' என்பதன் உள்ளுறைபொருள்.
 ஸர்வோகவரனைத் திருமங்கையாழ்வார் "கரும்பினிடைத்தேறல்"
 என்றும், "மாமதி" என்றுங் கூறுவது, இங்கு நோக்கத்தக்கது.
 பிறவுங் கண்டுகொள்க. (85)

86. கூட்டங்கடோறுங்குருகைப்பிராங்குணங்கூறும்பு
 ரீட்டங்கடோறுமருக்கப்பெற்றேறிருத்தெம்முடைய
 நாட்டங்கடோறும்புனன்வந்துநாஸ்பெற்றேறினிமேல்
 வீட்டெங்கடோழர்க்கென்றேபெரும்போகம்வினைகின்றதே.

(இ - ள்.) கூட்டங்கள் தோறும் - தாம் கூடுப்பொழுதெல்
 லாம், குருகைப்பிரான் குணம் கூறும் - திருக்குருகூரிலவதரித்த
 உபகாரகரான நம்மாழ்வாருடைய திவ்வியகுணங்களைச் சொல்லிப்
 புகழ்கிற, அன்பர் - அடியார்களுடைய, சட்டங்கள் தோறும் -
 கூட்டங்களிலெல்லாம், இருக்க பெற்றேறும் - கூடியிருக்கப்பெற்
 றேறும்; இருந்து-அங்ஙனம் கூடியிருந்து, எம்முடைய நாட்டங்கள்
 தோறும் புனன்வந்து நால பெற்றேறும் - (அன்பு மிததியால்) எங்
 கள் இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணிர் பெருகியறியப் பெற்
 றோம்; இனிமேல் - நாங்கள் இங்ஙனம் ஆனந்தின்பு, -விடு - பரம
 பதத்தில், எங்கள் தோழர்க்கு என்றே பெரும் போகம் வினைகின்
 றது - எங்களைச் சார்ந்தவர்கட்காகவே பேரின்பநலம் நிகழா
 நின்றது; (எ - று.)

தாம் கூடுமிடத்தெல்லாம் நம்மாழ்வாருடைய ஸமம் தமம்
 முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களைச் கொண்டாடித் துதிக்கிற
 அடியார்களுடைய குழாங்களிலெல்லாம் கூடியிருக்கவும், அங்கு
 இருந்து பத்திமிததியா லனுபவிக்கும் ஆனந்தாதிசயத்தாற் கண்
 ணிர் பெருகவும் பெற்றோம்; ஆதலால், இனி எங்கட்கேயன்றி
 எங்களைச் சார்ந்தவாக்கும் பரமபதத்திற் பேரின்பநலம் வாய்ப்பது
 திண்ண மென்பதாம். 'வீட்டெங்கள் தோழர்க்கென்றே' பெரும்

போகம் விளைகின்றதே' என்பதை, "தமரங்களைவர்க்கு மெஞ்ஞான்று நரகிலையே" என்றாற்போலக் கொள்க. (ததிபாண்டனுக்காக அவனுக்குவேண்டிய இருபத்தெட்டுமனையிலுள்ளார்க்கும் அவனது தயிர்த்தாழிக்கும், கண்டாகர்ணனுக்காக அவன் தம்பியான தந்தகனுக்கும் பரமபதம் கிடைத்தமை காண்க.) "வாய்க்குங் குருகைத் திருவிதி யெச்சிலைவாரியுண், நாய்க்கும் பரமபதமளித்தார்" ஆழ்வார் ஆதலால், அவர்திறத்தில் இங்ஙனஞ் சொல்லத்தகும். 'இவர்கள் தோழர்க்கென்றே வீட்டுலகத்திற் பெரும்போகம் விளைகின்றது' எனவே, இவர்கட்கு அங்குப் பெரும் போகம் விளைதல் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படுதலின், இவர்கள் தாங்கள் "விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்பது தொனிக்கின்ற தென்றுங் கொள்ளலாம். 'பெற்றேம்', 'எங்கள்' என்ற பன்மை, மற்றும் பல அடியார்க்கையும் உளப்படுத்தியது.

வீடு 'வீட்டு' என நெடிற்றோடர்க்குற்றுகரம் டகரஹ்று இரட்டிற்று. (86)

[பகற்குறியில் தலைமகனுடன் தலைமகளைக் கூட்டுவித்த தோழி, பின்பு தலைவன் சிறைப்புறமாக அவன் செவிப்படுமாறு திணையொடு வெறுத்து வரைவுகடாதல்.]

87. விளையாதொழியமருந்துமுண்டேயெம்விளைதினையின்
கிளையாக்கிளரவிளைகின்றதாற்கிளையாம்மிறவித்
தனையாசழியத்தடுத்துத்தென்பாலைவழிதடுத்துக்
களையாசறத்தடுத்தாண்டான்குருகையிற்காப்புனமே.

(இ - ள்.) கிளை ஆம் - மேன்மேற்கிளைத்து வளருந்தன்மையதான, பிறவி - பிறப்புக்களினாலாகி, தலை - பந்தத்தை, ஆச அழிய - விரைவில் அழியும்படி, தடுத்து - போக்கி, தென் பாலைவழி தடுத்து-தென்திசையிலுள்ள பாலைவழியையும் தவிர்த்து, கலை - (விளைகளாகிய) களைகளை, ஆசற தடுத்து - முற்றும் அழியும்படி களைந்து, ஆண்டான் - (உயர்களை) ஆட்கொண்டருளியவராகிய நம்மாழ்வாருடைய, குருகையின் - திருக்குருகரைச்சார்ந்த, கா புனமே - (எம்மாற்) பாதுகாக்கப்படுதலையுடைய திணைக்கொல்லையே!—எம் விளை - எமது தீவினையே, தினையின் கிளையா - திணைப்பயிர்களாக முளைத்து வளர்ந்து, கிளர விளைகின்றது - நன்றாகக் கதிர்முற்றிப் போகின்றது; விளையாதொழிய - (இவ்வாறு) முற்றாமற் கதிர்பறிந்தபடியே யிருக்கும்படி செத்தற்கு, மருந்தும் உண்டே - (ஏதேனும்) மருந்தும் உளதோ? (சொல்வாயாக என்றபடி); (எ-று.)—ஆல் - சுற்றசை; இரக்கமுமாம்.

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டமும் பெற்றபின்பும் களவொழுக்கநெறியிலேயே நின்ற தலைவன் தலைவியின் காதற் பாங்கியை உணர்ந்து அவளை அனுசரித்துத் தன்குலறகூறிலிரப்ப, அவன்ருந்துக்கு அரிதின் இசைந்த அப்பாங்கி, அத்தலைமகனுக்கு

ஒருகுறியிடங் கூறி, தாம் தினைப்புனங்காப்பதாகச் சொல்லி மனையிலுள்ளாரிடம் விடைபெற்று அந்த வியாஜத்தால் தலைமகளை அழைத்துவந்து குறியிட்டுத் திறக்கொண்டுசேர்த்து, அங்குத் தலைமகள் வந்து சந்தித்துத் தலைமகளுடன் சேருமாறு செல்விக்க, அத்தலைமகள் பின்னரும் அச்சுளவுநெறியையே வேண்டி நின்றானாக, அவனுக்கு அத்தோழி, 'இனி இவ்வாறு ஒழுகுவது தகுதியன்று' என்றும், 'விரைவில் இவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதலே தகுதி' என்றும் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் எதிரில் நின்று பேசியும் முன்னிலைப் புறமொழியாகக்கூறியும் பலவாற்றான் உணர்த்துவன். இது, பாங்கியிற்கூட்டத்திலே பகற்குறியில் வரைவுகடாத லெனப் படும். (வரைவு வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதல்: அதனை, கடாதல் - வற்புறுத்தி உணர்த்துதல்.)

கீழ்க்கூறியவாறு பகற்குறியவந்து ஒழுகுகின்ற தலைமகள் வழக்கப்படி ஒருநாள் சிறைப்புறமாக (சிறைப்புறம் - வேலிக்கு வெளி)க்குறியிடத்து வந்து நிற்க, தோழி, அவன் செவிப்படுமாறு, 'இத்தினைக்காவல் வியாஜமாக நாம் உன்னைச் சந்திக்கலா மென்று நினைந்து இதுவரையிலும் தினைகாத்துவந்தோம்: அத்தினை நன்றாகக் கதிர்முற்றிவிட்டதாதலால், எம்மவர் தினை கொய்து விடுவார்கள்: யாம் இன்று ஊர்க்குப் போய்விடுவோம்: இனி எமக்குத் தினைப்புனங்காவல் இல்லையாதலால், நாம் இனி உன்னைச் சந்திக்க இயலாது' என்பது தோன்ற; தினைப்புனத்தைநோக்கி 'எம்மாராதுகாக்கப்பட்டுவந்த புனமே! தலைவன்மேல்வைத்த விருப்பினால் தினைகாத்து மயிழந்து நின்ற எங்கட்கு, அத்தினை எங்கள் தீவினையாய் வளர்ந்து விளைகின்றது; இதனை விளைபாதபடி செய்ய வகையுண்டோ?' என்று தினையைவெறுத்துக்கூறுதல், இச்செய்யுளின் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். திருக்கோவையாரில் "பொருப்பன்விருப்பில், தினைவித்திக்காத்துச் சிறுத்துவன்றே முக்குச்சென்று சென்று, வினைவித்திக் காத்து விளைவுண்டதாகி விளைந்ததுவே" என்றது, நோக்கத்தக்கது. இதன் மெப்பாடு - அழகை: பயன் - பகற்குறியிலக்கல். தினைப்புனங்கூறியதனால், தினை குறிஞ்சியாயிற்று.

தினை விதைத்தநாளில் இத்தினைக்காவல் வியாஜமாகத் தலைவனைச் சந்திக்கலாமென்று மகிழ்ந்து தினைக்காவற்கு உடன் பட்டன ராதலாலும், அத்தினை கதிர்முற்றிவிட்டவே கொய்து விடுவராதலின் இனிப் பாதுகாவலில்லையாகவே அவனைச்சந்திக்க இயலா தாதலாலும், தினைவினைத்ததைத் தங்கள் தீவினையே இங்ஙனம் விளைந்ததாக வெறுத்துக் கூறுவான், 'எம்வினை தினையின்வினையாக்களர விளைகின்றது' என்றான். பிரியச்செய்வதாகிய தீவினையே இங்ஙனம் தினைவடிவாய்வந்து விளைந்த தென்று ளென்க. 'வினையாதோழிய மருந்தும் உண்டே' என்றது, இரக்கத் தாற் கூறிய வார்த்தை. கதிர்முற்றுதிருப்பின் இன்னமும் தாங்கள் அங்கே புனங்காத்திருக்கலா மென்பதுபற்றி, இங்ஙனங் கூறிய வாறு. 'எம்' என்ற பன்மை, தலைவியையும் உளப்படுத்தியது;

‘என்’ என்ற பாடத்துக்கு, தலைவியைத் தன்னில் அடக்கிக்கூறின னென்க. கா - காத்தல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இங்கே செய்வனை செயப்பாட்டுவினைப் பொருளதாய், காக்கப்படுதலென்ற பொருளை யுனர்த்திற்று. காப் புனம் - காக்கப்படுதலையுடைய புனம் என இரண்டனுந் புனம் பயனுந்தொக்கதொகை. ‘கார்ப் புனம்’ என்ற பாடத்துக்கு - கரியபுன மென்க; (திருக்கோவையாரில் ‘கார்ப்புனம்’ என்றதற்கு - ‘கரியபுனம்’ என்றும், ‘கார்க்காலத்துப்பொலியும் புனமெனினும் அமையும்’ என்றும் உரையெழுதியிருக்கின்றனர் பேராசிரியர்.) ஏகாரம்ரிக்கது, விளி யுருபு.

தம்மைச் சார்ந்தவர்களை நரகவழிச் செல்லவேண்டாதபடி அவர்கள் கொடுவினைகளை முற்றத்தொலைத்து அவர்க்கு இனிப் பிறப்புமில்லையாம்படி செய்தருள்கிற ஆழ்வார் என்பது, ‘கிணையம்பிறவித்தனையாசழியத்தடுத்துத் தென்பாலை வழிதடுத்துக் கிணையாசறத்தடுத்தான் டான்’ என்பதன் பொருள். “வினையின் வந்தது வினைக்குவினைவாயது” என்றபடி பிறப்புக் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் மேன்மேல் வளர்த்துவருதலால், ‘கிணையம் பிறவி’ எனப்பட்டது. அது ஆன்மாவை வீடுபெருதபடி பந்தப் படுத்துதலால், ‘பிறவித் தனை’ என்றார். ஆச-விரைவு; வடசொல். விரைவில் அழிதலாவது - ஆழ்வாரைச் சரணமடைந்ததாகிய இப்பிறப்போடு முடிதல். தென்பாலைவழி - தென் திசையிலுள்ள தான நரகத்துக்குச் செல்லும் வழி. அக்கொடுவழியிலுள்ள அஸிபத்ரவனம்போன்ற வெப்புசிலம் ‘பாலைவழி’ எனப்பட்டது; பிறரும் “கோடில் திக்குற்றத், தொடுத்தாறு செல்லுஞ் சரம்” என்றார். பாலை - நீரும்சிழலும் அற்ற கொடுஞ்சுரர். பயிர்செழித் தற்குத் தடையாய் அதனுடன்தோன்றிவளர்கிற புல் பூண்டு முதலிய களைபோல, உயிர் உயர்க்கறிபெறுதற்குத் தடையாய் அதனுடன் அநாதையாய் அமைத்து வளர்த்துவருகின்ற கருமமென்பார், அதனை ‘களை’ என்றார்; உவமையாகுபெயர். ஆசறத் தடுத்தல்-வேரோடறும்படி களைத்தெடுத்து மீண்டும் உண்டாகாத படிசெய்தல்; இங்கு, சஞ்சிதகருமமுழுட்படத் தொலைத்தல். ஆண்டான் - (எமமை) ஆண்டவ னெனினுமாம். களை ஆச அற என்று பிரித்து, பேற்றுக்கு விரோதியான குற்றம் தீர என்று உரைப்பாரு முளர்.

ஆழ்வாரது காட்சிக்கு இடையூறாக இப்பிரபஞ்சத்திலே பலவாறு தீவினை விளைதலைக்குறித்து இரக்கங்கொண்ட கம்ப நாடரது அன்பர்கள் அப்பிரபஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இரங்கிக்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். ‘ஆழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகரை அகத்துக் கொண்டதும் அவரதுபாதுகாவலுக்கு உட்பட்டதுமான உலகமே’ என்று இந்த லீலாவிபூதியை விளித்து, ‘எமதுஊழ்வினை தீனைப்பயிர் போலக் கிளைத்து நன்றாகப்பலிக்கத்தொடங்குகின்றது; இதனை ஒழித்தற்கு உபாயமும் உண்டோ?’ என்று வினையை வெறுத்துக்கூறின் ரென்க. இவ்வார்த்தை செவியுறப்பெற்ற ஆழ்வார் கம்பநாடரை

இந்த ஸீலாவிபூதியினின்று திரிபாத்திபூதியாகிய பரமபதத்துக்குக் கொண்டுசென்று நிரந்தராதுபவர் தந்தருளவேண்டு மென்பது, இவர்களுத்தேசம்; பிறவுங் கண்டுகொள்க. (87)

[தலைவன் வறும்புனங்கண்டு வருந்தல்.]

88. புனம்பாழ்படுத்துப்புகழ்பாழ்படுத்ததல்நாற்புருத்தென்
மனம்பாழ்படுத்தனைவாழ்தியன்றேவழுவாநரகத்
தினம்பாழ்படுத்திரான்சடகோனின்னாக்கலியின்
சினம்பாழ்படுத்தநின்ருன்குன்றுகுழிந்நசெத்தினையே.

(இ - ள்.) வழுவா - (திவினைசெய்தவர்கட்கு அவ்வினைப்பயனை அநுபவிக்கச்செத்தலில்) தவறாத, நரகத்து இனம் - நரகவகைகளை, பாழ்படுத்த - பாழாக்கிய [தமது அன்பர்கட்கு இல்லாதபடி செய்த], பிரான் - உபகாரகரும், இன்னு கலியின் சினம் பாழ்படுத்த நின்றான் - நுன்பஞ்செய்வதான கலியுடையவனது கோபத்தையும் பாழாக்குமாறு நிலைகொண்டருளியவருமாகிய, சடகோடன் - நம்மாழ்வாருடைய, குன்று - (பொதிய) மலையை, குழிந்ந - சார்ந்துவிளைந்த, சொம் தினையே - சிவந்த தினையே! - (ஃ), புனர் பாழ்படுத்து - (கதிர்கொத்துவிட்டதனாற்) கொல்லையைப் பாழாக்கி, புகழ் பாழ்படுத்தது அல்லால் - (ரினது) கீர்த்தியையும் பாழாக்கிய தல்லாமல், என் மனம் புருத்து பாழ்படுத்தனை - என்மனத்தைச் சார்ந்து (அதனையும்) பாழாக்கினும்; வாழ்தி அன்றே - (இவ்வளவு கொடுமைசெய்த ஃ) வாழ்வாயன்றோ? (எ - று.)

கீழ்க்குறியவாறு பகற்குறிக்கு உபயோகமாகத் தினைப்புனங் காத்து சின்ற தலைமகளும் தோழியும், அத்தினை கதிர்முற்றியிட்டதனாற் கொய்து விடப்பட்டமைபற்றிப் புனங்காவலின்றி அவ்விடத்தைவிட்டுத் தம்மணியிடஞ் சேர்ந்தனராக, வழக்கம்போல மறுநாள் தலைமகள் அக்குறியிடத்து வந்துநின்று தலைவியல்லாத தினைக்கொல்லையை நோக்கி வருத்தி அதன் பொலிவழிவுகூறுதல், இச்செய்யுளிற்குறிக்கப்பட்ட விஷயம். “மென்புனம் விடுத்து மெல்லியல்செல்ல, மின்பொலி வேலோன் மெலிவுற்றது” என இதன் இலக்கணங் காண்க. இத்துறையை ‘வறும்புனம்நோக்கி மன்னவன் மறுகல்’ என்றும், ‘தலைவன் வறும்புனங்காடி மறுகல்’ என்றும் வழங்குதலுமுண்டு. இதன் மெட்ப்பாடு - அழகை, பயன் - ஆற்றுமை நீங்குதல்.

[பகற்குறியிலே கீழ்ச்செய்யுள் - ‘ஒருசார்பகற்குறி’ யின் பாலும், இச்செய்யுள் - ‘பகற்குறியிடையிட’ டுன்பாலும் படும். ‘ஒருசார்பகற்குறியாவது - ஒருகூற்றுப்பகற்குறி; அது யாதெனில், தலைவன் மற்றைநாள் தன்வேட்கை மிகுதியாற் பகற்குறியிடத்து வந்துநிற்க, தலைவியைப் பாங்கி குறியிடத்துச் செலுத்தாது மறுத்துக்கூற, தலைவன் வருந்திப்போத லாதலால், பகற்குறியாகாது ஒருசார்பகற்குறியாயிற்று’ என்பர். ‘இரங்கல் வன்புற இற்செறிப்புனார்த்த லென்று, ஒருங்கு மூவகைத் தொருசார்பகற்குறி’ என்று கூறப்பட்ட ஒருசார்பகற்குறியின்வகை

மூன்றனுள், கீழ்ச்செய்யுள் இற்செறிப்புணர்த்தற்கு உரியது. பகற்குறியிடையீடாவது-பகற்குறிக்கண்வந்த தலைமகன் அவளது சேர்க்கை பெறுது இடையீடுபட்டுப்போதல். “விலக்கல் சேறல் கலக்க மென்றாங்கு, இகப்பின்மூவகைத்தே பகற்குறியிடையீடு” எனப்பட்ட பகற்குறியிடையீட்டின்வகை மூன்றனுள் இச்செய்யுள் - கலக்கத்துக்கு உரியது என்று உணர்க.)

தினைக்கதிர் கொய்யப்பட்டு வெறுத்தட்டை மாத்திரமாய் நின்ற புனம் பொலிவிழத்தலாலும், அப்புனத்துக்கு அணியாக வழக்கமாபுஅங்குரிநிற்குத்தன் உயிர்த்தலைவினுள் அங்குஇல்லாமை பற்றி அப்புனம் பொலிவிழத்ததாக இவனுக்குத்தோன்றுதலாலும், ‘புனம்பாழ்படுத்தி’ என்றான்; (“மதுவினிற் கைப்பு வைத்தாலொத்தவா மற்றில்வான் புனமே,” “நறுங்களவன்ன குழலீங்க மங்கலநாணிழ்த, வறுங்களமென்ன விருந்ததத்தோ இம்மணியிதனை” என்றார் பிறரும்.) இப்படி புனம் இருவகையாலும் பொலிவிழத்ததற்குக் காரணம் தலையின்முதிரவே யாதலால், புனம்பாழ்படுத்தற்குத் தினை கருத்தாவாக்கப்பட்டது. ‘புகழ்பாழ்படுத்தது’ என்றது - தன்னைத் தலைவி சந்தித்தற்கு ஒரு வியாஜமாக இருந்து உபகரித்ததனாற் பெற்ற புகழை இழந்து விட்டது என்றபடி. தினையுடன் காதலியையுங் காணலாமென்று மனத்துக் காதல்கொண்டு தான்வந்தவிடத்து, அத்தினை தானும் இன்றித் தலைவியையுங் கொண்டு சென்று தன்மனத்து ஆசையைப் படைப்போது வின்பாட்ச்செய்ததனால், ‘புகுந்து’ என்னும் பாழ்படுத்தினை’ என்றான். புகுந்து - வினாந்தரீ இங்கு இராமல் மனையிடத்தித தலைவியுடன்சென்று புகுந்து எனினும் அமையும். ‘வாழ்தியிள்தே’ என்றது, நினக்கு ஒருசில்குஞ்செய்வாத எனக்கு இவ்வளவு பெருத்திங்குசெய்த நீ இனிது வாழமாட்டாய் என்ற வைதற்குறிப்பு. ‘அன்றே’ என்பதை அசையென்றுகொண்டு, வாழ்தி - வாழ்வாய் என்று பொருள்கொண்டாலும், கருத்து இதுவே. இனி, நீ தலைவியுடன் மனையிலே இனிதுவாழ்வையன்றோ எனினுமாம்; நனக்கு நேர்ந்த தலைவியின் பிரிவு அதுக்கு இல்லையென்று அழுக்காறுதோன்றக்கூறியது.

“எறியுநீர்வெறிகொள்வேலை மாநிலத்துயிர்களெல்லாம், வெறிகொள் பூந்துளவமலைவிண்ணவர்கோனையேத்த, அறிவிலாமலிசரெல்லாம் அரங்கமென்றழைப்பராகிற், பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந்தொழியுமன்றே” என்றபடி எல்லா வுயிர்களும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டு உயர்கதி சேர்தலே யன்றி நரகம்புகுதலில்லாதபடி ஆழ்வார் அனைவர்க்கும் நல்லுப தேசஞ் செய்தருளின ராதலால், ‘பாவிக்குத்தவறாத நரகவர்க்கத் தைப் பாழாக்கிய தலைவர்’ எனப்பட்டார். கவி - கலியுகபுருஷன்; சனியின் அம்சமானவன். இத்தபுகத்துக்கு அதிதேவதையான இவன் பிராணிகட்குப்பாபசிக்கையைவினைத்து அவை அதுசெப்து துயருறும்படி பண்ணுபவனாதலால், ‘இன்னுக்கவி’ எனப்பட்டான். அவனதுகினமாவது - உயிர்களைத்தீவழிச்செலுத்திவருத்தும் முயற்சி. (“நலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்குஇங்குயாதொன்று

மில்லை, கலியும்கெடும் கண்டுகொண்மின்", "திரியங்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள் தாமும்புகுந்துபெரியகதியுகம்பற்றிப்பேரின்பவெள்ளம் பெருக", "ஒக்கத்தொழுகிறிராகிற்கலியுகமொன்றுமில்லையே", "கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள்செய்யும், மலியுஞ்சுடரொளி மூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்" என்றபடி) பகவத்ருசிவிரோதியான கலியுகத்தன்மை போய்க் கிருதயுகத்தன்மைபாண வைஷ்ணவதர்மமே எங்கும் நடக்கும்படி ஆழ்வார் தமது உபதேசத்தால் உலகில் திருந்தாதார் தம்மைபுத்திருத்தியருளின ராதலால், 'கலியின்சினம்பாழ்படுத்திரான்' என்றார்; கலிகால தோஷத்தைப் போக்கிவிட்டவ ரென்றபடி. இப்படி ஆழ்வார் இவ்வுலகத்தில் தாம் மனிதவுடம்புடன் வாழ்ந்திருந்தபோது செய்தே யல்லாமல், பிற்காலத்திலும் விக்கிரகரூபத்தில் அர்ச்சாவ தாரமாக ஆவிர்ப்பவித்துத் தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கு அருள்செய்து வருகிற இயல்பு தோன்ற, கலியின்சினம்பாழ்படுத்தி நின்றான் என்னது 'கலியின்சினம் பாழ்படுத்தினான்' என்றார். அவரது திருவவதாரம் முடிந்தாலும், அவரது உபதேசரூபமான திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் இவ்வுலகில் நிலைநின்று பலரைக் கலிதோஷத்தி னின்று மீட்டலும், இங்ஙனங் கூறக்காரணமாம். ஆழ்வார் திருவவ தரித்த திருநாடாகிய பாண்டியநாட்டில் தலைமைபெற்ற மலை யாத லாலும், அவரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூரைச் சார்ந்து பெருகுகிற பொருளையாற்றுக்கு உற்பத்தித்தானமாதலாலும், 'சடகோபங்குன்று' என்றது, பொதியாமலையெனக் கொள்ளப்பட்டது; முன் "பொதியத் தருநதயங் குருகூரெந்தை" என்றதுங் காண்க. தினை - ஒருவகைத்தாலியம். செந்தினை - செவ்விய தினையு மாம்.

கம்பநாடர் நம்மாழ்வாரிடத்தின்போலவே அவரடியாரான பாகவதர்கள் பக்கலிலும் ஆராதகாதல்கொண்டு அவர்க்காயும் தமக்குத்தலைவராகப் பாலித்து அடிமைபூனா, அப்பாகவதர்களும் ஆழ்வார்போலவே கம்பநாடரிடத்து அன்புவைத்து அவருடன் கூடிப் குலாவிக்களித்துவருகிற காலத்திலே, த்ரிகுணாத்மகமான பிரபஞ்சமாதலால் தமோகுணம் அழிந்தபின்பும் தான் முற்றும் அழியாது சிறிது மிச்சப்பட்டு நின்ற ரஜோகுணகாரியமான ராகம் [அவா] தலைபெடுத்துக் கம்பநாடரைத் தங்களோடு சேராதபடி சம்சார பாசபந்தத்துக்கு உள்ளாகித் தங்கள் சேர்க்கைக்கு இடை யூறுசெய்ய, அந்தராகத்தைப் பாகவதர்கள் பழித்து உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம், தலைவன்பேச்சாலே தமதுநிலைமையை வெளியிடுகின்றனர் கம்பநாடரென்க. 'எனக்கு இதுவேண்டும்' என்று ஒருபொருளினிடத்து முதலில் உண்டாகும் அவாவாகிய அந்த ராகமானது, செந்நிறகுணமுடையதெனப் படு கிற ரஜோகுணத்தின் காரியமாய்த் தானும் செந்நிறமுடைய தெனப்படுதலால், 'செந்தினை' எனப்பட்டது. தினை - மிக்க சிறு மைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதோர் அளவையாதலை, "தினைத் துனை நன்றி செயினும்," "தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தநன் றுண்டால்" என்ற இடங்களிற் காண்க. ராகம் குடிமபதார்த்த மாதலாலும், இங்குச் சிறிதே சேடித்து நின்றதனாலும், தொடக்

கத்திற் சிறியதே யாதலாலும், அதனைத் திணையென்றல் சாலும். செம் திணையே-செந்நிறமான ராகமே! என்று விளி. அந்த ராகம், சுத்த ஸத்ஸாமயராய் வைராக்கியம்மிக்க ஆழ்வாரது குணமென்னுங்குன்றின் அகத்துச் சாரமாட்டாது புறத்தேகின்றல் தோன்ற, அதற்கு 'சடகோபன் குன்று குழுவின்ற' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. புனம் - போகஸ்தானம்; இங்கே, பாகவதர்கள் தாங்களும் கம்பநாடருமாக "தூராதமனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி, ஆராத மனக்களிப்போடு" என்றபடி கூடிச் சூலாவிக்களித்திருந்த இடம். 'அதனைப் பாழ்படுத்தி' என்றது, அந்த ராகம் கம்பநாடரை அங்குச் சேரவொட்டாது இடையீடுபடுத்தலால். அந்த அவாவானது சுருங்கியிருந்த நிலையிலே பாகவத சகவாசத்துக்கு இடையூறுகாது முதிர்ந்து அகத்திற் சேர்ந்தவளவில் இடையூறுகின்றது பற்றி, 'புகழ்பாழ்படுத்தி' என்றனரென்க. மற்றவையும் இங்ஙனமே நுட்பமாக நோக்கிக்கொள்க. இப்பாகரத்துக்கு ஸ்வாபதேசம் வேறுவகை கூறுவராயினும் பொருத்துமாற்றான் உய்த்து உணர்ந்து கொள்க. (88)

[பிரிவாற்றாத தலைவி, அன்றிலின் குரல்கேட்டு அயர்தல்.]

89. திணையொன்றியகுற்றமற்றுணர்ந்தோர் மகிழின் திறத்தின் மனையொன்றியகொடியாடுயின்ற னுத்தன்வாயடங்கா வினையொன்றியவன்றி னுக்கிடங்காட்டவிரிதலைய பனையன்றியுமுளதோதமியேற்குப்பழம்பகையே.

(இ-ள்.) மனை ஒன்றிய கொடியான் துயின்றாலும் - வீட்டின் அகத்தே பொருந்திய கொடியவனான தாய் (வாயடங்கித்) தூங்கினாலும், தன்வாய் அடங்கா - (தான் தூக்கமின்றித்) தன்வாய் திறந்து கத்துகிற, வினை ஒன்றிய அன்றிலுக்கு - கொடுமை பொருந்திய அன்றிற்பறவைக்கு, இடம் காட்ட - (தங்க) இடங் கொடுக்குமாறு, விரி தலைய - விரிந்த தலையையுடைய, பனை அன்றியும் - பனைமர மல்லாமலும், -தமியேற்கு - (கலைவரைப் பிரிந்து) தலையளாயிருக்கிற எனக்கு, -தினை ஒன்றிய குற்றம் அற்று உணர்ந்தோர் மகிழின் திறத்தின் - திணையளவுகுற்றமு மில்லாமல் (மெய்ப்பொருளை) உணர்ந்தவரான தலைவரது மகிழ் மலர்மாலை விஷயமாகக்கொண்ட ஆசையினாலே, பழம் பகை உளதோ - பழமையானபகை (வேறென்று) உளதோ? [இவ்வேயென்றபடி!] (எ - று.)

கீழ் "அன்றாத அன்றிலையும் அன்றுவித்து" என்றபடி அன்றிற்பறவை இரவில் இளைபிரிந்துகத்துகிற குரல் காமோத் திபகமாய்ப் பிரிந்தாரைவருத்து மாதலால், தலைவனைப்பிரிந்து வருந்துகிறநிலையில் அக்குரல்கேட்டு ஆற்றாதவளான தலைவி, அவ்வன்றில் தங்குதற்கு இடமாகத் தன்மனைவாயிற் புறத்தே வளர்ந்துள்ள பனைமரத்தைத் தனக்குப்பகையெனக்கொண்டு பழித்து உரைத்தல், இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட விஷயம். பிரிவாற்

ரூததலைவியின் இரங்கல் வகைகளில் ஒன்று, இது. மெய்ப்பாடு - அழகை. பயன் - அயர்வுயிர்த்தல்.

இப்படி இவள் வருந்துதற்குக் காரணம், தலைவனது சேர்க்கை கிடையாவிடினும் அவன்தோளில் தரித்த மாலையேனாய் கிடைக்க வேண்டுமென்று தான்கொண்ட மிக்ககாதலே யாதலால், 'தினையொன்றிய குற்றமற்றுணர்ந்தோர் மகிழின்திறத்தின்' என்றாள்: (முன்னும் "குருகைப்பிரான் மகிழேயன்றி வேறில்லை" என்றாள்:) இதனை, 'பகைஉளதோ' என்பதனோடு கூட்டுக. "தினைத்துணையாங் குற்றம்" என்றாற்போல, 'தினையொன்றியாகுற்றம்' எனப்பட்டது; தினைபோன்ற குற்றம்: அதாவது - மிகச்சிறியகுற்றம் என்றபடி; ஒன்றிய - ஒத்தஎன உவமவாசகம்: "வேலொன்று கண்ணா" என்றவிடத்துப்போல. இனி, தினையினளவு பொருந்திய குற்றமென்று பதற்றொருள் கூறினும் அமையும். உணர்வுக்குக் குற்றம் ஐயந்திரிபுகளாதலை "கற்ககசடற்" என்றவிடத்துங் காண்க. சந்தேகவிபீதங்கள் சிறிதுமின்றித் தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிந்தவர் ஆழ்வார் என்பது, 'தினையொன்றிய குற்றமற்றுணர்ந்தோர்' என்றதன் கருத்து.

'மனையொன்றியகொடியான்' என்றது, செவிலித்தாயை. தனதுவேட்கைநோய்க்கு ஏற்ற பரிசுரஞ் செய்பாததுமன்றித் தன்னைக்குறித்து வெகுளிகொண்டு எதிரிலும் மறைவிலும் பலவாறு புன்சொற்கூறிப்பழிதூற்றி வருத்துதலுஞ் செய்கின்றன ளென்பதுபற்றி, செவிலியைத் தலைவி 'கொடியான்' என்று குறித்தாள்; "சொல்லிற் கொடிய நம்மன்னையைப் போல்பவர் குந்திருக்கும், இல்லிற் கொடியகொல்லோ செல்லுநாட்டல் வீருஞ்சுரமே" என்ற தஞ்சைசுவாணன் கோவையையுங் காண்க: இங்ஙனம் அவளை வெறுத்துரைக்க வேண்டியருத்தல் தோன்றவே, முன்னம் "அன்னைபுடன் பிள்ளுதவண்ணமெல்லாம் பின்றுவித்து" என்றதும்; "பூதனையாருயிர்கழித்தார்.....தூற்றும் அன்னையை.....விடுத்தார் தோன்றிய மதியை என்சொல்வேனே..... ..பிறர்க்கு உபகாரமொன்றிலரே" என்று ஒருதலைவி இரங்குவதுங் காண்க. 'கொடியான்' என்பது - கொடுமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெண்பாற்பெயர். இச்சொல் கொடிபோன்றவ ளென்று பொருள்பட்டு மாதென்றமாத்நிரமாயும் நிற்கும். தலை மகளது களவொழுக்கத்தை அவளது வடிவுவேறுபாட்டினாலும் ஊரார்பழிதூற்றுதலாலும் வேறுசிலகுறிப்புக்களாலும் உணர்ந்த செவிலி அக்களவொழுக்கத்தைக்குறித்துக் காய்த்து மனம்மாறுபட்டு மற்றும் அதுநிகழாதபடி குறிக்கொண்டுகாப்பவளாய்த் தலைவியை மனையகந்தேசெறித்து நள்ளிரவி லுழுட்படத் துயிலாது விழித்திருத்தல், 'கொடியான் துயின்றாலும்' என்பதனால் பெறப்பட்டது; சிறைக்காவல்களுள் தாய்துஞ்சாமை முதலதாதலுங் காண்க. இச்சிறைக்காவல் வரைதற்குமுன்பு இரவுக்குறியிடைபிடாகவும் ஒருவழித்தணத்தவிலும் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிவிலும் சிகழுமென்று உணர்க. கொடியாட்டுக்குக் கொடுத்த 'மனையொன்றிய' என்ற அடைமொழியினால்,

அன்றில் மணப்புறத்தே நிலைகொள்ளாதிருக்கிற தென்பது
தோன்றும். 'தன்வாய் அடங்கா' என்று அன்றிற்குக்கொடுத்த
விசேஷணம், அச்செவிலியும் வாயடங்காது இரைபவ னென்பதைக்
குறிப்பிக்கும்; ("ஓவலில் வாயன்னை ஞானி இவ்வூர்கனுறங்கி
னுர்," "துன்னென் கடுங்குரல் வாயன்னை துஞ்சினும்," "வன்சொ
லன்னை தஞ்சான்," "வன்றாற்றும், அன்னைக்கு மாறற்கு அயர்ந்
தான்" என்றார் பிறரும்.)

வினை - இங்கே, திவினை; இனி, வாழ்முடாதுகத்துதலாகிய
செயல் பொருந்திய என்று உரைப்பினுமாம்; (எனது) திவினைப்
பயனாய் அமைந்த அன்றிலென்றலுமாம். அன்றில் பனைமரத்தில்
வாழ்வது இயல்பாதலால், 'அன்றிலுக்கு இடங்காட்ட விரிதலைய
பனை' எனப்பட்டது; ("முன்றில் தனிசின்ற பெண்ணைமேற்
கிடந்தீர்கின்ற, அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க விற்பவரார்
கொலோ" எனப் பெரியாரும் பணித்தார்; "தனியே பறவாய் தக
வேதுமில்லாய், பனைமேலுறையாய் பழிபூணுதியோ" என்றார்
இராமாயனத்திலும்.) என்னைக் குரலால்வருத்துகிற அன்றிற்கு
இடங்கொடுத்தற்காகவே செழித்துவளர்த்துள்ளது இப்பனை
யென்று நினைத்தவாறு. 'விரிதலையபனை' என்றதனால், காட்சிக்கு
அலங்கோலமாகத் தலைவிரிகோலமாயுள்ளது இதுவென்று பழித்த
லும் தோன்றும். தமிழேன் - துணைவனைப்பிரிந்துள்ள யான்.
என்றபடி. இப்பனை இங்ஙனம் என் எதிரிக்கு இடங்கொடுத்து
உதவி எனக்கு எதிர்செய்யுமாறு இம்மையில் இதற்கும்எனக்கும்
பகைமைக்காரணம் ஒன்றும் இல்லை யாதலால், இது பூர்வஜன்மத்
தில் ஏதேனும் நேர்த்த விரோதத்தின் தொடர்பாதல்வேண்டு
மென்பான், 'பழம்பகை' என்றான்.

கம்பாந்ரபாது ஞானக்கண்ணுக்கு ஒரோசமயத்தில் இலக்கான
நம்மாழ்வார் மறைத்தவளவிலே, அவரது நிரந்தராநுபவத்தை
விரும்பிய கம்பாநாட், அப்பிரிவாற்றாமையாலும் தம்மைவருத்தக்
கடவனவான லெளகிக பதார்த்தங்களைக் குறித்தும் அவற்றிற்கு
ஆதாரமான இப்பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தும் மிகவருத்தி வெறுத்
துரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ('வாடை அன்றில்
தென்றல் முதலான பாதகங்கள் [பாதகங்கள்] என்பது, ஸ்மார
கத்தேன அஸஹயங்களான லெளகிகபதார்த்தங்களை' என்பது,
ஸ்வாபதேசவுரை.) தம்மைப்போலப் பிரித்துவருத்துவாரது அரற்
றொலியைக் கேட்குமிடத்து உபயக்கடவரல்ல நிவரென்பது;
ஈற்றடியில் வெளியாம். பகவத் ஸ்வரூபரூபகுணவிபுலிகளை உள்ள
படியறிவாரில் தலைவரான ஆழ்வார் குடிக்களைந்த மகிழ்மலர்
மாணியை [அல்லது அவரது இலிமையை]ப் பெறுவதில் ஆதரத்
தால் என்பது, முதலடியின் உட்கிடை. 'மனையிடத்துக்காடி
யான்' என்றது - தம்பக்கல் பரிவுடைய ரென்னும் ஞானிகளை.
விரிதலைய பனை = பரந்த இடத்தையுடைய இப்பிரபஞ்சம்.
தன்னைச்சார்ந்த உயிர்கட்கெல்லாம் பொல்லாங்கையே மிகுதியாக்
வினைக்கின்ற இப்பிரபஞ்சம், தன்மேலேறுவார் கொடும்புண்புடும்

பாடி மட்டிற்கருக்குநிறைந்த பனைமரத்துக்கு உட்கிடையாகத் தரும். பிறவும், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும். (89)

90. பகையாய்வருகின்ற மூன்றையும் வேரீனோடும் பறித்து
வகையாய்வருவன யாவையுமாற்றியிவ்வையமுய்யத்
தொகையாயிரங்கவிசொன்னோன் பெயர் சொல்லக் குழப்பனியின்
புகையாயிருள் பின்னையெந்தாட்கழியப்புகுகின்றதே.

(இ - ள்.) பகை ஆய் வருகின்ற மூன்றையும் வேரீனோடும் பறித்து - உப்பகையாய் வருகின்ற (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) முக்குற்றங்களையும் அடியோடு ஒழித்து, வகை ஆய் வருவன யாவையும் மாற்றி - (அக்குற்றங்களின் கூறுபாடாய் விளைவனவான கருமங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி [தமக்கும் தமது அபிப்பிராயத்தும் இல்லையாக்கி], இவையம் உய்ய தொகை ஆயிரம் கவி சொன்னோன் - இந்நிலவுலகத்தார் உய்வு பெறும்படி (நூறுபதிகமாகத்) தொகுக்கப்பெற்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசுரங்களை அருளிச்செய்தவராகிய நம்மாழ்வாரது, பெயர் - திரு நாமங்களை, சொல்ல - (அதனால்), குழப்பனியின் புகை ஆம் இருள் கழிய புகுகின்றது - நெருங்கிச் சூழ்கிறபனியும் புகையும் போல்வதான அஃஞ்ஞானவிருள் நீங்கப்போகின்ற காலம், பின்னை எந்நாள் - இனி எப்பொழுது வாய்க்குமோ? (எ - று.)

“குரோர் நாம ஸதா ஐபேத் [=குருவின் பெயரை எப்பொழுதும் ஐபிக்கவேண்டும்]” என்றபடி, மகோபகாரகரான பரமாசாரியராகிய நம்மாழ்வாரது திருநாமங்களை யான் இடையறாது உச்சரித்து, அதனால் அஃஞ்ஞானர்த்தகாரம்நீங்கி ஞானானந்தச் சுடர்பெற்று உய்வது எந்நாளோ? என்பதாம். இதுவரை பழுதே கழிந்த பலபகலும்போலவன்றி இவிரியாயினும் நற்பயன் பெறுங்காலம் வாய்க்கவேண்டுமே யென்று ஆதரங்கொண்டு கழிவிரக்கத் தோடு கூறிய வார்த்தை, இது.

காமம் - இப்பிரபஞ்ச விஷயங்களில் ஆசை. வெகுளி-கோபம். மயக்கம் - விபரீதவுணர்வு. இம்மூன்றும், உயிரை உய்வுபெறவொட்டாது கெடுத்தலால், ‘முப்பகை’ எனப் ப்டும். எல்லாவினைகளும், இவற்றின்காரியமே யாதலால், ‘வகையாய்வருவன’ எனப் பட்டன. இங்கு ‘வகை’ என்பதை, “சுவையொளியூருகைநற்ற மென்றைந்தன், வகை” என்றவிடத்துப்போலக் கொள்க. சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாயியம் என்ற கருவாய்க்கங்களெல்லாம், ‘வகையாய் வருவனயாவையும்’ என்றதில் அடங்கும். ஆழ்வார், தாம் முப்பகையும் வினைத்தொடர்பும் சிறிதும் உடையராகாததோடு, தம்மைச்சார்த்தவர்கட்கும் முப்பகையையும் வினையனைத்தையும் போக்கியருள்பவ ராதலின், ‘பகையாய் வருகின்ற மூன்றையும் வேரீனோடும் பறித்து வகையாய் வருவனயாவையும் மாற்றி இவ்வையமுய்யத் தொகையாயிரங்கவி சொன்னோன்’ எனப்பட்டனர். பொருள்களை உள்ளபடி உணரவொட்டாது

செய்தலால், அஜ்ஞானம், இருளைப்படும். அஜ்ஞானவிருளைப் போக்குபவ னென்ற பொருள்பற்றியே 'குரு' என்ற பெயர் நிகழ்தலால், அக்குருவின்பெயர் சொன்னவளவிலே பேதைமையிருள் கழியுமென்க. அக்குருவினது அருட்சுடரின் முன் இவ்விருள் எளிதில் நீங்குமென்பது தோன்ற, அதற்குப் பணியும் புகையும் உவமை கூறப்பட்டன.

ஆம் - உவமவுரு||; "வேதாவாம் வேங்கடம்" என்னுமிடத்துப் போல, மூன்று - எண்ணலளவையாகுமெயர், வையம் - இடவாகுபெயர்.

இச்செய்யுள், கம்பநாடர் தாமானதன்மையில் உரைத்தது; அன்றி, தலைவிநிலையை மேற்கொண்டு உரைத்ததென்றால், பிரிவாற்றாத நிலையில் இரவுநீட்டித்ததாகத்தோன்ற அவ்விருட்பொழுதின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கி இங்ஙனங்கூறியதாகத் துறைப்போக்கு அமைத்தல் சாலும். தலைவன் பெயரை என்செவிப்படுமாறு எவரேறுஞ் சொல்வராயின் அதுகேட்டுச் சிறிது ஆறுதலடைவேன்; அங்ஙனம் இவ்விருட்பொழுது இனிதுகழியப் பெறுவேனோ என்பது தாற்பரியம். உதயகாலத்தில் அனைவரும் துயிலெழும்போது 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்று தொடங்கி அவர்திருநாமங்களை உச்சரித்தல் இயல்பாதலால் அங்ஙனம் தலைவன்பெயர் சொல்லுமாறு இவ்விருள்கழிவது எப்பொழுதோ என்று இரங்கிக்கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். பகலில் இந்திரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடுமாதலால், ஒருவாறு பிரிவை ஆற்றிநிற்கலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப்பொருளும் அடங்க இந்திரியங்களோடு மனம் பிரிந்த பொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கல்விக்கு உரியகாலமாதலாலும், அதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்தி இங்ஙனம் அவ்விருட்பொழுதின் கழிவை வேண்டுகின்றோனென்க. 'குழ்பனியின் புகையாம் இருள்' என்பதற்கு - குழ்த்தபனியாகிய புகையையுடைய தான இருள் என்று பதப்பொருள்கொண்டு, புகைபோலப் பணிபரந்துருளிப்பெற்ற இருள் என்று கருத்து உரைத்தலுமாம். ஆழ்வாரது நிரந்தரதுபவத்தைப் பெறாத நிலையிலே மோஹாந்தகாரம் தலையெடுத்துக் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற அதனுவருந்தகிற கம்பநாடர் 'ஆழ்வாரது திருநாமமந்திரோச்சாரணபலத்தால் மோகாந்தகாரம் தணிவது எப்பொழுதோ?' என்று இரங்கி்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்நுறைபொருள். ('இருள் என்பது - அஜ்ஞானத்தை, இரவு நெடுமையென்பது - விளம்பாக்கூழ்மவத்தை' என்பர் ஸ்வாபதேசம் வல்லார்.) ஆழ்வார் இவரது உட்பகைகளை யொழித்து இவரைத் தம்பக்கல் உடனேசேர்த்துக்கொள்ள வல்லராயிருக்க அதுசெய்யாது விளம்பித்தலால் இவர்க்கு இந்த இருள்தருமாஞாலத்திலிருப்பு நெடுகத்தோற்றுகையாலே ஆற்றாமைபற்றி அதுவிஞ்சுதலால் இவர் அத்தன்மையை வாய்விட்டுக்கூறி அரற்றுகின்றன ரென்க.

[பிரிவாற்றது வருந்துந் தலைநிலைகண்டு பாங்கி இரங்கல்.]

91. புகுகின்றதுவிருள்போகின்றதுவண்ணம்பூவைகண்ணீ

ருகுகின்றதென்றுயிரோய்கின்றதா லுலகேழுமய்யத்

தொகுவின்றவாயிரஞ்சொன்னோன்குருகைச்சொல்லால்விளங்

தகுகின்றனரல்லர்மேன்மேலுங்காதநருமவரே.

[கத்

(இ - ள்.) இருள் புகுகின்றது - இருட்டோ வந்து நிறைகின்றது; பூவை - கிளிபோன்றவளான இம்மங்கையினது, வண்ணம் - (உடம்பின்) நல்லநிறம், போகின்றது - நீங்குகின்றது; பூவை கண்ணீர் உகுகின்றது - (மற்றும்) இம்மங்கையின் கண்களிலிருந்து நீரும் பெருகுகின்றது, என்று - என்ற இக்காரணத்தால், உயிர் ஒய்கின்றது - (எனது) உயிர் சோர்வடைகின்றது; மேல்மேலும் - காதல்தருமவர்-(இவளுக்கு இங்ஙனம்) ஆசைநாயை மேல்மேல் விளைப்பவரான, உலகு ஏழும் உய்ய தொகுகின்ற ஆயிரம் சொன்னோன்-ஏழைகத்தாரும் உய்வுபெறும்படி (பதிகம் பதிகமாகச்) சேர்கின்ற (திருவாய்மொழி) ஆயிரம் பாசுரங்களை அருளிச்செய்தவராகியதலைவர், குருகை சொல்லால் விளங்க தகுகின்றனர் அல்லர் - (தாம் பிறந்ததலமான) திருக்குருகூர்க்கு உரிய கோத்தியால் விளங்கத் தக்கவரல்லர்; (எ - று.)

‘குருகைச்சொல்லால் விளங்கத்தகுகின்றனரல்லர்’ என்றது-நல்லவரல்லர் என்றபடி. தாம்பிறந்த இடமான திருக்குருகூரென்னும் திவ்வியதேசத்தில் வசிக்கின்ற பலவகைமனிதர்களும் நல்லவரென்பது விளங்க ஆழ்வார்தாமே “நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றும், “நல்லார்நவில் குருகூர்நகரான்” என்றுஞ் சொல்லியிருத்தலை மேற்கொண்டு, நல்லவரென்னும் பொருளில் ‘குருகைச்சொல்லால் விளங்கத் தகுகின்றனர்’ எனப்பட்டது; இது பிறிதினவிற்சியணியின் பாற்படும். ‘குருகைச்சொல்லால்விளங்கத் தகுகின்றனர்’ என்பதை, “வையம்பெறியும் பொய்யுரைக்கமாட்டார் தொண்டைநாட்டாரே”, “வையையாட்டுறைவேர், புதையார்தனம்” என்றாற்போலக் கொள்க. ‘பிரியேன் பிரியினுள் துரியேன்’ எனவும் ‘நமதுஉடம்பு இரண்டுக்கும் உயிர்ஒன்றே’ எனவும் ‘நீ என் கண்மணியே’ எனவும் ‘ஒருபொழுதும் உன்னை மறவேன்’ எனவும் ‘இம்மைப்பிறப்பிற்பிரியலன்’ எனவும் இவ்வாறு பல பசப்புவார்த்தைகளைத் தலைவிக்குக்கூறிப் பின்பு அவற்றில் ஒன்றன்படியேனும் நடவாதவரென்றும், தம்மையே நம்பியடைந்தவளும் வேறுகதியில்லாதவளுமான இம்மெல்லியலாளிடத்துச் சிறிதும் தவையதாக்ஷணியமின்றி இவளை விட்டுப் பிரிந்துசென்றவரென்றும், தமது அகத்தே மெய்யன்பு இன்றிப் புறத்தே பொய்யன்பு பாராட்டியவரென்றும், இவ்வாறு நினைப்பும் சொல்லும் செயலும் மாறுபடுதலால் திரிகரணத்ததியில்லாதவரென்றும், இவளது ஆற்றாமைகருதாது பிரித்ததுமன்றிக் குறித்தபருவத்தில் மீண்டுவாராது நீட்டித்துப் பொய்த்தவரென்றும், மற்றும் பலபடியாகவும் பழிப்பாள், அக்கருத்துக்களெல்லாம் தோன்றப்பொதுப்பட்டு ‘நல்லவரல்லர்’ என்றாளென்க, ‘மேன்மேலும்-காதல்தருமவர்’

என்றது - ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்தவரென்று பழித்தற் குறிப்பு. 'உலகேழுமுய்த் தொகுகின்ற ஆயிரஞ்சொன்னோன்' என்றது - தாம் கூறிய சிலசொற்களின்படி நடந்து தமது அகத்து அடிமையை உய்வியாமல் உலகங்களையெல்லாம் உய்வித்தற்குப் பலதொடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கினர்போலும் என்று பரிகசித் தின்ற குறிப்பு; கீழ் 38 - ஆஞ்செய்யுளில் "கவியாலுலகை உய் தலைச்செய்ததும் பொய்யென்றுமோ" என்றதுங் காண்க. 'சொன் னோன் தகுகின்றனரல்லர்...தருமவர்' என்றது, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்: பால்வழுவுமைதி; [உள் - பொது 29.] இதனை, சிலகசிக் தாமணியில் "பெற்றவநிமித்தத்தாலும்" என்று தொடக்கத்துச் செய்யுளில் "கொண்டவர் முனிவரன்" என்றதுபோலக் கொள்க; 'ஒருமைகட்டிய பெயர்நிலைக்கிளவி, பன்மைக்காகு மிடனுமா ருண்டே" என்றார் தொல்காப்பியனாரும். இம்மயக்கம், இலக்கியங் களிற் சிறுவரவிற்று. 'சொன்னோன்' என்றது-இயற்கையொருமை; மற்றவை - உயர்வுப்பன்மை: ("எனைத்துணையராயினு மென்னும் தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்" என்ற திருக்குறளின் உரையிற் பரிமேலழகர் "என்னீரநியாதீர்போல விவைசுநல்வின் னீரவல்ல நெடுந்தகாய்" என்புழிப்போல உயர்த்தற்கண் பன்மை யொருமைமயங்கிற்று" என்றதையும் உணர்க.) உலகேழும் உய்ய- ஏழுதிவுகளாகவுள்ள இச்சிலவுலகம் முழுவதிலு மிருக்கிற ஜனங்க ளெல்லாரும் பிறவிப்பெருங்கடவினின்றுகரையேறி உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியென்றபடி, 'ஆயிரம்' என்பது-எண்ணலையொபாதுபெய ராய், அத்துணைச்செய்யுள்களை உணர்த்திற்று.

கலவிக்கு உரியகாலமாதலாற் பரிவுத்துயரை மிகுவிப்பதான இராக்காலத்தின் வரவைக் குறித்து அஞ்சுவான், 'புகுகின்றது இருள்' என்றான். போகின்றது வண்ணம்—"போகின்றது மணி மாமை பிறங்கியள்ளற்பயலை, யூர்கின்றது கங்கு லாழிகளே", "வண்ணம் பயலை, விரிகின்றது முழுமெய்யும் என்னுங்கொல் என் றெல்லியற்கே" என்றார் ஆழ்வாரும்; மகளிர்க்கு இளமைப்பருவத்தி லுண்டாகிற ஒளிபெற்ற அழகியமாமையெனப்படும் நல்லநிறம் மாறி, பிரிவினாலுண்டாகும் பசப்புநிறம் பரவுகின்ற தென்றபடி.

இங்ஙனம் தோழி தான் தலைவனைப்பழித்துக்கூறுதலைத் தலைவிகேட்பாளாயின், ஆற்றமை சிறிதுதணிவன்; தலைவன்கேட் பானாயின், விரைவில்தலைவியை வெளிப்படையாக மணம்புரிந்து கொள்வன்; எவரும் கேளாராயின், தோழி தான் அயர்வுயிர்ப்பன் என இதன்பயன் காண்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழகை.

புகுகின்றது விருள் - குற்றியலுகரம் உயிர்வரச் சிறுபான்மை கெடாதுபொதுவிதியால் வகரவுடம்படுமெய்பெற்றது. வண்ணம்- வர்ணம் என்றவடசொல்லின் விகாரம்; இதனைத் தலியே தமிழ்ச் சொல்லென்பாரு முளர். பூவை - கிளி, அல்லது நாகணவாப்ப பறவை; அதுகொஞ்சவதுபோல இனிமையாகப் பேசுகிற பெண் ணுக்கு இங்கு உவமையாகுபெயர். இதனை, மத்திமதிபமாக, முன் னின்ற 'வண்ணம்' என்றதனோடும், பின்னிற்கும் 'கண்ணீர்' என்பது

னோடுங் கூட்டுக, ஆல் - ஈற்றகை; அந்தோ என இரக்கமுமாம்.
மேன்மேல் - அடுக்குத்தொடர்.

ஆழ்வாரது பிரிவையாற்றாத கம்பநாடரது வருத்தத்தைக் கண்டஅவரது அன்பர்கள் இரங்கிக்கூறும்வார்த்தை, இதற்கு உள் ளுறைபொருள். இப்படி, தோழிபேச்சால் தமது நிலையை வெளியிடு கின்றனர் கம்பநாடரென்க. 'புகுகின்றது இருள்' என்றது-உரிய காலம் நேர்ந்தவிடத்தும் பேறுவாய்க்காமையால் மோகாந்தகாரம் மேலிடுதலைக் குறித்து இரங்கியது. 'பூவை வண்ணம் போகின்றது' என்றது - இவர்க்கு இப்பிரிவினாலாகும் வைவரன்யத்தை [கிற வேறுபாட்டை]க் கூறியது. 'பூவைகண்ணீர் உகுகின்றது' என்றது - இப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றமாட்டாமல் இவர் புலம்பிக் கண்ணீர் சொரிதலைக் காட்டும். 'என்று உயிர் ஓய்கின்றது' என்றது - இவர் படுகிற துன்பத்தைக்கண்டு இவரது அன்பர்கள் தாம் துன்புறு தலைக் கூறியது. இவர்க்கு இங்ஙனம் பரமபத்தி தலையெடுக்கும்படி மேன்மேற் காதலை விளைப்பவரும் இச்சிலவுகத்தாரணவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி நிவ்வியப்பிரபந்தம் திருவாயமலர்த்தருளியவருமான ஆழ்வார் இவர்பக்கல் இன்னமும் பூர்ணகடாஷும் வைத்திலரே யென்று குறைகூறுவது, பித்தியவாக்கியத்தின் உட்கிடை. "குருகூர் நகர் கம்பிக்கு ஆளுரியனாய், அடியேன் பெற்ற நன்மையே," "திருக்குருகூர் நகரநம்பி, என்றும் என்னை இகழ்விலன் காண் மினே" என்று களித்துக்கொண்டாடிப்போசும்படி மதுரகவிபாழ் வார்க்குப் பேரூள் செய்தாற்போல இக்கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு நம்மாழ்வார், இன்னமும் பூர்ணகடாஷஞ் செய்திலரே யென்று நம்மாழ்வார்மேற் குறைகூறுவார், 'குருகைச்சொல்லால் விளங்கத் தகுகின்றனரல்ல' ரென்றாரெனக் கொள்க. (91)

92. தருமமுங்காமமுந்தாவிரும் பொருளுந்தணவாக்

கருமமுமாகியகாரணங்கண்டலக்காரணத்திற்

பெருமையுமாய்ப்பிணக்குந்தவிர்ந்துறுபேதஞ்செய்யு

மிருமையுந்தீர்ந்தபிரான்சடகோபன் றனின்னருளே.

(இ - ள்.) தருமமும்—, காமமும் - இன்பமும், தா இல் அரும்பொருளும் - குற்றமற்ற அருமையான செல்வமும், தணவா கருமமும்-எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாது செய்யுங்கைக்கரியமும் [மோகமும் என்றபடி], (ஆக நான்கு புருஷார்த்தங்களும்), ஆகிய-உண்டாவதற்கு, காரணம்-ஏது, (எதுவேன்றால்),—கண்ட அ காரணத்தின் - (தம்மாலே) காணப்பட்ட ஆதிமூலப்பொருளாகிய அத்தப் பரப்ரஹ்மம்போலவே, பெருமையும் மாயப்பிணக்கும் தவிர்ந்து - அனைத்தினும் பெரியதாம் மகாமாயையெனப்படுகிற பிரகிருதியின் சம்பந்தமும் அத்தப்பிரகிருதியின் சலனத்தாலாகும் மாறுபாடுகளும் இல்லாமல், உறு பேதம் செய்யும் இருமையும் தீர்த்த-மிக்க பலவேறுபாடுகளை யுண்டாக்குகிற (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவகை வினைகளும் தொடரப்பெறாத, பிரான்-தலைவ ராகிய, சடகோபன் தன் - நம்மாழ்வாருடைய, இன் - அருளே - இனிமையான கருணையேயாம்; (எ - று.)

காரணம், சடகோபன்தன் இன்னருளே என முடிபு காண்க. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருள் களும் ஆழ்வாரதுதிருவருளாலே அவரடியார்க்கெல்லாம் சித்திக்கு மென்பது, கருத்து.

பொருளும் இன்பமும் போலாது, அறம், இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றிலும் நன்மைவிளைக்குஞ் சிறப்புடைமையால், முதலிற் கூறப்பட்டது; ("சிறப்புடைமரபிற் பொருளும் இன்பமும், அறத்து வழிப்புகைந்தோற்றம்போல" என்றார் பிறரும்.) இம்மையே பயப்பதாய இன்பத்தை அதனைச் சாரவைத்து, இவ்வி ரண்டும் பொருளாற் பெறப்படுதலின், அதனை இவற்றின் பின் வைத்தார். தீர்வர்க்க மெனப்படுகிற இம்முன்றன்பின் அபவர்க்க மெனப்படுகிற வீட்டை நிறுத்தியது, "பரணைநினைந்து இம்முன் றும், வீட்டதே பேரின்பவீடு" ஆதலின். நல்வழியால் ஈட்டப் பட்டதும் நற்பயன்களைத் தருவதுமாகிய பொருளென்பது பட, 'தாவி லரும்பொருள்' எனப்பட்டது. "குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல் செய்து, ஆய்ந்ததமிழ்மாலையாயிரத்துள்ளிவையுமேர் பத்தும்வல்லாருலகில், ஏர்துபெருஞ் செல்வத்தராய்த் திருமாலடி யார்களைப் பூசிக்கோற்றார்களே," "குருகூர்ச்சடகோபன், குழலின்மலியச்சொன்ன வோராயிரத்துளிப்பத்தும், மழலைதீரவல் லார் காமர்மானேய் நோக்கியார்க்கே", "குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன, பண்கொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருவண் வண்டீர்க்கு, இன்கொள்பரடல் வல்லார் மதனர்பின்விடை யவர்க்கே," "குருகூர்ச்சடகோபன், சொல்லப்பட்ட வாழிரத்து இவையுமடத்தும் வல்லார்கள், நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தமை கொண்டு, இடையிரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும் சடகோபனருள் காரணமாமெனப்பட்டது. மற்றையிரண்டுக்கும் அது காரணமாதல், வெளிப்படை. தா - உரிச்சொல். தர்மம், காமம், கர்மம், காரணம் வடசொற்கள். ஆறிய - செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம்; அதன்முன்னும் வலி இயல்பே.

"காரணத்துத்யேய [= காரணப்பொருள் தியானிக்கத் தக்கது]" என்ற மறைமொழியிலும், காரணமென்பது ஆதிமூலப் பரம்பொருளை யுணர்த்துதல் காண்க; கீழ் (47) "புரைதுடை த்துப் பெரும்பொய்யுந் துடைத்து" (49) "மருளாப்பரந்த மயக்கத்துயக் கற்ற மாறன்" என்றாற்போல, "பெருமையும் மாயப்பிணக்குந் தவிர்த்து" என்றார்; பெருமை - மூலப்பிரகிருதி: மாயப்பிணக்கு - பிராகிருதவிஷயங்கள். ("தெரிமாணதமிழ் மும்மைத்தென்னம் பொருப்பன்", "இருமைவகை தெரிந்திண்டறம்புண்டார்" என்ற இடங்களில் 'மும்மை', 'இருமை' என்றவைபோல) இங்கு 'இருமை' என்பது - இரண்டின் தன்மையென்னும் பொருளை யுணர்த்தாமல், இரண்டு என்னும் எண்ணையே உணர்த்திற்று. இது, இங்கு இருவகைவினைகட்கு எண்ணலளவையாகுபெயர்: 'இருமையுத்திர்த்' என்பதற்கு, இம்மை மறுமை யென்னும்

இரண்டையுந் தயிர்ந்து விடுபெற்ற என்றும், அகங்கார நமகாரங்க ளாகிய இருவகையினானத்தையும் ஒழித்த என்றும் பொருள்கொள்ளலுமாம். 'பெருமைதவிர்த்து' என்றது, தமது பெருமிதத்தைப் பாராட்டாது அடியவர்க்கு எளியராய் நின்று என்றும் பொருள்படும். 'தவிர்த்து', 'தீர்த்து' என்ற பாடத்துக்கு - அடிமைப்பட்ட எனது பெருமையையும் மாயப்பிணக்கையும் போக்கி, இருமையையும் ஒழித்த தலைவனெனப் பொருள் காணலாம். பெருமையென்பது, பெருமை என்று இரண்டு சொல்லாய்ப் பெருங்குற்றத்தை யுணர்த்தலுங் காண்க; இனி, பெருமையென்பதற்கு வித்தியாமதம் தனமதம் குலமதம் என மூவகையாற் பெருமிதம் பாராட்டுந் செருக்குக்களென்று உரைப்பாரு முளர். (92)

[இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவியைக்குறித்துத் தோழி இரங்குதல்.]

93. அருளிற்சிலமகிழாயிழைக்கீவர்கோலந்தவந்த
விருளிற் பிறிது துயருமுண்டோவியலோடசையிற்
பொருளிற் சிறந்தவலங்காரவல்லியிற் போக்கி லுள்ளத்
தெருளிற் கரும்பொக்குமாயிரம்பாப்பண்டுசெய்தவரே.

(இ - ள்.) இயலோடு இசையின் பொருளில் சிறந்த - இயற் றமிழ்ப் பொருளமைதியிலும் இசைத்தமிழ்ப்பொருளமைதியிலும் சிறப்புற்ற, அலங்கார வல்லியின் - அலங்காரங்க ளமைத்ததொரு பூங்கொடி போலும்படி, போக்கு இல் உள்ளம் தெருளின் கரும்பு ஓக்கும் ஆயிரம் பா பண்டு செய்தவர் - குற்றமற்றவையும் மனத் தினால் ஆராய்மிடத்துக் கருப்பஞ்சாற்றை யொத்து இனியவையு மான திருவாய்மொழி ஆயிரம்பாகசரங்களை முன்பு செய்தருளினவ ராகிய நம்மாழ்வார், ஆய் இழைக்கு-தேர்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யுடையாளான இத்தலைவிக்கு, அருளின் - கருணையினால், சில மகிழ் - (தாம்சாத்திய மாலை யிலுள்ள) சில மகிழும்பூக்களை, சுவர்கொல் - கொடுத்தருள்வரோ? அத்தி வந்த இருளின் - மாலைப்பொழுதில் வந்த இருள்போல, துயர் பிறிதும் உண்டோ - (இவட்குத்) துன்பத்தருவது வேறென்றும் உளதோ? [இல்லை யென்றபடி];

கூடிப்பிரிந்த தலைவனது பிரிவை ஆற்றாது வருந்திய தலைவி யின் நிலைமை கண்டு தோழி இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின ளென்க. பிரிந்த நிலையிலே தலைவி தலைவன் தரித்த மலர்மாலை கிடைக்கப் பெற்றால் அதுகொண்டு ஒருவாறு மகிழ்ந்து ஆறியிருப்பன்; அம்மாலைமழுவதும் கிடையாவிடின் அதிலுள்ள சிலமலர்களேனும் கிடைக்கப்பெற்றால் அவைகொண்டு சிறிதுதணிர் திருத்தல்கூடு மென்பதுபற்றி, 'அருளின் சிலமகிழ் ஆயிழைக்கு சுவர்கொல்' என்றான், ஆழ்வார் வகுளபாரணரென்று ஒருதிரு நாமம்பெறுமாறு மகிழ்மலர்மாலை தரிப்பவ ராதலால், மகிழ் கூறப்பட்டது. காதலநோய் மற்றைப் பொழுதுகளிலும் உளதா யினும், "மாலைபூக்குந்துயர்", "மாலைதுனியரும்பித், துன்பம் வளரவரும்", "காதலரில்வழி மாலைகொலைக்களத், தேதிலர் போல வரும்" என்றபடி மாலைப்பொழுதில் வளர்ந்து மிகவருத்துதலால்;

அந்திவந்த இரூளிற் பிறிதுதுயரு முண்டோ' எனப்பட்டது. இச்செய்யுளின் முதலடியைக் கீழ் 48 - ஆஞ் செய்யுளின் முதலடியாகிய "அரிவளை பொன்மகி முாயிழைக்கீயுங்கொலத்திவந்து" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. பிரிந்து வெளிச்சென்ற தலைவர் மீண்டு வருதற்கு உரிய காலம் மாலையாதலால், அப்பொழுது தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி விகைத்தற்பொருட்டுச் சிறந்த அணிகலங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அணித்து அவன்குறித்தகாலத்திலே மீண்டு வருவதை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றன னென்க. அங்ஙனம் வான்பார்க்கும் பைங்கூழ்போல வரவெதிர்பார்க்கின்ற சமயத்தில் அவன் தான்வர இயலாதாயின் இவட்குத் தாரகமாகத் தனதுமாலையின்மலர்களைக் கொடுத்தனுப்புதலாவது செய்வனோ வென்பாள், 'அருளிற்சில மகிழிவர்கொல்' என்றுளென்க. 'சுவர்கொல்' என்றவினா, கொடுத்தருள்வாராக என்று வேண்டுதற்பயத்தது. துயர் தருவதை 'துயர்' என்றது, உபசாரவழக்கு; காரணம் காரியமாக் கூறப்பட்டது.

பலவகைச் சொல்லணி பொருளணி குணவணி சுவையணிகள் அமைந்து சொற்றொடர்நிலையோடு பொருட்டொடர்நிலையு மாகி அவ்வலங்காரங்களாகிய மலர்கள்பூத்ததொரு கொடிபோலத் திருவாய்மொழி இருத்தலால், 'அலங்காரவல்லியின்' எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய குணஞ்செயல்களை அழகாகத் தொடுத்துக்கூறிய தொடர்நிலை யென்க. உபநிஷத்துக்களை கட்வல்லி, ப்ரஹ்மவல்லி, ப்ருசுவல்லி, ஆந்தவல்லி என வழங்கு தல்போல, அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருளடங்கிய திருவாய்மொழியை 'அலங்காரவல்லி' என்றதாகக் கொள்ளலாம். 'இயலோடிசையின் பொருளிற்சிறந்த' என்பதற்கு - இலக்கண நடையாலும் இசைத்தமிழ்வகையாலும் மெய்ப்பொருளுணர்த்துந் திறத்தாலும் சிறந்த என்று உரைப்பிலும் அமையும். 'போக்கு இல்', 'உள்ளந்தெருளிற் கரும்பொக்கும்' என்ற இரண்டும், ஆயிரம்பாவுக்கு அடைமொழி. தொல்காப்பியம் "போக்கறு பனுவல்" எனப்பட்டாற்போல, திருவாய்மொழி "போக்கில் ஆயிரம்பா" எனப்பட்டது; போக்கு - சொற்பொருட்குற்றங்கள். போக்கற்பாலது போக்கு எனக் காரணக்குறி. கீழ் 49 - ஆங்கவியிற் கூறியபடி ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள் ஆராயுந்தோறும் மேன்மேல் இனிமைசுரத்தலால், 'உள்ளத் தெருளிற் கரும் பொக்கும் ஆயிரம்பா' எனப்பட்டன. பண்டு - கலியுகத்தொடக்கத்திலென்க.

அகக்கண்ணுக்கு இலக்காகி மறைந்த ஆழ்வாரது பிரிவையாற்றாமல் மோகார்தகாரத்தில் மிகவும்வருந்துகிற கம்பநாடரது துயரத்தை நோக்கிய அன்பர்கள், 'அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடியவராகிய ஆழ்வார் இவர்க்கு உரியசமயத்தில் தமது இனிமையைத் தந்து தனையளிசெய்யவேணும்' என்று ஆதரத்தோடு கூறிய வார்த்தை. இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இங்ஙனம் தொழிவார்த்தையாலே தமது நிலைமையை வெளியிடுகின்றனர் கம்பநாட. ரென்க. ஆயிழை - ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தை மகிழ்விக்கும்படியான சற்குணபூர்த்தியையுடையவர்;

நல்லோர்க்கு நற்குணமே ஆபரணமாம். இய்லோடு இசையின் பொருளிற் சிறந்த ஆபிரம்பா = “குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்து இயல்”.

(93)

94. அவரேயயற்குமரற்குமல்லாவமரர்க்குமெல்லாம்

பவரேகையுற்றென்பணிகொள்ளுமோபடர்நீர்னிட்ட

நவரேகையுட்கொள்ளச்செய்ததல்லானம் பிமாறனைப்போ

லெவரேதிருவாயிரமோக்கமாலையிசைத்தவரே.

(இ - ள்.) அயற்கும் - பிரமனுக்கும், அரற்கும் - சிவபிரா
னுக்கும், அல்லா அமரர்க்கும் - இவர்கள்ல்லாத (இத்திரன் முதலிய)
மற்றைத்தேவர்கட்கும், எல்லாம் - ஆகிய அவர்கட்கெல்லாம்,
பவ ரேகை உற்று என் - பிறப்புவகை நேர்த்து என்னபயன்?
(அவர்களுடையபிறப்பு), படர் நீரின் இட்ட நவரேகை
உட்கொள்ள செய்தது அல்லால் - பரவுமியல்புள்ளநீரிலே
யெழுதிய புதிய எழுத்துப்போலச்சிறிதும் நீலையில்லாதனவான
இப்பிரபஞ்ச விஷயங்களை (அவர்கள் தாமும் பிறரும்) மனங்
கொள்ளும்படி செய்ததல்லாமல், பணி கொள்ளுமோ? - (எம்பெரு
மானுக்கு நிரந்தர) கைங்கரியஞ்செய்தலைப்பெறுமோ? (அன்றியும்),
அவர் எவரே - அவர்களில் எவர்தாம், நம்பி மாறனை போல் திரு
ஆபிரம் மோக்கமலை இசைத்தவர் - திருக்குருகூர்நம்பியாகிய
நம்மாழ்வாரைப்போல (க் தாமும் உய்த்து பிறரும் உய்யுமாறு)
சிறந்த ஆபிரம்பாசரங்களாகிய மோக்ஷமாலையைப் பாடியவா?
[எவருமில்லை பென்றபடி]; (எ - து.)

‘ஆழ்வார், ஜீவாத்மாவாகிய பக்தரே யன்றிப் பரமாத்மா
வாகிய பகவானல்லர்; நித்யர் முக்தரீபத்தர் என்ற மூவகையாத்
மாக்களுள் முதல்தரமான நித்யரு மல்லர்; இரண்டாந்தரமான
முத்தரு மல்லர்; கடை சித்தரமான பத்தாத்மாக்களில் ஒருவராய்ப்
பகவானது லீலாவிபூதிக்கு உட்பட்டுப் பிறத்தவரீ’ என்பாரது
கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு, அங்ஙனம் பத்தாத்மாக்களாய்த்
தலைமையும் புகழும்பெற்ற பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களுடைய
பிறப்புக்கும் சாதாரண சம்சாரிகளின் லொருவராத் தோன்றிய
ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்துக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை
எடுத்துக்காட்டி, அவ்வுயிர்களைத்தினும் ஆழ்வார் மேம்பாடுடை
யவ ரென்று நினைவிறுத்துகிறார். அவர்கள் தாங்கள் எம்பெருமா
னுக்கு நிரந்தரகைங்கரியஞ் செய்து முத்திபெறுததாலும், அவர்களு
டைய போதனைகளும் முத்திக்கு நேரே காரணமாகாமையாலும்,
அவர்களுடைய பிறப்பு, தாமும் பிறரும் நீலையற்ற பிரபஞ்ச
வாழ்க்கைக்கு உட்பட்டு உழலுதற்கே காரணமாகிறது; அங்ஙன
மன்றி, நம் ஆழ்வாரோ எம்பெருமானுக்கு நிரந்தர கைங்கரியஞ்
செய்து தாம் வீடுபெற்று உய்த்ததுமன்றி, தமது உபதேசத்தால்
பிறரும் வீடுபெற்று உய்யுமாறு மோக்ஷமாலையென்று ஒருபெயர்
பெறத்தக்க திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தன ராதலால், இவர்
அவர்களினும் மிகமேம்பட்டவ ரென்பதாம். ‘அராஜகமான தேசத்
திலைபட்டத்துக்கு உரிய யானையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால்

அது எடுத்துத் தன்கழுத்திலே வைத்துக்கொள்ளும் பெற்றவன் அரசனாய் விடுமாறுபோல, இவ்வுலகத்தில் வைதிகமரியாதையுடையவனாய் சமயத்திலே அதனை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டு எம்பெருமான் தனது நிரங்குசஸ்வாதத்திரியத்தால் பத்தாத் மாக்களி லொருவர் பக்கல் விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்ய அதனால் இவர் மற்றையோரையும் சீர்திருத்தும்படி சிறப்புற்றனர் என்பர் ஆன்றோர்.

தேவையென்பது - இரண்டாமடியில் வரிசையென்ற பொருளிலும், மூன்றாமடியில் வரிவடிவெழுத்தென்ற பொருளிலும் வந்தது. நீரிலெழுதும் வரிவடிவு சிறிதுமொழிதேனும் நிலலாமல் உடனே கலைந்து வருதலால், அது, சிறிதும் நிலையில்லாமலுக்கு உவமைகூறப்படும்; “நீர்மேலெழுத்துக்கு நீர்”, “நீரிலெழுத்தாகும் யாக்கை” என்பன காண்க. இங்கு படர்நீரினிட்ட நவரேகை என்பது - உவமையாகுபெயராய், நிலையற்ற பிரபஞ்ச விஷயங்களை உணர்த்திற்று. நம்பி - ஆடவரிற் சிறித்தவன்; ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; நமது தலைவ னென்றும், நம்பிச்சரண மடையத்தக்கவ னென்றும் இதற்குக் காரணப்பொருள் கூறப்படும்; இப்பெயர்ப்பொருளை ‘பூணன்’ என்ற வடசொற் கொண்டு வழங்குவர். ‘முருத்தமாலை’ என்றாற்போல, ‘மோக்ஷ மாலை’ எனப்பட்டது; முத்திரிலையையும் அதுபெறும் உபாயத் தையும் கூறும் பாடல்களின் வரிசையா லமைத்த சொன்மாலை யென்க. ஏ - அசை.

(94)

95. தவஞ்செய்வதுந்தழல்வேள்விமுடிப்பதுத்தம்மையொறுத்
தெவன்செய்யுமெய்யன்குருகைப்பிரானெம்மையின்னமொரு
பவஞ்செய்கைமாற்றியபண்டிதன்வண்டமிழ்ப்பாவுமுண்டே
யவஞ்செய்கைமாற்றச்செவியுண்டுநாவுண்டறிவுமுண்டே.

(இ - ள்.) தம்மை ஒறுத்து - தங்களை வருத்தி, தவம் செய்வதும் - தவத்தைச் செய்வதும், தழல் வேள்வி முடிப்பதும் - அக்கினி முகமாக யாகத்தைச் செய்து முடிப்பதும், எவன் செய்யும் - யாது நற்பயனைத் தரமாட்டும்? - அவன் செய்கை மாற்ற - கொடிய கருமங்களை யொழித்தற்கு, - மெய்யன் - உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து உரைப்பவரும், குருகைப்பிரான் - திருக்குருகில் அவதரித்த உபகாரகரும், எம்மை இன்னம் ஒரு பவம் செய்கை மாற்றிய பண்டிதன் - (அடிமைபுண்ட) எங்களை இனிமேல் ஒரு பிறவிபிறத்தலைப்போக்கியருளிய புலவருமான நம்மாழ்வாருடைய, வந்தமிழ் பாவு - (சொற்பொருட்கருத்துக்களின்) வளமுடைய தமிழ்ப்பாசுரங்களும், உண்டு - இருக்கின்றன; செவி உண்டு - (அவற்றை அனைவரும் உபதேசமுகமாகக் கேட்பதற்கு அவரவர்க்குக்) காதுகளும் இருக்கின்றன; நா உண்டு - (ஒதிப் பாராயணஞ்செய்தற்கு) நாக்கும் இருக்கின்றது; அறியும் உண்டு - (அதிலுள்ள அத்தபஞ்சகங்களை அறிதற்கு) அறியும் இருக்கின்றது; (எ - று.) - ஏகாரம் இரண்டும் - தேற்றம்.

வேதத்தின் முற்பகுதியாகிய கர்மகாண்டத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு அதன்படி தவமும் வேள்வியும் செய்பவர்களை நோக்கி, 'அவை, அழியுமியல்பினவான சுவர்க்கம் முதலிய காமியபலன்களைத் தருவனவாய் முத்திக்கு கேரேகாரணமாகாமையாலும், சிரமசாத்தியமாயிருத்தலாலும், சிறத்தமார்க்கமாகா; திருக்குருடூரில் அவதரித்து லோகோபகாரமாய்த் தத்துவார்த்தங்களை வெளியிட்டுத் தமது அடியார்கள் இனியொருபிறப்பின்றி முத்தியைப் பெறுமாறு அருள்செய்த பொய்யில்புலவராகிய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களைக் கேட்டும் ஓதியும் உணர்ந்து அத்தரிலின்பத்து அழிவில்லிடை எளிதிற்பெறலாமே யென்று உணர்த்தியவாரும். "காயோடு நீடுகளியுண்டு வீச கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்கால மைந்து, தீயோடுநின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சித்தையுள்வைத்து மென்பிர்" என்று நிருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளியதுங் காண்க. இங்ஙனம் தவத்தைத் தாழ்த்திப் பிரபந்தத்தலைவனதுசம்பந்தத்தை உயர்த்தியுரைப்பது, கலம்பக வுறுப்புப் பதினெட்டனுள் தவம் எனப்படும். 'பரமபதஞ் சேர்தற்குஎளிதான நல்வழி இருக்க, கடுநெறியைக் கைப்பற்றுவானேன்?' என்றார். தம்மையொறுத்து எவன்செய்யும் என்று எடுத்து, தம்உயிரை வருத்துவதேயன்றி மற்று என்ன நன்மை செய்யவல்லன! எனினுமாம். "நா வாயிலுண்டே நமோ நாரணாவென்று, ஒவாதுரைக்குமுரையுண்டே - மூவாத, மாக்கதிக்கட்செல்லும் வகையுண்டே யென்னொருவன், தீக்கதிக்கட்செல்லுந்திறம்" என்ற பொய்கையாழ்வாருளிச்செயலைஒருசார் அடியொற்றியது இச்செய்யு ளென்னலாம்.

'எம்மை' என்ற பன்மை - மற்றையடியார்களை உளப்படுத்தியது. இன்னம் ஒருபவம்செய்கை மாற்றாதல் - மீண்டுபிறத்தலில் லாதபடி முத்திபெறுவித்தல். ஆழ்வாரருளால் தாம் அடைந்த பயனை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுவார், 'எம்மையின்னமொரு பவஞ் செய்கைமாற்றிய பண்டிதன்' என்றார். நான்காமடியில், 'செய்கை' என்றது, கர்மம் என்ற வடசொற்பொருளையுணர்த்தியது. 'அவஞ்செய்கை மாற்றி' என்பதற்கு - காலத்தை வீணாக்காதலை யொழிக்க [ஸுத்தகாலக்ஷேபஞ்செய்ய] என்று பொருள் கொண்டு, அதனை, 'செவியுண்டு நாவுண்டு அறிவுமுண்டே' என்பதனோடு கூட்டவுத் தரும். எவன்-வீணவடியாய்ப்பிறந்த அஃறிணைப் பொதுக்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். 'வேள்விமுடிப்பது' என்றது, அதனைப் பிழைபாடின்றி முடித்தலின் அருமைதோன்ற நின்றது. (95)

[தலைவன், தலைவியின்நோக்கினுலாய வருத்தங் கூறுதல்.]

96. உண்டாட்டிய லுந்திருமாலுருவையுயர்த்துலகைத்

தொண்டாட்டியவந்துதோன்றியதோன்றறுறைக்குருகர்

நண்டாட்டியநங்கைநாட்டங்களாநீத்தநாட்டையெல்லாந்

திண்டாட்டியகண்கள்போற்செய்யுமோகயநீங்குகளே.

(இ - ள்.) உண்டாட்டு இயலும் - (பலவகைத்) திருவிளையாடல்கள் பொருந்திய, திருமால்-பூமீநாராயணனுடைய, உருவ-திருவுருவங்களை, உயர்த்து-சிறந்தமோக்ஷசாதனமெனக் கூறி வெளியிட்டு, உலகை தொண்டுஆட்டிய - உலகத்தவர்களை அப்பெருமானடியவர்களாகச் செய்தற்பொருட்டு, வந்துதோன்றிய -வந்துதிருவவதரித்த, தோன்றல்-பெருமையிற் சிறந்தவரான நம்மாழ்வாருடைய, துறை குருகூர்-(தாமிரபர்ணிதியின் சங்குணி துறையென்னுந்) திருமுகத்துறையையுடைய திருக்குருகூரிலே, நண்டுஆட்டிய நங்கை - கைவளைகளை அரைத்துக்கொண்டு நடந்து வருகிற சிறந்த பெண்ணினது, நாட்டங்களால் இந்த நாட்டை எல்லாம் திண்டாட்டிய கண்கள் போல் -தம் பார்வைகளால் இவ்வுலகத்தவரையெல்லாம் வருத்துகின்ற கண்கள் போல, கயல் தீங்குகள் செய்யுமோ - கயல்மீன்கள் வருத்தஞ்செய்யவல்லனவோ? [அல்ல என்றபடி]; (எ - று.)

இச்செய்யுட்டுக் கைகோள் - களவு. கிளவி - இயற்கைப் புணர்ச்சி. திணை-குறிஞ்சி; புணர்ச்சியும், புணர்தல்நிமித்தமும் குறிஞ்சிக்குஉரிப்பொருளாதலுணர்க; (நெய்தலென்றல், இரங்குதற்பயத்தது.) துறை - தகையணங்குறுத்தல்; அல்தாவது - ஒரு பூஞ்சோலையினிடத்து ஏகாந்தத்திலே தலைவியைச் சந்தித்த தலைவன் அவளமுகு தல்கைவருத்தமுறுவித்தலைச் சொல்லுதல். திருக்குறளிற் காணத்துப்பாலிற் களவியல்லே 'தகையணங்குறுத்தல்' என்ற முதல்தகாரத்தில் "கண்டா ருயிருண்ணுர் தோற்றத்தாற் பெண்டகைப், பேதைக் கமர்த்தன கண்" என்றதுபோல, தலைமகன் தலைமகளது காதற்குறிப்புநோக்கினால் தனக்குஉண்டான வருத்தத்தைக்கூறியது இது.கயல்கள் பிறழ்ச்சிபற்றிக்கண்களுக்கு உவமைகூறப்படுமேனும், இவைபோல அவை வருத்தஞ்செய்ய மாட்டா என்றான். இங்கு உபமானத்திலும் உபமேயத்துக்குச் சிறப்புத் தோன்றுதலால், வேற்றுமையலங்காரம்; ஆதலால், இக்கண்கட்டுக் கயலுவமை பொருந்தாது, இவை கயலினுஞ் சிறப்புடையன என்ற தாற்பரியம் அமையும். மெய்ப்பாடு-உவகையைச் சார்ந்த மருட்கை. பயன் - மகிழ்தல். கூற்று - தலைமகன்கூற்று. கேட்பது - நெஞ்சு; இங்ஙனம் நெஞ்சொடுகூறின மென்க.

உண்டாட்டெனினும், விளையாட்டெனினும் ஒக்கும். "உண்டாட்டுக்கிரிதையுப்புக்கேளி, வண்டல் தொடலை மகளிர்விளையாட்டு" என்ற திவாகரத்தால், உண்டாட்டு என்பது மகளிர்விளையாட்டென்று தெரியவரின்மேலும், அது, பொதுப்பட விளையாட்டுக்கு வழங்கும்; சிறப்புப்பெயர், பொதுப்பொருளின்மேலும். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலிய தொழில்களையெல்லாம் எம்பெருமான்கிரிதும்சிரமயின் தி மிகளளியில்விளையாட்டுப்போல நடத்துதலால், 'உண்டாட்டிய நூந்திருமால்' என்றார். இக்கம்பர்தாமே இராமாயணத்தொடக்கத்தில் "உலகம்யாவையுற் தாமுளவாக்கலும், நிலபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர், தலைவரன்னவர்க்கே சரணநாங்களை" என்றுதுங் காண்க;

(ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்; தமது பாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் “அகிலபுவர ஐம்ஸ்ஸதேமபங்காதிலே” என்பர்.) இங்கு ‘உண்டாட்டு’ என்ற தில், பகவானது அற்புதத்திருவிளையாடல்களனைத்தும் அடங்கும், உண்டாட்டு - உண்டாடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். திருமால் = ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. ‘திருமாலுரு’ என்றது - பரத்வம், வியூகம், மதஸ்ய கூர்மாதி விபவாவதாரம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்ற ஐவகைவடிவையும் உணர்த்தும். எம்மெருமானது பலவகை மகிமைகளையும் எடுத்துக் காட்டி உலகத்தவர்களை வைஷ்ணவர்களாக்கிச் சீர்திருத்துதற் பொருட்டுத் திருவவதரித்தவ ராதலால், ஆழ்வார், ‘திருமாலுரு வையுயர்த்து உலகைத் தொண்டாட்டிய வர்து தோன்றிய தோன்றல்’ எனப்பட்டனர். தொண்டாட்டுதல்-ஆட்படுத்துதல். இங்கு ‘ஆட்டிய’ என்றது செய்யிய, என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால விளையெச்சம்; செய் என்றபொருளை யுணர்த்துகிற ‘ஆடு’ என்ற வினைப்பகுதியின் பிறவினையான ஆட்டு - பகுதி. தோன்றல் - (அனைவரினுஞ்) சிறந்து தோன்றுபவர்; ஆண்பாற்சிறப்புப் பெயர்: இதில், அல் - கருத்தாப்பொருள் விசுதி யென்னலாம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனது அம்சமும், அவன் திருமார்பிலணிந்துள்ள திவ்வியரத்தினமாகிய ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும், அவனது அடியார்களின் குழாத்துக்குத் தலைவராகிய விஷ்வக்ஸேந ரென்னும் சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாக வந்து திருவவதரித்தவர் ஆழ்வா ரென்பது தோன்ற, ‘வந்துதோன்றிய’ என்ற தென்னலாம்.

இம்மங்கை நடக்கிறபோதும் பூக்கொய்தல்முதலாகப் பொழில்விளையாடுகிறபோதும் அவளதுகைவளைகள் அசைதல் பற்றி, ‘நண்டாட்டியநங்கை’ என்றான். ‘நண்டு’ என்றது - தனது பரியாயநாமமாகிய கடகமென்ற கொல்லைக் குறிப்பிட, அது - தன் பொருள்களில் ஒன்றான கைவளையை யுணர்த்திற்று; இது, லக்ஷித லக்ஷண: (கம்பராமாயணத்தில் கேகயராஜவம்சத்தை “மயின் முறைக்குலம்” [மயில் = கேகயம். கேகயம் = கேகயநாடு] என்ற தும், திருச்சர்தவிருத்தத்தில் பக்தியை “எட்டினோடிரண்டு” [எட்டினோடிரண்டு = பத்து; பத்து = பத்தி, பக்தி] என்றதும், சீவகசிந்தாமனியில் புத்திசேனை “திங்கள் விரவியபெயரினுள்” [திங்கள் - மதி. மதி = புத்தி] என்றதும் இத்தன்மையனவே.) உலகு, நாடு என்றவை - உலகத்தவர்மேலும், நாட்டார் மேலும் நின்றன, நங்கை கண்கள் என இயையும்.

நம்மாழ்வாரது திருக்குருகரைச் சார்ந்த கம்பநாடரது ஞான வகைகள் தங்களை யும் உலகத்தாரையும் பிறிதொன்றிற் செல்ல வொட்டாதபடி வசப்படுத்துந் திறத்தை, அவ்வாழ்வாரிடத்தில் அன்புகொண்ட பாகவதர் பாராட்டிக்கூறுதல், இதற்கு உள்நுறை பொருள். இங்கு ஸ்வாபதேசத்தில், தலைவி - கம்பநாடர், தலைவன் - நம்மாழ்வாரடியார்களான பாகவதர். கண்கள் - ஞானவகைகள்; ஆராய்ச்சியாற் பலவிஷயங்களில் விரைந்துசெல்லவல்ல இவரது ஞானக்கண்ணின் அமைதிக்குக் கயல் ஒப்புமையாகத்தக்கதேனும்,

அதற்கு, இங்ஙனம் அனைவரையும் சிந்தைமற்றென்றின் திறத்ததா காதபடி தன்பக்கல் அகப்படுத்துத்தன்மை இவ்வியாதலால், 'நங்கை நாட்டங்களை வித்தநாட்டையெல்லாந் திண்டாட்டிய கண்கள் போற் செய்யுமோகமல் திங்குகள்' என்றனர். 'நண்டாட் டிய நங்கை' என்றதன் உட்கிடை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குத் தாம் அடிமைசெய்தற்கென்று கங்கணங்கட்டியுள்ள கம்பநாட் ரென்க. இங்ஙனம் தலைமகன் வார்த்தையாலே, தமது நிலைமையை வெளியிட்டனர் கம்பநாட்.

(96)

[பிரிவாற்றுகு வருந்துந்தலைவி இரங்கல்.]

97. தியைக்கிழித்தொருதிங்கட் கொழுந்தெனச் செய்ததல்லாந் பேயைக்கிழித்தெனவன்றிப்பனைபிளவாருளவர் நோயைக்கிழிக்கும்வகுள நல்காரிந்த துண்பிறவி மாயைக்கிழியைக்கிழித்தெம்மைவாங்கிடவல்லவரே.

(இ - ள்.) இந்த—, நுண் பிறவி - எளிய பிறப்பாகிய, மாயை கிழியை - மாயாபூபமான ஆடை எமது உயிரைப் போர்த்துள்ளதை, கிழித்து—, எம்மை—, வாங்கிட வல்லவர் - எடுத்துத் தமது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ள வல்லவராகிய எமது தலைவர், —தியை கிழித்து-நெருப்பைத் துண்டாகப் பிளந்தெடுத்து (அப்பிளவை), ஒரு திங்கள் கொழுந்து என செய்தது அல்லால் - ஒருபிறைச்சந்திரனாகச் செய்ததே யல்லாமல், —அன்றில் பனை - அன்றிற்பறவைகட்கு இருப்பிடமான பனைமரத்தை, பேயை கிழித்து என பிளவார் - பேயை இரண்டாகக் கிழித்தாற்போலப் பிளந்திட்டாரு மில்லை; உள ஆம் நோயை கிழிக்கும் வகுளம் நல்கார் - (அவர்விஷயமாக எமக்கு) உண்டாகிய காதல்நோயை நீக்கும்படியான மகிழ்ம்பூமாலையைக் கொடுத்தலுஞ்செய்யார்;

தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கிற நிலையிலே பிறைக்கும் அன்றிற்கும் ஆற்றாத தலைவி தாரும்பெருது வருந்தி இரங்கி இங்ஙனங் கூறின னென்க. இதன் மெய்ப்பாடு - அழகை; பயன் - ஆற்றாமை நீங்குதல்.

கூடினார்க்குக் குளிர்ச்சியைச்செய்துமகிழ்ச்சியை விளைப்பதாய் மாலைப்பொழுதிலே விளங்குகிற பிறைச்சந்திரன், பிரிந்தார்க்குத் தாபத்தைச்செய்து வருத்தத்தருதலால், நெருப்புத்துண்டாகக் குறிக்கப்பட்டது. இது, சந்திரபாலம்யம் [சந்திரனைவெறுத் தல்.] திங்கட்கொழுந்து - இளஞ்சந்திரன். “ஓங்காரின்ற விருளாய்வத் துலகைவிழுங்கி மேன்மேலும், வீங்காரின்ற கரு நெருப்பி னிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பே” என்று (கம்ப ராமாயணத்திற்) பிராட்டி சந்திரனை நெருப்பென்றமை காண்க. இங்கு “திங்கட் கொழுந்து” என்றமையின், “தியைக்கிழித்து” என வேண்டிற்று; தனக்குப் பிறை இங்ஙனமாதற்குக் காரணம் தலைவர்செய்த பிரிவேயாதலால், “தியைக்கிழித்து ஒருதிங்கட் கொழுந்தெனச் செய்தது” என அவரைக் கருத்தாவாக்கிக் கூறினார்.

“விளரிக்குரலன்றில் - மென்படைமேகின்ற முன்றிற் பெண்ணை, முளரிக்குரம்பை”, “முன்றிற்பெண்ணைமேல் முளரிக் கூட்டகத்து, அன்றின் குரலடருமென்னையே”, “பெண்ணைமேற், பின்னுமவ்வன்றிற் பேடைவாய்ச் சிறுகுரல்” என்று பெரியாரும் பணிக்கும்படி.) பனைமரம் அன்றிற்பறவைகள் கூடுகட்டி வாழுமிடமாம். காமோத்தீபகமான குரல்கொண்டு வந்துதிரு அப்பறவைகள் தங்குமிடமாகிய பனைமரத்தைப் பிளந்தெறித்துவிட்டால், அப்பறவைகள் இங்கு நிலைபெறுது அப்பாற்சென்றுவிடுமாதலால், தனக்கு அவற்றாலாகுந் துயரமின்ற முன்பதுபற்றி, அதனை வேண்டுகின்றவனும், அது செய்யாமையைக்குறித்துத் தலைவன்மேற் குறைகூறுபவளு மா? (முன்றில் தனிசின்ற முண்ணைமேற் கிடந்தீர்கின்ற, அன்றலின்கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவ ரார்கொலோர்” என்று ஒருதலைவி கூறியதுங் காண்க.) ‘கருநெடும்பனங்காடு முழுமையுங் காணங்கையுமுடையது போல்வன’ எனும்படி பனைமரமும் பேயும் வடிவில் ஒத்தலால், ‘பேபைக்கிழித்தென அன்றிற் பனைபிளவார்’ எனப்பட்டது.

பிரிந்தநிலையிலே தலைவனதுமாலை கிடைக்கப்பெற்றால் அது கொண்டேனும் ஆறியிருக்குங் கருத்தின ளாதவின், அதனைக் கொடுத்தனுப்பாமையைப்பற்றியும் குறைகூறினள். உள-பலவின் பாற் குறிப்புவினயாலணையும்பெயர். துப்ப்பனதெவிட்டல், துயில்கொள்ளாமை, மொழிபலபிதற்றல், வெய்துயிர்ப்பு, நிறம் மாறுதல், உடல்மெலிதல், கண்ணீர்சோர்தல், அரற்றுதல், அழுங்கல், அயர்ச்சி, மயக்கம் முதலாக விரகவேதனை பலவகைப் படுதலால், ‘உளவாம்போய்’ எனப் பன்மையாற்கூறப்பட்டது. “தெய்வந்தொழாஅள்கொழுநற் ரெழுதெழுவான்” என்றபடி குலமகட்குத்தெய்வம் கொழுநனையாதலால், தனதுதலைவனை ‘இந்ததுண்பிறவிமாயைக்கிழியைக் கிழித்து எம்மை வாங்கிட வல்லவர்’ என்றாள். பிரிவாற்றாமையும் பிறவித்துயரங்களுள் ஒன்றேயாதலால், அதனைப்போக்கி எம்மைத் தம்மொடு சேர்துத் கொள்ள வல்லராயிருந்தும் அதுசெய்திலரென்று பழித்தவாறு மாம். நுண்மை - இங்கு, எளிமையின்மேலது. பிறப்பு மாயா காரியமாதலால், அதனை மாயைக்கிழியாக உருவகப்படுத்துதல் ஏற்கும்.

தமதுஞானக்கண்ணுக்கு ஒரோசமயத்தில் இலக்கான நம்மாழ்வார் மறைந்தவளவிலே, அவரது நிரந்தராதுவதத்தைப் பெறும் விருப்பினுற் பிரிவாற்றாதுவருந்தகிற கம்பநாடர், மற்றும்தம்மை வருத்துவனவான விவேக விளக்கத்தையும், லௌகிகபதார்த்தங்களையும் குறித்தும், தமக்கு ஆழ்வார் அருள்செய்யாமையைக் குறித்தும் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள், உளவாம்போயைக்கிழிக்கும் வகுளம் நல்கார் - எமக்குள்ளான வான துன்பங்களைப் போக்கவல்ல தமதுஇனிமையை அருளா ரென்றபடி. ஆழ்வார்குடிக்களைந்த மகிழ்மாலைபைப் பெறுவதில் ஆதரத்தால் இங்ஙனங்கூறியதுமாம்; பகவத் பாசவதர்களுடைய பிரஸாதமாகக் கிடைப்பது எதுவும் அடியார்கட்கு உள்ள

மோயைத் தீர்க்குந்தரத்த தாதலால், “உளவாம் மோயைக் கிழிக்கும் வகுளம்” என்றது ஏற்கும். அர்யாபதேசத்தில் சந்திரனென்றது, ஸ்வாததேசத்தில் விவேகமாம்; பேறுகிடையாத நிலையில் விவேகமும் வருத்தத்துக்கே காரண மாதலால், அதுவும் வெறுப்புக்கு இடமாம். “அன்றிற்பனைபிளவார்” என்றது, தம்மைவருத்தக்கடவனவான லௌகிகபதார்த்தங்கட்கு ஆதாரமான இப்பிரடஞ்சத்தி ளிடத்து வெறுப்பினுற் கூறியது; கீழ் 89 - ஆஞ் செய்யுளில் “தன்வாழ்நங்கா, வினைபொன்றியவன் றிலுக்கிடங்காட்டவிரி தலைய, பணையன்றியுமுளதோ தமியேற்குப்பழம்படையே” என்ற தன் உள்ளுறையும் காணத்தக்கது. பிரகிருதிசம்பத்தத்தாலாகிய எமதுபிரபுத்துன்பங்களைப்போக்கி எம்மைத் தம்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ள வல்லராயிருந்தும் அதுசெய்தருளினரில்லை யென்று குலறகூறுவார், “நுண் பிறவிமாயைக்கீழியைக்கிழித்து எம்மைவாங்கிடவல்லவர்” என்றார். (97)

[இதுவும் அது.]

98. வல்லம்புலிமுகவாயிற்கரும்பின்மறுபிறப்பைக்
கொல்லம்புலியொர்வகுளங்கொடார்கொடுங்கோகூட்டிச்
சல்லம்புலியிட்டெதிரிடப்பாய்வதுதாயென்றிங்கோ
ரில்லம்புலியுமுண்டம்புலிமீளவெழுகின்றதே.

(இ - ள்.) அம்-நீரிற் கொருந்திய, புலி-தாமரைமலர்போன்ற, முகம் - திருமுகமண்டலத்தலேயுள்ள, வாயில் - திருவாய்மலரி னின்று வெளியான, கரும்பின் - கருப்பஞ்சாறுபோ லினிய திருவாப்மொழிமுதலிய திவ்வியப் பிரபத்தங்களைக்கொண்டு, வல் - விரைவிலே, மறுபிறப்பை கொல் - (கருமவசத்தால் மனிதர் ககுட் உண்டாகும்) மறுபிறப்பை யொழித்திட்ட, அம்புலி-அழகிய சிங்கம்போன்றவராகிய எமதுதலைவர் [நம்ஆழ்வார்], ஓர் வகுளம் கொடார் - ஒப்பற்ற (தமது) மகிழ்மலர்மாலையை (எனக்கு)த் தந்தருளுகின்றாரில்லை; கொடுங் கோகு உகட்டி - கொடுமையான முறைகேடு தலைக்கேறி [அக்கிரமம்விஞ்சி], சல்லம் பு(ல்)லியிட்டு எதிரிட பாய்வது - முள்ளம்பன்றியைப்போன்று எதிர்த்துப்பாய் வதாகிய, தாய் என்ற ஓர் இல்லம் புலியும் - தாயென்கிற ஒரு வீட்டுப்புலியும், இங்கு உண்டு - இவ்விடத்திலே (என்னை இடை விடாது வருத்திக்கொண்டு) உள்ளது; (இவ்வளவோடு நிற்காமல்), அம்புலி மீள எழுகின்றது - (வானத்திலும்) ஓர் அம்புலி [சந்திரன்] (என்னை வருத்தமாறு) மீளவும் தோன்றுகின்றது; (எ-று.) - ஈற்றுஏகாரம் - இரக்கம்.

தலைவனைப்பிரிந்து அப்பிரிவைப்பொறுது வருந்தும்நிலையிலே தாரும்பெறுது துயருறுகிற தலைவி, தாயின்கொடுமைக்கும் சந்திரோதயத்துக்கும் ஆற்றாது இங்ஙனம் இரங்கிக்கூறின் லென்க. மெய்ப்பாடும், பயனும் - கீழ்ச் செய்யுட்டுக்கு கூறியவையே.

வல் - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல்; இது, ‘கொல்’ என்பதனோடு இயையும். ‘அம்’ என்ற சொல்-முதலடியிலே நீரையும், இரண்டாமடியிலே அழகையும் உணர்த்திற்று; நான்காமடியிற்

சாரியையாய் சின்றது. முதலடியில் 'புலி' என்ற சொல் - தன் பரியாயநாமமான புண்டரீக மென்பதையுணர்ந்தி, அதன் ஒருபொருளாகிய தாமரையைக் குறித்தது; லக்ஷிதலக்ஷணை. ("புலியைக்கொடுத்தும் பசுவாங்கியோர் புலிப்புங்குழலாள், புலியைப் பசுதின்னவிட்டுப் புலியைத்தினுதகற்றிப், புலியையரைத்துப் பலகாரஞ் செய்து பொருத்து முகப், புலியைக் களிப்புடன் சாறுவைத்தாள் தன் புருடனுக்கே" என்ற பிற்காலத்துச் செய்யுளிலே, முகத்தாமரை டென்ற பொருளில் 'முகப்புலி' என்றதுங் காண்க. [அச்செய்யுளில், முறையே, புலி = வேங்கை = பொன். புலி = மயிர்ச்சார்து. புலி-புல். புலி - ஓர் பிரகுகம். புலி = வரி = நெல். புலி = புண்டரீகம் = தாமரை. சாறு - திருவிழா.] வேங்கையென்ற பொருளில் "தித்திண்டுகையார்" என்றலும் [தித்திண்டுகை - வேங்கை = வேங்கை] அவ்வண்ணமென்ற பொருளில் "எட்டேகால் லக்ஷணம்" என்றலும் [எட்டேகால் = அவ = அவ] போல்வனவும் இவ்வகையில்லக்கணியே.) நீரினின்று பறிக்கப்பட்டுச் சிறிதுவாடிய தாமரையன்றி நீர்நிலையிலேயே ரெழித்துப் பொலிவுமாறுது நிற்குந் தாமரைமலர் போன்ற முகமென்பாள், 'அம் புலி முகம்' என்றாள்; இது, ஆழ்வாரது திருமுகத்தினழகிற் கொண்ட ஈடுபாட்டினுற் கூறியது. இது, வாய்க்கு அடைமொழியாட் சின்றது. முகவாயின் - முகத்தினிடத்திலிருந்து எழுந்த எனினுமாம்.

கருப்பு - அதுபோல் இன்சுவைத்தானபாசரத்துக்கு உவமையாகுபெயர்; இன் - ஐந்தனுருபு, ஏது. தமதுபாசரங்களிற் கூறிய உபதேசத்தால் மனிதர்கள் இனிப்பிறத்தலில்லாது முத்திபெறுமாறு செய்தருளியவ ரென்பது, 'வாயிற்கரும்பின் மறுபிறப்பைக் கொல் அம்புலி' என்றதன் கருத்து. மறுபிறப்பு - புனர்ஜம்மம். "சரண மாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்" என்றபடி இப்பிறப்பின் முடிவிலேயே முத்தியருள்கின்ற அருமையைக் குறித்தற்கு, 'மறுபிறப்பை விரைவிற்கொல்லுந்' எனப்பட்டது. "சிங்கவிராசியும் நால்வகைச்சாத்தத்து ஒன்றும் வியாக்கிரமு முரைப்பர் புலிபோ" என்றபடி புலியென்ற சொல் சிங்கவிராசியையுணர்த்தலால், அது இங்குச் சிங்கமென்றமாத் திரமாய் சின்றதென்க. பல்வகைப்பிராணிகளை விரைவிற்கொல்லவல்ல சிங்கம் போல, மறுபிறப்பை விரைவிற்கொல்லுஞ் சிங்கம் ஆழ்வா ரென்க. பரசமயங்களாகிய யானைகளை அறிக்குந் திறம்பற்றியும், அவரைச் சிங்கமெனத்தரும்; பரசமயகோளரி யென்பர். அன்றியும், கம்பிரமான தோற்றத்திலும் நடைபிலும் உத்தமபுருஷனுக்குச் சிங்கம் உவமைகூறப்படும். சிங்கம் போன்றவரைச் சிங்கமென்றது, உபசார வழக்கு.

'கோகுகட்டு' என்ற சொல்தொடர் - "பைதலைக்கோகுகட்டிட்டேட்டி வேற்றியாண்பனையே" எனக் கீழ் 38 - ஆஞ் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது. திருவாய்மொழியில் "கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக்கோகுகட்டுண்டுழலாதார்" என்றதுங் காண்க. கோகு - அடைவுகேடு, உகட்டுதல் - தலைமண்டையிடுதல், மேலிடுதல். முள்ளம்பன்றியைக் குறிக்கிற ஸல்ய மென்ற வடசொல், சல்ல

மென விகாரப்பட்டது; புல்லியிட்டு என்பது, புலியிட்டு எனத் தொகுத்தல் விகாரமடைத்தது; புல்லுதல்-சார்தல், தழுவுதல்-இது இங்கு உவமவாசகமாய் நின்றது; ("புத்தேளுலகிற் பொன்மரம் புல்லு" என்றவிடத்துப்போல: "எள்ளவிழையப் புல்லப் பொருவக், கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ, என்றும் கேட்டே பயனிலையுலம்" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்). இனி, சல்லம் புல்லியிட்டு - முள்ளம்பன்றியின் தன்மையைக்கொண்டு எனினுமாம். என்றிங் - தொகுத்தல். தாயைப் புலியென்றதற்கு ஏற்ப, 'பாய்வது' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பாய்வது - ஒன்றன் பால் வினையாலணையும் பெயர்; தொழிற்பெயராகக்கொண்டு, புலி பாய்வதும்உண்டு என மொழிமாற்றியுரைத்தலும் ஒன்று. காட்டுப் புலியினும் வேறுபாடுதோன்ற, 'இல்லம்புலி' என்பாட்டிது. இங்ஙனம் தாயைவெறுத்துரைத்தற்குக் காரணம், கீழ் (55) "அங்ணையுடன், பின்றுதவண்ணமெல்லாம் பின்றுவித்து", (85) "மீளையொன்றிய கோடியான்" என்ற இடங்களிற் கூறிப்போர்தாம். தாயினது மிக்ககொடுமை விளங்க, அவட்கு, முள்ளம்பன்றியும் புலியும் உவமைகூறப்பட்டன. அவன்சொல்லுங் கொடுஞ்சொற்கள் முட்போலத் தன்நெஞ்சில் தைத்தல்பற்றி அவனை முள்ளம்பன்றி யென்றும், அவளது சீற்றம் தனக்கு மிக்க அச்சத்தைத் தருதல்பற்றி அவளைப் புலியென்றும் ஒப்புமையாற் குறித்தாள்.

ஒரு கொல்லம்புலியோ எனக்கு வகுளமாய் கொடுக்கின்ற தில்லை; அதுபற்றி யான் வருந்துஞ்சமயத்திலே இம்மண்ணுலகத்து இல்லம்புலியொன்று எதிரிடப்பார்கின்றது; அதனோடு, வானத்திலும் ஓர் அம்புலி எழுந்து பாயவருகின்றதே! இனி இங்ஙனம் பலபுலிகளால் ஒறுக்கப்படுகிற ஒரு நான் பிழைப்பது எவ்வாறு? என்று இரங்கினளென்க. இது, சந்திரோபாலம்பாடம். 'அம்புலி' என்பது ஒரு சொல்லாய்ச் சந்திரனையுணர்த்தும். நிலாத்தோற்றத்தால் முத்திரைநாளிரவிவாகிய துயரத்தை ஞாகத்திற் கொண்டு, 'மீளவெழுகின்றதே' என்றாள். மீள - நேற்றுவந்து போனதேயன்றி இன்றைக்கும் என்றபடி. எழுதல் - உதித்து வருதல்.

இச்செய்யுளில் 'புலி' என்ற சொல் வெவ்வேறுபொருளில் அடுத்து வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி. அதனோடு திரிபு என்ற சொல்லணியுங் காண்க. நான்காமடியில், 'இல்லம்புலியு முண்டு அம்புலி மீள எழுகின்றது' என்ற சொல்லயமும் கருத்தர்க்கது. 'சல்லம்புலியிட்டு எதிரிடப்பாய்வது' என்றது, உவமையணி. 'தாயென்றிங் கோரில்லம்புலியு முண்டு' என்றது, உருவகவணி. இங்ஙனம் பல அணிகள் சேர்ந்துவந்தது, சேர்வையணியாம்.

அகக்கண்ணுக்குப் புலனாகி மறைந்த நம்மாழ்வாரது பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற கம்பநாடர் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'அவ்வாழ்வார் தாமாகவந்து அருள் செய்யுமளவும் ஆறியிராது பேற்றுக்கு விரைத்துதுடித்தல் தகுதியன்று' என்பது முதலாக உறுத்திகூறுகிற பரிவுடைய ஞானிகள், 'கொடுங்கோகுடடிச் சல்லம் புலியிட்டெதிரிடப்பாய்வது

தாயென்றிங்கோரில்லம்புலியு முண்டு' என்று வெறுக்கப்பட்டன ரென்க. 'அம்புலி மீளவெழுகின்றது' என்றது, பிரிவாற்றாத போது ஞானோதயமும் வருத்துவதாதல்பற்றி; ('சத்திரோதயமென்பது, அலாபதனையில் விவேகமும் பாதகமானபடியை' என்றனர் ஆன்ரோர்.) பிறவும், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும். (98)

99. எழுதியநாளும்வினையுந்தொகுத்தெம்மையிப்பிறவிப் புழுதியினுற்றிட்டுவைப்பரிதாற்புகழ்மெய்ப்புலவோர் தொழுதியனையகனோதுங்கனற்றுறைநீர்ப்பொருதை வழிநன்னாடன்றிருவாய்மொழியெம்மனத்தனவே.

(இ-ள்.) புகழ்-கீர்த்தியையுடைய, மெய்-புலவோர்-உண்மைப் புலவர்கள் [தத்துவஞானிகள்], தொழுது இயல் - வணங்கி அடியார்களாகி ஒழுகப்பெற்ற, நாயகன் - தலைவரும், ஓதும் கனல் துறை நீர் பொருதை வழிநல் நாடன் - (வேதங்களாற்) சொல்லப்படுகிற அக்கினிகாரியமாகிய யாகவகைகள் நடக்கப் பெற்றதும் நிரூபண தாமிரபர்ணிநதி பாயப்பெற்றதுமாகிய சிறந்த பாண்டியநாட்டிலே திருவவதரித்தவருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, திருவாய்மொழி - திருவாய்மொழியென்ற பிரபந்தத்தின் பாசுரங்கள், எம் மனத்தன் - எமதுமனத்திலே நிலை கொண்டிருக்கின்றன; (ஆதலால்),—எழுதிய நாளும் வினையும் தொகுத்து - (இவ்வளவென்று பிரமன் எமக்கு) எழுதிவைத்துள்ள ஆயுளையும் பழவினைத்தொடர்பையும் (எம்மோடு) இயைபுபடுத்தி, எம்மை—, இ பிறவி புழுதியில் நாற்று இட்டு வைப்பு - இவ்வாறு பிறத்தலாகிய புழுதிக்காவில் நாற்றாகநட்டு வினையும்படிவைத்தல், அரிது - முடியாததாம்; (எ - று.)—ஆல் - சற்றைசை.

கீர்த்திபெற்ற மதுரகவிகள் முதலிய உண்மைப்புலவர்கள் வணங்கி வழிபடப்பெற்ற பரமாசாரியரும், வேதவிதிமுறை தவறாது நிகழும் வேள்விகளும் அவற்றின் பாயானும் பருவமழைப் பெருக்கும் அருத பாண்டியவளநாட்டில் திருவவதரித்தவரு மாகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பாசுரங்களை யான் இடையறாது சிந்தித்துவருகின்றே னாதலால், இனி என்னைப் பிரமன் வினைவசமாக ஆயுளைக்கற்பித்து இவ்வுலகத்திலே பலவகைப் பிறப்புக்களில் இட்டுவைக்க முடியா தென்பதாம். "பாதவன்டாற் சடகோபன், தீதவயின்றுயிரைத்த, ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து, ஓதவல்லார் பிறவாரே," "குருகூர்ச்சடகோபன், நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைந்து செய்யுமே" என்று ஆழ்வார்தாமே திருவாய்மொழியிற் பயன் அருளிச்செய்தபடி, அதனை அநுசந்தாநாடு செய்வார் வினையனைத்துத் தொலைத்து பிறப்பற்று வீடுபெறுதல் நிச்சயமாதலால், இங்ஙனம் கூறினார்.

எம்மை, எம் என்றவை - தனித்தன்மைப்பன்மை; தம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையென்னுமாம். நாள்-உடம்போடு கூடிவாழும் நாள். வினை-சஞ்சித கருமம். 'எம்மை' என்றது, தமது உயிரை. நாறுவது நாற்று எனக் காரணக்குறி; நாறுதல் - முளைத்தல். 'எம்மை இப்பிறவிப்

புழுதியில் காற்றிட்டுவைப்பு' என்றது, உருவகவிசேடம். புலவர் - புலவேரர் எனச் சிறுபான்மை ரகரவீற்று அயல் அகரம் ஓகாரமாகிற்று. நாயகன் - பிரபங்கஜநகூடஸ்தர். (99)

100. மனையும்பெருஞ்செல்வமும்மக்களும்ற்றைவாழ்வுத்தன்னை
நினையும்பதமெனநின்றபிரான்குருகூர்நிமலன்
புனையுத்தமிழ்க்கவியாலிருணீங்கிப்பொருள்விளங்கி
வினையுத்திரிவுற்றனகுற்றநீங்கினவேதங்களை.

(இ - ள்.) 'மனையும் - மனைவியும், பெருஞ்செல்வமும்—, மக்களும் - பிள்ளைகளும், மற்றை வாழ்வும் - மற்றுமுள்ள வாழ்வுகளும், (ஆகிய இவையெல்லாம்), தன்னை நினையும் பதம்-(ஆழ்வாராகிய) தம்மைத் தியானிக்கின்ற நிலைமைதான், என - என்று (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும்) கொள்ளும்படி, நின்ற பிரான் - (அத்தொண்டக்குலத்துக்குத்) தலைவராய் நின்றவராகிய, குருகூர் நிமலன் - திருக்குருகூரில் அவதரித்த குற்றமற்ற நம்மாழ்வார், புனையும் - பாடிய, தமிழ் கவியால் - தமிழ்ப்பாசுரங்களால், இருள் நீங்கி - அஜ்ஞாநாதகாரம் ஒழித்து, பொருள் விளங்கி - தத்துவார்த்தம் விளங்க, வினையும் திரிவுஉற்றன - (உயிர்களின்) கருமாழகங்களும் அழிவடைந்தன; வேதங்கள் குற்றம் நீங்கின - வேதங்களும் (எளிதில் மெய்ப்பொருள் விளங்காதிருந்த) குற்றம் நீங்கப்பெற்றன; (எ - று.)

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் நம்மாழ்வாரையே தமது பலவகை ஐசுவரியங்களாகக்கருதுகின்றனரென்பது, முதலிரண்டடியில்விளக்கப்பட்டது. நம்மாழ்வார் விஷயமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த "மாதா பிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவநியமேநமதர்வயாநாம் - ஆத்யஸ்யநஃ குலபதேர்வதுளா பிராமம் ஸ்ரீமத்தத்தங்கீரியுகளம்ப்ரணமாமி மூர்த்நா" என்ற தனியன் 'எமது வம்சத்தார்க்கு எந்நாளும் தாயும் தந்தையும் மனைவியரும் மக்களும் செல்வமும் எல்லாம் ஆவது எதுவேயோ, அந்த, எமதுகுல முதல் தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய மகிழ்மலர் மாலையணித்து விளங்குந் திருவடியிணையை, தலையால் வணங்கு வேன்' என்னும் பொருளதாதலுங் காண்க. "உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயு முயர்குருவும், வெறிதருபூமகள் நாதனு மாறன்விளங்கியசீர், நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோ, ரறிதர நின்ற விராமாநுரன்" என இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்வருவதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 'தன்னை நினையும் பதம்' என்பதற்கு-தமது திருவடிகளைத் தியானித்தலென்று அரிதிற் பொருள்கொள்ளவும் அமையும். இங்குக்கூறப்படாத இம்மைப்பயன்களனைத்தும் மோகேஷாபாயமும் 'மற்றை வாழ்வு' என்றதில் அடங்கும். மனைவிபோல மனத்துக்கு மிக இனிய பொருளும், இளமையில் தமக்கு இன்பந்தந்து பின்பு தம்மைப்பாதுகாப்பவராய் மறுமையில் நரக நிவிருத்திக்குங் காரணமாகிற மக்கள்போலப் பலவாற்றால் உதவுபவரும், சகல போகங்களுக்கும் இன்றியமையாததாகிற செல்வம் போல மிக விரும்பப்படும் பொருளும், மற்றுமெல்லாம் தமக்கு நம்மாழ்வாரென்றே கருதுகின்றனர் அடியார்க ளென்க, அவ்விஷயங்களின்

அதுபவத்தால் அடையும் ஆனந்தமெல்லாம் ஆழ்வாரைத்தியானித் தலாற் பெறலாகுமென்பது கருத்து.

இனி, இதற்கு ‘மனைவியும் பெருஞ்செல்வமும் மக்களும் மற்றை வாழ்வும் எல்லாமாவது, தமது ஆதிஸ்வரூபமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை இப்பொழுது அடியவராகிய தாம் மனத்திற் கொண்டு தியானித்தலே’ என்று சொல்லி நின்ற உபகாரக ரென்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு; “மேலாத்தேவர்களும் நிலத் தேவரும் மேவித்தொழும், மாலார் வந்தினநா ளடியேன் மனத்தே மன்னினார், சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே யிளியாவாரே” என்ற திருவாய் மொழிப்பாசரங் காண்க. மிக்க விருப்பத்துக்கு இட மாதல்பற்றி மனைவியை முதலிற் கூறி, “இல்லாணை யில்லாளும் வேண்டான்” என்றபடி அவளது காதற்கும் “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்”, “பொருளுடையான்கண்ணதே போகம்” என்றபடி அவளோடு கூடியனுபவிக்கும் இன்பங்கட்கும் இன்றியமையாமைபற்றி அவளையடுத்துப் பெருஞ்செல்வத்தையும், அச்செல்வத்தைப் பிறக் காலத்திற் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரியராய் வேண்டப்படுதலும் “மக்கட்பேற்றிற் பெறும்பேறில்லை” என்றபடி எல்லா ஐசுவரியங் களினும் புத்திரபாக்கியம் சிறந்ததாதலும் “தம்பொருளென்ப தம்மக்கள் அவர் பொருள், தத்தம்வினையான் வரும்” என்பதும் பற்றி அச்செல்வத்தையடுத்து மக்களையும் நிறுத்தி, பிறவற்றை ‘மற்றைவாழ்வு’ எனக்கடைரியில்லவத்தார்.

‘புனையுந் தமிழ்க்கவி’ என்ற சொற்போக்கினால், தொடுத்துச் சாத்திய தமிழ்ப்பாமாலை யென்னலாம். ஆழ்வாருடைய நிவ்ஷியப் பிரபந்தங்களினால் ஐயத்திரிபற உண்மைப்பொருள் விளங்கவே, வேதத்திற்கு ‘மயங்கவைத்தல்’ என்னுங் குற்றம் இல்லையாயிற் றென்க.

விளங்கி = விளங்க: எச்சத்திரிபு. மனை - மனைவி: இடவாகு பெயர். நிமலன் - வடசொல்.

(100)

மன்றேபுகழுத்திருவழுத்தூர்வள்ளன்மாறனைமுன்
சென்றேமதுரகவிப்பெருமாடென்றமிழ்த்தொடையி
லொன்றேபதிகமுரைத்தவன்பொன்னடியுற்றுதின்று
னென்றேபதிகம்பதிகமதாகவிசைத்தனனே.

(இ - ள்.) மன்றே புகழும்-எச்சபயாராலும் புகழப்படுகிற, திருஅழ்ந்தூர் வள்ளல்-திருவழுத்தூரில் அவதரித்த உதாரியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார், - முன் - முற்காலத்தில், மதுரகவி பெருமாள் - மதுரகவியாழ்வார், மாறனை - நம்மாழ்வாரை, சென்று - போய் அடைந்து, தென் தமிழ் தொடையில் - அழகிய தமிழ்ப்பாமாலை கொண்டு, ஒன்றே பதிகம் உரைத்து - (‘கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு’ என்னும்) ஒருபதிகத்தையே பாடி, அவன் பொன் அடி உற்று நின்றான்-அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழ்த்தினர், என்றே - என்று உட்கொண்டு, பதிகம் பதிகம் அது ஆக இசைத் தனன் - அப்பதிகம் பத்துள்ளதாக [நூறுபாடல்களாக] (இவ்வந் தாதியை அந்த நம்மாழ்வார்விஷயமாகப்) பாடினார்; (எ - று.)

வள்ளல். இசைத்தனன் என இயையும், முற்காலத்திலே மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரைச் சரணமடைந்து 'கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு' என்னும் ஒரு பதிற்றந்தாதியைப் பாடிப் பரமபத மடைந்தன ரென்பதைக் கருதி, பிற்காலத்திலே கம்பநாட்டாழ்வார் தாழும் அங்ஙனமே பேறுபெறுமாறு அதற்குப் பத்து மடங்காக இந்த ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியைப் பாடினர் என்பதாம். கம்பர் தாம் ஆழ்வார் விஷயமாகப் பிரபந்தம்பாடுதற்கு மதுரகவி யாழ்வாரை "மார்க்கதர்ஸீ மஹர்ஷி" என்றபடி வழிகாட்டி யாகக் கொண்டன ரென்க. மதுரகவியாழ்வாரோடு கம்பநாட் டாழ்வார்க்கு ஒருபுடையொப்புமை இங்குத் தோன்றும். இவ்விரு வரும் ஆழ்வாரெனப்படுதற்குக் காரணம், நம்மாழ்வார்விஷய மாகப் பிரபந்தம்பாடிய சிறப்பன்றோ? அந்த மதுரகவி ஒரு பதிகம்பாடினர்; அதற்குடாக இவர் பத்துமடங்கு பாடிய தனால், விஸ்தாரகவியாவர். அவர் வடதிசையின்று ஆழ்வா திருநகரிக்குச்சென்று தசகம்பாடினர்; இவர் திருவரங்கத்தி லிருந்தே சதகம் பாடினர்.

மன்று - பலர்கூடும் இடம். சிலரேனும் பலரேனும் கூடும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்களனைவராலும் பாராட்டிப் பேசப்படு கின்றது கல்வியிற் பெரிய கம்பரது கீர்த்தி யென்பது, "மன்றே புகழும் திருவழுந்தார்வள்ளல்" என்றதனாற் போதரும். முன்பு ஐம்புலன்வழிச் சென்றிருந்தமை தவிர்த்து பின்பு எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து ஆழ்வாரருளைப் பெற்றதனா லாகிய தமதுபுகழை இங்ஙனம் பாராட்டிக்கூறுகின்றனராதலால், இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின்பாற்படாது. "மன்றின்மலிபுகழ் மங்கைமன் கவி கன்றி" என்று, திருமங்கையாழ்வார் தாம்பாடிய பெரியதிருமொழி யின் சுற்றில் தம்பெருமையைத் தாமே வெளியிட்டதுங் காண்க. கம்பர் பிறந்த இடம் திருவழுந்தூராதலை, "சீரணிகோழநாட்டுத் திருவழுந்தூருள் வாழ்வோன், காரணக்கொடையான் கம்பன் தமிழினாற் கவிசெய்தானே" என்ற கம்பராமாயணத்தனியன் கொண்டும் உணர்க. வடமொழியில்வழங்கிய ஸ்ரீராமசரித்திரத் தைத் தமிழ்நாட்டவரயாவரும் எளிதில் ஓதியுணர்ந்துஉய்யும்படி சிறந்த பெருங்காப்பியமாகப் பாடியுதவிய பெருவண்மையுடைமை பற்றி, 'வள்ளல்' என்றார்; "கம்பநாடுடையவள்ளல் கவிச்சக்கர வர்த்தி பார்மேல், நம்புபாமாலையாலே நரருக்கின்றமுதமீந்தான்" என்ற கம்பராமாயணத் தனியனையுங் காண்க: "கவிநல்கு கொடைக்காரணன்" என இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறியதும் இதுபற்றியே.

குலசேகராழ்வாரை 'குலசேகரப்பெருமாள்' என்றாற்போல, மதுரகவியாழ்வாரை 'மதுரகவிப்பெருமாள்' என்றார்; இராமாநுச நூற்றந்தாதியில், திருப்பாணாழ்வாரை "பாண்பெருமாள்" என் பதுங் காண்க. பெருமாள்பக்கல் கொண்ட பக்திமிகுதியா லாகிய ஈடுபாட்டினால் அப்பெருமாள்மயமாகுதலால், ஆழ்வார்கள் 'பெருமாள்' எனப்படுவர். மதுரகவியாழ்வார் - பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவர்; "தேவு மற்றறியேன் குருகூர்நம்பி, பாவி னின்னிசை பாடித்திரிவனே" என்று நம்மாழ்வார்க்கே தொண்டு

பூண்டெர்முகியவர். முன் - கலியுகத்தொடக்கத்தில். பாண்டிய நாட்டில் திருக்குருசூர்க்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளுரிலே நம்மாழ்வார்க்குமுன்னமே உதித்துச் செவிக்கினியசெஞ்சொற் கவிகளைப் பாடவல்லரானதனால் மதுரகவியென்று திருநாமம் பெற்ற மெய்யடியவர், திவ்வியதேசயாத்திரையாய் உத்தரதேசஞ் சென்று திருவயோத்தியி லிருந்தபோது தென்திசையில் திவ்விய மானதொரு பேரொளிப்பிழம்பைக் கண்ணுற்று வியந்து அதனை இன்னதென்று அறியுமாறு குறிக்கொண்டு மீண்டு ஆழ்வார்திரு நகரியையடைந்து அப்பெருஞ்சோதி அங்கு அவதரித்துள்ள நம்மாழ்வாரது திருமேனிவிளக்கமேயென்று அறிந்து அவர்க்கு ஆட்பட்டு, 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடின ரென்பது தோன்ற, 'சென்று' எனப்பட்டது. இங்ஙனம் அவர் நம்மாழ்வார்க்குத்திருவடித்தொண்டராய் ஒழுகி அவரது ஸேவாத்திற் சேர்ந்தன ராதலால், அந்நம்மாழ்வாரது திருவடிசிலே 'மதுரகவிகள்' என இவர்திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்பெறும். பத்துச்செய்யுள் கொண்டது, பதிக மெனப்படும். திருநாமப்பாட்டு நீங்கலாகக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு பத்துச் செய்யுளுடையது.

வள்ளல் - வண்மையையுடையவன். மாறனை உரைத்துள்ள இயையும். மதுரகவியாகியபெருமாள்என இருபெயரொட்டு. தென் தமிழ் - தென்திசையில் வழங்குதலால் தென்மொழியெனப் படுகிற தமிழ் மெனினுமாம். ஒன்றே, ஏ - சிறப்பு. பொன் அடி - அழகிய பாதம்; அரிய திருவடி. நின்றான் - அழியாப்பேற்றில் நிலைநின்றனர். என்றே, ஏ - தேற்றம்.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பாயிரங் கூறியது. இது, திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். பதிகம் பாயிரம் என்ற சொற்களால் இதனைவழங்குதலும் உண்டு. (பிரயோகவிவேகநூலார் 'இது, தன்னைப்பிறன்போலும்நாந்தி கூறுகின்றது; 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ் செய்வார்', 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினரும், திவாகரரும் பதி னெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங் கூறுவதுங் காண்க' என்றவை கருதத்தக்கன.) இதனைத் தற் சிறப்புப்பாயிர மென்பர். இது, ஒருவகைக்கவிசமய மாதலால், தற்புகழ்ச்சியாகாது.

இவ்வந்தாதியைப் பாடியவரும் ஒதினவர்களும் நம்மாழ்வாரது பொன்னடியையடைவ ரென்ற நூற்பயன் இச்செய்யுளில் தொனித்தலால், இது, பலஸ்ருதி கூறியவாறுமாம்.

சடகோபரந்தாதி முற்றிற்று.

அ நு ப ந் த ம்.

இந்நூலின் 12, 20, 21, 43 - இச்செய்யுள்களுக்கு—கம்ப நாடர் தலைமகளாகவும், பாகவதர் அல்லது நம்மாழ்வார் தலைமக னாகவுங் கொண்டு உள்ளுறைபொருளுரைத்தலே சிறக்கும்.

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	9	யடியார்டுள	யாட்கள
87	27	அந்தமான	அந்தமான
88	19	யமைப்பா	யமைப்பா
96	18	குருகைபிரான	குருகைப்பிரான
94	39	படுமினே	பாடுமினே
128	3	ஒடை	ஒடை
131	20	மகிழ்ப்பு	மகிழ்பு
133	40	பட்டவ	பட்டவன்
140	8	சடகோனின்	சடகோபனின்

மற்றும் பிழைகள் காணப்படிலும் திருத்திக் கொள்ளவும்.

சடகோபரந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அந்தணர்க்கோ	55	கைதலைப்பெய்த	80	பகையாப்பவரு	146
அந்தமிலாமறை	33	கொடியெடுத்துக்	50	பண்ணப்படுவன்	34
அரிவளைபொன்	70	கொழந்தோடிலை	49	பண்ணுந்தமிழு	81
அருளிற்சிலமதி	152	ந்தியுஞ்சந்திப்பத	56	பதியந்தமிழென்	104
அவரேயயறகு	104	திக்குமே பர	39	பரந்தலைக்கும்	129
அறிவேயுனைத்	77	சாரற்குறிநீசி	42	பரவாதுகேட்டி	97
அறுவகையாய	110	சித்தர்க்கும் வேத	46	பாடுங்கறங்குஞ்	95
அன்றாதவன்றிலை	80	சுடரிரண்டேபண்	11	பாவக பார்த்தல்	1
ஆட்செய்யலாவ	91	சுரக்குந்திருவும்	94	பாவைத்திருவாய்	1
ஆயிரமாமறைக்	24	சுவடிநக்கத்	74	பாவொடுக்குந்	1
ஆரணத்தின்சிர	5	குட்டிற்குரு	52	புகுசின்றதுவிரு	148
ஆற்றிற்பொதிந்த	29	செய்யன்கரிய	54	புரைதுடைத்துப்	72
இட்டத்திலுந்	125	செய்யோடருவிக்	28	புனம்பாழ்படுத்	140
இயலைத்தொடுத்	122	சேராதனவுள	69	பூட்சிகண்டிர்	105
இருளாய்ப்பரந்த	77	சொல்லென்	40	பெரும்பாக்கிய	78
இலவேயிதமுள	30	தடம்பிணைத்தண்	98	பொருளைச்சுவை	84
இழைத்தாரொரு	89	தருமமுங்காமமு	150	பொன்னையுரைப்	83
உண்டாட்டிய	156	தவஞ்செய்வதுந்	155	போர்தேறுக	45
உயிர்த்தாரையிற்	54	தன்மாஞ்சிலர்க்கு	15	மணிர்த்தாரரசின்	85
உயிருருக்கும்புக்கு	32	தித்திக்குமூலத்	23	மலையாரமுங்கட	44
உரிக்கின்றகோட	93	தினையொன்றிய	143	மன்றேபுகழும்	166
எழுதியநாளும்	164	திண்டித்திருவடி	117	மனையும்பெருஞ்	165
என்முடியாதேன	51	தியைக்கிழித்	159	மாலைக்குழலியும்	40
ஒருந்தகைமைக்	109	துறவாதவர்க்குந்	59	மூர்த்தத்திணையிம்	63
கடலைக்கலக்கியமு	36	தென்றலைத்தோன்	92	மெய்யுமெய்யாயது	53
கருத்திற்கருளை	131	தேவரையேறிய	57	மேகத்தையாற்	100
கவிப்பாவமுத	21	தேவீற்சிந்தத்திரு	2	மொழிபலவாயின	19
கற்றுஞ்செவி	106	தொகையுளவாய	47	வந்தடிக்கொண்ட	86
கனவாயினவுந்	68	தொடங்குகின்	103	வல்லம்புலிமுக	161
காலத்திலேகுரு	63	தொழும்பாக்கிய	127	விடவந்தகார	96
குணம் வேண்டு	126	தோன்றாவுபநிட	20	விழும்பாரினியெம்	48
குருகூர்நகரெம்	79	நஞ்சடகோபனைப்	7	வினையாதொழிய	137
குற்றேவலுஞ்	121	நாதனரங்கனயந்	8	வெள்ளம்பரந்த	107
சூட்டங்கடோ	136	நாப்போற்பிறர்	37	வேதத்தின்முன்	9
சூறப்படாமறை	91	நாவலந்திவிந்கவி	88	வேறேறமக்கிவ	82